ENIGMA

VINTILĂ CORBUL
MIRCEA EUGEN BURADA

GROAZA VINE DE PRETUTINDENI

VINTILĂ CORBUL ● EUGEN BURADA
© GROAZA VINE DE PRETUTINDENI
Toate drepturile rezervate EDITURII Z

VINTILĂ CORBUL
EUGEN BURADA

GROAZA VINE DE PRETUTINDENI

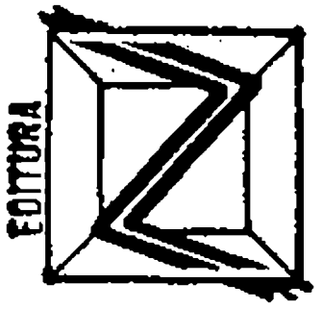

BUCUREŞTI 1993

Omul care mi-a telefonat la miezul nopţii m-a minţit.

Cînd m-am apropiat de fereastră şi m-am uitat în stradă, l-am văzut stînd la pîndă. De la mine, de la etajul al treilea, nu le pot desluşi feţele. Le zăresc doar, de sus, borurile pălăriilor închise la culoare, conturîndu-se pe umerii trench-coaturilor albURII. Sînt doi la număr. Al treilea se află probabil în Fiatul albastru staţionat lîngă trotuarul de vizavi.

Un trecător grăbit, cu gulerul pardesiului ridicat şi cu mîinile înfipte în buzunare, traversează strada. Ce caraghioşi sînt oamenii văzuţi de sus. Par nişte mogîldeţe rotunde şi uşor turtite, de sub care ţîşnesc nişte picioare scurte, în plină mişcare. Şi automobilele văzute de sus sînt-caraghioase. Seamănă cu nişte gîndaci de bucătărie, foarte lucioşi, care aleargă cu iuţeală uimitoare.

E ridicol să-ţi treacă prin minte astfel de gînduri, cînd te ştii condamnat la moarte şi călăii aşteaptă să te execute. Poate că m-a oţelit contactul permanent cu primejdia, cu neprevăzutul, cu acel imponderabil în stare să dea peste cap planurile cele mai bine puse la punct.

N-aş putea spune că nu sînt emoţionat. Inima îmi galopează. Îi simt zvîcnirile. Sîngele pulsează violent în carotide. Poate că mă strînge gulerul cămăşii. Simt şi un nod în esofag. Doctorii spun că această senzaţie constituie unul din simptomele bolilor de ficat. După cum merg treburile, nu pare că voi avea timp să-mi tratez ficatul.

Oamenii îşi doresc îndeobşte o moarte rapidă, care să-i scutească de suferinţe. Un atac de cord, un accident, o congestie cerebrală. Nu de mult — la un pahar de vin — făceam apologia morţii fulgerătoare. Una este însă teoria

și alta practica. Acum mă așteaptă o moarte fulgerătoare. Așa cum mi-am dorit. E destul să cobor în stradă. Pe trotuar, în fața casei, totul se poate termina în cîteva frînturi de secundă. Două rafale de pistoale automate... și...

Instinctul de conservare e mai puternic decît cele mai convingătoare considerente filozofice. Perspectiva morții imediate îmi trezește toate simțurile, toate energiile latente. Sînt un pachet de nervi. Și creierul lucrează febril. Trebuie totuși să-i pun frînă. Excesul de imaginație generează adeseori panica.

Pe unii frica îi paralizează. Mie îmi dă ghes să acționez. Să mă apăr. La nevoie, să lovesc.

În fond de ce mi-aș pierde cumpătul ? Și călăii mai sînt oameni. Oameni ca și mine. Și cu oamenii am învățat să lupt. Am și arme. Un adevărat arsenal. Un „Smith and Wesson" 38, un „Colt" 45 și un „Lüger" PO8. Le păstrez în comoda din dormitor. Am și treizeci de încărcătoare pline. Pot susține un asediu.

Cunosc mijloacele de luptă ale oamenilor Mafiei. Am să mă apăr folosind propria lor tactică. Este adevărat că ei sînt mulți și eu sînt singur.

Singur !...

Dacă aș telefona acum unui prieten și i-aș cere să-mi vină în ajutor, n-ar ști cum să se descotorosească de mine. În cel mai bun caz ar invoca obligațiile familiale. Și mi-ar închide telefonul în nas. Numai unchiul Matteo m-ar putea, eventual, ajuta. Dar nu știu dacă are s-o facă.

Nu-mi rămîne decît să mă descurc de unul singur. În ultimii ani m-am deprins, de altfel, să mă bizui pe propriile mele puteri și resurse. Pînă acum nu m-au trădat. Și ocazii să le verific au fost destule. Este adevărat că printre adversarii mei nu s-au numărat și oamenii Mafiei. Camarazii mei de luptă de ieri sînt dușmanii mei de azi.

Mă uit pe fereastră.

Călăii mei își vorbesc, apoi unul din ei se îndepărtează. Al doilea a rămas pe loc și se uită în sus spre fe-

restrele apartamentului meu. Dacă lumina de pe stradă ar fi mai puternică, l-aş putea identifica. N-ar fi exclus să-l cunosc.

În apartamentul meu luminile sînt stinse. Le-am stins după convorbirea telefonică de la miezul nopţii. Au trecut de atunci cincisprezece minute. Cincisprezece minute mai lungi decît cincisprezece secole.

Călăii ştiau că îndată după miezul nopţii urma să părăsesc casa. Mă aşteptau, ca să mă cureţe. Mă întreb cine i-a anunţat. Cine ştia că aveam de gînd să plec de acasă ? Pierpaolo, Giorgio, Claudio şi Erocle. Înseamnă că unul dintre ei a vorbit. Cu sau fără intenţie.

Telefonul de pe noptieră zbîrnîie. Îl las să zbîrnîie. Probabil că unul dintre călăi vrea să verifice dacă mai sînt acasă. S-au mirat că n-am coborît încă în stradă.

Telefonul zbîrnîie, răscolind liniştea din apartament.

Să răspund ? Poate că totuşi e vorba de o comunicare importantă. La ora actuală însă, nimic nu e mai important decît oamenii care mă pîndesc în stradă.

Mă uit în jurul meu. Trebuie să părăsesc totul. Şi apartamentul acesta confortabil, cu mobile frumoase, achiziţionate cu atîta plăcere, şi garderoba înjghebată ani de-a rîndul şi de care eram atît de mîndru... Mi-a plăcut întotdeauna frumosul. Sub toate formele.

Telefonul a încetat să mai zbîrnîie.

Liniştea din apartament e adîncă, grea, ca într-o catedrală. Sau ca într-o peşteră în care nu reuşesc să pătrundă zgomotele din afară. În peşteră clipocesc ritmic doar picăturile de apă care cad de sus în pîrîiaşele minuscule ce se scurg tăcute printre pietre. În liniştea apartamentului meu nu se aud decît bătăile propriei mele inimi. Şi tictacul pendulei din salon. Şi unele şi altele se contopesc bizar.

Privesc iarăşi pe fereastră.

Călăii s-au reunit din nou. Se uită în sus spre ferestrele mele. Se întrebă probabil dacă nu e cazul să vină după mine.

Unul din ei se uită la ceas, apoi amîndoi se îndreaptă spre intrarea blocului meu.

Iminenţa primejdiei a acţionat asupra mea ca un calmant eficace. Emoţia atît de puternică de pînă acum a

lăsat locul unei liniști lăuntrice depline. În schimb simt cum începe să clocotească în mine o furie crescîndă împotriva celor doi indivizi care mă hăituiesc. Cred că așa se ridică lava, în preajma unei erupții, din adîncurile abisale ale pămîntului spre craterul care va revărsa în curînd asupra oamenilor foc și pară.

În mai puțin de un minut, indivizii vor fi sus. Nu le mai zic călăi, fiindcă acum eu voi fi călăul lor. Sînt pregătit de luptă.

Trec în vestibul. Îmi îmbrac în liniște *trench-coat*-ul și îmi trag pălăria pe ochi. Sub haină, aproape de piept, simt hamul în care „Lügerul" meu așteaptă să fie folosit.

În buzunarul vestonului am strecurat „Coltul" și cîteva încărcătoare de rezervă.

Spre deosebire de apartamentul care este cufundat în întuneric las în vestibul lumina aprinsă. Am planurile mele.

Ies pe culoar, închid fără zgomot în urma mea ușa apartamentului, apoi o încui. Pe culoar lumina e stinsă. Nici nu mă gîndesc să o aprind. Întunericul îmi servește de minune planurile. Cunosc foarte bine configurația etajului, așa că fără să bîjbîi mă îndrept spre scară, urc tiptil treptele și mă opresc pe refugiul dintre etajul meu și cel de deasupra. Apoi aștept.

Trag cu urechea...

Pe scări, în dreptul etajului unu sau doi, se aud pași. Foarte ușori. Dar auzul meu este fin : primejdia îmi ascute simțurile.

Pașii urcă... se apropie...

Ochii mei sînt deprinși cu întunericul.

Cred că am văz de pisică.

Pe scara care urcă la etajul apartamentului meu, apar două siluete. Se proiectează pe peretele alb și pe treptele întunecate.

Îndivizii urcă treaptă cu treaptă, precaut.

Ajunși pe palierul meu se opresc. Privesc pe scară în jos, pe culoar în dreapta și în stînga, și pe scară în sus, spre a se asigura că sînt singuri. Nu mă pot vedea, fiindcă m-am eschivat la timp de privirile lor.

Indivizii se apropie de ușa apartamentului meu. Nu aprind nici ei lumina pe culoar. Și ei sînt prieteni cu întunericul.

Amîndoi scot din buzunar pistoalele. Primul încearcă ușa, apăsînd ușor pe clanță.

Acum aș putea să trag asupra lor.

Le deslușesc umbrele, dar nu suficient spre a putea ținti organele vitale.

Unul din indivizi meșterește ceva la ușă. Lucrează atît de tăcut, încît nu-l aud.

Îmi aud numai bătăile inimii. De nu le-ar auzi și el.

Au lăsat culoarul în întuneric fiindcă își închipuie că mă aflu în apartament. Nu vor să constituie o țintă precisă, proiectîndu-se pe un fond luminos, față de cel ce s-ar afla în vestibul.

Individul care operează la ușă a reușit să o descuie. Cu o mișcare bruscă, o deschide, apoi o împinge cu piciorul, lipindu-se de perete astfel ca cel care s-ar afla înăuntrul apartamentului să nu poată trage asupra lui.

În clipa în care silueta s-a proiectat pe fondul luminos al vestibulului, am tras. „Lügerul" meu e prevăzut cu amortizor. Se aude un zgomot surd, ca și cînd ai deschide o sticlă cu bere. Individul ridică mîinile, descrie o piruetă, scapă pistolul din mînă, apoi se prăbușește. Însoțitorul său aruncă în jur priviri de șobolan încolțit. Se lipește de perete crezînd că împușcătura provine din apartament. Cu brațele întinse, se conturează ca un crucificat pe peretele alb.

Trag iarăși. Trei focuri în șir. Nu concep să-mi scape.

Individul alunecă în jos de-a lungul zidului, apoi aterizează cu capul pe covorul de pe culoar. Jumătatea de sus a capului e învăluită de lumina izvorîtă din vestibul.

Îi privesc chipul împietrit pe care moartea și-a și fixat amprenta.

Am cîștigat prima manșă. Nu încerc un sentiment deosebit de satisfacție sau de exaltare. În lumea noastră, a Mafiei, moartea e ceva curent. Viața omului nu are mare preț. Am citit odată într-o revistă articolul unui critic literar iritat de cele treizeci sau patruzeci de asasinate — avusese grija să le numere — descrise într-un

roman din mediul Mafiei. Știu că am rîs atunci de naivitatea criticului. Realitatea îl depășea cu mult pe autor, ca să nu mai vorbesc de critic...

Acum drumul meu este liber. Neutralizîndu-mi călăii, mi-am asigurat un avans de cîteva ore. Trebuia să profit de acest răgaz ca să o șterg din Palermo. Zorile să nu mă mai găsească în Sicilia.

Prudența și curajul trebuia să meargă mînă în mînă. Consecvent acestei devize, am avut grija să-mi asigur din timp o portiță de scăpare. La Cefalu am un om care pentru bani și-ar vinde și sufletul. Este stăpînul cîtorva bărci de pescuit. Asta pentru ochii lumii. Adevărata lui ocupație e contrabanda. Cu o ambarcație de a lui pot trece în Italia. Are să mă jumulească de bani, dar merită. Îl cheamă Gervasi Volpé.

Toată afacerea este să ajung la Gervasi fără să fiu reperat. Are să fie cam greu. Important e să ies din Palermo mai înainte ca cei interesați să constate că le-am scăpat printre degete.

Fără îndoială, în acest moment ieșirile blocului în care locuiesc sînt supravegheate. Trebuia să ies, deci, prin altă parte. M-am gîndit din timp și la asta.

Urc tiptil scările care duc la pod. Mă feresc să fac zgomot. Poate că în clipa aceasta, neliniștiți de întîrzierea călăilor, însoțitorii lor urcă spre apartamentul meu ca să vadă ce s-a întîmplat. N-am de gînd să mă bat și cu ăștia și nici să risc un asediu în toată regula.

În pod, rufele și cearceafurile atîrnate pe frînghii la uscat alcătuiesc galerii paralele. Miroase a rufe opărite și a praf umed. Degetele ploii bat darabana pe ferestrele luminatoarelor.

Luminatoarele podului sînt prevăzute cu chepenguri pentru aerisire. Acum toate sînt închise, fiindcă plouă. Deschid un luminator. Mă izbește un curent de aer rece și stropi de apă. Mă strecor pe acoperiș. Țiglele sînt lunecoase. Sînt nevoit să merg mai mult în patru labe. Noroc că acoperișul nu are o înclinare pronunțată. Altfel m-aș fi dus de-a berbeleacul, peste streașină, în stradă.

Trebuie să escaladez acoperișurile cîtorva clădiri și să cobor cît mai departe de casa mea. Sînt deprins cu acest sport. În Mafie te deprinzi cu toate.

O țiglă se desprinde sub piciorul stîng și o ia la vale. Am prezența de spirit să întind mîna și să o apuc înainte de a se rostogoli în stradă. Zgomotul făcut de căderea ei mi-ar fi trădat coordonatele.

Am trecut pe acoperișul casei învecinate. După un coș țîșnește o pisică. Îi văd o clipă ochii fosforescenți. Las încă o clădire în urmă. Și încă una. Am ajuns în sfîrșit pe acoperișul casei de pe care vreau să cobor. Mă îndrept spre unul din cele două luminatoare mobile ale podului. Și unu și celălalt sînt închise. Trebuie să sparg un geam și să deschid luminatorul pe dinăuntru. Am să mă străduiesc să fac cît mai puțin zgomot. Cu tocul pistolului aplic o lovitură scurtă, astfel dozată încît geamul să crape, fără să se facă țăndări. Cu o nouă lovitură, sparg o mică porțiune de geam, atît cît să pot vîrî mîna pînă la ivărul luminatorului. De data asta cîteva cioburi mici cad cu un zgomot înăbușit. Am avut noroc. Probabil că cioburile, în traiectoria lor, au dat peste niște rufe puse la uscat, care au amortizat șocul.

Bag mîna prin deschizătură și caut pe pipăite ivărul. Deodată simt o tăietură în partea de jos a încheieturii.

— Porca miseria !

Asta îmi mai trebuia. Nu fac totuși o tragedie din asta. Am dat peste ivăr. Îl răsucesc. Ridic fereastra luminatorului și mă strecor în pod. Și în casa aceasta oamenii și-au spălat rufele. Închid luminatorul și mă îndrept tiptil spre ușa care dă spre scară.

Apăs încet pe clanță. Ușa nu se deschide. Este încuiată. Scot un șperaclu și meșteresc la broască. Inutil. Probabil că ușa este încuiată pe dinafară cu un lacăt. Parțial, planul meu a căzut baltă. Nu mă lamentez. Nu am timp pentru regrete și autoimputări față de lipsa mea de prevedere.

Ies iarăși pe acoperiș. Încheietura îmi sîngerează. Mi-am pătat manșeta cămășii

Trag cu urechea. Pîndesc toate zgomotele. Nu aud scrijilituri de țigle care să indice pașii urmăritorilor. Mă apropii precaut de marginea acoperișului și mă uit în stradă. Fiatul albastru continuă să se afle în fața casei

mele. Cu ocazia asta am putut să-mi dau seama că am parcurs o distanţă bună.

Mă aflu la o înălţime de vreo douăzeci de metri. Nu e prea mult. Totuşi golul acesta mă atrage, mă îmbie, mă cheamă... Abia acum îl înţeleg pe Pepito... Bietul Pepito...

I-am văzut mai întîi părul, apoi ochii, apărînd după buza streaşinii. De acolo de sus se uită la mine. N-am să uit niciodată privirea aceea mirată. N-am s-o uit, fiindcă ochii lui păstrau aceeaşi expresie de mirare şi de veselie şi de tristeţe. Cînd l-am întîlnit pentru întîia oară într-o bodegă din Trapani, m-a frapat minunarea naivă din privirea lui. S-ar fi zis că abia se trezise în mijloçul unei lumi care îl uluia. Abia după aceea am observat semnul de recunoaştere. Pliantul companiei aeriene ALITALIA aşezat la vedere, lîngă sticla de Campari golită pe jumătate. Nu ştiu de ce, dar m-a bucurat faptul că tocmai cu el trebuia să mă întîlnesc. După aceea am lucrat împreună patru ani. Şi patru ani am fost prieteni. Într-o zi am primit ordin să-l lichidez. Pepito călcase strîmb. Această împrejurare, atît de oribilă încît atingea grotescul, ne-a pus pentru ultima oară faţă în faţă. Îl urmăream de cîteva ore. Din nenorocire pentru el, oamenii mei l-au dibuit într-un pod. Cînd am aflat asta, mi s-a rupt parcă ceva în mine. Ştiam că pentru el nu mai există scăpare. Cînd i-am văzut privirea mirată, tot sîngele mi s-a urcat în cap. Mascarada asta sinistră trebuia să se termine odată, Nu mai puteam să suport.

— Pepito, i-am strigat eu de jos, predă-te ! Eşti înconjurat.

Pepito s-a uitat lung la mine, apoi mi-a răspuns :

— Bine, Nino. Ştiu că n-o faci cu inimă uşoară. Şi ca să nu fii obligat să mă împuşti tu, o fac singur...

S-a ridicat în picioare, a privit în adînc, apoi s-a lăsat să cadă...

Eu sînt mai viclean decît Pepito. Pe mine n-au să mă lichideze atît de uşor.

Trebuie totuşi să cobor de pe acoperiş. Trec pe versantul dinspre curtea interioară. Mă uit iarăşi în jos. Curtea asta zgîrcit luminată de un bec protejat de o tulpină şi fixat deasupra capătului unui gang care răspunde în stradă. Cutii cilindrice cu gunoaie sînt aliniate de-a lungul zidului din dreapta. Curtea e pardosită cu dale de piatră, care lucesc sub ploaie. Nu departe de mine, coboară pînă jos un burlan, prin care apa se scurge ropotind. Cred că aş putea să mă las de-a lungul lui pînă în curte. Dacă s-ar rupe din cauza greutăţii mele, m-aş agăţa de unul din balcoanele pe lîngă care trece. Riscul e mare, dar nu am altă soluţie.

Şi acum la treabă. Îmi scot corpul puţin în afară şi încerc cu mîna burlanul. Pare destul de solid. Încalec streaşina, apuc cu dreapta cotul burlanului şi cu braţul stîng rămîn sprijinit de streaşină. Las piciorul drept să atîrne în gol pînă reuşesc să-l sprijin de un piton care fixează burlanul de perete. Operaţia cea mai grea am realizat-o. Las în jos şi celălalt picior. Teoretic restul coborîrii ar fi o jucărie. Numai burlanul să nu-mi joace festa. Cel mai apropiat balcon e la doi metri de mine. Cobor încetul cu încetul, folosindu-mă de pitoanele burlanului. Dacă ar trăi biata maică-mea şi m-ar vedea, ar leşina iarăşi, ca în seara aceea cînd m-a prins căţărîndu-mă pe burlanul casei în care locuiam pe atunci. Eram un copilandru. Nu prea îmi plăcea învăţătura. Mama mă încuia în camera mea ca să-mi fac lecţiile. Îndată ce auzeam cheia răsucindu-se în broască, ieşeam pe fereastră şi coboram pe burlanul alăturat, două etaje, pînă la prietenii care mă aşteptau în curte. Alergam apoi pe un loc viran din apropiere, unde ne jucam după lăsatul serii. Apoi pe acelaşi drum mă întorceam în odaia mea... Nu ştiu de ce mi-au revenit tocmai acum în minte isprăvile astea, de care pe atunci mă mîndream foarte.

O pîrîitură suspectă mă face să mă încordez. Mă uit instinctiv spre balconul de sub mine. Deodată burlanul începe să se depărteze de perete. Pitoanele se desprind unul cîte unul. Toate acestea s-au petrecut în cîteva secunde, care mi-au părut nesfîrşit de lungi. În acel început de cădere, am prezenţa de spirit să împing cu piciorul un ornament din perete, astfel încît prin contralovitură

să fiu proiectat spre balconul aflat în stînga mea. Mă agăț de balustrada de fier a balconului, pe care o încalec, în vreme ce bucățile de burlan desprinse din perete se prăbușesc cu mare zgomot în curtea interioară. Față de starea de tensiune în care mă aflu, zgomotul acela ia pentru mine proporții de temut. Cuprins de panică, mă uit spre ferestrele care aștept să se deschidă. Sar în balcon și mă lipesc de perete. Se deschide o fereastră, și încă una. Din gang iese o femeie. Prost inspirat am fost să-mi dau drumul pe burlan în jos. Mă întreb dacă tot tămbălăul n-o să-i atragă și pe călăii mei.

În camera care răspunde în balcon se face lumină. O văd prin crăpăturile colonului. Ușa de la balcon e dată de perete. Iése un bărbat ciufulit, somnoros, în halat de noapte. De jos se aud glasuri. Bărbatul se uită în curte. Profit de ocazie. Cu muchia palmei îl pocnesc peste grumaz. Verific încă o dată efectele fulgerătoare ale tegatanei. Bărbatul se prăbușește fără suflare. În aceeași clipă îl prind de umeri și îl trag înapoi, ca să nu cadă peste balustradă în curte. Îl tîrăsc în casă, apoi închid pe dinăuntru ușa de la balcon. Mă uit în jur, să văd dacă nu se mai află cineva în apartament. În pat doarme o femeie cu fața spre perete. Mormăie somnoroasă, fără a întoarce capul.

— Ce s-a întîmplat, dragule ?

Îi șoptesc neutru.

— Ssst, sst, dormi !... Nu-i nimic !

Femeia nu răspunde. O aud răsuflînd liniștită. Tiptil trec în camera alăturată, o sufragerie mobilată în stil rustic. Deschid o ușă. Dau de o bucătărie. Încerc altă ușă, care spre bucuria mea se deschide într-un vestibul. Aprind lumina și mă privesc în oglindă, ca să-mi îndrept ținuta. Bag de seamă că *trench-coat*-ul are mîneca sfîșiată. Îl dezbrac la repezală și îl schimb cu un pardesiu bărbătesc prins în cuier. Pardesiul e cenușiu și îmi vine bine. Golesc buzunarele *trench-coat*-ului și trec lucrurile în buzunarele pardesiului. Trag cu urechea. Nu se mai aude nici un zgomot. Las să treacă vreo zece minute.

Mă întreb ce mutră va face stăpînul pardesiului, cînd se va trezi peste cîteva ore întins pe covorul din dormitor. Deschid ușa de la vestibul și ies pe un coridor lung, luminat de un bec mic albastru. La capătul din dreapta al coridorului văd în sfîrșit o scară. Mă îndrept fără zgomot într-acolo. Cobor cîteva trepte și mă opresc înspăimîntat. Treptele scîrțîie îngrozitor. Mă tem să nu trezesc tot blocul. Parcă e un făcut. Tot felul de obstacole mi se pun în cale. Singura soluție e să mă las să alunec pe balustradă în jos, ca în copilărie. Dacă și balustrada se rupe sub mine, capitulez fără condiții.

Îmi dau drumul pe acest tobogan improvizat, avînd grijă să frînez la curbe, fără alte incidente ajung la parter. În ciuda tensiunii mele nervoase, călătoria aceasta neașteptată m-a amuzat copios.

Ușa care dă în gangul de jos e încuiată. În cîteva clipe o descui, apoi — politicos — o încui pe dinafară. Am ajuns pe trotuar. Răsuflu ușurat. Se pare că zeii îmi sînt favorabili.

Grijuliu mă uit în jur. Fiatul din fața casei mele a dispărut. La ora asta au înțeles deci că le-am scăpat printre degete. Ehe, ce a fost pînă acum este o nimica toată față de ce are să urmeze. Dacă pînă acum am avut de-a face cu patru inși, din acest moment voi fi hăituit de patruzeci. „Ai să ajungi într-o zi ca mine. Să fii înconjurat de dușmani și să nu afli ajutor de niciunde..." Ciudat ! De ce mi-au venit tocmai acum în minte — după atîția ani — vorbele bătrînului Filippo Matisi ?...

Stătea la tejghea și mă privea sperios. Părul cenușiu, creț, îi atîrna de o parte și de alta a capului rotund. Avea ochii apoși, blînzi, de rumegătoare. Buzele îi tremurau. Îi tremurau și obrajii moi, lăsați, acoperiți cu o barbă albă înțepoșată, nerasă de trei sau patru zile. În timp ce vorbea, lustruia mecanic cu o cîrpă, tejgheaua zincată.

— Nu pot să plătesc atîția bani. E prea mult.

Pe rafturi se aflau coșuri și lădițe cu fructe. Banane, struguri, mere, portocale. Mai ales portocale...

Giani, care mă însoţea, stătea rezemat cu cotul de tejghea. Mă privea impasibil, ca un profesor care urmăreşte — la examen — expunerea candidatului.

Intră o clientă. O fetişcană cu o fundă în păr şi cu un coş atîrnat de braţ. Era slăbuţă şi palidă.

— Bună ziua.

Cercetă fugar preţurile fructelor.

— O jumătate de kilogram de portocale, Messer Filippo. D-astea mai ieftine.

Bătrînul, trezit parcă dintr-un vis, cîntări reflex marfa. Cu gesturi stereotipe o împachetă şi dădu restul la o bancnotă uzată. Fetişoara vîrî punga în coş, şi după ce mă măsură cu privirea de sus pînă jos — îi plăceam —, ieşi din prăvălie salutînd.

— Nu-i păcat să pierzi aşa clientelă, Messer Filippo ? l-am întrebat ironic. Ai văzut ce sînişori avea ? Ca portocala asta, am adăugat eu, luînd în mînă o portocală mare, dintr-o lădiţă cu fructe de categoria întîia şi aruncînd-o în sus ca pe o minge. Te distrugi singur, Messer Filippo. De unde ai să te mai aprovizionezi ? Cine crezi că va mai îndrăzni să-ţi furnizeze vreo fructă ? Negustorii din vecinătatea dumitale ne-au înţeles, fiindcă îşi cunosc interesul...

Am scos din buzunar un atomizor. Ce gesturi precise, am proiectat un jet de acid sulfuric pe o lădiţă cu struguri de calitate superioară. Sub acţiunea acidului, învelişul boabelor a început să sfîrîie, să se înnegrească, văzînd cu ochii.

Două lacrimi se scurseră din ochii apoşi ai bătrînului. Se prelinseră pe obrajii brăzdaţi de cute adînci şi se opriră în barbă.

— Bine, rosti el înecat. Plătesc.

Am întins mîna peste tejghea şi l-am bătut pe umăr.

— Eh, bravo. De acum nu mai ai nici o grijă. Eşti sub protecţia noastră. Nimeni n-o să se mai atingă de dumneata. Bineînţeles, atîta vreme cît ai să-ţi plăteşti regulat contribuţia.

Bătrînul scoase dintr-un sertar un teanc de bancnote. Le numără, apoi mi le întinse.

— Poftim.

— Vezi că ne putem înțelege ? i-am spus eu prietenos, luînd banii.

Bătrînul mă privi lung.

— Ai să ajungi într-o zi ca mine. Să fii înconjurat de dușmani și să nu afli ajutor de niciunde...

Am ieșit cu Giani din prăvălie... Giani a scos din buzunar un pachet de țigări. Mi-a oferit și mie una.

— Te-ai descurcat bine. Șeful o să fie mulțumit. Nu e mai puțin adevărat că ai avut și baftă. Bătrînelul a cedat ușor. Aș fi vrut să văd ce făceai dacă era mai arțăgos ?

I-am răspuns cu nepăsare :

— L-aș fi desfigurat. De fapt atomizorul îl adusesem pentru el, nu pentru struguri.

Surpriza așternută pe chipul lui Giani m-a încîntat cu atît mai mult cu cît replica îmi venise pe moment. Nu avusesem intenția să-l desfigurez pe fructar. Mă lăudasem numai. Nu mi-e rușine să spun că în aceeași clipă mi s-a zburlit părul la gîndul că s-ar fi putut să mi se ceară așa ceva...

Ploaia a început să mă enerveze. Plouă, plouă, plouă... Parcă se mai potolise. Acum iar și-a dat drumul. Tocmai în noaptea asta și-a găsit să toarne.

Bine că m-am văzut în stradă. Ca să ies din oraș, cred că cea mai bună soluție e să mă duc în port. De mașină nici nu poate fi vorba. Să ies cu Lancia mea, ar fi ca și cînd aș striga în mijlocul drumului : „Veniți încoace. Aicea sînt !"

Ca să „împrumut" altă mașină ar însemna să intru într-un garaj. Și rezultatul ar fi același. Toate garajele sînt sub controlul Mafiei. Nimănui nu-i mai convine să-și lase mașina noaptea pe stradă. A doua zi ar găsi-o bucăți. Cînd te gîndești că și eu am fost unul dintre acei care au spintecat cauciucurile, au sparte parbrize, au ciopîrțit capote, au incendiat caroserii, au scofîlcit aripi și măști, spre a constrînge pe automobiliști să nu-și mai parcheze mașinile noaptea în aer liber. Făceam astfel dever garajelor, mari sau mici, protejate ori administrate direct de Mafie. În același timp, Mafia avea posibilitatea să cunoască deplasările tuturor corifeilor din organiza-

ție, a tuturor ucigașilor și spărgătorilor, a tuturor acelora care se îndeletniceau cu traficul de stupefiante.

Aleg străzile cele mai nenorocite, cele mai întunecate, ca să mă strecor spre port. Totuși n-ar fi exclus ca din bezna vreunui gang să-mi iasă pe neașteptate în față „amicii" care mă urmăresc. Riscurile sînt însă mai mici decît pe principalele artere de circulație unde aș putea fi ușor reperat. Cotesc pe o stradelă strîmbă, care coboară în pantă spre mare. Din cînd în cînd întîlnesc trepte de piatră, tocite de pașii oamenilor. De o parte și de alta a stradelei se ridică pereții jupuiți ai unor case pe jumătate ruinate, cu ferestre chioare, balcoane strîmbe și streșini desfundate. Spînzurate pe o frînghie aninată de două balcoane, niște rufe uitate lasă să șiroiască jalnic apa de ploaie. În fața unei prăvălii cu obloanele trase, atîrnă un felinar ofticos. La lumina lui gălbejită mă uit la ceas. Au trecut douăzeci și cinci de minute de cînd am coborît în stradă. Ce înnebuniți trebuie să fie „amicii" fiindcă mi-au pierdut urma. Trebuie să mă grăbesc. Să ajung cît mai repede în port. Mă strecor pe lîngă ziduri. Din cînd în cînd mă uit înapoi. Nimeni. Sau poate așa cred eu.

La capătul stradelei apar luminile portului. Dincolo de ele — beznă. Marea. Noaptea, marea m-a înfiorat întotdeauna. Infinitul, adîncurile-i necuprinse, capriciile, perfidia, ferocitatea ei, necunoscutul care se ascunde dincolo de draperiile nepătrunse ale întunericului te fac să te simți mărunt, slab, dezarmat. Pînă și în nopțile senine, cînd luna îi poleiește valurile, ai senzația că marea îți rînjește, ademenindu-te să te aventurezi, pe cărarea scînteietoare care leagă ca un pod fantastic țărmul de zarea neagră. Aceeași mare, în plină lumină a zilei, e prietenoasă, veselă, caldă, afectuoasă... Ciudățeniile firii...

Acum, deși noaptea o învăluie în lințoliul ei, mi-e mai puțin frică de mare decît de oameni. Forța ei este oarbă. Te ucide prin însăși măreția ei. Dacă încerci să mîngîi între degete o furnică, riști să o strivești fără voie. Valurile mării se joacă așijderea cu muritorii de rînd, zdrobindu-i adesea în îmbrățișările ei impetuoase.

Oamenii îţi fac însă rău conştient. Şi-au creat tot felul de instrumente cu care să ucidă, multiplicîndu-şi la infinit forţele în setea lor de distrugere. Există şi oameni paşnici. Sau poate laşi. Nu ucid fiindcă nu îndrăznesc... fiindcă se tem de consecinţe... fiindcă nu au curajul să-şi joace existenţa pe o carte...

Poate că mai sînt şi oameni buni. Eu însă n-am avut de-a face cu astfel de fiinţe. În sînul Mafiei — mediul în care m-am format, m-am dezvoltat, am trăit — mi s-a insuflat cultul violenţei, nesocotirea vieţii şi indiferenţa faţă de moarte. Am fost şi rămîn de acord cu aceste principii, aplicate însă altora. Nu le accept în ceea ce mă priveşte personal. Instinctul meu de conservare este încă prea puternic. Poate că sînt prea inteligent pentru a fi un instrument docil în mîna altora... Poate că spiritul meu critic refuză să accepte legile crude impuse de mai marii „Onoratei familii"... Din cauza asta am ajuns probabil aici... Am intrat în plină criză... Adevărata cauză nu este cea invocată de cei care au hotărît că trebuie să mor, ci îşi găseşte obîrşia în propria mea neputinţă de a mă supune fără cîrtire orînduirilor Mafiei... Poate că firea mea rebelă...

Tresar. În întunericul oploşit în gangul din stînga mea, am surprins o mişcare. Mă lipesc de zid şi mă strecor instinctiv într-un intrînd — o fostă poartă zidită. Simt în spate asprimea cărămizilor prost tencuite. Ascult cu încordare, oprindu-mi cîteva clipe respiraţia. Mişcarea din gang a încetat. Pistolul mi-a şi răsărit în mînă. Reflexele mele sînt încă bune. Surprind parcă o respiraţie. Apoi cîteva şoapte :

— Aldo, dacă ne prinde tata, trebuie să mă iei de nevastă.

Răspunde altă şoaptă, ceva mai şuierată.

— Gura ! Nu cobi !

De undeva, de sus, se aude o fereastră deschizîndu-se un glas dogit :

— Amalia !

Şoapta şuierată capătă o intonaţie furioasă :

— Toanto, de ce nu mi-ai spus că e taică-tău acasă ?

— Mio caro tesóro !

— La alţii, cu mine nu se prinde.

— Aldo ! Nu pleca ! Iubitule !

O siluetă neagră ţîşneşte din gang şi dispare în fugă pe stradelă în jos.

— Aldo ! repetă şoapta sfîşiată de durere.

— Amalia ! se aude iarăşi de sus glasul dogit.

Zîmbesc fără voie. Intermediul acesta comic m-a destins puţin.

Ce lipsă de imaginaţie ! Să se întîlnească pe ploaie, într-un gang. Incomod şi imprudent. Asta mă deosebeşte pe mine de toţi energumenii. Am idei. În escapadele mele amoroase, mi-am creat condiţii de aşa natură încît să gust cele mai răscolitoare voluptăţi, ocolind riscurile, sau în cel mai greu caz, minimalizîndu-le. Şi cu toate astea, într-o seară...

Ca să ajung în cameră la Giovanna, intram pe o fereastră a podului, lăsată dinadins deschisă, lîngă care se afla ca din întîmplare o scară uitată acolo de cu seară. În pod era fîn din belşug. Acolo, întins pe aşternutul moale şi parfumat, aşteptam cu neastîmpăr să se culce toată lumea. După ce se făcea linişte deplină auzeam o zgîrietură la uşa podului, care răspundea în casă. Era Giovanna, care venea să mă ia. Ţinîndu-ne de mînă, înfioraţi de o plăcută emoţie, coboram pînă în camera ei, unde petreceam cîteva ore de neuitat. În preajma zorilor, pe acelaşi drum ocolit, părăseam casa.

Ce frumoasă era Giovanna ! Avea un corp, nişte sîni şi o gură care te înnebuneau. În schimb, cînd o vedeai pe soră-sa, te înnebunea groaza. O chema Camilla. Numele părea să-i fie predestinat. Era deşirată, uscată şi cocoşată ca o cămilă. Adeseori m-am întrebat cum de au putut părinţii Giovannei şi ai Camillei să zămislească două fiinţe atît de deosebite.

Tatăl lor, Dionigi Tandoy, se îndeletnicea cu contrabanda. Era de meserie fierar. Dar numai de formă. Mai toată ziua dormea, iar noaptea o pornea în expediţie. Se înapoia acasă în zori, cînd eu eram deja plecat de la Giovanna.

Într-o noapte, se pare că i s-au încurcat treburile, căci ne-am pomenit cu el întorcîndu-se acasă cu mult înainte de primul cîntat al cocoşilor. Am crezut că înnebunesc. Giovanna se făcuse verde. Ne uitam amuţiţi unul la altul. Emoţia ne paralizase. Nu ştiu de ce, dar tocmai în clipa aceea mi-am adus aminte de una din performanţele bătrînului Dionigi, vestit pentru chipul cum nimerea pe întuneric o ţintă la douăzeci de metri, aruncînd cu cuţitul. Gîndul ăsta m-a biciuit atît de rău, că nici nu ştiu cum am intrat în pantaloni, pe care, bineînţeles, i-am pus cu dosul în faţă. Am înşfăcat cămaşa şi haina într-o mînă, ghetele într-alta şi lăsînd-o pe Giovanna să-şi acopere cu grabă goliciunea, am pornit tiptil pe scară spre pod, cu gîndul să mă îmbrac acolo.

În vreme ce-mi schimbam pantalonii astfel încît să am, cum se cuvine, nasturii în faţă, căutam mereu cu ochii spre uşă, temîndu-mă să nu apară chica hisută a lui Dionigi. Deodată, din fînul de lîngă mine a ţîşnit o mînă care m-a apucat cu putere de braţ. Mă mir cum de m-am stăpînit să nu răcnesc de spaimă. Părul din creştet mi s-a ridicat perie, iar prin şira spinării m-a străfulgerat un curent electric. Cînd m-am uitat în jos, am văzut ieşind din fîn capul de cămilă al Camillei, care m-a fixat cu ochi de vampir. În părul ei ţepos erau încurcate fire de iarbă uscată, care în semiîntunericul din pod se profilau ca şerpii Gorgonei. Printre buzele ei subţiri a ieşit un şuier pătimaş şi ameninţător totodată.

— De luni de zile aştept clipa asta. În fiecare noapte te-am urmărit cum veneai şi plecai. Îmi aşteptam însă ceasul. Acum nu-mi mai scapi. Casa asta nu are decît două ieşiri. Una pe jos, pe la tata. Alta pe aici — prin mine, a adăugat ea într-o şoaptă care voia să fie senzuală, dar care pentru mine căpăta o semnificaţie drăcească. Înghiţeam în sec, încercînd zadarnic să alung un nod care mi se cuibărise în gîtlej. Lipsit de aer, ridicam şi coboram capul spre a-mi uşura respiraţia gîfîită. Camilla a luat acest semn drept încuviinţare. Cu o forţă de care n-aş fi crezut-o capabilă, m-a tras peste ea... O jumătate de oră mai tîrziu părăseam podul, pe fereastră, stors ca o lămîie,

ciufulit, mușcat, zgîrîiat, dezgustat, năuc... De atunci n-am mai călcat pervazul ferestrei podului cu pricina...

Ciudată mai este și firea omenească. În clipele astea atît de dificile pentru mine, în loc să mă concentrez asupra încleștării în care mă aflu, mintea îmi fuge la întîmplări caraghioase. Poate că așa este construită mașinăria omenească, cu supapele ei de siguranță. Altfel m-ar năuci spaima. Am avut odată un coșmar îngrozitor. Se făcea că eram urmărit. Am încercat atunci o senzație insuportabilă. M-am trezit din somn ud de transpirație, crispat, cu sufletul la gură. Acum parcă e mai ușor. Privesc situația în care mă aflu cu luciditate și oarecum relaxat. Caut soluții, le găsesc și le aplic.

Uite, am ajuns în port. Ascuns după o stivă de cherestea, privesc în dreapta și în stînga cheiurile pustii. Trebuie să străbat un spațiu descoperit și destul de bine luminat, ca să ajung la bărcile cu motor. Pot să mă folosesc de oricare din ele, la întîmplare. Deși noaptea marea mă sperie, sînt un navigator bun... Ba chiar un navigator foarte bun... Am citit undeva că autosugestia contează mult în împrejurări critice.

Mă pregătesc să mă avînt spre bărci. În cîteva salturi pot să ajung la prima dintre ele... Acum ! Nu !... Uite o mașină care vine dinspre oraș. Pun rămășag că este pentru mine. Se cunoaște că am prieteni. Nu vor să mă lase singur în ploaie. Ah, cum le-aș mai găuri pielea ! Unul a și coborît din mașină. O țintă perfectă. Și pe ceilalți dinăuntru aș putea să-i curăț ușor. Dacă însă aș trage, toată Mafia din port mi-ar cădea în cîteva minute pe cap.

Iată și un moș. De unde a mai ieșit și ăsta ? A stat probabil ascuns după stivele acelea de lăzi. Nu cumva se află și el aici tot pentru mine ! Tipul care a coborît din mașină îl întreabă ceva. Bătrînul răspunde clătinînd negativ din cap. Mă trag înapoi, în umbra stivei de cherestea, ca un melc în cochilie. Ce noroc am avut că a apărut mașina înainte cu cîteva clipe de a mă fi avîntat spre bărci. Altfel tipii m-ar fi surprins în plină fugă și m-ar fi curățat din zbor. Mă gîndesc că mare parte din bandiții

ăştia care mă urmăresc au învăţat meseria de la mine. Bine că n-am apucat să le vînd toate secretele.

Nu-mi rămîne decît să fac o constatare tristă. Pentru mine portul a devenit inutilizabil. Trebuia să mă aştept la asta. Dar i-am subestimat. Nu mi-am închipuit că după fuga mea vor lucra atît de repede. Straşnic organizat. Mafia tot Mafia rămîne. . .

În condiţiile actuale s-ar părea că trenul este unica soluţie. Dar nu un tren de călători, în care cei care mă urmăresc m-ar putea depista foarte uşor. Ar fi destul să se plimbe pe culoare şi să se uite prin compartimente. Iar o călătorie pe acoperişul vagonului sub ploaia asta... Un tren de marfă e cu totul altceva. Confort. Omul şi vagonul. Scapi de curioşi şi de ploaie. Riscul de a întîlni un vagabond sau doi e neglijabil. Într-un tren de marfă ai multă libertate de mişcare, iar noaptea găseşti un complice folositor — întunericul.

Ca să ajung la gară trebuie să traversez însă întreg oraşul, alegînd străzile cele mai întunecoase.

Două faruri mătură strada. Mă arunc în întrîndul uşii unei prăvălii. Alarmă falsă. Trece pe lîngă mine un camion imens M.A.N. Diesel, încărcat de lăzi, care tocmai a ieşit din port. În scîrţîit de frîne, camionul opreşte la trotuar, cam la vreo treizeci de paşi de mine. Şoferul coboară şi se uită la cauciucuri. Strigă către un tip, rămas înăuntru :

— Măi, Giani, ai încărcat maşina prea mult. Şi cauciucul din stînga e cam dezumflat, bă ! Numai de ne-ar ţine pînă la gară.

Şoferul se urcă în cabina sa.

„Se pare că cineva, acolo sus, mă iubeşte" îmi zic. La bafta asta nu m-aş fi gîndit nici eu. În timp ce şoferul face să cîrîie cutia de viteze trecînd în viteza întîia, mă reped spre camion şi, ferindu-mă de privirile celor din cabină, mă strecor între pîntecele maşinii şi rezervorul de motorină. Spaţiul nu e prea larg, dar pentru ce îmi trebuie mie este excelent.

Camionul se pune în mişcare. Mastodontul ăsta se mişcă destul de repede. Motorina miroase îngrozitor. Din cînd în cînd trebuie să scot capul afară din lăcaşul meu.

Altminteri aș risca să mă ameţească. Mi-am murdărit și hainele. Îmi vine să rîd. M-am strecurat pe furiș în lăcașul ăsta de sub burta camionului ca atunci, la Roccanera...

Mi se încredinţase o misiune delicată, de care depindea avansarea mea în ierarhia mafiotă. O avansare măruntă, dar care pentru mine avea atunci o mare însemnătate. Mă aflam la baza piramidei. Urcasem deja o treaptă. Asta ar fi fost a doua. Făceam parte din ceata lui Davide Piave.

Primisem sarcina să convingem pe proprietarii agricoli mari și mici din triunghiul Trapani, Calatafimi, Marsala, să accepte protecţia Mafiei. Toţi înţeleseseră folosul acestei protecţii și se angajaseră să ne achite cotizaţiile respective. Un singur moșier făcuse excepţie. Un oarecare Adamo de Mauro, mare proprietar. Două sute de hectare teren arabil, livezi, trei mori, cinci sute capete de vite. De Mauro se credea prea puternic. Nici nu voia să stea de vorbă cu noi. Își înarmase toţi oamenii, și orice străin ar fi încercat să pătrundă — fără autorizaţie — pe moșia sa, risca să se aleagă cu pielea găurită. De Mauro trebuia totuși îngenunchеat. Altminteri ni s-ar fi suit ceilalţi proprietari în cap. Se impunea să-i dăm o lecţie lui De Mauro. Dar cum ? Un asediu era exclus. Am fi făcut prea mult zgomot. Trebuia să lovim scurt și foarte dur.

Mijloacele noastre de acţiune împotriva recalcitranţilor erau multiple. Distrugerea unor porţiuni din livezi sau din vii — după caz — constituia primul avertisment, pe care de altfel De Mauro îl și primise. De aceea își mai luase măsurile de apărare de care am vorbit. Al doilea avertisment îmbrăca o formă și mai violentă, căpătînd „culoarea vie a sîngelui". Parte din vite erau furate, iar parte masacrate și lăsate pe cîmp, spre a-i da să înţeleagă proprietarului că „Cercul începe să se strîngă în jurul lui" și că poliţia, înștiinţată de el, nu putea să-l ajute cu nimic. Îndeobște, aceste avertismente aveau în curînd efect. Proprietarul recalcitrant renunţa să se mai împotrivească și plătea tributul fixat de șeful Mafiei.

Dacă însă nici acest avertisment nu își dădea roadele, incendiam sau recoltele, sau clădirile. Ultima măsură, și

cea mai gravă, o constituia suprimarea individului. Dar la aceasta se ajungea foarte rar.

În cazul lui De Mauro trebuia să trecem la al doilea avertisment. Vitele. Fiindcă spargerea cordonului de apărare prin mijloace brutale nu era de recomandat, nu ne rămînea decît să manevrăm altfel.

De Mauro dispunea de un autocamion de mare tonaj, cu care își transporta vitele la abatoarele din Trapani sau Palermo. Ca și restul oamenilor lui De Mauro, și personalul de pe autocamion — șoferul, ajutorul de șofer și doi însoțitori — erau înarmați.

Într-o seară, pe cînd autocamionul se înapoia spre casă, venind de la abatorul din Trapani, a întîlnit la un colț de stradă, destul de prost luminată, un om beat, lungit în mijlocul drumului. Cei doi însoțitori au coborît, spre a-l da pe bețivan la o parte. În timpul acestei operații, i-au aplicat și cîțiva ghionți, fără să se sinchisească de înjurăturile și zbieretele lui.

Incidentul acesta fusese regizat de mine. Plasasem pe bețivan — unul din oamenii mei — astfel încît autocamionul să fie nevoit a se opri deasupra unei guri de canal. În acea gură de canal mă aflam eu. A fost destul să dau capacul la o parte și, profitînd de hărmălaia iscată de bețivan, să ies afară și să mă strecor spre rezervorul de motorină de sub burta mașinii. M-am vîrît în locaș și am așteptat liniștit pînă ce autocamionul a pornit iarăși la drum. După o oră de mers în poziția aceasta ghemuită, începuseră să-mi amorțească picioarele. Abia le mai simțeam. Încercam eu să mă răsucesc, dar îmi era aproape imposibil. Dezagramentul cel mai mare era însă mirosul de motorină și praful. Avusesem grijă să-mi acopăr fața cu o batistă udă, ceea ce mi-a ușurat mult respirația. Clipocitul motorinei din rezervor mi-a ținut tot drumul companie.

Autocamionul nu s-a oprit decît la un post de control, la intrarea pe moșia lui Mauro. Cu ocazia asta, am aflat și parola din noaptea aceea, lucru care avea să-mi folosească la ieșire. Autocamionul și-a continuat drumul, oprind a doua oară în fața unui garaj încăpător și destul de vechi. Însoțitorii mașinii au coborît și au plecat pe la

treburile lor. Din mişcarea din curte am putut să-mi dau seama că există o stare de asediu. Adevărata pază însă era afară, pe cîmp. Această împrejurare mă favoriza.

Profitînd de întuneric, am ieşit din lăcaşul meu. Eram atît de amorţit, încît din puţin am scăpat să nu mă întind pe jos cît eram de lung. Mi-am masat la iuţeală picioarele şi şalele, apoi am început să privesc în jur spre a mă orienta. Cunoşteam planul în mare al clădirilor. Mă documentasem înainte de a pleca în expediţie.

Curînd după miezul nopţii, cînd mişcarea prin curte încetase cu totul, m-am strecurat spre staulul vitelor. Acolo, în faţă, se afla un mare rezervor de apă pentru adăpatul animalelor. Am scos din buzunarul dinăuntru al hainei un săculeţ din material plastic, plin cu o pulbere albă, darul pe care aveam să-l fac lui De Mauro. Am deşertat pulberea în rezervor. Îmi părea rău că trebuia să sacrific atîtea animale pentru a înfrînge rezistenţa unui bătrîn îndărătnic. Îmi îndeplinisem misiunea.

Acum nu-mi mai rămînea decît să părăsesc moşia. Iniţial prevăzusem să ies folosindu-mă de autocamion. Să mă instalez la volan şi profitînd de confuzia care avea să se stîrnească, să trec prin barajul lui De Mauro.

Am văzut însă lîngă autocamion un Fiat 600 al unuia din băieţii moşierului. Maşinuţa era mai puţin zgomotoasă şi mai sprintenă decît namila cu care venisem.

Zis şi făcut. M-am urcat pe tăcute în Fiat. Cheia era în contact. Am pornit fără să ambalez prea tare, şi am cotit pe după clădirea conacului, îndreptîndu-mă cu viteză potrivită spre poarta principală. Trei oameni făceau de pază. La apariţia Fiatului au deschis poarta. Am ieşit în trombă. N-a fost nevoie nici de parolă.

La un kilometru depărtare de moşie, mă aştepta pe şosea o maşină în care se afla Piave, însuşi. Mutra pe care a făcut-o cînd m-a văzut în Fiatul băiatului lui De Mauro n-am s-o uit niciodată.

A doua zi pe înserat un om al lui De Mauro s-a înfăţişat lui Piave. Bătrînul ceda pe tot frontul. Bietele vite...

„M.A.N."-ul Diesel duduie, se hurducă, huruie şi în sfîrşit se opreşte. Mă uit pe sub burta maşinii şi îmi dau

seama că am ajuns la gara de mărfuri. Mai înainte ca șoferul să se fi dat jos din mașină, mă strecor afară din lăcașul meu improvizat. Deși picioarele amorțite mă supără, caut să mă îndepărtez de mașină cu un mers cît mai firesc, spre a nu atrage atenția.

O iau pe după o magazie. Dintr-o streașină spartă, un șuvoi de apă cade peste mine, ropotindu-mi pe pălărie cu un zgomot surd. Înjur.

— Hei, răsună un glas lîngă mine, atît de aproape încît am impresia că îi simt răsuflarea în ureche.

Tresar. Nervii mi s-au încordat gata să plesnească. Duc instinctiv mîna la pistol.

— Ai un foc ? mă întreabă glasul.

Mă uit în stînga mea. Un om înfășurat într-o pelerină de ploaie, prea scurtă pentru el, iese de sub streașina sub care se adăpostise pînă atunci.

— Nu fumez, răspund eu sec și merg mai departe.

M-au trecut toate nădușelile. Răspunsul i l-am dat automat. Nu m-am așteptat la această apariție.

Mă strecor printre șirurile de vagoane spre gara de călători. Un tren de persoane e tras la peronul aproape pustiu. Este ultima garnitură din noaptea aceasta spre Trapani. Am sosit la timp.

Ca să ajung la trenul de Trapani trebuie să străbat un spațiu descoperit, traversînd cîteva șine. Dar asta implică mari primejdii. Gara este — fără îndoială — supravegheată de oamenii Mafiei. Nu-mi rămîne decît să aștept ca trenul să se pună în mișcare, și cînd va trece pe lîngă mine să mă agăț de un vagon. Și operația asta comportă riscuri. Dacă trenul va cîștiga pînă aici o viteză prea mare, am toate șansele să-mi frîng gîtul. Deocamdată nu văd altă posibilitate.

Impiegatul de mișcare străbate peronul, se apropie de locomotivă și dă semnalul de plecare. Trenul pornește încet, apoi iuțeala îi sporește. Deodată un ins, apărut de nu știu unde, traversează în fugă șinele, repezindu-se spre tren. În lumina palidă din gară nu i se distinge fața. Insul a ajuns din urmă ultimul vagon și cu mîna stîngă înșfacă bara scării.

În aceeași clipă se aud două focuri de armă. Insul se împleticește fără să scape bara din mînă. Cade. Trenul îl mai tîrăște vreo zece metri, apoi mîna i se descleștează de pe bară. Insul rămîne ca o mogîldeață neagră, nemișcată, între șine.

Am înțeles. Gloanțele care l-au atins îmi erau destinate mie. Mă vîr între vagoanele de marfă. Las trenul să treacă pe lîngă mine. Am renunțat la acest mijloc de evadare din oraș.

La o fereastră a ultimului vagon, un individ se uită foarte atent în urmă.

Doi carabinieri, însoțiți de cîțiva feroviari, aleargă spre mogîldeață. Se aude un fluierat ascuțit.

Nu mai aștept să văd urmarea. Fac drumul întors. Mă îndrept grăbit spre gara de mărfuri. Deși sînt ispitit să o iau la fugă, mă stăpînesc. Dacă aș alerga, aș trezi bănuieli. Omul care mi-a cerut un foc nu se mai află lîngă magazie.

Trebuie să profit de agitația iscată în jurul morții insului ca să părăsesc nestingherit gara. Sînt întors pe dos. Încă o cale de ieșire din oraș, inutilizabilă.

Am ajuns în stradă. Pentru noaptea asta trebuie să-mi găsesc un adăpost. N-are rost să rătăcesc prin ploaie pînă în zori. Ar fi cazul să-mi schimb hainele, căci put a motorină. Trebuie să mă gîndesc și la altă soluție ca să părăsesc orașul. Încep să am senzația că sînt un șoarece într-o cursă. Ori încotro mă îndrept, dau de zăbrele.

Cred că n-ar fi rea ideea să mă ascund în noaptea asta în magazinul „scumpului" meu unchi Spiridone. Dacă la ora asta mi-ar cunoaște intenția, l-ar lovi damblaua în somn. Ca să pătrund acolo nu e mare lucru. E destul să ridic fereastra luminatorului, așa cum făceam cu vărul meu pe cînd eram copii. Cît eram de lipsit de griji pe atunci...

Magazinul se află aproape de gară, pe Via Dante. Pot să intru ca la mine acasă. Unchiul Spiridone nu folosește paznici fiindcă plătește tribut Mafiei, iar hoții care știu acest lucru se feresc să-i dea vreo lovitură, căci și-ar urca în cap Onorata Familie. Mă întreb ce mutră are să facă

„nepreţuitul" meu unchi cînd are să constate mîine că necunoscuţi i-au violat sediul comerţului. Ce mutră au să facă şi mafioţii ! Dacă se va afla că un magazin protejat de ei a fost spart de răufăcători, toţi negustorii vor intra în panică. Încrederea în garanţiile oferite de Mafie va fi serios zdruncinată.

Am ajuns în faţa magazinului. Obloanele metalice sînt trase. Strada e pustie. Ploaia s-a mai liniştit. A început să bată vîntul. Cred că în curînd se vor risipi norii. Unchiul Spiridone este proprietarul unui magazin universal de mîna a doua, în care se găsesc tot felul de articole, dar nu de o calitate superioară. Asta însă nu-l împiedică pe unchiul Spiridone să fie foarte mîndru de comerţul său.

Printr-un gang, pătrund în curtea interioară. De după o ladă de gunoi ţîşnesc două pisici miorlăind îngrozitor. Traversez curtea interioară, înconjurată de ziduri înalte, cu ferestre zăbrelite ca de închisoare. Brrr ! Într-o astfel de curte, ceva mai mare, îmi făceam plimbarea zilnică, umblînd în cerc după alţi deţinuţi. Distracţia asta am savurat-o unsprezece luni din cei zece ani programaţi pentru omucidere, deoarece Mafia m-a scos din închisoare înainte de termen.

Mă caţăr pe o scară de incendiu, ferindu-mă să fac zgomot. Precauţiunea este oarecum inutilă, fiindcă în jur nu sînt decît depozite, pustii la ora aceasta din noapte. Încă zece trepte şi am ajuns pe acoperiş. Clădirea are trei etaje şi un pod folosit drept magazie.

Cînd eram copil, urcam scara asta cu vioiciunea unei maimuţe, făcînd o larmă infernală. Vărul meu Tadeo era mai timorat. Se uita mereu în jos, pînă îl apuca ameţeala, apoi începea să verse în capul celor de dedesubt. Dar nimeni nu-i zicea nimic, fiindcă era băiatul patronului.

Acoperişul era plat. Circul pe el ca pe bulevard. Luminatorul cu pricina se află în mijlocul acoperişului. Îl deschid cu uşurinţă. Zăvorul dinăuntru poate fi mişcat din afară dacă deplasezi uşor capătul tijei care fixează zăvorul în rama de metal a ferestrei. Şmecheria am învăţat-o de pe vremea cînd ne jucam de-a pompierii. Ridic fereastra luminatorului.

Ghinion ! Nişte baloturi aşezate în stivă astupă deschiderea luminatorului. Ce idee tîmpită să le pună tocmai

aici ! Mă las în patru labe pe baloturi și încep să le imprim un balans din ce în ce mai pronunțat. La un moment dat le simt că prind să se disloce. Unul din baloturi scapă de sub mine și se rostogolește pe podea într-un zgomot asurzitor de sticle sparte.

Înlemnesc cîteva clipe. Trag cu urechea. Din nou liniște. Închid ușor fereastra luminatorului peste mine, și folosind baloturile drept trepte, cobor în podul magazinului. Nu e nevoie să aprind lanterna de buzunar ca să-mi dau seama ce stricăciuni am făcut. Un miros puternic de coniac îmi explică zgomotul de sticlă spartă. Îmi astup gura și nasul cu batista și o iau din loc. Altfel risc să fiu găsit mîine dimineață îmbătat cu vaporii de alcool.

Grație lanternei de buzunar îmi fac drum printre cioburi, lăzi, cutii, baloturi și tot felul de ambalaje mari și mici. Cobor la etajul trei. Raionul de confecții, încălțăminte și lenjerie bărbați îmi atrage cel dintîi atenția. Celelalte nu mă interesează. Am posibilitatea să mă schimb de la pantofi și pînă la pălărie. Mă dezbrac la piele și încep să-mi aleg articole vestimentare pe măsura mea. Un costum de haine cenușiu, cămașă de nylon, cravată vișinie, pantofi negri, *trench-coat* cenușiu, pălărie neagră. Obiecte de duzină care nu atrag atenția. Unchiul Spiridone ar trebui să-mi fie recunoscător că nu am ales cele mai scumpe articole.

Mă luminez cu lanterna de buzunar și mă privesc în oglinda mare dintr-o cabină de probe. Hainele îmi vin bine. Fața luminată de jos în sus mă face să arăt ca într-un film de groază. În ciuda situației grele în care mă aflu, îmi vine să rîd. Ce ochi au să facă mîine vînzătorii, cînd au să dea peste hainele îmbibate de motorină, așezate pe umerașe în locul celor luate de mine.

Mi s-a făcut foame. Am să cobor la parter unde se află raionul alimentar. Unora, emoțiile puternice, supărările le taie pofta de mîncare. Mie mi-o stimulează.

Jos, la raionul alimentar, nu am decît de ales. Sardele, șuncă, măsline, curcan în aspic și trei sticle de Pepsi-Cola.

Îmi iau achizițiile într-un coș de auto-service și mă transport sus, la etajul întîi, unde sînt expuse garniturile de mobilă. De data asta nu mai fac pe modestul. Mă în-

stalez în cea mai frumoasă sufragerie. Îmi întind bunătăţile pe masă şi le atac. Ce plăcut e să mănînci într-o sufragerie elegantă, cu o faţă de masă albă, apretată, cu tacîmuri strălucitoare şi cu un serviciu de masă de porţelan subţire ca o foaie de varză. Bună idee au negustorii ăştia care expun mese gata aranjate.

Cînd eram copil îl invidiam pe Tadeo. O servitoare cu şorţ scrobit îi servea la cină toate bunătăţile. Unchiul Spiridone se lăuda la toată lumea că îşi creşte copilul ca pe un prinţ. Cînd se întîmpla să mă prindă ora mesei acasă la Tadeo, nu mi se făcea cinstea să fiu poftit în sufrageria mare, ci mi se dădea de mîncare în bucătărie, cot la cot cu servitorii.

Deşi mama era soră cu mătuşa Zenobia, soţia unchiului Spiridone, eu nu eram tratat ca un membru al familiei. Ispăşeam greşeala mamei, care-şi scandalizase familia de burghezi înstăriţi, cu vagi pretenţii nobiliare, măritîndu-se cu un biet croitor, ale cărui singure calităţi erau tinereţea şi o inimă bună şi atît de largă, încît putea cuprinde toată semenţia omenească. Mi s-a spus că tatăl meu fusese un bărbat chipeş după care se topeau toate femeile. Dar el nu avea ochi decît pentru mama, pe care o adora.

— Să-şi ispăşească păcatul, muncind pentru străini, spunea bunicul meu cu asprime.

Pe bunicul mi-l amintesc. Era avocat şi îl chema Federico di Girolamo. Se mîndrea cu particula sa, care, spunea el, era de origină nobiliară. Cică neamul nostru s-ar fi tras dintr-un cavaler sau baron, care stăpînea domenii întinse la miazănoapte de Trapani. Bunicul era înalt, falnic, avea o barbă lungă, albă, uşor ondulată şi împărţită în două şuviţe. Semăna cu Sfîntul Dionisos pictat pe perete în Capela Palatină din Palermo. Avea însă numai înfăţişarea, dar nu şi blîndeţea unui sfînt.

În parte mama îi semăna. Era mîndră ca o prinţesă, deşi spăla rufe la străini. După ce bunicul a izgonit-o din casă, fiindcă se încurcase cu croitorul, n-a mai vrut să se mai ştie de familia ei. La cîţiva ani după moartea tatălui meu, mama s-a îmbolnăvit grav. Răcise spălînd rufe iarna, într-o spălătorie neîncălzită. Nu aveam bani pentru doctorii şi pentru doctori. O bătrînă sărmană, dar miloasă,

din vecinătate, care se ocupa de mama, îngrijind-o aşa cum se pricepea, m-a îndemnat în taină să mă duc la bunicul să-i cer ceva bani. Am ascultat-o. Aveam pe atunci vreo opt ani. Ţin minte că era vară. Purtam o cămaşă peticită şi nişte pantaloni ca vai de lume. Nu era de vină mama că îmbrăcămintea mea arăta întotdeauna ca vai de lume. Eram tare zurbagiu şi mă încăieram cu ceilalţi copii din mahala pentru orice fleac.

Cînd am ajuns în faţa casei bunicului meu şi am văzut clădirea aceea înaltă cu etaj şi cu opt ferestre la stradă, am simţit cum inima începe să-mi bată foarte tare. Am urcat scările intrării din faţă şi am sunat. A ieşit o servitoare tînără, drăguţă, cu şorţ alb, scrobit. M-a întrebat răstit ce vreau. I-am spus că sînt fiul Eleonorei Bellocampo şi că trebuie să vorbesc cu Signor Federico di Girolamo, bunicul meu. Servitoarea m-a privit cu neîncredere. A ridicat din umeri, a spus să aştept, apoi a închis uşa în nasul meu. Au trecut cam zece minute. Credeam că uitase de mine şi mă gîndeam să plec. Deodată am auzit paşi dincolo de uşă şi zgomotul unui ivăr. Cînd uşa s-a deschis şi în prag a apărut bunicul, măreţ, încruntat şi rece ca o statuie de gheaţă, mi s-a tăiat graiul. Mă uitam la el şi mă bîlbîiam, căznindu-mă să-mi amintesc cele ce aveam să-i spun.

Mi-a pus pe umăr o mînă grea, albă, cu degete îngălbenite de tutun.

— Ce vrei ? Cine eşti ?

După cîteva eforturi sterile, am reuşit în sfîrşit să bîigui lecţia pe care mă învăţase s-o spun bătrînica cea miloasă.

Bunicul m-a privit lung, cu dezgust, apoi mi-a vorbit sec şi scurt.

— Intră !

Şi-a luat mîna de pe umărul meu şi a adăugat :

— Vino după mine.

A luat-o înainte. L-am urmat. Fata cu şorţ scrobit, ivită ca o arătare, nu ştiu de unde, a închis uşa cu zgomot în urma mea. Am avut impresia că se închide o uşă grea de închisoare, şi că n-am să mai pot ieşi vreodată din casa aceea mare, întunecată şi tristă ca o mînăstire.

Bunicul mergea înainte, păşind rar şi apăsat. Din cînd în cînd tuşea scurt. Hainele cenuşii atîrnau pe el. Poate că fusese altădată mai gras. Păşeam sfios, silindu-mă să nu fac zgomot. Mi-era tare frică. Servitoarea cea tînără încheia cortegiul. Am străbătut un vestibul şi o cameră mare, pardosită cu piatră, şi am intrat într-o sufragerie, tot atît de întunecată ca şi restul casei. Poate că nu era prea întunecată, dar aşa mi se părea mie, fiindcă veneam din soarele de afară.

La o masă lungă, străjuită de un bufet sculptat, uriaş, ca o catapeteasmă de biserică, erau aşezaţi mai mulţi oameni. Toţi aveau chipuri împietrite.

— Uitaţi-vă la odrasla Eleonorei şi a croitorului ei, vorbi bunicul cu glasul său aspru şi cavernos.

Toţi cei de la masă mă măsurară cu priviri scîrbite, ca şi cînd ar fi avut în faţă un cîine de pripas, năpîrlit şi bănuit că ar fi rîios. Nu scoteau o vorbă.

Bunicul se aşeză pe scaunul cu spătar înalt din capul mesei. Suspină adînc, apoi îşi vîrî mîna în buzunarul hainei Scoase un pumn de lire. Îmi întinse banii fără să-i fi numărat.

— Ia-i, rosti el monosilabic.

I-am luat. Îi ţineam prostit în mînă.

— Bagă-i în buzunar, lătră o femeie subţire, cu cap prelung, buze supte şi bărbie ascuţită. De urechile-i acoperite pe jumătate cu un păr cenuşiu, lucios, îi atîrnau nişte cercei lungi, cu pietre albastre, care se clătinau ca limbile unor minuscule pendule.

— Mîine să vii pe la mine, să-ţi dau nişte haine. Eşti într-un hal de jerpeleală...

Se întoarse spre un băiat pirpiriu, cu o fundă mare şi albă la gît, aflat în dreapta ei.

— Să fii cuminte, Tadeo, altfel ai să arăţi ca el, zdrenţăros, jegos...

Femeia cu chip prelung se uită la mine.

— Eu aş fi fost mătuşa ta, Zenobia, şi acesta ar fi fost vărul tău, Tadeo, dacă maică-ta nu s-ar fi rupt de familia ei, măritîndu-se cu un...

Bunicul i-o tăie aspru :

— Zenobia !

Mătuşa Zenobia tăcu. Am băgat de seamă că toată lumea se temea de bunicul.

În dreapta lui Tadeo stătea nemişcat un bărbat chel, cu o burtă rotundă înţemniţată într-o vestă nisipie, la două rînduri. Un lanţ de aur, cu verigi groase, se lăsa ca o punte de la un buzunărel al vestei la celălalt.

Bărbatul chel scoase din buzunarul dinăuntru al haihei de lustrin un carnet mititel cu scoarţe de piele neagră. Îl desfăcu, scrise ceva, cu un toc rezervor de aur, rupse foaia şi mi-o întinse.

— Iată adresa mea, vorbi cu ton protector. Sînt unchiul Spiridone. Mătuşa Zenobia, soţia mea, este sora mamei tale. Ai înţeles, nu-i aşa ? mă întrebă, temîndu-se probabil, că eram greu de cap. Mîine să vii după haine. Cînd are să-ţi fie foame, ai să găseşti şi o farfurie cu mîncare, adăugă el cu ostentativă mărinimie.

Am bolborosit un cuvînt de mulţumire.

— Acum pleacă, zise bunicul. Teresa are să-ţi arate drumul.

Teresa, servitoarea, se îndreptă spre uşă. M-am luat după ea. Cînd să ies din odaie, mi-am amintit că uitasem să salut lumea. M-am oprit şi le-am urat un timid :

— *Ciao !*

— Necioplitul ! exclamă mătuşa Zenobia.

Ceilalţi de la masă clătinară din cap, răspunzîndu-mi la salut. Am ieşit. Cînd m-am văzut în stradă mi-am făcut cruce, apoi mi-am luat picioarele la spinare şi nu m-am mai oprit decît la prima farmacie.

Farmacista, o femeie grasă, cu buze roşii ca mărgeanul, m-a întrebat ce vreau. I-am spus că mama e răcită şi că are nevoie de nişte doctorii.

— Dă-mi reţeta, mi-a spus farmacista.

Am privit-o tîmp.

— Ce reţetă ?

— Bine, am să-ţi dau eu ceva.

Femeia cu buze roşii a ridicat din umeri.

Mi-a împachetat o sticlă cu o doctorie, nişte pilule, şi mi le-a pus pe tejghea.

I-am întins banii făcuţi ghemotoc. Farmacista a luat cîţiva din ei şi mi-a înapoiat restul.

Cu banii în buzunar şi cu doctoriile în mînă, am pornit-o vesel spre casă. Făcusem o ispravă bună. Locuiam cu mama într-o cameră mică, la etajul trei al unei clădiri dărăpănate, cu balcoane multe şi cu rufe spălate întinse la uscat, pe frînghii asemenea unui mare pavoaz pe o corabie.

Am urcat în fugă treptele pînă la mama. Eram bucuros că-i duc doctoriile. Cînd am ajuns sus, am găsit-o dormind. Respira greu. Avea obrazul galben, supt, lipit parcă de oase. Vecina cea bătrînă o veghea. La intrarea mea, mama a deschis ochii. M-a privit lung, fără să-şi ridice capul de pe pernă.

Cînd a văzut doctoriile, m-a întrebat cu glas stins :

— De unde le ai ?

I-am explicat în cîteva cuvinte cum am ajuns să le cumpăr. S-a uitat la mine ciudat, fără să-mi răspundă, apoi s-a ridicat din pat.

— Dă-mi-le ! Mi-a spus ea cu blîndeţe.

Le-a luat şi s-a îndreptat împleticindu-se spre fereastră, s-a oprit, şi cu un gest plin de mînie a aruncat doctoriile în stradă.

Ultima îmbucătură de şuncă este urmată de un pahar cu Pepsi. Am mîncat destul de bine, deşi sardelele mi s-au părut cam sărate. Mai tîrziu au să-mi facă o sete nebună.

O oră-două de somn nu mi-ar strica. Sînt aici canapele şi paturi pe alese. Cuverturi de mătase frumos brodate acoperă paturile. Încerc pe unul din ele. E moale şi te îmbie la odihnă. Sînt foarte obosit. Alergătura nocturnă şi emoţiile îşi fac simţite efectele. Dacă m-aş culca acum, nu m-aş mai trezi decît seara la ora prînzului. Trebuie să fac rost de un ceas deşteptător. La raionul cu ceasuri pot găsi cîte deşteptătoare poftesc. Îmi croiesc un drum pînă acolo şi aleg unul mic, să încapă în buzunar. Am să-l iau cu mine. Nu se ştie cînd are să-mi mai folosească.

Mă întind pe un pat, potrivesc ceasul la ora şase şi îl aşez pe pernă, lîngă ureche.

Sînt atît de istovit încît am impresia că stau pe o saltea de nori. În care mă cufund, mă cufund... mă cufund...

Deasupra mea, cerul negru de catifea e străpuns de stele care coboară spre mine, degete de lumină. Mă ating, mă pipăie, apoi se retrag brusc — coarne de melci — în văzduhul de catifea neagră. Norii mă poartă undeva departe... Plutesc... Îmi zvîcnesc tîmplele... și picioarele îmi zvîcnesc... Stele prind să danseze — cad, lăsînd în urmă cozi multicolore, țîșnesc în fantastice jocuri de artificii, se reped — vijelioase ferestre luminate de tren ce gonește în noapte... Două stele lucesc puternic... Sînt stele, sau cerceii mătușii Zenobia?... Cerceii îi poartă însă unchiul Spiridone... Poartă și rochie, unchiul Spiridone... Plutește printre paturi și mă privește furios... Tadeo îl trage de poalele rochiei și rîde... Unchiul Spiridone îl pocnește peste mînă... Bunicul stă țeapăn... Sfîntul Dionisos... Sînt și alți sfinți în jur... Și îngeri... Cu aripi și coadă... Sînt îngeri și draci ?... Camilla... Camilla cu trup de cămilă... Un șarpe se încolăcește în nisip... Șuieră... Pepito strigă de pe acoperiș : Păzea, Nino. Păzea !... Cade în gol... cad și eu... gem... aterizez pe un munte de portocale... Ai să fii singur !... Ai să fii singur !... Ai să fii singur !... Taci, *Messer* Filipo !... Ai să fii singur !... Taci ! Taci ! Portocalele ard... arde și recolta lui De Mauro... Eu am dat foc la grîne... Acum focul mă împresoară... Mamă, nu arunca doctoriile... Baba rîde și își arată colții de vrăjitoare... Dau să fug, dar o ghiară mi se înfige în pulpanele pardesiului... De ce m-ai mințit ? Văd că ai chibrituri. Dă-mi un foc... Fug, fug, fug... Picioarele îmi atîrnă greu... abia le tîrăsc... Unul mă arată cu degetul... Uite-l acolo pe acoperiș !... Mă pitesc după horn... Văzduh negru, negru, negru de catifea... Negru, negru, negru... Tot e negru... sînt orb... Tăcerea e grea ca o lespede... tăcere, tăcere... sînt surd... Vreau să rostesc un cuvînt, dar nu pot, o labă grea, ori tăcerea, mă apasă peste gură, sînt mut... Vreau să mă zbat... dar n-am putere... plutesc în neant... sînt mort... cred că sînt mort... zbor în vid... departe spre o lumină... două lumini... ochii lui Giani... Spargem banca ?... ruletă, *chemin de fer*, baccara... Bancă, ghișeuri, case de fier... lanterna de buzunar își plimbă fascicolul de lumină pe o casă de fier uriașă... mai înaltă decît imobilul Pirelli din Milano... mai lată decît Domul... Dă-mi apa-

ratul, Giani !... Flacăra autogenă muşcă din carnea de oţel a blindajului... Repede, Nino ! Transpir de enervare Carnea de oţel rezistă... Pirdalnicul ăsta de aparat, nu e bun de nimic... Sună sirena !... Poliţia, Nino ! Poliţia !... Mă cuprinde o spaimă cumplită, dementă... Sirena sună ! Sună puternic, spărgîndu-mi timpanele !...

M-am trezit. Sar în capul oaselor. Sînt în pat. Deşteptătorul sună pe pernă. Mă uit la ceas. Şase fix. Somnul s-a dus. Sînt însă mai obosit decît la culcare. Cobor din pat. Soneria ceasului se opreşte. Aşa a sunat şi telefonul la miezul nopţii. De atunci trăiesc un coşmar. Poate că şi acum visez. Din nefericire sînt cît se poate de treaz. Cine mi-o fi telefonat ?... Cine ?... Ercole ştia că voi pleca de acasă...

Îmi îmbrac haina, *trench-coat*-ul, îmi pun pălăria, vîr ceasul deşteptător în buzunar sub mănuşi... Pistoalele sînt la locul lor şi portofelul cu bani. Şi paşapoartele... 'Am asupra mea patru paşapoarte... Pe patru nume diferite... Graţie lor am patru naţionalităţi. Un paşaport de american, altul britanic, al treilea italian şi al patrulea vest-german. Toate limbile astea le cunosc perfect. Mi-au prins bine la ceva şi peregrinările prin lume. Mafia mi le-a facilitat... Hm ! Mafia ! Mama Mafia !... Onorata Familie !... Care mă hăituie acum ca pe un lup turbat. Mi-a oferit şi satisfacţii, Mafia !... Multe satisfacţii... Datorită ei am fost puternic, temut... Cine ar fi crezut că fiul Eleonorei Bellocampo va ajunge un mafiot de seamă ? N-am ştiut însă să-mi păstrez puterea ! Aveam prea mulţi duşmani. M-au săpat. Pe unii îi credeam prieteni. Ercole, de pildă... De ce îmi tot vine în minte Ercole ?... Ercole ? Dar dacă Ercole... Ercole, dacă aflu că tu m-ai trădat, te ucid ! Te ucid ca pe un cîine !

M-am îmbrăcat. Las resturile de mîncare pe masă, patul răvăşit. Ce-mi pasă acum de nimicurile astea ? Am să ies pe din dos. Uşa de la depozit are o broască ce poate fi uşor deschisă de dinăuntru. În magazinul ăsta găseşti utilaje să spargi zece Bănci nu una. Scotocesc prin rafturi, mă înarmez cu cîteva unelte bune şi atac broasca. În doi timpi şi trei mişcări o scot din şuruburi. Uşa se deschide.

Ies în curtea interioară fără să fiu deranjat. Traversez gangul şi iată-mă în stradă.

A încetat să mai plouă. După un nor iese soarele. Îmi ridic gulerul *trench-coat*-ului şi o pornesc pe stradă în jos. În cîteva minute jumătate cerul s-a degajat de nori.

Acum am un obiectiv precis. Asta îmi dă curaj. Oameni grăbiţi se foiesc pe stradă. Merg spre întreprinderile unde-i aşteaptă o zi de muncă. Mi-a fost întotdeauna groază de munca asta la ore fixe, în locuri fixe, cu condică de prezenţă, şefi şi supraşefi.

La staţiile de autobuze oamenii aşteaptă bulucîţi ca oile. Sînt somnoroşi. Pleoapele le atîrnă grele... Ce-ar mai dormi. Îi aşteaptă însă datoria.

Ciudat ! La ora asta sînt în stare să mă iau la trîntă cu toată lumea. Cred că dacă unul din urmăritorii mei ar apare după vreun colţ, i-aş repezi în burtă vreo zece gloanţe, unul după altul, fără să ţin seama de lumea din jur.

Da ! Am o ţintă precisă. Ercole. Merg la Ercole acasă... Mă mănîncă palmele. Îmi vine să zbor. Furia îmi sporeşte energia. Aproape de casa lui Ercole nu mă mai pot stăpîni şi încep să alerg.

Ştiu că am să-l găsesc pe Ercole în pat. Îndeletnicirile lui sînt nocturne. El dirijează armata de mafioţi care controlează localurile de noapte. E om mare Ercole. În cîţiva ani a urcat trepte peste trepte, apropiindu-se de vîrful piramidei. Cînd şi-a început cariera în Mafie era un pîrlit de coafor într-o prăvălie de mîna a şaptea. Patronul se îndeletnicea şi cu traficul mărunt de stupefiante. Ercole i s-a vîrît pe sub piele, ajungînd omul lui de încredere: Mafia furniza patronului stupefiante. Ercole a fost remarcat de Onorata Familie. În curînd băiatul a luat locul patronului său. L-a dat pur şi simplu la o parte. Ercole şi scrupulele nu se prea împăcau. Eu l-am cunoscut cînd se afla pe la jumătatea drumului. Ne-am împrietenit, deşi în Mafie prietenia nu este recomandabilă. Fiecare trebuie să joace pe cont propriu. Dacă prietenul cade, te tîrăşte şi pe tine. Dacă eşti singur, ai grijă numai de pielea ta.

Ercole locuiește într-o casă cu trei etaje pe Via de la Liberta. Clădire arătoasă, cu apartamente frumoase, locuite de oameni spălați. Doctori, profesori, avocați, negustori... *Commendatore* în sus, *Commendatore* în jos... Și lui Ercole oamenii de serviciu i se ploconesc, mîngîindu-i vanitatea cu titlul de *Commendatore*. Ercole îi privește de sus și le dă bacșișuri grase. Știe că acesta e cel mai sigur mijloc spre a te face agreabil, de pe vremea cînd primea și el bacșișuri. Acum nu mai primește bacșișuri, ci „cadouri". Cei mai de sus cataldcsesc să accepte „omagii". Ercole nu a ajuns încă să primească „omagii".

Intru grăbit în imobilul său. Portarul nu m-a observat. Stă de vorbă cu un poștaș. Evit și de data asta ascensorul. Urc scara pînă la etajul doi. Covoare moi, calcio vecchio, uși de panel bine lustruit, alămuri, strălucitoare, vase cu flori... Străbat coridorul, luminat la capete de ferestre mari cît peretele și mă opresc la ușa apartamentului lui Ercole.

La ora asta sigur că doarme la sînul vreunei blonde „nimfe" proaspăt angajată în barurile controlate de el. De cînd a ajuns grangure peste baruri, face „începutul" tuturor fetelor care-și aleg „cariera" de animatoare.

Apăs pe sonerie. Se aude un bîzîit plăcut ca de bondar. Lui Ercole nu-i plac soneriile stridente. Îl deranjează... Aștept. Aștept un minut-două. Ercole doarme greu. Sun din nou... Mai trece un minut. Să nu fie acasă? Dincolo de ușă tîrșîiesc niște pași. Glasul lui răzbește înfundat :

— Cine e acolo ?

Răspund, ciocănind în ușă trei lovituri scurte și două lungi. Codul folosit de fratele său Guido.

— Sînt eu, Guido ! rostesc cu glas scăzut, imitîndu-i timbrul.

— Ce dracu' vrei la ora asta imposibilă ! bombăne Ercole răsucind cheia în yale și deschizînd somnoros ușa.

Îmi fac vînt în tăblia de panel lustruit. Izbit în piept, Ercole se trezește proiectat pe peretele vestibulului. Eu i-am și vîrît gura pistolului în pîntece. Cu piciorul împing ușa înapoi, închizînd-o. Ercole mă privește buimac. Dar nu din cauza somnului. Intrarea mea intempestivă

l-a trezit de-a binelea. Nu-și explică însă prezența mea. S-a înverzit ca un broscoi de baltă. Îl strangulează frica. Ercole n-a fost niciodată curajos. Nu se pricepe să se lupte pe față, cavalerește. Preferă vicleșugurile reptilelor, care stau ascunse, la pîndă, și te lovesc cînd nici nu te gîndești. Acum m-am folosit de propriile lui arme — vicleșugul, atacul prin surprindere. Gura lui Ercole se schimonosește într-un rictus care vrea să fie zîmbet.

— Ce s-a întîmplat ? În loc de „bună dimineața" îmi dai cu ușa în cap ? Dacă ai vrut să mă sperii, ai reușit. Acum lasă gluma și dă pistolul ăsta la o parte.

Încercarea lui de a afecta inocența mă amuză. Acum cînd eu sînt stăpîn pe situație, simt o plăcere sadică să-l chinuiesc, lăsîndu-l în incertitudine.

Îi zîmbesc blajin.

— Îmi plac tratamentele prin șocuri nervoase.

Mă privește înspăimîntat.

— Cum adică ?

— Știu că te trezești greu din somn. În chipul ăsta am reușit să te zmulg din mahmureală.

Gura pistolului continuă să-i pipăie buricul.

— Nu vrei un whisky ? mă întreabă.

Picături de sudoare i se scurg pe frunte. Mușchii obrazului îi joacă nervos.

— Lasă whisky-ul și dă-i drumul spre dormitor ! îi poruncesc sec. Ai grijă. Fără demonstrații... altfel...

Las fraza neterminată. După tonul meu, Ercole știe că nu poate juca în ham. Pornește înainte. Îl urmez, ținîndu-i cu pistolul șalele. Traversăm un salonaș mobilat într-un stil Louis XV de o autenticitate îndoielnică. Scaunele sînt aurite pe toate fețele. Gust de parvenit. Sînt încîntat de cunoștințele mele în domeniul decorației interioare. Relațiile cu falsificatorii de tablouri și cu traficanții de obiecte de artă autentice mi-au împlinit lacunele unei culturi deficitare.

— Ești singur ? îl întreb eu, mai mult ca să-l verific.

— Sînt cu o damă. O blondă platinată. Dacă vrei, ți-o pasez, încearcă el să glumească.

— Ah, da ? răspund eu făcînd pe naivul. N-am știut că ai deschis bordel și acasă.

Între timp intrăm în dormitor. Ercole n-a mințit. În pat doarme o femeie cu nasul vîrît în pernă. Nu-i văd chipul. O cuvertură de mătase îi acoperă pînă la jumătate spatele gol. Un sîn strivit de cearșaf vrea să iasă la lumină. Femeia are linii frumoase. Ercole știe să-și aleagă partenerele. Are și de unde.

Ercole a simțit că îmi place fata.

— N-o vrei ? mă întreabă, întorcînd capul spre mine și zîmbindu-mi șmecher.

Îi zîmbesc și eu. Îi răspund naiv.

— Leag-o !

Ercole mă privește uluit.

— Cum ?

— Strîns ! răspund eu. Cît mai strîns.

Întăresc îndemnul, înfigîndu-i gura pistolului în șale.

Ercole vrea să se îndrepte spre dulap.

— Ce faci ? îl întreb eu.

— Să caut o sfoară, niște fulare, bîiguie el.

— Ttț, ttț, exclam eu. Ți-a pierit imaginația ? Cu cearșaful, Ercole. Rupe-l fîșii. Nu trebuie să te învăț eu.

Ercole își mușcă buzele. Ar încerca el să se răsucească brusc pe călcîie, lovind simultan pistolul, astfel încît să-mi sară din mînă, așa cum ar acționa James Bond dacă s-ar afla într-o situație asemănătoare. Ercole știe însă că procedeele din filme și din romane nu se potrivesc cu cele din viața reală. Dacă ar schița cel mai ușor gest de împotrivire, plumbii i-ar găuri șalele.

— Ce idei năstrușnice îți mai vin și ție, murmură el, continuînd să blufeze.

Se apropie de pat și apucă așternutul de un colț. Femeia s-a trezit. Mormăie ceva, apoi se întoarce cu fața în sus. E frumoasă și foarte tînără. Păcat de ea. Dacă a ajuns în patul lui Ercole știu ce o așteaptă. Deschide ochii. Cînd mă vede cu pistolul în mînă, tresare de parcă ar fi străbătut-o un curent electric. Uimirea, spaima fac să i se rotunjească gura.

— Dacă scoți vreun sunet, îl expediez *pronto* pe lumea cealaltă, o previn eu blajin.

Fata se uită cînd la Ercole, cînd la mine. Ercole se simte rănit în vanitatea lui fiindcă trebuie să-mi execute

ordinele de față cu o femeie care l-a socotit mai puternic decît Casius Clay și mai infailibil decît Papa. Cu o silă vizibilă rupe cearșaful în cîteva fîșii lungi. Cu un gest, trage cuvertura de o parte, lăsînd-o pe fată goală. Ea e atît de înspăimîntată încît nu face nici o mișcare. Doar ochii îi pendulează de la mine la Ercole.

Trebuie să-l grăbesc, ca să nu-i dau timp să gîndească.

— Mai repede, mai repede, îl îndemn, prea ești moliu, Ercole.

Mă privește întunecat pe sub sprîncene, apoi cu o fîșie de cearceaf începe să-i lege picioarele.

— Cu noduri marinărești, Ercole !

Îmi execută porunca fără să crîcnească. Începe să-i lege și mîinile. Fata îl privește disperată.

— De ce ? îndrăznește ea să îngaime.

— Deocamdată nici eu nu știu de ce, răspunde el bombănind.

Își scoate delicat batista din buzunarul de sus al halatului de mătase și o vîră căluș în gura fetei. Cu o ultimă fîșie o leagă peste gură, făcînd un nod la ceafă.

— Ești mulțumit ? mă întreabă el. Acum îmi spui poate și mie ce rost are toată comedia asta ? Explică-mi, ce s-a întîmplat ?

— Nu ai impresia că tu ești cel care trebuie să-mi explici ce s-a întîmplat ?

— Ce să explic ?

— Ah, nu știi nimic !

— Nu știu.

— Ești inocent.

— Da, sînt inocent.

— Nu știi că „Onorata Familie" m-a condamnat la moarte ?

— Nu.

— Aha, nu știi că de la miezul nopții sînt hăituit ?

— Nu.

— Nu știi că toate căile mele de a ieși din oraș sînt tăiate ?

— Habar n-am.

— Atunci am să-ţi pun o întrebare la care cred că ai să-mi poţi răspunde. Cît ai luat ca să mă vinzi ?

Ercole face o mutră ofensată.

— Visezi. Iar dacă glumeşti, ai început să mă plictiseşti. Oricît am fi de prieteni... toate au o limită...

Nu mai prelungesc jocul. Nu are rost. Mă plictisesc încercările lui Ercole de a mă convinge de nevinovăţia sa.

— Trebuie să te îmbraci, îi spun. Ai să mă însoţeşti într-o mică excursie.

— Am treburi azi de dimineaţă, îmi răspunde el.

— Ai să le amîni pe altă dată, Ercole.

Ercole ridică din umeri.

— Mă execut fiindcă sînt silit s-o fac. Sînt curios pînă unde ai să mergi. Nu cred însă că ai ales soluţia cea mai bună. Dacă eşti într-adevăr condamnat, ar fi înţelept să te ascunzi în gaură de şarpe. Să te faci nevăzut şi neauzit trei ani şi o zi. Nu să dai buzna peste oameni şi să-i ameninţi cu pistolul.

Încearcă iarăşi să se facă persuasiv.

— Adună-ţi minţile, Nino, şi cîntăreşte bine lucrurile. Ştii că iţi sînt prieten. Aş putea să te ajut...

— Asta vreau şi eu. Să mă ajuţi. Dar cum îmi convine mie, nu cum gîndeşti tu. Şi acum ai să te îmbraci. Ce costum vrei ? îl întreb eu, deschizînd cu mîna liberă dulapul cu haine şi continuînd să-l ţin pe Ercole sub ameninţarea pistolului.

Nu puteam să risc, lăsîndu-l să umble singur în dulap. Chiar dacă ar fi avut un pistol ascuns printre haine şi ar fi încercat să-l întoarcă asupra mea, tot eu aş fi tras cel dintîi. Ercole n-ar fi avut nici o şansă. Dar acum n-am interesul să-l omor.

— Mi-e indiferent ce costum am să port, bombăne Ercole.

Îi arunc pe pat o cămaşă de nylon, albă cu dungulite albastre. Nu ştiu de ce am ales-o tocmai pe aceasta din vraful de cămăşi. Ciudat ! Cămaşa asta îmi aminteşte ceva ! Da, da. O astfel de cămaşă albă, cu dunguliţe albastre, purta cadavrul lui Giuseppe Ciccio, cînd poliţia l-a găsit în plin cîmp. Capul lui arăta ca un dovleac sfărîmat...

Trei ani şi o zi trebuia să stea ascuns Giuseppe Ciccio ca să i se anuleze sentinţa de condamnare la moarte, pronunţată împotriva sa de Tribunalul Mafiei. Dar cine poate realiza performanţa de a scăpa trei ani şi o zi de răzbunarea Onoratei Familii ? Nimeni n-a reuşit să se bucure de graţierea care intervine automat la sfîrşitul acestui termen. N-a reuşit fiindcă Mafia are oamenii ei şi în lumea de pe stradă, şi în spitale, şi printre clerici, şi în poliţie, şi printre soldaţi, şi în furnicarul pieţelor de consum, şi la ţară, şi printre marinari, adică pe uscat şi pe mare, în aer şi sub pămînt. Şi asta nu e o figură de stil, ci o realitate.

Giuseppe Ciccio fusese un mafiot de mîna a şaptesprezecea. De cînd l-am cunoscut, ceva îmi spunea că nu va avea nici un viitor în organizaţie. Într-o zi părerea asta a devenit certitudine. Ne înapoiam la sediu după ce colectasem banii proveniţi de pe urma pariurilor falsificate la cursele de cai. Eu căram geanta cu recolta din ziua aceea, iar Ciccio îmi asigura paza. Mergea alături de mine, purtîndu-şi cu trufie capul de antropoid, cu frunte îngustă şi teşită, invadată aproape în întregime de un păr scurt şi ţepos ca peria. Mesteca gumă, deplasîndu-şi nefiresc maxilarul dinainte înapoi, într-un fel de mişcare de translaţie. Ochii îi jucau în cap, cîntărind sînii, pulpele şi fesele tuturor femeilor pe lîngă care treceam.

— Ce buci obraznice ! exclamă el întărîtat. Ce le-aş mai...

Mie numai de bucile fetelor nu-mi ardea, cînd ştiam că am aţîţia bani la mine. Şi eu eram cu ochii în şaisprezece, dar ca să pot riposta cît mai prompt în caz că am fi fost atacaţi.

Ciccio mă înghionti cu cotul. Interpretînd gestul lui drept alarmă, de puţin am scăpat să nu scot pistolul din haină.

— O vezi pe muieruşca asta ? îmi şopti el din colţul gurii, făcînd să ţîşnească simultan un scuipat subţire şi lung care ocoli expert pantalonul unui trecător. Facem pariu că diseară o să-mi încălzească cearşaful ?

N-am apucat să-i răspund, că a şi şters-o de lîngă mine. Din cîteva salturi a ajuns-o din urmă şi cu o rotire scurtă a braţului, a şi plesnit-o peste crupă.

Incidentul n-ar fi avut urmări serioase, dacă dama n-ar fi fost însoţită de un tip în haine fistichii care tocmai atunci cumpăra două îngheţate de la o tonetă. Ţipătul ei scurt a declanşat drama. Îngheţatele tipului cu haine fistichii, s-au lăţit pe mutra radioasă a lui Ciccio. Pînă să se dezmeticească Ciccio, tipul l-a înşfăcat de umeri şi i-a aplicat cu genunchiul o lovitură puternică în fund, catapultîndu-l spre tonetă. Ciccio, toneta şi cofetarul ambulant s-au trezit în mijlocul străzii într-o învălmăşeală de bidoane, capace şi îngheţată pe jumătate topită. Ciccio s-a ridicat de jos mînjit groaznic. Cu un răget furios s-a repezit asupra tipului în haine fistichii.

Ce-a urmat am aflat abia a doua zi, căci în clipa încăierării m-am şi făcut nevăzut. Nu puteam risca un milion şapte sute de mii de lire, intervenind în ajutorul lui Ciccio.

De atunci n-am mai lucrat cu el. Nesăbuinţa asta, şi multe altele l-au împiedicat să urce în ierarhia mafiei. În general, incartadele i se iertau sau i se aplicau pedepse uşoare, fiindcă era un executant capabil, care făcuse unele servicii cîtorva din căpeteniile „Onoratei Familii".

Doi ani mai tîrziu — ajunsesem între timp şef de ceată — am primit ordin să organizez execuţia lui Ciccio. Am rămas foarte surprins. Mă întrebam ce faptă gravă putuse săvîrşi omul ăsta spre a-şi atrage cea mai severă condamnare ; pedeapsa capitală. Foarte curînd am aflat şi acest lucru. Cu un an în urmă, Giuseppe Ciccio se înhăitase cu nişte derbedei, fraţii Matteo şi Remo Aquino, Valerio Battaglia şi Stefano Aldisio. Lucrau pe cont propriu. Se deghizau, trăgîndu-şi peste cap nişte saci de hîrtie, cu deschizături pentru ochi şi gură, apoi atacau cîrciumi şi staţii de benzină izolate. După ce erau jefuite, victimele erau bătute pînă la sînge şi desfigurate. Într-o noapte, au săvîrşit greşeala de a ataca un garaj, proprietatea fraţilor Carnevale, afiliaţii Mafiei. În timpul luptei

care s-a iscat, unul din proprietari a fost ucis. De data asta Mafia a intrat imediat în acţiune. Banda a fost depistată iar fraţii Aquino şi Valerio Battaglia — împuşcaţi. Stefano Aldisio a fost ars cu acid şi lăsat mort pe cîmp, spre a servi de învăţătură celor care ar fi avut tentaţia să-i urmeze exemplul. Numai Ciccio a reuşit să scape. Un an de zile a trăit, strecurîndu-se din ascunziş în ascunziş, şi căutînd un „avugot" care să „medieze" iertarea lui de către Mafie. Toţi cei cărora li s-a adresat au refuzat să-i pledeze cauza. În ultimele trei luni îşi găsise adăpost într-o mînăstire, unde ştia că este ferit de răzbunarea noastră. Firea lui nestatornică şi bătăioasă l-a împins să părăsească acest refugiu sigur şi să facă în secret o vizită lui Mario Rosso, mafiot cu greutate din Monreale, spre a-i solicita medierea. Rosso s-a adresat căpeteniilor tagmei, care s-au întrunit imediat în şedinţă. Spre nenorocirea lui Ciccio, din consiliu făcea parte un unchi al fraţilor Carnevale care s-a împotrivit categoric unui act de clemenţă, pretinzînd execuţia exemplară a vinovatului. Ciccio a fost ridicat chiar din casa lui Rosso. Misiunea asta, încredinţată oamenilor mei, din ordinul căpteniilor tagmei, a fost dusă la îndeplinire cu toată străşnicia.

Lui Ciccio i s-au zdrobit membrele şi craniul cu zeci de lovituri de ciomag. Apoi cadavrul lui a fost lăsat pe cîmp — ca şi în cazul lui Aldisio — spre a servi drept pildă. Acolo l-am văzut şi eu pe Ciccio, după execuţie. Am constatat că oamenii mei lucraseră bine.

N-am să uit cămaşa lui albă cu dunguliţe albastre. Singurul obiect după care a mai putut fi identificat.

Ercole s-a îmbrăcat. Cămaşa albă cu dunguliţe albastre se vede printre reverele vestonului bej, bine croit. Pantalonii de un gris deschis, pantofii „mocassini", cravată albă cu picouri bej şi albastre îi dau un aer sportiv. Mă minunez şi eu cum de găsesc timp, în momentele astea de tensiune, să admir ansamblul vestimentar al lui Ercole. Adevărul este că în primii ani ai prieteniei noastre, l-am invidiat pentru eleganţa sa. Încercam să-i copiez croiala hainelor, culoarea stofelor, să-i imit gesturile ; gesturile lenevoase cu care îşi aprindea ţigara la flacăra brichetei, aerul cuceritor cu care îşi plimbă privirile asupra for-

melor apetisante ale femeilor tinere, calmul ostentativ în împrejurări grave, familiarismul dezarmant cu care-i trata pe șefi, toate acestea mă uimeau la culme. Mai tîrziu, cînd am cunoscut și eu lumea, am putut să-mi dau seama că eleganța lui Ercole păcătuia prin stridență, că nepăsarea sa era afectată și că în sinea lui nu era mai calm decît alții.

Chiar în clipa asta surprind spaima care se ascunde sub pojghița calmului de paradă al lui Ercole. Îmi cere voie să își aprindă o țigară. Îi arunc tabachera mea și o cutie de chibrituri. Mîna lui Ercole nu tremură cînd flacăra aprinde vîrful țigării. Îmi înapoiază tabachera și chibriturile. Pare uimitor de calm. Eu însă îl cunosc. Pielea obrazului îi e cenușie. Respiră ceva mai greu decît ar trebui. Se scarpină după ureche. Semnele acestea sînt pentru mine elocvente. Lui Ercole îi este frică.

— Să-mi iau mai mulți bani asupra mea ? mă întreabă el.

— Nu, nu e nevoie, îi răspund. Mă scoți din oraș, iar peste o oră te înapoiezi la Palermo. N-ai nevoie nici să cumperi benzină. N-ai să parcurgi cu mine mai mult de douăzeci, maximum treizeci de kilometri. Să mergem ! îi poruncesc. Ia-o înainte. Coborîm la garaj, îți iei mașina și ieșim din Palermo prin Passo di Rigano. Dar te previn. Fără șmecherii. Dacă faci vreo mișcare nepotrivită, îți găuresc țeasta.

Ercole știe că nu glumesc. Se uită încă o dată spre dama care zace legată în pat, ridică din umeri, apoi se îndreaptă spre ușă.

Traversăm apartamentul și ieșim pe culoar. Nimeni. Este o oră la care funcționarii au plecat deja la birouri, iar rentierii au ieșit după cumpărături. Coborîm cu ascensorul. Prefer să nu risc o întîlnire nedorită pe scări. În hol ne încrucișăm cu o femeie grasă, încărcată cu două plase înfundate cu legume și fructe. Nu ne acordă nici o atenție.

Îl observ pe Ercole cum aruncă o privire piezișă spre ușa portarului. Pe un bilet prins cu o pioneză de tăblie, deslușim un scris stîngaci : „Sînt la țigări. Mă întorc imediat".

Ieşim în stradă. Intrarea în garaj se află în stînga intrării blocului. Îmi acopăr faţa cu batista, pretextînd că îmi suflu îndelung nasul. Cealaltă mînă nu se dezlipeşte de patul pistolului, aflat în buzunarul *trench-coat*-ului. Degetul arătător stă în permanenţă pe trăgaci. Arsura de la rană mi-a mai trecut.

Pătrundem în garaj. B.M.W.-ul 1800 al lui Ercole se află lîngă intrare. Alte trei limuzine îşi aşteaptă stăpînii. Un individ îmbrăcat într-un combinezon de lucru spală o maşină ridicată pe o rampă. Cînd îl vede pe Ercole îl salută.

— Buon giorno, Commendatore. V-am spălat maşina.

— Grazie, Tonio.

Tonio îşi continuă treaba.

Ercole se urcă la volan. Eu mă instalez pe bancheta din urmă.

— Dă-i drumul ! îi poruncesc.

Se execută. B.M.W-ul porneşte lin. Iese din garaj.

— Ştii pe unde s-o iei, adaug eu. Faci la stînga, apoi la dreapta pe Via Dante.

B.M.W.-ul se încadrează în şiragul de automobile. Ercole conduce bine. Îmi dau seama că sub calmul aparent e un pachet de nervi. Abia reuşeşte să şi-i stăpînească.

Circulaţia nu e prea intensă. Întîlnim mulţi turişti, plecaţi dis-de-dimineaţă la drum, ca să nu piardă nici o clipă din vacanţă, fără s-o valorifice la maximum.

Trecem pe lîngă magazinul unchiului Spiridone. Cumpărătorii ies şi intră, ca o turmă besmetică. În mulţimea aceasta îl observ pe unchiul Spiridone, care conduce pe doi tipi la o maşină parcată în faţa magazinului. Unul din ei mi-e vag cunoscut. Unchiul gesticulează, exprimîndu-şi iritarea sub o formă care totuşi să nu-i supere. Aş pune rămăşag că le vorbeşte despre spargerea din cursul nopţii.

Îmi pare rău că nu pot să văd continuarea. B.M.W.-ul trece mai departe. Depăşim gara Lolli. Intrăm în suburbii. Ercole conduce cu viteză constantă. La ieşirea din Noce, întîlnim primul „post de control" al Mafiei. I-am

văzut de departe. Trei inși stau lîngă un Alfa-Romeo staţionat pe dreapta. Un al patrulea se preface că umblă la motor. În felul ăsta nu atrag atenţia poliţiei. Cei trei care stau în picioare rumegă „chewing-gum" şi privesc, cu aparentă indiferenţă, pasagerii automobilelor care trec prin faţa lor. Unul stă rezemat cu cotul de aripa maşinii, într-o tipică postură „Chicago-Roaring-Twenties". În mînă ţine un aparat portabil de emisie-recepţie prin care transmite ceva.

Mai mult ca sigur că semnalează celui de-al doilea baraj automobilele care-i par suspecte. Nu cred însă că le trece prin minte să bănuiască maşinile mafioţilor cu mare greutate, cum e cazul lui Ercole.

Sînt cu ochii în patru. Înainte de a mă lăsa să alunec pe banchetă în jos, astfel încît să nu fiu văzut de cei trei arguşi, îl previn încă o dată pe Ercole.

— Fără şmecherii, Ercole... ştii ce te aşteaptă !

Trecem în trombă pe lîngă baraj, fără să se întîmple nimic. Respir. Ridic încet capul şi mă uit în urmă prin geamul din spate. Mafioţii stau pe loc şi urmăresc din priviri maşinile care continuă să defileze prin faţa lor.

— Mulţumit ? mă întreabă scurt Ercole.

— Asta ai să afli la urmă.

La circa un kilometru după primul post de observaţie, întîlnim adevăratul baraj.

Trei maşini sînt oprite la margine de drum şi cercetate de un grup de cinci mafioţi, al căror „Fiat 1800" îi aşteaptă în apropiere. Alte două Fiaturi, înţesate cu oameni ai „Onoratei Familii", stau gata să intre în acţiune, în caz că vreuna din maşinile suspectate, semnalate de avant-post, ar refuza să se oprească.

Repet manevra, lăsîndu-mă în jos.

B.M.W.-ul lui Ercole trece şi de acest baraj. Stratagema mea a reuşit. Pentru moment pericolul este îndepărtat. Ştiu că tactica noastră nu prevede — în general — mai mult de două baraje.

— Şi acum ? mă întreabă Ercole.

— Şi acum ce ? Te-ai plictisit ?

— Nu... dar...

— Atunci taci din gură şi vezi-ţi de treabă.

B.M.W.-ul se angajează pe serpentinele di Morto, atacîndu-le cu mare viteză, luînd curbele pe două roți. Îmi dau seama că Ercole urmărește să provoace un accident nu prea grav, care să-i imobilizeze mașina, astfel încît să nu mai fie obligat să continue drumul cu mine.

— Fără cascade, Ercole, rostesc eu printre dinți. Și încetinește, fiindcă în curînd o să oprim.

Caut din ochi un loc mai singuratic și o văgăună năpădită de vegetație. Peste circa două sute de metri găsesc decorul ce-mi trebuie. Șoseaua este ascunsă după un povîrniș stîncos. Muchia povîrnișului o ferește de vederea mașinilor care eventual ar coborî. Din jos nu vine nimeni.

— Oprește ! îi poruncesc.

Ercole stopează prompt.

— Trage-o mai pe dreapta.

Se execută fără să discute.

— Coboară ! ordon iarăși.

Ercole deschide portiera din dreptul său și se pregătește să coboare.

— Nu pe acolo.

Ercole își întrerupe mișcarea și se uită mirat în ochii mei.

— Pe aici, îi arăt eu portiera din dreapta. Mai iute !

Nedumerit și neliniștit, se execută. Deschid și eu pe aceeași parte, ținîndu-l tot timpul în bătaia pistolului.

— Nu simt nevoia să mă ușurez în șanț, glumește Ercole. Dacă tu ai nevoie, te aștept.

Îmi zîmbește cu forțată veselie.

Rînjesc și eu.

— Și mie mi-s-a proorocit că am să mor cu zîmbetul pe buze.

Trag. Trei gloanțe se înfig în pîntecele lui Ercole. Surîsul îi îngheață pe buze. Se holbează la mine, își duce mîinile la pîntece, se frînge de mijloc și se prăbușește pe marginea șoselei... Îmi proptesc piciorul în coapsa lui și îl împing cu putere spre văgăună. Cadavrul se rostogolește de două ori, alunecă pe buza văgăunii, apoi se duce de-a berbeleacul pe povîrniș în jos, îngropîndu-se în vegetație.

Mă uit în jur. Nimic. Singurul martor — soarele — s-a ascuns precaut după un nor. Mă instalez la volan. Verific dacă actele mașinii se află în seif-ul de la bord. Le găsesc într-un plic de material plastic. Ercole era un tip ordonat. Demarez. B.M.W.-ul pornește lin. Astăzi îl pot folosi fără grijă. N-au să dea curînd de cadavrul lui Ercole. Trebuie totuși să mă grăbesc. Dama lui ar putea să vorbească. Nu știe cine sînt. Dar nu i-ar fi greu să dea semnalmentele mele poliției sau Mafiei ; care din ele va ajunge mai întîi în locuința lui Ercole.

De acum înainte trebuie să mă feresc și de poliție. Îmi merge din ce în ce mai bine. Nu pot să mă plîng.

B.M.W.-ul escaladează ușor ca un fulg serpentinele capricioase. Conca d'Oro, văzută de pe înălțimile Scalei, te amețește cu splendoarea ei. Dincolo de culmile de fildeș ale caselor din Palermo, marea își desfășoară valtrapul albastru, împodobit cu paiete aurii. În curînd Coñca d'Oro va dispare după culmea înălțimilor pe care le escaladez. Mă întreb dacă am s-o mai văd vreodată. Încep să devin melancolic. Nu-mi place. Trebuie să-mi păstrez netocit spiritul combativ.

B.M.W-ul aleargă ca un cal de curse. Aceeași vigoare, aceeași suplețe, aceeași eleganță. Ercole știa să-și aleagă mașinile. Eu preferam mașinile americane. Lungi, somptuoase, grele, bătătoare la ochi. Mai ales, bătătoare la ochi. În America, un Cadillac, un Chrysler Imperial, un Thunderbird, deși sînt mașini de înaltă clasă, nu fac mare impresie. Lumea este deprinsă cu automobilele vaste, ca niște yahturi pe roate. În Sicilia scoteam însă ochii oamenilor cu Lincolnul meu Continental. Lumea se oprea pe stradă să mă urmărească cu priviri încărcate de invidie. Cînd opream la cîte un colț de stradă, copii și tineri se adunau roată în jurul mașinii. O admirau, o pipăiau, îi cîntăreau posibilitățile, și se lăsau pradă viselor. Cînd vor avea și ei o asemenea minunăție ? Așa mă extaziam și eu pe vremuri în fața mașinilor americane ale turiștilor blazați și bine îmbrăcați, care se legănau pe pernele moi ale banchetelor în tovărășia celor mai frumoase fete și a celor

mai frumoși băieți din Sicilia. Îi cumpărau așa cum am fi cumpărat noi, italienii, o batistă sau o cravată. Comparația nu este tocmai exactă. Cravata ar fi fost mult mai scumpă pentru pungile noastre anemice.

Visam și eu pe atunci o mașină somptuoasă. Visam așa cum femeile lipsite de mijloace se opresc și visează cu ochii deschiși în fața vitrinelor cu bijuterii. Știu că diamantele, rubinele și perlele albe sau negre, etalate în cutii deschise, tapisate cu catifea roșie, albastră sau verde, le sînt inaccesibile. În veci inaccesibile. Cu toate astea stau în fața vitrinei și le admiră. Se împodobesc — în închipuire — cu tiarele, colierele și brățările scăpărătoare ca niște sori în miniatură. Cînd se satură de privit sau cînd își aduc aminte că riscă să întîrzie la serviciu, ori că țîncii famelici le așteaptă acasă, se smulg din visări și o pornesc iarăși grăbite la drum.

Și eu îmi doream o mașină lungă și grea, cu alămuri strălucitoare și vitezometre care să indice două sute de kilometri la oră. Pe atunci n-aș fi crezut că voi fi vreodată proprietarul unei astfel de mașini, chiar dacă vreo babă care ghicea în cărți sau în cafea mi-ar fi proorocit că voi stropi și eu pe alții cu noroi la volanul unui bolid american cu opt faruri și cu stopuri late și strălucitoare ca niște imense rubine.

Datorită Mafiei am reușit să posed tot felul de limuzine, de cupeuri ori de convertibile super-sport. Este drept că acum Mafia îmi scoate pe nas toate aceste satisfacții. Șefii mei, din Sicilia, nu vedeau cu ochi buni luxul acesta pe care-l etalam cu o ostentație de parvenit. Îmi reproșau că atrag atenția poliției, a opiniei publice. Un mafiot, spuneau ei, trebuia să treacă neobservat : să aibă bani, să fie puternic, să dispună de viața altor oameni, dar să stea în umbră. N-am înțeles niciodată teoria asta. Ce rost are să nu mai știi ce să faci cu banii, dacă cei din jur habar n-au de acest lucru. Cînd ai fost un pîrlit o viață întreagă, simți o nevoie fizică să strigi tuturor că ai reușit să ajungi un personaj de frunte, că te joci cu dolarii, cu francii și cu lirele sterline, că îți poți satisface cele mai năstrușnice gusturi, că e destul să ridici un deget și cele mai frumoase fete îți cad la picioare.

Unchiul meu, abatele, îmi propovăduia modestia, umilința creștinească, iubirea aproapelui, sacrificiul propriei avuții în folosul celor neajutorați de dumnezeu și de oameni. Cine avea timp să-l asculte ? Teoriile astea nu le mai respectă nimeni. Dreptcredincioșii intră în biserică, se roagă de Atotputernicul, îi cerșesc bogății, sănătate, putere, viață lungă, bucurii, femei, cîte și mai cîte. Cînd ies din lăcașul Domnului, leapădă o băncuță — dacă nu sînt prea zgîrciți — în poala vreunui vagabond urduros, ori a vreunei babe chioare și uscate. Apoi, pînă în duminica următoare, uită de cuvîntul Domnului. Trăiesc în cel mai abject desfrîu — soțiile își înșeală bărbații și viceversa — fură, înșeală, înjură, clevetesc, fac intrigi, pun la cale tot felul de blestemății, dar cînd întîlnesc un preot în odăjdii, care se îndreaptă spre casa unui muribund, îngenunche și își fac semnul crucii.

Îmi vine să scuip ! Nu mai am nici o încredere în oameni. Ce încredere să mai am cînd propriii mei prieteni din Mafie, inși cu care am luptat cot la cot, pe care i-am salvat din mari încurcături, îmi doresc moartea. Nu numai că mi-o doresc, dar mă și hăituiesc ca pe un vînat ales.

Sînt, într-adevăr, un vînat ales. Un personaj de mare anvergură în „Onorata Familie". Un tip greu, care a făcut pe mulți să tremure. Ca să mă poată suprima, au declanșat cel mai perfecționat aparat copoiesc realizat pînă în prezent în Sicilia.

Am însă satisfacția că le-am scăpat printre degete. Le-am jucat cea mai formidabilă festă. Nino Bellocampo a reușit să zădărnicească toate eforturile „Onoratei Familii". Partida nu s-a încheiat încă, dar ce a fost greu a trecut. Odată ce am ieșit din Palermo, situația se limpezește. Pot evolua cu ușurință sporită.

Sînt inteligent și inventiv. Ei, da. Sînt foarte inteligent, de vreme ce Mafia întreagă mă urmărește cu limba scoasă, fără să-mi poată veni de hac. Bietul Ercole a trebuit să plătească oalele sparte. Bietul ? M-a trădat și și-a primit pedeapsa. Mai sînt și alții care trebuie pedepsiți. Și îi voi pedepsi. Fără cruțare.

Exult ! Sînt inteligent și abil. Mai inteligent și mai bogat în resurse decît Don Mariano, șeful suprem al Ma-

fiei siciliene. Căpetenia venerabilă, iubită, respectată şi temută nu numai de mafioţi, dar şi de întreaga insulă încremenită în vîrful cizmei italiene.

Don Mariano. Eram copil pe vremea cînd cuvîntul lui Don Mariano avea putere de lege. Americanii debarcaţi în Sicilia fascistă, în 1913, îi recunoscuseră autoritatea şi îl impuseseră şef ocult al insulei.

Don Mariano, şeful necontestat al Mafiei, ajuns pe culmea gloriei şi a puterii, a trebuit să se ascundă într-un camion cu varză ca să scape de urgia banditului Vincenzo Guarini, care se răsculase împotriva autorităţii lui. Să plezneşti de rîs, nu altceva. Este adevărat că ceva mai tîrziu, bietul Guarini a plătit cu capul rebeliunea sa. Don Mariano a trecut însă printr-o spaimă pe care nu avea să o uite pînă la moarte... Hm ! Don Mariano...

Străbat cu mare viteză Partinico. În tîrguşorul ăsta nu cred să se fi dat încă alarma. Parcurg drumul pînă la Alcamo în mai puţin de douăzeci de minute. B.M.W.-ul zboară. Aş putea să forţez tempo-ul, dar mă feresc să atrag atenţia poliţiei.

Alcamo mă întîmpină cu străzile lui strîmte, cu casele de piatră, lipsite de podoabe şi reci ca nişte temniţe, cu bisericile severe la înfăţişare.

În copilărie aveam frică de Dumnezeu. Mama era foarte credincioasă. Pe un perete, deasupra patului, aveam un crucifix, în faţa căruia mă rugam în genunchi, seara, înainte de culcare. Mai tîrziu credinţa mea a început să slăbească. A fost o vreme cînd l-am negat pe Dumnezeu. Acum însă, nu ştiu de ce, dar simt nevoia să mă îndrept din nou spre El.

La capătul unei străzi apare bisericuţa San Tomaso. O cunosc bine, fiindcă în bisericuţa asta a oficiat un timp şi unchiul meu, abatele. Clădirea, durată în piatră, pare să fie foarte veche. Cinci secole, spun unii. Criticii de artă afirmă că bisericuţa San Tomaso ar fi o bijuterie a artei gotice tîrzii din Sicilia. Înfăţişarea ei e foarte prietenoasă. Poate vechimea o face să fie mai apropiată de sufletele oamenilor.

Opresc în dreptul ei. Nu mă întrebaţi de ce am făcut-o. Nu pot nici eu să-mi explic. Orice întîrziere îmi poate fi

fatală. Cu toate astea m-am oprit. Uşile bisericuţei sînt deschise. În semiobscuritatea dinăuntru, cîteva lumînări ard sfios, împrăştiind o lumină plăpîndă, aurie. Mă invită parcă să intru, să fac pace cu Dumnezeu.

Cobor pe trotuar. Doi copii slabi, rahitici, se holbează la mine. Urc cele două trepte de piatră de la intrare. Sînt tocite de tălpile drepteredincioşilor. Liniştea din biserică e balsam pentru nervii mei surescitaţi de evenimentele din ultimele douăsprezece ore. Simt un fior de plăcere pornind din ceafă spre creştetul capului. Ca pe vremuri cînd mă mîngîia mama pe frunte, înainte de a mă culca.

Un Christ crucificat, încrîncenat de suferinţă, mă priveşte din înaltul altarului. Obrazul lui e palid, picături de sînge i se scurg pe frunte. Ochii îi sînt însă blînzi, mîngîietori.

„Sufăr şi pentru tine", pare să-mi spună Christ.

O femeie bătrînă, aflată într-o stranã, se ridică, face semnul crucii şi se îndreaptă spre ieşire. Nu mi-a aruncat nici o privire.

În urechi îmi răsună un cor divin. O simplă închipuire, dar atît de puternică încît pare să fie aievea.

Mă şterg la ochi. Mă înşeală vederea ? O umbră oficiază în faţa altarului. Silueta unchiului meu, abatele. Sau este umbra unei coloane proiectată asupra altarului ?

Unchiul meu, abatele ! Pietro di Girolamo ! Un sfînt rătăcit în lumea materialistă a secolului douăzeci. Unchiul Pietro... Mă întreb cum de l-a zămislit bunicul meu, avocatul. Nu se pot concepe fiinţe mai deosebite. Bunicul era autoritar, mîndru, apucător, sever, sumbru, răzbunător. Fiul său, Pietro, era umbra lui Christ pe pămînt. Nu săvîrşesc o blasfemie. Spun un mare adevăr.

Să vă istorisesc cum l-am cunoscut pe unchiul Pietro.

Mama murise, roasă de tuberculoză, de mizerie şi de inaniţie. Au îngropat-o vecinii. Eu am rămas singur. Aveam pe atunci vreo paisprezece ani. Plini de compătimire faţă de durerea mea, vecinii îmi dădeau să mănînc. Cu rîndul. Erau şi ei săraci. Nu şi-ar fi putut îngădui o gură în plus la fiecare masă. O dată pe săptămînă puteau să-şi rupă un dumicat de la gură şi să mi-l dea mie.

Dormeam în odaia în care murise mama. Proprietarul nu mă dăduse afară, fiindcă chiria era plătită pe o lună înainte. Mai aveam cîteva zile pînă la expirarea acestui termen.

Într-o seară m-am pomenit cu bunicul ivindu-se în pragul odăii. Tocmai mă culcasem. Cînd m-a trezit zgomotul paşilor săi, am căscat ochii cît cepele. Numai la bunicul nu m-aş fi gîndit să-l văd intrînd în casa în care murise mama.

— Îmbracă-te şi hai cu mine ! a rostit cu asprime.

Avea obrazul întunecat şi ochii pe trei sferturi ascunşi sub desişul sprîncenelor.

Îl priveam năuc, fără să-l înţeleg. A trebui să-şi repete porunca. Am coborît din pat şi mi-am tras pantalonii peste cămaşa pe care o purtam zi şi noapte.

— Te muţi la mine, mi-a spus el.

Mă împleticeam. Ochii îmi erau cîrpiţi de somn. Am dat să-mi adun cîteva boarfe.

— Lasă zdrenţele astea. N-ai ce face cu ele.

M-a luat de mînă şi am plecat împreună.

Abia mai tîrziu am aflat că o vecină mai rea de gură, care locuia în aceeaşi clădire cu mine, dăduse buzna peste bunicul şi îl făcuse cu ou şi cu oţet.

— Eşti om cu stare şi îl laşi pe băiatul fetei dumitale să trăiască din pomana vecinilor. Ruşine !

Bunicul nu ripostase. Îşi rumegase mînia şi după plecarea femeii venise să mă ia cu el.

Am trăit în casa lui aproape un an. Mîncam la bucătărie şi trăiam într-o cămăruţă amenajată în pod. Cînd veneau rude în vizită, şi asta se întîmpla foarte des, nu mă chema şi pe mine la masă. Nu-mi putea ierta faptul că eram fiul croitorului.

În casa bunicului l-am cunoscut pe fiul său, Matteo, avocat stabilit la Trapani. Unchiul Matteo nu era om rău. Venea însă foarte rar şi nu prea avea timp pentru mine. Am impresia că nu se prea înţelegea cu bunicul. Motivul zavistiei l-am aflat cîţiva ani mai tîrziu. Unchiul Matteo făcea parte din Mafie, iar bunicul era un adversar înverşunat al acestei organizaţii.

Mătuşa Zenobia, soţia unchiului Spiridone, se uita la mine cu scîrbă ca la un gunoi. Îmi dădea însă hainele care

rămîneau mici fiului ei Tadeo... Unchiul Spiridone mă poftea din cînd în cînd să mă joc cu Tadeo. Ne supraveghea însă tot timpul. Se temea să nu-l molipsesc pe Tadeo cu deprinderile mele.

Adevărul e că multe deprinderi rele le-am căpătat eu de la vărul meu. Tadeo, deşi avea numai cincisprezece ani, se culca în taină cu servitoarea şi mai avea şi alte obiceiuri. Dacă făcea vreo năzdrăvănie, pacostea cădea tot pe mine. Eu eram oaia neagră a familiei.

Într-o zi — memorabilă pentru mine — unchiul Pietro, abatele, a venit să-l vadă pe tatăl său. Bunicul avea mare respect pentru acest fiu, care renunţase la toate bunurile şi plăcerile lumeşti, spre a se dedica bisericii şi filantropiei. I-a pregătit în ziua aceea o masă mare şi îmbelşugată, cu cele mai bune vinuri de Marsala, Moscato şi Corvo.

Toţi membrii familiei, precum şi rudele mai îndepărtate, au fost poftite la zaiafet. Toţi sărbătoreau cu toată cinstea sosirea unchiului Pietro.

Ca de obicei, n-am fost chemat la masă. Printre altele, s-a vorbit şi despre moartea mamei mele. Unchiul Pietro habar nu avea. A vărsat cîteva lacrimi şi a făgăduit să facă un serviciu religios pentru odihna sufletului ei. Cînd a auzit că de pe urma bietei sale surori a rămas un orfan, exilat la bucătărie şi în pod, şi-a împreunat consternat mîinile.

La stăruinţele lui, bunicul a acceptat să mă cheme în sufragerie. Servitoarea m-a spălat, m-a îmbrăcat cu hainele cele mai bune — care erau atît de mici încît plesneau pe mine —, apoi m-a dus în faţa ilustrului areopag.

Unchiul Pietro a sărit de pe scaunul său, m-a îmbrăţişat, a vărsat lacrimi amare, de compătimire şi înduioşare, apoi a declarat că se va ocupa personal de educaţia mea.

Bunicul a încreţit din sprîncene. Mătuşa Zenobia şi unchiul Spiridone s-au înverzit de invidie. Unchiul Pietro nu se arătase niciodată atît de afectuos faţă de Tadeo. Celelalte rude manifestau simţăminte similare. Nu-şi îngăduiau să aibă o atitudine contrară bunicului, şeful familiei. Numai unchiul Matteo îmi zîmbea cu simpatie.

Bunicul a încercat să-l determine pe unchiul Pietro să nu se încarce cu o povară care nu merita osteneală.

— Din prăpăditul acela de croitor, care mi-a sedus fiica, nu poate să iasă decît o poamă rea.

Unchiul Pietro a ridicat privirile spre cer.

— Căile Domnului sînt nepătrunse, a rostit cucernic.

A doua zi am plecat cu unchiul Pietro, la parohia lui din Monreale.

Anii pe care i-am petrecut lîngă acest om au fost cei mai fericiţi din viaţa mea. Preocupările unchiului Pietro, desprinse de nimicurile lumeşti, îmbrăţişau doar vastul domeniu al spiritului. În mijlocul lumii civilizate, trăia ca un anahoret. În inima pustiurilor s-ar fi simţit, cred, în culmea fericirii.

Găsea totuşi timp şi pentru mine. M-a dat la şcoală. Avea încredere în însuşirile mele morale şi intelectuale. Mă îndemna să mă dedic bisericii. Era încredinţat că voi urca treptele unei strălucite cariere sacerdotale, că voi ajunge episcop sau chiar cardinal.

Unchiul Pietro ! Era un idealist incorigibil, rupt de realităţi, care şi-ar fi avut locul în lumea mînăstirilor Evului Mediu. În zilele noastre rezultanta însuşirilor lui era o sfîntă şi nesfîrşită naivitate.

Sacerdoţiul nu mă ispitea. Am manevrat astfel încît să mă înscrie la o şcoală laică. Cu mare regret în suflet s-a supus dorinţei mele. Spera că timpul îmi va fi un bun povăţuitor şi că mai tîrziu voi accepta să păşesc pe drumul indicat de el.

Iarna mi-o petreceam la Palermo, într-un internat în care elevii — majoritatea înstăriţi — erau bine trataţi. Mă bucuram de oarecare prestigiu. Eram nepotul unui cleric cu reputaţie de sfînt şi asta îmi conferea prin reflex o onorabilitate de care mă grăbeam să profit. N-aş putea spune că aveam înclinări spre rău. Dar după mizeria din primii ani ai copilăriei, simţeam şi eu nevoia să zburd, să fac şotii, să mă smulg din anonimat. Cred că eram vanitos. Pe atunci nu-mi dădeam seama, dar acum, dacă mă analizez retrospectiv, nu mai am nici o îndoială în aceeastă privinţă. Eram îmbrăcat frumos, şi pentru mine însemna foarte mult. Înainte nu purtasem decît zdrenţe. Unchiul

Pietro, care-şi neglija cu desăvîrşire propria persoană, nu se dădea înapoi de la nici un sacrificiu spre a-mi cumpăra haine de o stofă bună, potrivite vîrstei mele. Cred că în acea vreme am început să cad în păcatul cochetăriei.

La şcoală mi-am făcut cîţiva prieteni. Majoritatea erau băieţi de bani gata. Mă cooptaseră în grupul lor spre a-şi da un aer de respectabilitate, care impunea profesorilor şi pedagogilor.

Duminica mă duceam la Monreale. Unchiul Pietro era încîntat să-şi petreacă sfîrşitul de săptămînă în compania mea. După serviciul religios pe care-l oficia cu beatitudine, mă scotea la plimbare. De fiecare dată, plimbarea se încheia cu o vizită la mînăstirea benedictină, alipită Domului din Monreale. Uneori ne urcam pînă la străvechea mînăstire San Martino delle Scala. Graţie unchiului meu, îi cunoşteam istoricul pe de rost. Ştiam, de pildă, că fusese ridicată de San Gregorie Mango al IV-lea, că arabii o distruseseră în 826, că prea-fericitul Angelo Sinesio o reconstruise în 1348, şi multe altele. Informaţiile astea nu mi-au folosit la nimic. Dar unchiul Pietro mi le turna, convins că îmi îmbogăţeşte bagajul cunoştinţelor.

Cîţiva ani am dus astfel un trai lipsit de zguduiri. Eram bine îmbrăcat, bine hrănit, respectat de dascăli, simpatizat de colegi. Viaţa mea luase o întorsătură senină. Poate că pînă la urmă aş fi îmbrăcat haina sacerdotală.

A intervenit însă nenorocirea aceea cumplită, care a determinat o cotitură hotărîtoare în firul existenţei mele...

Părăsesc bisericuţa şi mă urc iarăşi la volan. Nu am timp să-mi depăn amintirile. Dacă uneori acestea mă asaltează, îmi defilează fulgerător prin minte, ca într-un vis, care te face să trăieşti în cîteva clipe episoade aparent foarte lungi. Numai bătrînii au timp să viseze, să îşi trăiască viaţa lent, să se oprească în jurul anumitor reminiscenţe, să le prefire, să le guste, să se reîntoarcă asupra lor, după ce le-au savurat o dată sau de două ori. După cum merg lucrurile, nu mă văd ajungînd la o vîrstă matusalemică.

Mă întreb dacă n-ar fi cazul să părăsesc undeva, la margine de drum, automobilul acesta roşu, care atrage

atît de mult atenţia. Este adevărat că la bordul lui sînt temporar în siguranţă. Cei care mă văd trecînd cu mare teză, şi nu-mi pot desluşi trăsăturile înapoia ochelarilor de soare cu lentile mari, cenuşii, pe care-i port, îşi închipuie că sînt Ercole. Cine nu cunoaşte în Sicilia apuseană B.M.W.-ul lui Ercole ?

Cînd se va descoperi însă că a fost răpit, iadul se va năpusti pe urmele conducătorului maşinii roşii. Mă întreb dacă tipesa lui Ercole a reuşit să-şi scoată căluşul. Nu cred. I l-a fixat după toate regulile artei. Biata fată ! Ce şi-o mai fi blestemînd ziua cînd l-a cunoscut pe Ercole. Cînd a ajuns în patul lui şi-a închipuit că l-a apucat pe Dumnezeu de picior. Avea toate motivele să privească viitorul cu încredere. Ercole era cineva în Mafie. Influenţa lui atîrna greu în balanţă. Graţie lui avea să cunoască gloria scenei, să poarte blănuri, bijuterii, să se plimbe în automobile luxoase, să frecventeze hotelurile de lux... Deodată, un ins căzut din neant, o adevărată pacoste, i-a răpit protectorul şi a lăsat-o legată fedeleş şi cu un căluş în gură, în patul care-i oferise pînă atunci voluptăţi şi visări trandafirii.

Si Ercole ! Ercole zace acum în nişte bălării, cu ochii deschişi spre cer. Iată-mă poetizînd o situaţie sordidă. Ochii lui sînt mai degrabă receptaculul furnicilor şi al muştelor. Muşte i se plimbă şi pe obraz, şi pe mîini, şi pe sîngele care i-a îmbibat în cîteva locuri vestonul. Cred că Ercole a sîngerat ca un porc. Poate că au dat şi ceva cîini peste el. Cîini flămînzi, care-i ling obrazul, apoi — stîrniţi de mirosul sîngelui, de imobilitatea personajului — îşi înfig colţii în carnea care a început să se răcească şi să capete duritatea morţii. Doctorii o denumesc „rigor mortis". În meseria mea am avut adeseori de-a face cu acest „rigor mortis". Direct sau indirect, am sporit fluxul de cadavre care se înghesuie pe mesele de marmură ale morgilor. Amploiaţii acestora ar trebui să-mi fie recunoscători. Nu vor rămîne şomeri şi nu vor crăpa de foame atîta vreme cît oamenii de calibrul meu vor împînzi lumea...

Destul însă cu filozofia. Întîi să-mi scap pielea. După ce mă voi strecura nevătămat prin grindina primejdiilor şi voi ajunge la liman, voi avea tot timpul să mă odihnesc,

să visez și să-mi scriu — de ce nu — ? memoriile. Ar fi amuzant să-mi recitesc aventurile imortalizate într-o carte. Dacă volumul ar apare în timpul vieții mele, ar trebui să păstrez multe isprăvi sub obroc. Altfel m-ar umfla Interpolul. Dacă ar vedea lumina zilei după moartea mea, ar putea să dezvăluie totul. Dar la ce folos, dacă n-aș mai fi spre a mă bucura și eu de glorie ?

Mi-e sete. Mi s-a uscat gîtlejul și limba îmi e aspră ca la pisici. Îmi zgîrie cerul gurii. Trebuie să beau ceva. Apă ? Fîntînile sînt rare pe meleagurile astea. Un pahar cu vin, un Pepsi-Cola ? Ar trebui să intru într-o cîrciumă. Și asta ar implica primejdii. În ciosvîrta asta apuseană a insulei oamenii Mafiei colcăiesc ca viermii într-un cadavru. Mafia e soră și mamă, amantă și stăpînă, viață și... moarte. Mafia te protejează, îți călăuzește pașii, te umple cu daruri, te folosește... și după ce te-a golit de substanță, te aruncă la gunoi. Apoi alții îți iau locul...

După o cotitură a șoselei apare un sat atît de prăpădit, încît nu are nici plăcă indicatoare care să-l smulgă din anonimat. Drumul șerpuit se strecoară printre case jupuite ca de lepră. La ferestre obloanele sînt trase. O cîrciumă, adăpostită într-o clădire întru totul asemănătoare cu suratele ei, își anunță existența printr-o firmă jerpelită „Draghi d'Oro". Pricăjiți dragoni ! Au năpîrlit. Solzii de vopsea au căzut, lăsîndu-i chei ca niște țeste bătrîne.

Înainte de cîrciumă, o străduță se deschide spre dreapta. Am să parchez mașina pe străduța asta. Am să intru apoi în cîrciumă, am să beau o Pepsi-Cola, o Coca-Cola sau ce dracu' se va găsi în gaura asta infectă. Odată setea potolită, am s-o pornesc pe jos pînă la prima stație de autobuz. B.M.W.-ul are să mă aștepte mult și bine.

Cînd carabinierii vor remarca îndelungata lui prezență, eu voi fi departe.

Așa și fac. Cotesc pe străduță și parchez mașina pe dreapta. Reglementar. Nu vreau să atrag atenția. Ies apoi în șosea și fără grabă mă îndrept spre cîrciumă.

În sălița joasă, cu tavan afumat, e aproape întuneric. Ochii mi se obișnuiesc treptat cu semiobscuritatea.

— Cu ce să vă servesc ?

Glasul cîrciumarului, care şi-a sprijinit mîinile de tejghea şi mă priveşte curios, sună hîrîit..

— Pepsi-Cola.

— N-avem, Signor.

— Coca-Cola ?

— Nici. Îmi pare rău.

— Ce aveţi ?

— Vin.

Îşi duce la buzele ţuguiate trei degete împreunate.

— O adevărată minute. Moscato. Rece, de la beci.

— Fie. Un pahar cu Moscato.

Nu-mi place să beau alcool cînd conduc. Dacă aş fi cerut apă, aş fi trezit bănuieli. În Sicilia numai copiii beau apă.

Îmi serveşte vinul într-un pahar de sticlă inferioară. Curăţenia e îndoielnică. Îndoielnică este şi calitatea vinului.

— Nu sînteţi de prin partea locului, Signor, îmi zîmbeşte el, dornic să închege o conversaţie.

L-a plictisit probabil singurătatea. Numai sticlele din rafturi şi mesele goale îi ţin companie. Nu pare să-i meargă prea bine.

— Nu sînt de pe aici, răspund sec.

— Vasăzică am ghicit bine. Veniţi de departe ?

— De la Messina.

— Messina ! exclamă el extatic, Messina ! Ce oraş frumos ! Acolo mi-am făcut armata. Am cunoscut şi o fată. O chema Felicia. Ce-o mai fi făcînd acum Felicia ? rosteşte el meditativ.

După burta şi chelia lui, pot lesne să deduc vîrsta actuală a Feliciei. Desigur că e mamă de familie, poate bunică. În mintea sa, cîrciumarul o vede tînără, frumoasă, excitantă, ca pe vremea cînd el îşi îndeplinea serviciul militar.

Îi întrerup reveria, aruncînd pe tejghea un pumn de lire.

— *Grazie, Signor*, se ploconeşte el.

Ies din cîrciumă. În loc s-o iau spre stînga, unde mă aşteaptă B.M.W.-ul roşu, cotesc spre dreapta. Ceva mai departe se vede indicatorul unei staţii de autobuze.

— He, *Signor !* He !

Cineva mă strigă din urmă. Mă răsucesc pe călcîie ca ars.

Un tip ciolănos, în haine negre, de ţară, cu pălăria lăsată pe ceafă, face gesturi largi.

— Luaţi-vă maşina din faţa casei mele. Nu pot să-mi scot cărucioara.

Înjur printre dinţi. Ciolănosul mi-a stricat toate socotelile. La nevoie, m-ar putea identifica.

Mă înapoiez la B.M.W.-ul lui Ercole, care mă priveşte ironic cu farurile lui rotunde. „Ai vrea să scapi de mine, da nu ţi-a mers" pare el să spună. În clipa asta îmi vine să-i dau un şut în mască. Mă abţin, deşi tentaţia a fost foarte puternică.

Mă aşez la volan. Ies în şosea. În clipa aceea un autobuz trece spre Trapani. Opreşte în staţie. Un ţăran cu un coş atîrnat de braţ coboară. Autobuzul sforăie, tuşeşte, se îneacă, sforăie din nou, se cutremură. scoate fum şi o ia din loc.

Ce ocazie am pierdut.

Apăs pe accelerator. B.M.W.-ul îl depăşeşte cu uşurinţă.

O idee salvatoare îmi luminează mintea. Cine mă poate împiedica să nu las maşina undeva, pe şosea, să aştept autobuzul, să-l opresc şi să-mi continui la bordul lui drumul spre Trapani ? Aş înfrunta un risc apreciabil folosind un asemenea mijloc de transport. Dar riscul e şi mai mare la volanul B.M.W.-ului.

Fără să-mi dau seama, am început să fluier. Un cîntec american. pe care l-am auzit prima oară la Las Vegas. În viaţă trebuie să ai îndrăzneală.

Străbat un ţinut arid, cu smocuri de vegetaţie încîlcită. Pe stînga observ un pîlc de arbuşti care ar constitui un minunat paravan pentru B.M.W.-ul meu. Cei care ar trece pe şosea nici nu i-ar bănui prezenţa. Părăsesc şoseaua şi mă avînt pe după pîlcul de arbuşti. Maşina saltă ca o capră pe pietrele ascuţite.

Frînez brusc. În faţa botului maşinii a apărut o mogîldeaţă ca în basme. Cu două capete, patru mîini şi patru picioare. Mogîldeaţa se destramă. Un bărbat tînăr şi o fată

își acoperă înfrigurați goliciunea, apoi se ridică speriați în picioare.

Fac marșarier. Săltînd vesel, B.M.W.-ul iese în șosea. Motorul lui toarce ca o pisică. „Te servesc atît de bine, și tu vrei să mă părăsești, ingratule!“ îmi șoptește el. Ar fi comic dacă situația n-ar fi atît de tragică. Autobuzul apare, departe, în urmă. Încă o ocazie ratată.

B.M.W.-ul înghite spațiile. Zburdă literalmente. Performanțele lui îmi răscolesc nervii. Apăs pe accelerator, ridic brusc piciorul de pe pedală, iarăși apăs. Chinuiesc mașina ca pe o ființă vie. Dar nu-i pasă. Răspunde cu deliciu la cele mai nesăbuite comenzi. Țîșnește, stopează brusc, face slalomuri, se repede iarăși, servindu-mă cu o bunăvoință care mă scoate din sărite. Silința cu care-mi satisface toate capriciile are ceva diabolic.

Am să-i fac vînt într-o văgăună cu vegetație multă, unde să nu poată fi descoperită prea devreme. Să împărtășească soarta lui Ercole. Îi pun la cale pieirea, și mașina zburdă ca și cînd toată lumea ar fi a ei. E asemenea acelor femei frumoase, dar cu reputație dubioasă, a căror companie te compromite. Omul cu cărucioara, perechea de amorezi, cîrciumarul îmi pot da cu ușurință semnalmentele. Condițiile în care mi-au văzut mutra nu li se pot șterge ușor din minte. În special amorezații. Mă întreb dacă și-au reluat ocupația după brusca mea apariție și dispariție? N-aș crede. Emoția i-a tăiat — desigur — tînărului tot elanul. Va mai trece oarecare timp pînă să-și revină. Îmi pare rău că le-am stricat plăcerea. Altădată întîmplarea aceasta m-ar fi amuzat. Dar acum...

B.M.W.-ul ăsta s-a încleștat de mine ca femeile crampon de care nu mai e chip să scapi.

Am renunțat la ascunzișuri verzi, la prăpăstii, la deznodăminte spectaculoase. Mașina îmi dejoacă toate planurile. N-ar fi exclus ca spiritul lui Ercole să-și fi găsit sălașul în mecanismele ei. Am s-o las undeva, în margine de de drum. La vedere, s-o ia cine va voi. Hoțul ei mi-ar face un serviciu. Aș fi dispus să-l recompensez.

Șoseaua se desfășoară dreaptă. Singuratică, arsă de soare și roasă de vînturi. Pînă la prima cotitură mai sînt de parcurs doi sau trei kilometri.

Opresc. Las cheile în contact. Cobor din mașină și o pornesc pe jos. Mă uit în urmă. Farurile B.M.W.-ului mă privesc cu reproș. Ai zice că a îndurerat-o dezertarea mea. Ochii rotunzi mă cheamă. „Cu mine, înghiți spațiile... nici nu știi cînd trec kilometrii. Singur ai să te chinuiești, numărînd exasperat stîlpii de telegraf care trec încet pe lîngă tine, înșiruiți pe sîrmele negre. Ai să obosești, ai să te umpli de praf, ai să-ți blestemi soarta de pieton".

Apelurile mașinii nu au nici o putere. O disprețuiesc.

Merg înainte, fără să-i mai arunc o privire. Cu mîinile înfundate în buzunare, cu gulerul pardesiului ridicat, merg, merg, merg... Străbat metru după metru. Autobuzul are să mă ajungă din urmă.

Dintr-un șanț se ridică o siluetă neagră, și încă una, și încă una... Patru sau cinci la număr. M-am oprit brusc din mers. Mîna mi s-a încleștat pe pistol.

Siluetele se diferențiază. Un bărbat tînăr, o femeie gravidă, trei copii mărișori, orînduiți în scară. Bărbatul își smulge șapca din cap și se așează în drumul meu. Ochii îi sînt rugători.

— Luați-mă și pe mine și pe familia mea pînă la Trapani. Prego, Signor. Faceți-vă milă de Baldassare. Baldassare e copilul din burta soției mele. Știu că e băiat.

Rîde prietenos, angajant.

— Agostina nu-mi plămădește decît băieți. Nu-i așa, Agostina ? Ce-i drept, cu ajutorul meu. Specialitatea noastră, Signor, sînt băieții. Frumoși, isteți, jucăuși și... mîncăcioși... mai ales mîncăcioși. Să vi-i prezint, Ruggero, Benedetto și Domenico. Salutați-l pe Signor ! îi îndeamnă el.

Nu am timp să scot o silabă. Vorbele lui mă potopesc, mă împresoară, mă acoperă...

Ruggero, Benedetto și Domenico mă salută cu respect și teamă. Agostina mă privește umilă, rugătoare. Speră să-i iau cu mașina.

— Sicilieni cu frica lui Dumnezeu, continuă bărbatul. Copiii mei cred în Dumnezeu și în oameni, pentru că și ei sînt buni și curați la suflet. Cînd v-am văzut, le-am spus. Domnul acesta are inima bună. Are să ne ducă la Trapani. N-are să ne lase în singurătatea asta...

— V-aș duce, dar mi s-a stricat mașina.

Bărbatul ridică încîntat mîinile.

— De ce nu mi-aţi spus mai repede ? Dumnezeu m-a scos în calea dumneavoastră. Sînt mecanic. Mecanic de automobile. Nimeni nu mă întrece.

Fără să aştepte încuviinţarea mea, o ia la picior spre maşină. Ridică la repezeală capota. Examinează motorul. Trece la volan. Face contactul. B.M.W.-ul începe să toarcă.

Mecanicul mă priveşte descumpănit.

— Aşa face întotdeauna, îi explic eu. Are un contact defect.

— *Capisco*, răspunde mecanicul. Instalaţia electrică. Se întîmplă. V-o pun imediat la punct.

Nu ştiu dacă motivarea mea l-a convins. Mă socoteşte poate un ageamiu în motoare. Mă urc la volan şi îi poftesc în maşină. Mecanicul s-a aşezat lîngă mine. Să-mi fie de ajutor la nevoie. Nu-i spun că sînt în stare să demontez o maşină, piesă cu piesă, şi să o remontez cu ochii închişi. Acesta e dealtfel adevărul. Adevărurile nu sînt întotdeauna recomandabile.

Fac pe prostul.

— Nu sînt prea priceput la maşini.

Mecanicul rîde.

— Orice meserie se învaţă, cu puţină bunăvoinţă.

B.M.W.-ul porneşte viforos. Îl strunesc. Nu vreau să arăt că sînt un conducător bun. Pe bancheta din spate Agostina, Ruggero, Benedetto şi Domenico stau înghesuiţi, dar plini de fericire. Îi privesc prin retrovizor şi îmi aduc aminte că şi eu am avut odată vîrsta lor.

Ne încrucişăm cu autoturisme şi camioane. Autoturismele sînt modeste. Fiaturile 600 abundă. B.M.W.-ul roşu trece pe lîngă ele ca un ambasador într-o uniformă încărcată cu broderii de aur pe lîngă nişte mici burghezi în haine modeste. Ruggero, Benedetto şi Domenico exultă fiindcă sînt văzuţi într-o astfel de maşină, şi eu sînt mulţumit. Pasagerii mei suplimentari adorm orice bănuieli. Cine şi-ar putea închipui că proscrisul Nino Bellocampo fuge de urmăritorii lui în compania unei familii numeroase, care normal ar fi să constituie o povară şi nu o pavăză.

Primejdia rămîne totuşi mare. Dama din apartamentul lui Ercole poate să dea în orice moment alarma. Dacă, bineînţeles, va fi descoperită de cineva.

Nu trec de şaptezeci de kilometri pe oră. Alura asta de plimbare este cea mai indicată. Ne depăşesc cîteva maşini, spre deziluzia copiilor de pe bancheta din spate. Îmi pare rău pentru ei, dar e mai prudent aşa.

Ne întrece şi o dubă. O dubă cu puşcăriaşi. Se îndreaptă spre Trapani. Maşinile astea le cunosc dintr-o mie. Şi eu am intrat într-o astfel de dubă, pe sub portalul închisorii Ucciardone din Palermo. Nu aveam pe atunci mai mult de douăzeci de ani. Cred că nici nu-i împlinisem. Se spune că în închisoare tinerii îşi însuşesc cele mai urîte deprinderi. Cred că aşa şi este. Eu însă nu prea mai aveam ce învăţa în privinţa asta, fiindcă în colonia de corecţie pentru copii din insula Pantellaria mă familiarizasem cu toate viciile. Sau aproape cu toate. În colonie, numai drogurile lipseau. Restul însă prisosea...

Păşisem pragul închisorii din Palermo spre a ispăşi o pedeapsă de zece ani pentru o crimă pe care în realitate nu o săvîrşisem. Nu eram victima unei erori judiciare. Acceptasem în mod deliberat să îmi asum paternitatea unui asasinat comis de un mafiot cu un înalt rang, care trebuia ferit de neplăcerile unui contact forţat cu justiţia. Gestul meu nu se ridica la nivelul unui sacrificiu măreţ, care să-mi atribuie un nimb de martir. Asemenea operaţii se făceau în mod mai mult sau mai puţin curent. Tînărul care accepta temporar rolul de ţap ispăşitor ştia că va fi eliberat după cîteva luni, cel mult un an, răstimp pe care adevăratul făptuitor îl folosea spre a-şi găsi un adăpost sigur ori spre a se refugia în străinătate. Bineînţeles, toate acestea se făceau sub patronajul Mafiei, care avea grijă şi de întemniţat, şi de asasinul în libertate.

Presupusa mea victimă era un cizmar din Monreale, pe nume Cesare Carmello, care fusese împuşcat în cap, seara, pe cînd închidea atelierul. Lăsase tocmai oblonul vitrinei şi se pregătea să încuie lacătul, cînd un glonte tras de la o fereastră îl nimerise în ceafă, perforîndu-i creierul mic. Se prăbuşise pe trotuar. Moartea fusese instantanee. Cercetările poliţiei băteau pasul pe loc. Asasinul nu putea fi descoperit. La un moment dat, Interpolul a intervenit. Se zicea că Cesare Carmello ar fi făcut parte

dintr-o vastă rețea de traficanți de stupefiante. Investigațiile poliției se îndreptară pe altă pistă. Scurt timp după această schimbare de orientare a cercetărilor, poliția a primit un denunț care mă desemna drept autor al crimei. Motivul ? O veche răfuială din cauza unei fete. Crima căpăta astfel coloratura unei banale răzbunări, metodă curentă pentru lichidarea conflictelor pasionale în Sicilia. Se încerca astfel derutarea poliției.

Arestat, mi-am recunoscut imediat vina. Am descris în chip convingător împrejurările omorului. S-au găsit pînă și martorii, ale căror declarații coroborau cu ale mele. Am fost judecat expeditiv și condamnat la zece ani închisoare. Nu știu dacă Interpolul s-a lăsat înșelat. Ziarele însă, care începuseră să facă larmă în jurul traficului cu droguri, au scăzut tonul. Moartea lui Carmello a fost — oficial — dată uitării. Interpolul și-a continuat probabil investigațiile, dar lipsa probelor nu i-a îngăduit să obțină vreun rezultat palpabil.

Singura urmă a acestui asasinat rămînea persoana mea, pusă la popreală între zidurile închisorii Ucciardone.

N-aș putea spune că lunile acelea au fost cele mai nefericite din viața mea. Mă aflam într-un fel de vacanță forțată. În închisoare mă bucuram de un tratament excepțional. Primeam din afară pachete de mîncare, țigări, cărți de citit și toate acele mărunțișuri care-ți fac viața mai suportabilă. Nu-mi lipseau nici sticlele cu alcool și nici femeile. De atunci lucrurile s-au schimbat în închisoarea Ucciardone. Directorul, personalul administrativ și paznicii, care se arătaseră atît de indulgenți față de deținuții cu influență — mă refer la membrii Mafiei care pentru un motiv sau altul își făceau concediul de odihnă după gratii — au fost între timp anchetați și destituiți. Nu știu dacă s-au mai luat și alte măsuri împotriva lor. Mafia le-a purtat, cred, și lor de grijă.

Pe vremea cînd mă aflam la închisoare, domnea o eră de aur. Mafioții purtau pe sub uniformele vărgate cămăși de mătase, aveau buzunarele doldora cu pachete de țigări americane, iar sub șaltea păstrau sticle cu whisky, cutii cu Ness café și reviste pornografice. Deținuții erau repartizați în celule potrivit preferințelor, astfel încît să aibă întotdeauna o companie plăcută.

Cei care se aflau în situaţia mea ştiau că familiile lor nu duceau lipsă de nimic, deoarece Mafia le asigura întreţinerea. Înainte de a fi arestat nu avusesem pe nimeni în subzistenţă, aşa că, în ceea ce mă privea, „Onorata Familie" a realizat economii.

Colegul meu de celulă din ultimele luni era un tip foarte amuzant. Îl chema Teofilo Genco. Făcea parte din tagma călugărilor cerşetori. Nu ştiu cum se strecurase în Mafie. Nu l-am întrebat şi nici nu mi-ar fi trecut prin minte s-o fac. În privinţa asta Teofilo — în general mai limbut decît o coţofană — ştia să-şi ţină gura ferecată. Teofilo îşi făcea stagiul la Ucciardone fiindcă descăpăţînase pe paznicul unei mînăstiri, care se făcuse vinovat de „infamie". Vorbise — adică — mai mult decît trebuie. Teofilo era un călugăr *sui generis*. Trăncănea numai despre femei. Îmi împuiase capul. Încolo era foarte cumsecade. Ştia anecdote cu duiumul. În lunile pe care le-am petrecut în compania lui, mi-a turnat mii, şi tot nu-şi golise sacul. Cred că le inventa pe loc, căci prea era prolific. Dacă s-ar fi făcut romancier, ar fi cîştigat o groază de parale. Am aflat că la scurt timp după eliberarea mea a evadat. Nu ştiu dacă a fost ajutat de Mafie sau dacă a făcut-o din proprie iniţiativă. În orice caz, nu s-a mai auzit nimic despre el. Poate că i-au făcut de petrecanie, fiindcă devenise jenant.

În închisoare nu eram lipsit de ocupaţie. Deţinuţii făceau un intens trafic de pături, lămpi electrice, cearşafuri, luate din depozitul închisorii şi plasate în afară. Eu-mă specializasem în traficul cu ţigări de contrabandă. Gardienii numai de la mine se aprovizionau.

Autoritatea Mafiei era acolo mai puternică decît a directorului. „Piesele de 90", adică mafioţii de rang înalt, dirijau totul cu o disciplină de fier. Întemniţaţii care încercau să joace în ham erau bătuţi pînă la sînge. Cînd ajungeau la infirmerie, se găseau martori care să jure că i-au văzut căzînd pe scări. Cazurile de căzături pe scări se numărau cu zecile. Culmea este că scările se aflau într-o stare foarte bună. Treptele erau late şi nu prea înalte. Orb să fi fost şi tot le-ai fi putut folosi fără primejdie.

Un doctor, surprins de aceste repetate accidente, a întreprins o anchetă personală. Neobservat de nimeni s-a

pus la pîndă. A constatat astfel că faimoasele căzături nu erau în realitate decît rezultatele corecţiilor aspre aplicate deţinuţilor recalcitranţi de către Mafie. Mîndru de descoperirile sale, s-a plîns direcţiei. A urmat o anchetă care a muşamalizat totul. Medicul s-a ales mai tîrziu cu o chelfăneală turbată. Surprins pe un coridor, în absenţa paznicilor, s-a pomenit cu o pătură în cap şi cu o ploaie de pumni încasaţi pe înfundate. După aceea, zece zile încheiate a zăcut la infirmerie. Păţania aceasta i-a pecetluit gura.

În închisoare l-am cunoscut pe Don Ugo Alcesi. „piesă de 90", care în acea perioadă dirija activitatea Mafiei din închisoare. Avea un chip blajin de prelat şi o burtă rotundă, impunătoare, care s-ar fi asortat de minune cu rasa călugărească. În viaţa civilă, Don Ugo se îndeletnicea cu agricultura. Avea o prosperă plantaţie de lămîi şi portocali. Fructele recoltate de el erau atît de frumoase, încît se bucura de o foarte bună apreciere în străinătate. Lăzile lui cu lămîi şi portocale ajungeau pînă în Germania, în Franţa, în Elveţia şi chiar în Statele Unite. Printre fructele naturale erau strecurate şi altele, din material plastic, care ascundeau în pîntecele lor heroină în stare pură. Don Ugo făcuse netulburat acest comerţ ani şi ani de-a rîndul. Interpolul şi Comisia O.N.U. pentru stupefiante îi stricaseră socotelile, dezvăluindu-i matrapazlîcurile.

Don Ugo era un filozof. Intrase în închisoare zîmbind. Ştia că nu are să stea mult după gratii. Afară de aceasta, la Ucciardone nu îi lipsea nimic. I se aduceau din afară pînă şi prostituate care să-l distreze de trei ori pe săptămînă.

Aventurile astea extraconjugale l-au costat scump pe Don Ugo. Nevastă-sa, o scorpie siciliană, geloasă ca un maur, a aflat, nu ştiu pe ce cale, că soţul ei o înşeală. Turbată de mînie şi setoasă de răzbunare, a profitat de prima vizită la închisoare ca să-l înjunghie între coaste pe Don Ugo, cu un briceag pe care-l ţinuse ascuns în poşetă.

Făceam pe atunci de serviciu la infirmerie. L-am îngrijit pe Don Ugo ca pe un părinte. Îl iubeam realmente.

Poate că vedeam în el pe tatăl meu, pe care nu apucasem să-l cunosc. Psihiatrii vorbesc despre asemenea simțăminte refulate, care se cristalizează mai tîrziu sub cele mai năstrușnice forme. Nu știu dacă folsesc un limbaj tehnic consacrat. Am citit ceva din Freud, dar la repezeală și destul de distrat. Era interesant, dar mai puțin palpitant decît un roman de Mickey Spillane.

Don Ugo mi-a dat tot felul de povețe bune, care mi-au folosit mai tîrziu în cariera mea de soldat al „Onoratei Familii". M-a și sprijinit efectiv în ascensiunea mea mafiotă. Căci Don Ugo a fost eliberat la scurt timp după ieșirea mea din închisoare. S-a întors la nevastă-sa, căreia i-a iertat violența. Încercarea ei de a-l ucide nu fusese decît o mărturie a dragostei înflăcărate. Se purtase ca o adevărată fiică a Siciliei.

După unsprezece luni de închisoare, am fost eliberat, în urma unui nou proces care a stabilit deplina mea inocență. Mi se fabricase între timp o serie de alibiuri imbatabile. Cînd m-a întrebat judecătorul de ce mi-am recunoscut vina la primele cercetări și în cursul procesului care a urmat atunci, i-am răspuns cu seninătate că poliția mă înspăimîntase atît de tare, încît aș fi fost gata să recunosc chiar și incendierea Reichstagului.

Am părăsit închisoarea binecuvîntat de Don Ugo și plîns de Teofile...

Îmi dovedisem credința față de orînduirile „Onoratei Familii". Ascensiunea mea abia începea.

B.M.W-ul își vîră botul printre primele case din Trapani. În sfîrșit, mă apropii de destinație. Credeam că drumul acesta n-are să se mai termine.

Mecanicul mă roagă să opresc.

— Coborîm aici, îmi spune el. Nu vreau să vă mai supărăm.

Suspin ușurat. „În sfîrșit, scap de ei", îmi zic. Stopez pe dreapta.

Mecanicul coboară urmat de întreaga turmă. Și Agostina, și Ruggiero, și Benedetto, și Domenico, și invizibilul Baldassare.

— Nu știu cum să vă mulțumesc, zău că nu știu, se pornește prea fericitul și prea volubilul tată. V-am pofti la un pahar cu vin...

—Lasă, lasă, îi spun eu. Altădată.

— Să vă dăm adresa noastră... Ne-ar face mare cinste... Și Agostina...

Demarez în trombă, lăsîndu-l cu fraza neterminată. Imi pare rău că nu i-am putut face plăcerea de a bea un pahar de vin în tovărășia lui. Mecanicul ăsta face parte din acea categorie de oameni care țin neapărat să-și manifeste recunoștința. Simt o adevărată voluptate să-ți mulțumească, să te laude, să te măgulească...

Mă apropii de centru. Nu mi se dă o atenție deosebită. In orașul acesta vizitat de turiști străini, mașinile exotice nu constituie o raritate... Cotesc pe Corso Vittorio Emanuele. Trotuarele sînt înțesate de pietoni. Vremea frumoasă a scos lumea pe stradă. Opresc pe dreapta, aproape de Chiesa Nazionale. Cobor pe trotuar. Am să las mașina aici și am să mă pierd în mulțime. N-apuc să fac doi pași, că un imperios apel mă țintuiește locului.

— *Signore !*

Un agent de circulație mă salută politicos.

— Staționarea este interzisă. Vă rog să parcați mașina în altă parte.

Îi zîmbesc cu forțată amabilitate.

— N-am observat. Plec imediat.

Mă urc în mașină. Nu reușesc să scap de B.M.W.-ul ăsta blestemat. Vrea să mă țină la bordul lui, pînă voi fi prins. Încearcă să-l răzbune pe Ercole.

Cîteva sute de metri mai departe întîlnesc un „parking". Caut din ochi un loc liber. Văd un Fiat 1800 care tocmai pleacă. Mă reped și parchez în locul lui, tăind calea unui „Alfa Romeo", care ținea același loc. Vîr mașina la milimetru între două Fiaturi pricăjite. Abia reușesc să ies prin spațiul rămas.

O față în taior albastru mi se proțăpește în față.

— Taxa pentru parcare, vă rog.

Mă scormonesc în buzunare și scot un ghemotoc de fire. De cînd am intrat în Trapani, am reușit să mă fac remarcat de mai mulți inși. Dacă vor fi interogați în le-

gătură cu B.M.W.-ul roșu, vor da cu precizie semnalmentele mele. Lua-o-ar dracu ! de treabă.

Mă îndepărtez de mașina roșie fără să mai întorc capul. Cred că am scăpat definitiv de acest spectru mecanic al lui Ercole. Mă amestec printre pietonii de pe Corso Vittorio Emanuele.

Soarele pripește plăcut. O femeie tînără și frumoasă trece pe lîngă mine. Seamănă cu Claudia Cardinale. Mă privește în ochi și îmi zîmbește. Lasă în urmă o dîră de parfum puternic, franțuzesc. Dacă n-aș fi în situația în care mă aflu, aș urmări-o.

O fată foarte tînără, probabil o liceană, stă de vorbă în fața unei vitrine cu trei tineri, care o privesc cu încîntare. E foarte drăguță. Un mini-jupe crem expune farmecul unui picior lung, sculptural, prins într-o cizmă înaltă, pînă deasupra genunchiului. Corpul subțire, cu mlădieri studiate, vădește o experiență vastă ; buzele-i umede, de un cărămiziu palid, ochii șăgalnici, cu gene lungi ca niște franjuri, mă ispitesc tantalic. Adolescenta mă privește lung, în vreme ce își continuă conversația cu tinerii ei prieteni.

Umbra unui surîs — adresat evident mie — face să-i înflorească în obraji gropițe care cer a fi sărutate.

Simt o poftă nebună să mă opresc, să răspund apelului ei, să o salut ca pe o veche cunoștință și cu complicitatea ei tacită să o smulg din mijlocul tinerilor. Mi s-au mai întîmplat asemenea aventuri, încheiate cu două sau trei ore de dragoste.

Am trecut de ea. Am citit în același timp în ochii fetei o mustrare mută. Îmi reproșează parcă trădarea.

Mă opresc în fața unei vitrine și mă uit înapoi, spre adolescenta care se luminează la față. M-am hotărît. Am s-o acostez. Știu că fac o nebunie, că toate eforturile mele ar trebui îndreptate spre împlinirea unui singur țel : ieșirea mea din Sicilia.

Mă îndrept spre ea. O salut zîmbindu-i larg.

— *Mio caro tesoro,* nu mă așteptam să te întîlnesc la cîteva ore după sosirea mea la Trapani. Ți-am adus niște cadouri din Elveția. Ce mai fac ai tăi ?

Tinerii mă privesc cu vădită indispoziție. Le sînt îngrozitor de antipatic. O simt. Și noi, bărbații, avem antenele noastre.

Fata intră în joc cu o magistrală dezinvoltură.

— Ce surpriză, unchiule Dario ? Te așteptam să te întorci abia peste două săptămîni.

Titlul de „unchi" nu mă prea încîntă. Îmi amintește că nu mai sînt în prima tinerețe. Cînd ai treizeci și șapte de ani și ți se spune candid unchiule, încerci un fior rece, ca și cînd ar trece pe lîngă tine un vînt înghețat, ieșit din cine știe ce cavernă cu iz de moarte.

Nu e încă momentul să mă formalizez pentru atîta lucru. Fata s-a folosit probabil de cel mai potrivit mijloc spre a mă impune prietenilor ei.

— Mama era foarte îngrijorată, fiindcă ai plecat fără să-i dai de veste, continuă ea.

Face apoi prezentările.

— Unchiule Dario, aș vrea să cunoști pe Tonino, pe Roberto și pe Mario, prietenii mei. Am să te rog să nu-i spui mamei că m-ai întîlnit stînd la taifas pe Corso. Știi că nu-i place. Unchiul Dario e ziarist, explică ea băieților.

Vorbește cu o naturalețe de admirat.

Tinerii mă privesc cu invidie și cu un respect în care deslușesc o masivă doză de ură. Invidie fiindcă adolescenta este atît de intimă cu mine, respect și ură, fiindcă sînt mai bărîn decît ei și totuși le fac concurență.

— Ce mai face Carolina ?

Fata mă ia de braț.

Se întoarce spre tinerii ei prieteni.

— Carolina e amenințător de frumoasă. Știi că îți seamănă, unchiule Dario.

Iată-mă blagoslovit și cu o fiică. S-ar zice că adolescenta îmi demonstrează cu rafinat sadism cît sînt de vîrstnic pentru ea. Totuși mă acceptă. Altfel nu s-ar fi pretat cu atîta promptitudine la complotul meu.

— *Ciao ragazzi !* le zîmbește ea seducător, fluturîndu-și mîna în semn de adio. Ce bucuroasă are să fie mama cînd are să te vadă, îmi gungurește ea.

Plecăm împreună. Cei trei tineri au rămas plantați lîngă vitrină. Dacă privirile ar putea să te transforme

într-o stană de piatră, cred că la ora asta aș fi monument pe Corso Vittorio Emanuele.

Adolescenta mă ține posesiv de braț.

— Să știi că la hotel nu merg, îmi spune ea. În orașul ăsta mă cunoaște toată lumea. Ești cu mașina ?

B.M.W.-ul lui Ercole revine pe tapet. Începe să mă exaspereze.

— Nu-mi place să fac amor pe bancheta unui automobil, răspund. Detest incomoditatea.

Fata rîde ironic.

— Domnul e pretențios. Dac-ai fi fost mai tînăr... Iar îmi aduce aminte de vîrstă.

— Dacă-aș fi fost mai tînăr ? repet iritat oarecum de vorbele ei.

— Te-ai fi arătat mai puțin năzuros.

A simțit că m-a înțepat. Vrea să mă îmbuneze.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, poți să vii la mine acasă.

— Locuiești singură ? o întreb surprins.

— Părinții mei au plecat la Roma pentru o săptămînă La o binecuvîntată înmormîntare.

— Binecuvîntată ?

— Desigur. A murit o mătușă bogată care ne lasă moștenitori. Pe de altă parte, mi-a prilejuit și cîteva zile de libertate. Ah, nu știi ce înseamnă să-ți faci mendrele în toată casa... Să nu te supravegheze nimeni... Să primești pe cine vrei...

Cinismul ei mă impresionează.

— Nu faci cumva paradă ? o provoc.

— Dacă aș vrea să par ceea ce nu sînt, nu te-aș pofti la mine acasă. Dacă ții neapărat, îți spun și figurile care-mi plac.

Fata asta m-a dat gata. Credeam că pe noi, mafioții, nu ne mai poate speria nimic. Întîlnirea asta mi-a dovedit contrariul.

— Cum te cheamă ? o întreb.

— Veronica. Și pe tine ?

Aleg un nume de pe afișul unui film de cinema.

— Fabrizio.

— Și mai cum ?

— Parenze.

— Eşti însurat ?

— Nu.

Veronica rîde.

— De dată asta te cred. Nu-ţi văd pe deget urma de verigheţă.

— Ai stofă de detectiv, Veronica !

— Se poate. Nu cred, de pildă, că te cheamă Fabrizio.

— De ce ?

— Cînd te-am întrebat cum te cheamă, am observat cum ţi-ai aruncat ochii pe afişele de la cinema. Scria pe ele cu litere mari : Franco Fabrizi. Dar nu importă. E suficient că îmi placi.

Conversaţia asta m-a destins. Compania Veronicăi este tonică. Prezenţa ei mă odihneşte. Asta nu înseamnă că nu sînt atent la tot ce se petrece în jur. Nu văd încă nimic suspect. Se spune că cel mai bun ascunziş este în mijlocul mulţimii. Am verificat adeseori acest adevăr. Merg printre tot felul de oameni. Toţi îşi văd de treburile lor. Printre ei sînt desigur şi mafioţi. Cine şi-ar putea însă închipui că un ins condamnat la moarte se plimbă liniştit la braţul unei fete.? Trec şi pe lîngă un carabinier. Cască plictisit. Dacă ar şti că în preajma lui se află un asasin, ar sări ca muşcat de şarpe.

Mă plimb incognito. Eu şi capetele încoronate.

Veronica e adorabilă. Salută diverse persoane mai vîrstnice şi e salutată de mulţi tineri. E o fată educată şi în acelaşi timp cu multă trecere la bărbaţi. Privirile lor o urmăresc lacom, o dezbracă...

Cotim pe o stradă la dreapta. Ajungem în faţa unei case mari. Stilul e compozit. Are însă o înfăţişare nobilă Veronica scotoceşte în servieta ei de şcolăriţă şi scoate o cheie mare. O vîră în broască şi o răsuceşte. Întreb :

— Nu ţi-e teamă că ar putea să dea cineva peste noi?

Rîde cu nepăsare.

— N-are cine. Jupîneasa e la spital. Naşte. Un bastard sicilian. Bucătăreasa e bătrînă şi surdă. Cînd nu trebăluieşte în bucătărie, doarme.

Intrăm într-un vestibul. O scară de marmură cu cîteva trepte, străjuită de doi arabi de bronz. Oglinzi, cu-

iere. Urcăm scara. Pătrundem într-un hol întunecat. Covoare moi, fotolii îmbrăcate în piele, mobile grele, stucaturi aurite. Interior bogat, cu un vag parfum „fin de siècle".

Sînt cu ochii în patru. Pentru orice eventualitate. Veronica nu are fason de Dalila. O cursă mi se poate totuși întinde oricînd. Pe Veronica am agățat-o însă pe stradă. Întîlnirea a fost absolut întîmplătoare.

Casa este pretențioasă, îmi poate servi drept adăpost. Cel puțin cîteva ore.

Urcăm o altă scară interioară, care duce la etaj. Treptele de stejar scîrțîie. Străbatem un coridor larg, împodobit cu statui de bronz. Cavaleri medievali, zeități din Olimp, animale sălbatice în poziție de atac. Pe pereți atîrnă tablouri. Majoritatea — mediocre. Mă pricep la pictură. M-am ocupat într-o vreme cu contrabanda obiectelor de artă. Am trecut atunci prin cîteva aventuri palpitante. Cunoșteam pe un pictor neîntrecut în copierea tablourilor semnate de marii maeștri ai penelului. Era un timp interesant. Odată...

— Poftește ! mi se adresează Veronica după ce deschide o ușă. Camera mea.

— După tine, Veronica, răspund politicos.

— Prietenii mei sînt mai puțin galanți, îmi zîmbește ispititor.

Intră. Îi văd picioarele excitante, pășind pragul.

— Trebuia să te faci model, Veronica, îi spun. Ai fi concurat-o serios pe Shrimpy. Dacă aș fi Cardin, te-aș angaja imediat.

— Dezbracă-te, îmi poruncește ea.

Își desface rapid nasturii taiorului. Veronica e superbă. Un corp de o suplețe admirabilă.

Îmi arunc pardesiul și vestonul pe un scaun. Îmi scot cravata. Pe măsuța joasă din preajma studioului ei se află un telefon. Aparatul îmi amintește că mă aflu la Trapani pentru treburi importante.

— Îmi dai voie să telefonez ? o întreb.

— Te rog.

Mă privește uimită.

Formez numărul unchiului Matteo. La celălalt capăt al firului, telefonul zbîrnîie. Zbîrnîie, zbîrnîie, fără ca cineva să ridice receptorul. Plasez încet telefonul în furcă. Absența unchiului Matteo nu mă alarmează. Poate că la ora asta se află la tribunal, sau la vreo cafenea, cu prietenii. Știu că obișnuiește să-și ia prînzul acasă.

Veronica mă așteaptă. Un fior de frig o face să-și încrucișeze brațele, acoperindu-și cu mîinile umerii. Am dezamăgit-o destul.

Mă uit la ceas. Douăsprezece și un sfert.

Veronica a adormit cu capul pe pieptul meu. Respiră liniștit ca un copil. Este atît de tînără... și are atîta experiență... M-a uimit... Poziția asta e oarecum incomodă pentru mine. Brațul cu care o sprijin a început să-mi amorțească. Nu mă mișc însă, ca să nu o trezesc. Prea doarme frumos... Într-o zi se va mărita. E în ordinea firească a lucrurilor. Mă întreb dacă își va face soțul fericit.

Gîndul îmi fuge iarăși la unchiul Matteo. Trebuie să ajung la el. Este o chestiune de viață și de moarte. În romane am întîlnit adeseori fraza asta. Atunci am trecut peste ea. Abia acum îi înțeleg cu adevărat sensul... Sînt momente cruciade, cînd întreaga existență a omului atîrnă de un fir de păr. Cînd neprevăzutul răstoarnă totul...

Neprevăzutul a fost elementul care a determinat o mare cotitură în viața mea. O cotitură care a hotărît ireversibil direcția pe care aveam s-o urmez.

Printre colegii mei de clasă, la internatul din Palermo, se aflau și doi băieți de bani gata : Catone Matisi și Gaetano Frenna. Catone era reversul tizului său Catone Cenzorul din Roma Antică. Expresia „pușlama" i se potrivea ca o mănușă. În primul rînd era cel mai vîrstnic din clasă. Putea strîmba o potcoavă în mîini și susține pe un singur braț, întins la orizontală, un băiat de greutate mijlocie. Faptul că era și păros ca o maimuță îi ridica prestigiul la înălțime amețitoare. Gaetano Frenna era mic de statură, pirpiriu, șmecher, intrigant, fumător și mare amator de jocuri de noroc. Se zvonea că trișează la pocker.

Nimeni nu îndrăznea să afirme deschis acest lucru, deoarece ar fi avut de-a face cu pumnii cu Catone, gata oricînd să apere reputaţia bunului său prieten.

Catone şi Gaetano îmi arătau o prietenie deosebită. Nu fiindcă m-ar fi simpatizat cu adevărat. Eu însă, cu prestigiul meu de nepot al unui „sfînt", le împrumutam o onorabilitate de care aveau multă nevoie. De la Catone am învăţat să mă bat şi de la Gaetano să trişez la pocker. Mai tîrziu, cunoştinţele astea urmau să-mi prindă bine. Pînă atunci însă, băieţii aceştia aveau să mă vîre într-o nenorocire ale cărei urmări mi-au schimbat hotărîtor drumul în viaţă.

Adevărul este că nici eu nu eram o poamă bună. Altfel n-aş fi fost atît de receptiv la influenţele lor. Catone şi Gaetano aveau întotdeauna mulţi bani asupra lor. Cum şi-i procurau ? E o enigmă. Părinţii lor îi ţineau din scurt. Nu le dădeau decît foarte puţini bani de buzunar, fiindcă nu voiau să-i înveţe cheltuitori. Gaetano fuma cele mai fine ţigări. Catone bea numai whisky. Ţigările şi băutura intrau în şcoală prin contrabandă. Gaetano fuma în closet, iar Catone golea cîte o jumătate de whisky în fiecare seară, după stingere. Cumpăraseră cu bani grei complicitatea unui portar chior, care le furniza tot ce le trebuia.

Băieţii aceştia aveau un singur subiect de discuţie. Fetele. Aventurile lor amoroase — imaginare probabil — se ridicau la cifre impresionante. Se lăudau că violaseră o duzină de şcolăriţe. Cred mai degrabă că experienţa lor în acest domeniu se rezuma la frecventarea unui bordel din apropiere. Oricare ar fi fost adevărul, eram literalmente fascinat de isprăvile lor.

De obicei, duminica erau consemnaţi în internat. Ispăşeau năzdrăvăniile din timpul săptămînii.

Şi Catone, şi Gaetano sufereau de carii dentare. Dulciurile cu care se îndopau zilnic erau poate de vină. Dentistul internatului, care îi trata, se îmbolnăvise de gripă, cu complicaţii serioase, care ameninţau să-l scoată vreme îndelungată din funcţie. Direcţia şcolii admisese ca Gaetano şi Catone să-şi continuie tratamentul — care nu permitea să fie întrerupt — la un competent dentist din

oraș. In zilele respective, băieții se duceau la doctor însoțiți de un pedagog. Iată însă că și pedagogul căzu lovit de virusul gripei, care bîntuia cu furie.

Fiindcă nici un membru al corpului didactic ajutător nu era liber, dirigintele clasei a hotărît să-i însoțesc eu pe băieți. Fusesem de curînd înscăunat monitor, așa vă prezentam unele garanții de seriozitate.

Curînd după prînz am părăsit internatul, îndreptîndu-ne spre cabinetul dentar. Burniţa. Toamna tîrzie și umedă așternuse pe caldarîm o mîzgă mai lunecoasă decît un patinoar. Am ajuns la medic la orele trei. Am zăbovit în sala de așteptare, care gemea de clienți, aproape două ore. Tratarea cariilor a durat circa douăzeci de minute. Cert este că am părăsit casa medicului pe înserat. Toamna, întunericul se lasă foarte repede.

Ne îndreptam spre școală.

— Ce-ar fi să ne oprim la cîrciuma aia să ne clătim gîtul cu cîte un coniac ? propuse Catone.

— Și așa am întîrziat destul, am protestat.

— Dacă are să fie întrebat, dentistul are să confirme că am așteptat mult la rînd. Crezi că s-a uitat la ceas cînd am plecat, spre a putea indica ora dacă eventual i s-ar cere ?

Argumentul avea greutate. M-am supus.

Am intrat în cîrciumă. Patronul îl cunoștea pe Catone, așa că ne-a servit coniac, deși purtam uniforma școlară. Catone și Gaetano au dat peste cap vreo trei pahărele, în timp ce eu abia l-am golit pe primul. Catone a cerut apoi whisky. Coniacul abia ii deschisese pofta. Am ridicat iarăși obiecții, măturate cu nepăsare de colegii mei. Fiindcă nu aveam ce le face, m-am resemnat să rămîn cu ei. Am băut și un pahar cu whisky. N-aș putea spune că mi-a plăcut îndeosebi. Mai tîrziu aveam să nu mă mai pot lipsi de el. Dar asta e altă poveste.

Whisky-ul și coniacul au avut darul să mă dispună colosal. Nu eram obișnuit cu băuturile alcoolice, așa că efectul a fost fulgerător. Aveam senzația că pășeam pe un așternut de nori. Trotuarul părea moale și elastic,

bürniţa mai veselă şi mai seducătoare decît un concert de harpe, acompaniate de clopoţei.

Catone se ţinea drept ca un ofiţer pensionar. Gaetano cînta pe nas, ca abatele internatului.

Pietoni zgribuliţi se încrucişau cu noi, privindu-se cu reproş. Asta mi-a cam tăiat extazul, dar nu deajuns. Automobile cu faruri aprinse alunecau pe asfalt, ca nişte tîrlii, stropind lumea cu noroi. O maşină americană grea şi lungă, un vis nu altceva, a trecut pe lîngă noi, ameţindu-ne cu susurul motorului, cu sfîrîitul cauciucurilor pe asfaltul ud, cu banchetele lui vişinii, pe care se lăfăiau un tip blond şi o tipesă cu ochi migdalaţi. I-am văzut bine, fiindcă lumina puternică a unei vitrine s-a proiectat fugitiv asupra lor.

— Ce m-aş mai plimba şi eu cu o maşină ? exclamă Catone. Mă mănîncă palmele să răsucesc un volan.

— Ştii să conduci ? l-am întrebat.

— Şi încă cum. Am participat chiar la un raliu.

— Taci din gură.

— Nu mă crezi ? La Monte Carlo s-a întîmplat asta.

— Ar trebui să-i arăţi, intervine Gaetano.

— Ideea nu e rea, răspunde Catone, dar de unde maşină ?

Chiar în clipa aceea apăru în faţa noastră o maşină albastră, foarte lungă, cu alămuri strălucitoare, staţionată la marginea trotuarului.

— Chrysler Imperial, rosti cunoscător Catone. Cu o maşină ca asta am cucerit trofeul raliului.

— Te lauzi, i-am ripostat, impresionat totuşi de siguranţa cu care-mi debitase toată istoria.

În maşină nu se afla nimeni.

— Dacă aş putea să intru înăuntru aţi vedea minunea minunilor.

Într-o doară, a pus mîna pe clanţa portierei. Clanţa a cedat şi uşa s-a deschis. Ca în poveşti. Catone m-a privit surprins. A dat să închidă portiera.

— Te-am prins cu minciuna, am zis.

— Crezi că n-am curaj ? a rostit cu sfidare.

A deschis portiera şi a pătruns în maşină, aşezîndu-se la volan.

— Intrați, a poruncit oarecum răgușit de emoție.

Gaetano s-a executat de îndată, așezîndu-se pe banchetа din față.

— Fricosule !

Apostrofa lui Catone m-a usturat ca o șfichiuire de bici.

Gaetano mi-a făcut loc.

— Tustrei încăpem comod.

M-am așezat lîngă el. Eram ameţit. Aveam impresia că visez. Spre uimirea și admirația mea, Catone și-a pus mîinile și picioarele în mișcare, făcînd să demareze mașina. La plecare, Chrysler-ul s-a smucit puțin, dar n-am dat importanță.

Automobilul s-a urnit, luînd-o razna printre mașini Spun „luînd-o razna", fiindcă gonea cam zănatec.

— Mai încet, Catone ! îl îndeamnă Gaetano.

Am deslușit în glasul lui o umbră de teamă, care m-a împanicat. Brusc, mi-am dat seama că făcusem o mare prostie. Beția mi se risipise ca prin farmec.

— Oprește ! i-am strigat lui Gaetano.

Spaima mea i-a stimulat vanitatea.

— Vezi să nu faci pe tine de frică.

Automobilul gonea de parcă l-ar fi urmărit o haită de furii. Se strecura printre mașini ca o șopîrlă. Luminile farurilor, ale vitrinelor, ale reclamelor luminoase dansau pe asfaltul ud.

Deodată, în fața botului mașini, a apărut o fată. Nu știu de unde a apărut. Ne-am pomenit cu ea în fața noastră. S-a oprit din mers, s-a uitat la noi și a ridicat mîinile înspăimîntată. Toate astea s-au întîmplat într-o secundă. Am auzit un scîrțiit de frîne. Fata, izbită în plin de botul mașinii, a făcut o voltă prin aer, apoi a căzut sub roți. Am simțit cum mașina trece peste un obstacol. Aproape neglijabil.

— Ai omorît-o, bîigui Gaetano. Dă-i drumul. Dacă pun mîna pe noi, ne-am ars...

Chrysler-ul a țîșnit ca o săgeată.

Am auzit fluieratul strident al unui agent de circulație. Catone a cotit pe o stradă ceva mai întunecoasă. Deși cunoșteam bine orașul, mă simțeam atît de dezo-

rientat încît n-aș fi putut spune unde mă aflam. Un nou viraj, de data asta spre stînga.

— Cred că am scăpat, zise Gaetano. Să lăsăm mașina undeva și să fugim.

Abia terminase de rostit ultimul cuvînt, că de pe o stradă laterală a ieșit un autocamion gigantic. L-am văzut la lumina farurilor noastre, preț de o secundă. Apoi am simțit o bufnitură...

M-am trezit pe un pat de spital. Aveam o mînă în ghips, iar capul îmi era bandajat cu un turban de tifon. În patul din stînga mea se afla Catone. Volanul îi rupsese două coaste. Am aflat că Gaetano nu pățise nimic. Mare norocos și băiatul ăsta.

Medicii și surorile ne priveau ciudat. Un tip în haine civile, închise la culoare, stătea în dreptul patului meu și mă fixa gînditor. Avea părul tuns perie, obrajii și fruntea pline de șanțuri, bărbia pătrată. Nu avea nevoie de eticheta de polițist ca să-ți dai seama că asta era meseria lui.

Inima îmi bătea cu putere. Polițiștii nu mi-au plăcut niciodată. Știam ce avea să urmeze. Îmi aminteam cu limpezime accidentul. N-aș fi putut însă preciza dacă se întîmplase ieri, alaltăieri, sau acum o jumătate de oră. Habar n-aveam cum ajunsesem în patul ăsta de spital. Apariția autocamionului aceluia uriaș era ultima imagine care-mi revenea în minte.

— Ați dat de bucluc, zise el, adresîndu-se și lui Catone și mie. Dracu' v-a pus să furați mașina ! Ați omorît o fată, ați distrus mașina și ați făcut stricăciuni serioase unui autocamion. Pentru tine are cine plăti, vorbi el lui Catone. Părinții tăi sînt bogați. Au să achite pagubele. Cu moartea fetei are să fie mai greu.

Se uită la mine cu milă.

— O nenorocire nu vîne niciodată singură. Unchiul tău, abatele, venea să te vadă la spital. I se anunțase accidentul. Era probabil prea surescitat. A traversat neatent strada...

— Și ? l-am întrebat cu inima strînsă într-un clește.

— L-a călcat mașina. L-a omorît pe loc. Ți-am spus-o fiindcă tot trebuia să afli. Menajamentele nu-și mai au

rostul. Față de ceea ce te așteaptă, moartea unchiului tău e un fleac.

Brutalitatea cu care-mi vorbea mă năucise. Nu-mi venea să cred că unchiul Pietro nu se mai afla printre cei vii. Murise din cauza mea. Dacă n-ar fi venit într-un suflet la spital, nu l-ar fi zdrobit mașina.

Un nod mi se urcase în gît. Îmi venea să plîng, dar făceam eforturi eroice să mă stăpînesc.

— Acum povestiți-mi și mie cum ați ajuns să furați mașina. Și cum s-a întîmplat accidentul. Începe tu, Matisi.

Ne vorbea blajin, ca și cînd ar fi făcut cu noi o simplă conversație. Mă așteptasem să înceapă cu un interogatoriu în toată regula, așa cum am citit în cărțile polițiste.

Și Catone și eu am spus tot ce era de spus. Îndrăzneala lui Catone se topise ca un bulgăre de zăpadă pus pe o sobă încălzită. Arăta jalnic. Istorisi bîlbîit toată pățania. Versiunea mea nu s-a îndepărtat de a lui. Mărturisirile noastre luminau în mod deosebit situația. Toate probele — și erau destule — pledau împotriva noastră.

După ce doctorii ne-au vindecat, ne-au luat polițiștii în primire. Și judecătorul de instrucție. Catone săvîrșise un cumul de infracțiuni. Furt, distrugere și omor prin imprudență. Gaetano și cu mine eram complici la furt. Am ajuns în sfîrșit în fața tribunalului de minori. Afacerea făcuse multă vîlvă. Catone și Gaetano erau feciorii unor oameni cu vază. Eu eram nepotul unui cleric cu reputație de sfînt. Moartea lui, intervenită în chip atît de tragic, a sporit elementul de senzație al procesului. S-au amestecat și ziarele. A curs atunci multă cerneală. Pe lîngă multiplele comentarii asupra cazului nostru, gazetarii atacau problema tineretului în general. Mi-a căzut și mie în mînă un astfel de articol. Era intitulat „Generația pierdută“ Pierdut eram eu, pierduți erau Catone și Gaetano. Ceilalți colegi își vedeau nestingheriți de treburile lor.

La dezbateri, mi s-a fixat un avocat din oficiu. Un ins pirpiriu, bătut în cap, cu ochelari și cu pantaloni veșnic căzuți în vine. Turul lor era atît de lăsat, încît ai fi zis că purta șalvari.

Avocatul era pesimist. Spunea că faptele noastre — deplin dovedite — sînt atît de grave, încît numai indulgența

juriului ne poate salva. Eram foarte abătut, fiindcă știam că mă paște închisoarea.

Bunicul meu, Federico di Girolamo, nici nu voia să știe de mine. Am aflat lucrul ăsta de la unchiul Spiridone care m-a vizitat într-o zi la arestul preventiv. Mi-a ținut un logos moralizator, mi-a lăsat o pungă cu bomboane, apoi a plecat. Aș fi preferat să-mi fi angajat un avocat mai priceput decît ochelaristul meu.

În preziuna procesului eram cătrănit rău. Îmi pierdusem orice speranță. Plimbarea aceea intempestivă cu mașina, care mi se păruse pe atunci o simplă ștrengărie, căpăta acum în ochii mei adevărata și grava ei semnificație. Aveam moralul scăzut la zero, cînd mi s-a anunțat vizita unchiului Matteo. Unchiul Matteo era cel mai vîrstnic dintre frații mamei. Nu se afla în relații tocmai cordiale cu unchiul Pietro. Cauza n-am aflat-o decît mai tîrziu. Unchiul Matteo era un mafiot de seamă. Unchiul Pietro, ca și bunicul, dezaproba această apartenență la o organizație pe care o socotea foarte primejdioasă pentru întreaga societate.

Unchiul Matteo făcea avocatura la Trapani. Nu-l cunoșteam personal. Nu-și frecventa frații, iar în casa bunicului călca foarte rar. Și el, și bunicul aveau caractere tari. Și cum două săbii nu încap într-o teacă, unchiul Matteo prefera să stea cît mai departe de tatăl său. Unchiul Spiridone și mătușa Zenobia nu vorbeau niciodată despre el. Am auzit mai tîrziu că se certaseră din pricina unei moșteniri.

Unchiul Matteo era mare cît un taur. Avea părul creț, fața lată, nasul cîrn, gîtul gros și scurt, torsul pătrat, brațele și picioarele vînjoase. După ce a intrat în celulă, s-a așezat pe patul meu și mi-a zîmbit.

— Cum ai ajuns aici, năpîrstocule ? m-a întrebat fără nici o introducere.

Am izbucnit în plîns.

— Lacă văicărelile, m-a dojenit. Ești fată sau băiat ? Povestește-mi mai bine cum s-a întîmplat !...

Mi-am șters ochii și nasul cu mîneca hainei. În arest, uitasem de manierele frumoase cu care unchiul Pietro se străduise să mă deprindă. I-am povestit totul de la *a* la

z. N-am omis nimic. Fapta în sine era atît de simplă, încît nici n-aş fi avut ce ascunde.

După ce am terminat, m-a privit lung.

— Mare ghinionist eşti, măi băiete. Singurele fiinţe care te-au iubit şi s-au ocupat de tine, Eleonora — maică-ta —, tatăl tău, al cărui nume nici nu l-am ştiut vreodată, şi Pietro — unchiul tău — şi-au luat zborul către vămile cereşti, lăsîndu-te să te războieşti singur cu viaţa. Mă întreb dacă nu le-ai purtat tu ghinion, căci prea s-au dus unul după altul.

Îl priveam pleoştit, neînţelegînd ce vrea să spună.

— Poate că ai să-mi porţi şi mie ghinion, rosti el după un răstimp. Căci am de gînd să mă ocup de tine.

A tăcut o clipă, s-a uitat la vîrful pantofilor lui perfect lustruiţi, a suspinat, apoi a ridicat iarăşi ochii spre mine

— Să ştii că n-am avut nimic cu maică-ta. Am fost împotriva căsătoriei ei, fiindcă taică-tău, Dumnezeu să-l ierte, nu era de nasul Eleonorei. Am sfătuit-o să nu facă pasul ăsta dar nu m-a ascultat. Am rupt atunci cu ea orice legătură, deşi în sinea mea am admirat-o oarecum, fiindcă îndrăznise să se împotrivească despotismului tatei. În sfîrşit, ce a fost a fost. Timpul nu mai poate fi dat înapoi. Trecutul şi morţii sînt iremediabil pierduţi. Mîine am să te apăr la proces. Am să fiu avocatul tău. N-am să pot smulge achitarea, deoarece omorul săvîrşit de Catone vă complică serios situaţia. Cu distrugerea maşinii m-aş fi descurcat eu. Plăteam despăgubiri şi încheiam socoteala. Şi furtul maşinii ar fi putut căpăta altă calificare. În fond, totul a pornit de la o copilărie. Dacă n-ar fi ucis pe fata aceea nevinovată, v-aş fi garantat achitarea. Am să obţin pentru tine, şi implicit pentru Gaetano, o pedeapsă minimă.

Unchiul Matteo s-a ţinut de cuvînt. La proces a apărut măreţ în roba lui neagră de avocat. S-a războit ca un leu, cu procurorul, cu avocaţii părţii civile, cu imbecilitatea avocaţilor apărării...

Pînă la urmă m-am ales cu un an de internare la un institut de corecţie. Gaetano a căpătat aceeaşi pedeapsă. Catone a nimerit-o însă tare rău. Cinci ani avea să-i pe-

treacă în dosul gratiilor. Pînă la majorat — într-un institut de corecţie ca şi noi, iar după aceea — la închisoarea de adulţi. Pedeapsa fusese atît de grea fiindcă tribunalul voise să dea un exemplu tinerilor tentaţi să ne imite isprava. Delincvenţa juvenilă lua de la o vreme proporţii atît de alarmante, încît spre a o stăvili, autorităţile hotărîseră să aplice cele mai draconice pedepse.

Am stat şase luni la institutul de corecţie. Mai bine i s-ar zice Institutul de Incorecţie, sau mai pompos Institotul de pregătire al delincvenţilor de mîine. Am învăţat acolo tehnica furtului, a şantajului, a violenţei, a minciunii... Am cunoscut toate viciile, începînd cu beţia rece şi terminînd cu sodomia. Traficul cu marijuana se făcea în mod curent, pe sub nasul supraveghetorilor, a căror vigilenţă era înşelată cu o măiestrie nebănuită. Se aflau acolo tot felul de băieţi, cu un palmares de moravuri ce i-ar fi lăsat în umbră pe foarte mulţi adulţi. Hoţi, sadici, huligani, morfinomani, traficanţi de stupefiante, brute, făceau schimb de experienţe într-o promiscuitate de nedescris. Băieţii mai mari exercitau o adevărată tiranie asupra celor mici. Ca şi la închisoarea Ucciardone, exista un tribunal alcătuit din căpătenii, care judeca şi aplica pedeapsa celor care îndrăzneau să nu respecte regulile stabilite de „veteranii" şcolii.

N-aş putea spune că cele învăţate în Institutul de Corecţie nu mi-au servit mai tîrziu. Pe atunci eram înnebunit de frică. Fiindcă nu m-am supus unei huidume cu apucături foarte stranii, am mîncat o bătaie atît de cumplită, încît am stat zece zile la infirmerie. Interogat de supraveghetori, am declarat cu seninătate cum aş fi căzut de-a berbeleacul pe scări. Explicaţia era plauzibilă, deşi sînt convins că nimeni nu i-a dat crezare.

După şase luni de şedere în acest infern, reuşisem să mă adaptez întrucîtva mediului. Un găligan din ultima clasă mă luase sub protecţia lui.

Între timp unchiul Matteo nu stătuse cu mîinile în sîn. Spre deosebire de bunicul, care mă socotea mort, unchiul Matteo hotărîse să mă scoată din Institut. Motivul era leşne de înţeles. Eram un di Girolamo. Şi păcatul meu cădea asupra întregii familii. Era penibil să se spună —

de pildă — că respectabilul avocat Matteo di Girolamo avea un nepot pensionar al unui Institut de Corecție.

Unchiul a răsturnat deci cerul și pămîntul, a obținut o rejudecare a procesului, și după dezbateri furtunoase și destul de lungi, a reușit să mă scoată bazma curată.

La vechiul meu internat nu mă mai puteam întoarce. Unchiul Matteo m-a luat pe lîngă el. Cam un an de zile mi-a făcut educația, vorbindu-mi despre ce e bine și despre ce e rău. Mi-am dat toată silința să-l ascult, să-i fac pe plac. Mă scosese doar din Institut și deci pentru asta trebuia să-i fiu recunoscător. N-o să mă credeți cînd vă voi spune că uneori mă gîndeam cu un fel de nostalgie la cele șase luni petrecute la Institut.

Cînd unchiul Matteo a socotit că educația mea era oarecum desăvîrșită, m-a luat de o parte, m-a tratat cu un pahar de whisky și a început prin a-mi spune că a sosit timpul să avem o explicație de la om la om. Mi-a declarat că îmi datoram libertatea Mafiei, care pusese în mișcare toate influențele ei spre a mă reda societății. Unchiul Matteo însuși era unul din stîlpii acestei organizații. Continuă, spunîndu-mi că mă socotea vrednic să fiu inițiat în tainele „Onoratei Familii". M-a întrebat solemn dacă sînt gata să pășesc în rîndurile acestei puternice armate, care conducea destinele Siciliei. I-am răspuns cu entuziasm că nu-mi doream nimic mai mult. Auzisem pînă atunci atît de multe în legătură cu „Onorata Familie", încît abia așteptam să intru în rîndurile ei. Ziarele, care bombardau publicul cu articole în cadrul cărora denunțau invincibila forță ocultă a Mafiei, îi făceau indirect o reclamă formidabilă. Tinerii dornici de o promovare rapidă știau că numai prin intermediul Mafiei își puteau realiza idealul.

Pe scurt, am devenit mafiot. Am început de jos. Am îndeplinit sarcinile cele mai umile. Superiorii mei mi-au recunoscut însă calitățile. Mi-au dat prilejul să urc treaptă cu treaptă. Ascensiunea mea a fost înceată, dar sigură...

Prînzesc în compania Veronicăi. Frigiderul este plin cu bunătăți. Înainte de plecare, părinții fetei i-au făcut

o îmbelşugată aprovizionare. Şi cămara este plină cu brînzeturi, cu conserve de peşte, de carne, cu dulceţuri şi compoturi. Sînt acolo şi sticle de Pepsi-Cola şi Coca-Cola. Veronica preferă însă băuturile mai puţine inocente. Şi-a procurat o cheie dublă a barului folosit teoretic numai de tatăl ei. Mă tratează cu cîteva cocktailuri admirabil preparate. Veronica are remarcabile talente de barman.

Situaţia îmi convine de minune. Beneficiez de o ascunzătoare prevăzută cu tot confortul, inclusiv îmbrăţişările Veronicăi.

Mă gîndesc la cei care mă caută cu limba scoasă. Desigur că turbează de furie. Cred că la ora asta s-a dat alarma în toată Sicilia. Mă întreb dacă s-a găsit cadavrul lui Ercole ? Dar dama lui ? Cum s-o mai fi simţind ?

Şase şi treizeci. Ce repede trece timpul cînd îl foloseşti în mod plăcut...

Veronica are în camera ei un televizor. Îl pun în funcţiune. Rulează un film, „Călăreţul singuratic", cu Kirk Douglas. Povestea cowboy-ului urmărit în creierii munţilor de forţele reunite ale poliţiei şi ale aviaţiei îmi aminteşte propria-mi situaţie. Sfîrşitul bietului călăreţ şi al calului său, zdrobiţi de civilizaţia nesăţioasă, mă indispune. Aş fi preferat un *happy end*, care să mă remonteze.

Mai beau un cocktail. Băutura alcoolică îmi încălzeşte plăcut măruntaiele şi îmi înseninează gîndurile.

Urmează un film cu desene animate. O răsuflătură cu Felix Cotoiul, din vremuri imemoriale.

Formez din nou numărul de telefon al unchiului Matteo. Aud zbîrnîiturile repetate de la celălalt capăt al firului. Unde naiba o mai fi umblînd şi unchiul Matteo ? Poate că se află încă la tribunal. Pledează în vreun proces interminabil... Am să telefonez peste o oră.

În casă plăcut şi cald. Veronica se alintă în braţele mele ca o pisică.

Aş fi în stare să stau aşa ani de-a rîndul. Pînă s-ar scurge termenul fatidic, şi aş putea ieşi la lumină fără să mă mai tem de răzbunarea Mafiei...

Din nefericire, părinţii Veronicăi trebuia să se înapoieze de la Roma. Mîine, sau cel mai tîrziu poimîine. Păcat!

Telefonul sună.

Veronica întinde mîna spre receptor.

— *Pronto* ?

Fruntea i se luminează. Gropiţele îi apar iarăşi în obraji.

— Ciao, carissima !

Ascultă răspunsul, zîmbeşte.

— Bine, te aştept.

Plăsează receptorul în furcă.

O privesc alarmat.

— Aştepţi pe cineva ? N-aş vrea să fiu văzut !

— Ţi-e teamă să nu-ţi strici reputaţia, rîde ea, petrecîndu-şi degetele prin părul meu. Mă gîdilă la ceafă. Mi se pare mie că eşti însurat şi te temi să nu afle nevasta. Poţi să fii liniştit. Corina ştie să păstreze o taină.

— Cine e Corina ? o întreb nervos.

— Cea mai bună prietenă a mea. Este cu doi ani mai mare decît mine. A terminat liceul. Abia a intrat în facultate.

— N-aş vrea să o întîlnesc, declar ritos.

— Ţi-am mai spus că ştie să tacă. Dacă n-ar şti, poate că nu m-aş mai afla acum în braţele tale.

Vorbele ei enigmatice mă neliniştesc.

— Ce vrei să spui ?

— Nimic. Ai să afli mai tîrziu.

Ridic din umeri. Misterele acestea ale fetelor nu au nimic serios. Prefer totuşi să rămîn în umbră.

— Am să te rog, Veronica, să nu-i vorbeşti despre mine. Ascunde-mă în altă cameră pînă pleacă.. La rigoare pot ieşi în oraş. Mă înapoiez după plecare ei.

Nici nu mă gîndesc să ies înainte de vreme din această ascunzătoare. Vreau să văd cum reacţionează Veronica.

— Prostii, îmi spune ea, lăsîndu-se pe pieptul meu.

Aud soneria de la intrare.

— A venit, îmi spune Veronica.

Se desprinde din braţele mele şi sare în picioare.

— Aşteaptă-mă cuminte. N-o să-ţi pară rău, îmi spune ea din prag,

Iese. Rămas singur, mă reped la haină. Dacă mi se întinde o cursă ?

Mi-am pus pe mine haina, cînd ușa se deschide. În prag apare Veronica, urmată de o fată superbă. Parcă m-aș afla într-o superproducție revuistică *made în Hollywood.*

— Îți prezint pe Fabrizio, îi spune Veronica, arătîndu-mă cu un gest.

Noua venită îmi întinde fără jenă mîna. Nu s-a sfiit deloc că m-a găsit singur cu prietena ei.

— Fabrizio, poți să te dezbraci. Corina nu se formalizează.

Situația asta a început să mă enerveze. N-am venit la Trapani ca să fac dragoste în trei. Le cunosc eu pe fetele astea. Mîine, întreg grupul lor are să afle aventura. Veronica și Corina își vor trîmbița isprava. Iar eu n-am nevoie de publicitate. De nici un fel de publicitate. Continui să mă îmbrac.

— Prietenul tău e foarte pudic, Veronica, mă ironizează Corina.

Are părul castaniu. Îmi amintește de Ann Margaret.

Veronica ridică din umeri.

— Are să se deprindă și cu asta.

Am înțeles aluzia. Îmi reproșează că sînt vîrstnic și nu mă acomodez cu moravurile tinerilor de azi.

— Vă aduc ceva de băut, adăugă ea.

Mă lasă singur cu prietena ei, care mă privește zîmbind ironic. Se joacă cu mănușile-i de piele de căprioară. N-am fost niciodată timid față de femei. Siguranța Corinei mă irită. Simt nevoia să-mi aprind o țigară. Vîr mîna în buzunarul în care țin țigările. Corina mi-a ghicit gîndurile. Scoate din buzunarul pardesiului său din păr de cămilă un pachet de „Lucky Strike" și mi-l întinde.

— O țigaretă, Fabrizio.

Mi-am scos și eu pachetul. Nu pot totuși să o refuz. Iau o țigară. Își alege și ea una. Îi ofer foc cu bricheta mea. Aspiră cu voluptate fumul, apoi îl expiră provocator în obrazul meu. Zîmbesc. Știu eu ce i-ar trebui.

Veronica intră, aducînd o sticlă de whisky și trei pahare. Ne servește cu îndemînare de amfitrioană experimentată. Gesturile ei scurte, precise, vădesc o cunoaștere precoce a vieții.

Corina își degustă băutura.

— Bun, apreciază ea cu aerul unui cunoscător. Mîine de dimineață plec la Messina.

— Singură ? întreabă Veronica.

— Singură.

— Cu trenul ?

— Nu. Iau Fiatul mamei.

— Ce va spune prietenul ei ?

— *Je m'en fous,* răspunde Corina.

Sînt uimit de nepăsarea cu care fetele astea discută despre amantul mamei uneia din ele. Se pare că am îmbătrînit rău, de vreme ce le înțeleg atît de puțin. Chestiunea cu Fiatul e interesantă. Dacă nu fac nici o treabă cu unchiul Matteo, aș putea folosi portița asta de scăpare.

Arunc o nadă.

— N-ar fi exclus să ne întîlnim la Messina. S-ar putea ca tot în cursul zilei de mîine să plec și eu într-acolo.

Chipul Corinei exprimă brusc un viu interes.

— De ce n-am merge împreună ?

— Ei, aveți impresia că sînteți singuri ? ne amenință în glumă Veronica.

Corina își aranjează cu stereotipă cochetărie părul la ceafă.

— Scumpo, în felul ăsta ai siguranța că n-o să se culce decît cu mine.

Se întoarce spre mine.

— Atunci, cum rămîne ? Trec mîine să te iau ? Sau mergi din seara asta la mine ?

— Asta în nici un caz, se împotrivește vehement Veronica. Pînă mîine poți să aștepți.

— Am glumit, carissima.

— Ce iei cu tine ?

— Taiorul roșu; taiorul alb, un complet de sport, două-trei rochii de stradă, două sau trei de seară, vizonul, haina de căprioară, pardesiul verde, iar pentru interior — două kimonouri.

— Pijamale ?

— De pijamale n-am nevoie.

— Și cît stai acolo ?

— Trei zile. Apropo, nu poți să-mi procuri niște...

Lasă fraza neterminată. După cîteva clipe continuă.

— Mi s-a terminat stocul. Giorgio m-a lăsat în pană. Cred că vrea să mărească preţul.

— Ţi-am spus eu că Giorgio e un speculant, ripostează Veronica... Eh, am să-ţi dau. Nu pot să te las aşa.

Veronica iese din dormitor. Corina îmi zîmbeşte oarecum stingherită. Veronica intră. Ţine ceva ascuns în mînă. Ia geanta Corinei, o deschide şi strecoară înăuntru un tub. Gesturile ei au fost rapide. Are obişnuinţă.

Corina se ridică în picioare. Ia geanta şi îşi sărută cu efuziune prietena.

— Grazie, carissima. Ciao !

Îmi întinde mîna. I-o sărut.

— Atunci pe mîine.

Iese condusă de Veronica.

Pentru mine scena la care am asistat este elocventă. Veronica i-a strecurat prietenei stupefiante. Aşteptarea înfrigurată a Corinei, satisfacţia intensă emanată prin toţi porii cînd Veronica i-a vîrît tubul în poşetă m-au lămurit.

Profit de ocazia că am rămas singur. Formez din nou numărul de telefon al unchiului Matteo. Soneria de la celălalt căpăt al firului zbîrnîie, zbîrnîie, zbîrnîie. De ce nu-mi răspunde nimeni. Trebuie să dau de unchiul Matteo. Trebuie ! Cu orice preţ.

Veronica se înapoiază. Fredonează un cîntec la modă. L-am auzit la Festivalul de la San Remo. Nu-mi amintesc însă numele. N-am avut niciodată memoria titlurilor.

Se îndreaptă spre un raft de cărţi, plasat deasupra unui birou mic, încărcat cu caiete, creioane, gume, sticle de cerneală, rigle, echere, toate într-o dezordine cumplită. Trusa unui compas stă deschisă, ca şi gura unui crocodil care aşteaptă să-i pigulească păsările carnea rămasă între dinţi. Veronica scoate din raft o carte. O deschide, apoi se adînceşte într-un fotoliu.

— Mă ierţi, îmi spune, mă apuc să învăţ la istorie. N-am notă. Mă tem să nu mă asculte. De o lună mă freacă. A ascultat aproape întreaga clasă. Abia dacă mai sînt vreo trei fete fără note. Un porc bătrîn. Mi-a făcut odată o propunere şi l-am respins. De atunci mă urmăreşte în-

trună. Vrea să mă lase corigentă. Dar nu-i merge cu mine. Îl am pe director de partea mea.

Se cufundă în lectură. M-a uitat, de parcă nici n-aș fi existat. Stau pe pat cu mîinile cruce sub cap și privesc în tavan. Mă gîndesc la treburile mele. Pînă în noaptea trecută m-am socotit un om norocos. Toate îmi mergeau din plin. Pînă și eșecurile creau condiții optime pentru desfășurarea ulterioară a activității mele. Eram într-o plină și continuă ascensiune, ca un balon, mai mult decît atît, ca o rachetă cosmică. Și deodată, norocul m-a lăsat, cum l-a lăsat și pe Napoleon la Waterloo. Nu merg pînă acolo cu îndrăzneala încît să mă compar cu Napoleon. Cariera mea, păstrînd proporțiile, nu s-a îndepărtat totuși prea mult de a lui. Am plecat de jos și am ajuns un mare „boss". Un foarte mare „boss". Aș putea spune că norocul a început să-i facă mutre lui Napoleon mai înainte de Waterloo. De pildă, cînd l-a făcut să se poctinească în zăpezile din Rusia. Atunci Napoleon nu și-a dat seama că a început să intre în vrilă. Dacă reflectez mai bine, ajung la concluzia că neșansa a început să cocheteze cu mine cînd am acceptat să particip la acea consfătuire de la Phöenix, Arizona. Acum însă nu e momentul să mă cufund în retrospecții și să plîng pe ruinele Atenei. Am alte lucruri mai arzătoare de rezolvat...

Veronica strigă din fotoliul ei :

— Phii, ce măcel !

Ciulesc urechile.

— Măcel ? Care măcel ? Ce s-a mai întîmplat ?

M-am gîndit la vreo reeditare a măcelului din seara Sfîntului Valentin, cînd oamenii din banda lui Al Capone, deghizați în polițiști, au expediat pe lumea cealaltă — cu acompaniament de mitraliere — pe șapte din cei mai înrăiți adversari ai săi, care se aflau adunați în garajul Carthage din North Clark Street, Chicago.

— Noaptea Sfîntului Bartolomeu, precizează Veronica. Știi, hughenoții, Carol al IX-lea, Catherina de Medicis...

M-am lămurit. Veronica îmi vorbea de măcelul din cartea ei de istorie. Se cufundă iarăși în lectură.

— Istoria e mai palpitantă decît romanele lui James Hadley Chase ! exclamă ea.

Măcelul din Noaptea Sfîntului Bartolomeu a durat cîteva ore și s-a terminat. În Sicilia domnește o perpetuă noapte a Sfîntului Bartolomeu. Nu știu dacă măcelul se va sfîrși vreodată...

L-am cunoscut pe cochetul Carmelo Mangano, cu costumele lui croite după ultimul jurnal și cu cravatele lui pictate de mînă ; pe Lucio Casabella, cu ochii lui albaștri și naivi de adolescent întîrziat, pe frumosul Vincenzo Montesante, care-și înregistra succesele feminine pe un carnețel legat în piele de fecioară — cel puțin așa pretindea el ; pe Andrea Scalisi, cu colecția lui de fotografii pornografice ; pe Gasparino Vizzanti, cu azilul lui de cîini vagabonzi ; pe bubosul Nicosio Scuzzulato ; pe cuviosul Giani Minasola, care plătea din buzunarul său cîte o slujbă religioasă în memoria fiecărui ins pe care-l curăța ; pe Mario Gevernale, care nu pierdea ocazia de a-și povesti multiplele escapade amoroase, deși toți știau că e impotent ; pe Ciro Capra, prea norocosul jucător de pocker...

Carmelo Manganò a căzut răpus de o rafală de mitralieră, în ușa unui magazin cu articole bărbătești din Palermo. Pachetul cu cravate, proaspăt achiziționate, s-a desfăcut în cădere, iar cravatele s-au întins pe trotuar ca niște șerpi. Lui Lucio Casabella, fiind bolnav de gripă, i s-au administrat în loc de aspirine cîteva gloanțe, sub ochii îngroziți ai soției sale ; Vincenzo Montesante, curtezanul, a fost găsit printre bălării, pe un loc viran. Avea capul despicat, și în deschizătură era înfipt celebrul său carnet, legat în piele de fecioară. Andrea Scalisi a ieșit în balconul casei sale, spre a lua puțin aer, l-a inhalat odată cu un glonte care i-a pătruns în gură și i-a ieșit prin ceafă. Într-o seară întorcîndu-se acasă, Gasparino Vizzanti și-a găsit toți cîinii otrăviți. Douăzeci și patru de ore mai tîrnu le-a împărtășit și el soarta. L-a trăznit o doză de stricnină servită într-o ceașcă de cafea, în cea mai mare cofetărie din oraș. Sufletul lui Nicosio Scuzzulato și-a luat zborul dintr-un trup împănat cu alice de patru milimetri. Nici un buboi nu-i mai rămăsese întreg. Giani Minasola a gost găsit împușcat pe mormîntul ultimei sale victime,

căreia tocmai îi adusese flori. Lui Mario Gevernale, impotentul, i s-a făcut o ultimă plăcere. L-au ucis sub felinarul roșu de la intrarea unei case de *rendez-vous*. Glontele destinat lui Ciro Capra s-a oprit într-un pachet de cărți de joc, vîrît în buzunarul de la piept al hainei. A doua oară cărțile de joc nu i-au mai fost de folos, căci a sărit în aer cu automobilul lui cu tot...

Lucio Napoli, proprietarul unei întreprinderi de pompe funebre, a fost ucis, împreună cu prietenul său Mario, de o rafală de mitralieră, trasă dintr-un automobil care trecea în plină viteză. Gloanțele i-au retezat capul. Antonino Aprile l-a căsăpit pe Pino Rizzotto. Nicola, fratele lui Rizzotto, l-a lichidat pe Aprile. Nino d'Alessandro, vărul lui Aprile, l-a ucis pe Camillo, un biet adolescent, fiul lui Pino Rizzotto. Pino a exterminat pe Nino d'Alessandro și pe cei trei frați ai săi. Șirul crimelor continuă...

Vanni Sacco, personaj de seamă în Mafia din port, a fost împușcat în vreme ce se îndrepta spre cafeneaua sa preferată. Giovanni Sciortino, din ceata paznicilor din Palermo, a căzut răpus de un cartuș dum-dum, care i-a sfîrtecat intestinele și ficatul...

Și toate asasinatele astea nu reprezintă decît o infimă parte din măcelul perpetuu care însîngerează Sicilia...

Nopții Sfîntului Bartolomeu nu-i mai rămîne decît să se ascundă rușinată în tomurile istoriei...

Veronica și-a terminat lecțiile. Școlărița silitoare își pregătește servieta pentru a doua zi. Cărțile, caietele, compasul, o trusă de culori și o riglă. Nu uită și un mic pachet de țigări.

— Tare aș mai merge la un bar, suspină ea. Dar nu se poate. Dacă află mama, mă împușcă... Săracul de tine... Te scrifici să-mi ții de urît...

Îmi zîmbește cu afecțiune.

— Mă duc să pregătesc ceva de mîncare, adăugă.

Iese.

Veronica îmi este recunoscătoare, iar eu pozez în victimă. În cameră domnește o liniște profundă. Ferestrele răspund într-o curte interioară, un fel de *patio*, cu o fîntînăr arteziană înconjurată de flori ofilite. Liniștea asta îmi

place. Mă simt în deplină siguranţă. Ce bine ar fi fost dacă părinţii Veronicăi şi-ar fi prelungit şederea la Roma.

Las imaginaţia să galopeze. Cochetez cu ipoteza că aş rămîne mai multă vreme singur cu Veronica. O săptămînă, o lună, un an... Aş fi în stare să stau claustrat în casa asta trei ani încheiaţi. Fără nici un contact cu lumea din afară. Numai eu cu Veronica. Închisoare ideală. O fată frumoasă, băutură, mîncare, cărţi, reviste, un magnetofon cu muzică „hot". Din cînd în cînd Corina ar fi venit să ne ţină de urît. Hm ! Poate că după un timp aş fi început să mă plictisesc. În ceea ce mă priveşte n-am fost niciodată în stare să prind rădăcini într-un loc. Neastîmpărul acesta, împletit cu o inepuizabilă sete de parvenire, m-au adus aici. Dacă m-aş fi mulţumit cu puţin, aş fi fost azi un funcţionar oarecare, un ins incolor, mediocru, cu o nevastă gălăgioasă ca mai toate italiencele şi cu o turmă de copii răzgîiaţi. N-aş fi avut decît grija asigurării subzistenţei lor. N-aş fi cunoscut moartea decît prin intermediul ziarelor, al emisiunilor de radio şi televiziune, care mi-ar fi turnat veşti din toată lumea. Războaie, accidente, cutremure, uragane, crime, molimi, cu tot cortegiul lor de victime anonime. Seara, înainte de culcare, le-aş fi trecut în revistă, în vreme ce pleoapele mi s-ar fi lăsat grele. Aş fi închis apoi lumina de la căpătîiul patului şi aş fi dormit legănat de sforăielile nevestei. Mi-ar fi plăcut o asemenea viaţă ? Mă îndoiesc. Nu-i înţeleg pe familiştii care se devotează copilor, care se sacrifică lor renunţînd la independenţă, la farmecul neprevăzutului sub orice formă — femei mereu altele, prietenii variate, preocupări multiple, plăceri de tot felul, călătorii hotărîte în ultimul moment — neprevăzut permis numai holteilor.

Dacă aş fi pus în situaţia de a-mi relua viaţa de la început, nu cred că aş alege alt drum. Chiar şi ameninţarea aceasta cu moartea, care pluteşte asupra mea, are farmecul ei. Am văzut odată un film cu traiul vieţuitoarelor din adîncurile mărilor şi oceanelor. Totul se reducea la o luptă cumplită pentru existenţă. Vieţuitoarele mari se înfruptau sfîşiindu-le pe cele mici, iar vieţuitoarele mari piereau ucise de cele şi mai mari. Lupta aceasta sălbatică se desfăşoară zi de zi în Sicilia, în Calabria, în

Levant, în Statele Unite şi oriunde Mafia şi-a impus prezenţa. Lumea asta frămîntată, rapace, a constituit mediul în care aveam să mă dezvolt, să mă împlinesc. Am ucis ca ca să nu fiu ucis. Am săvîrşit tot felul de păcătoşenii, ştiind că numai în chipul ăsta pot parveni, în cel mai scurt timp. Marile averi nu se fac economisind ban cu ban. Reţeta asta e bună pentru naivi. Dacă vrei să te îmbogăţeşti repede, trebuie să furi. Nu furtişaguri şi nici jafuri la drumul mare. Să furi sistematic, folosind procedee de mare anvergură, astfel încît să ajungi a te impune prin forţa bogăţiei tale, chiar şi acelora care prin atribuţiile lor ar trebui să te urmărească, să-ţi descopere loviturile şi să te arunce în temniţă...

Veronica aduce o tavă încărcată cu delicatese de tot felul, sticle cu băuturi fine şi fructe de o calitate superioară. Ne înfruptăm din bunătăţi şi bem pe întrecute. Veronica are o capacitate remarcabilă de a goli paharele şi de rezista la alcool.

Tom Jones cîntă pe bandă de magnetofon. Tolănită pe pat, Veronica ascultă cu încîntare. Mă apropii de ea, dornic să o sărut. Mă împinge cu mîna.

— Prefer să fumăm o ţigară.

Scoate din sertarul măsuţei de la căpătîiul patului un pachet de Malboro Longhorn. Îmi aprinde o ţigară cu bricheta ei de aur. Din aceeaşi cutie mai scoate o ţigară pe care i-o aprind eu. Îi aspiră cu deliciu aroma. Simt în nări fumul dulceag al marijuanei. Veronica îşi închipuie că nu i-am surprins taina. Fumează extatic, ţinînd ochii întredeschişi. Cunosc simptomele.

O las în visele ei şi trec în camera de baie. Îmi schimb bandajul de la mînă. Tăietura a început să se vindece. Am un organism sănătos. Rănile mi s-au închis întotdeauna foarte repede. Şi tăietura asta tot la braţul stîng am făcut-o. Bieul meu braţ sîng, tare chinuit a mai fost. Degetul mare de la mînă rupt la un meci de hand-ball. Cotul luxat într-un accident de automobil. Clavicula fracturată la un antrenament de karaté. Umărul perforat de un glonţ, calibrul 38. Glonţul acesta îl păstrez şi acum asupra mea, ca pe un „porte-bonheur". Mi-a purtat noroc ? Pînă la un punct — da. Ce-mi rezervă viitorul ? Nu ştiu... Glonţul

acesta mi-a străpuns umărul, apoi s-a strivit de peretele din spatele meu. L-am găsit mai tîrziu jos, lîngă zid. L-am luat cu mine ca pe un cîine de pripas. Afacerea asta s-a petrecut în Liban, la Beirut, pe cînd îl urmăream pe căpitanul Spandakis...

Avea o mutră ciudată. O frunte înaltă şi o bărbie imensă. Gura, nasul, ochii erau striviţi între frunte şi bărbie. Aducea vag cu faimosul erou al filmelor desenate, Poppey Marinarul. Sub o înfăţişare de clovn, ascundea o viclenie de diavol. Era atît de hoţ, încît ar fi fost în stare să fure şi nimbul care pluteşte deasupra capului Maicii Domnului, fiindcă luceşte viu, ca aurul. Veşnic umbla într-o uniformă ponosită, roasă în coate şi la tivuri, iar galoanele şi nasturii erau atît de înnegriţi de umezeală încît s-ar fi zis că arborează doliu. Deşi cîştiga bani grei, trăia mizerabil, hrănindu-se mai prost decît ultimul hamal din port. Nu bea, nu-i plăcea să joace cărţi şi nici nu se ţinea după femei. În felul lui era un ascet. Dacă n-ar fi furat, ar fi putut figura printre sfinţi.

Căpitanul Spandakis era proprietarul unei nave „Serapis", tot atît de prăpădită ca şi el. Culmea este că vasul ăsta îi adusese foare mulţi bani. Spandakis îi tezauriza cu o zgîrcenie neobosită. Nava, un cargobot pe jumătate putred, se afla sub pavilion liberian. Navigaţia sub acest pavilion îi îngăduia să ocolească legislaţia fiscală din ţara sa de origine, mult mai aspră în ceea ce priveşte reţinerea taxelor şi impozitelor, acordîndu-i totodată o libertate deplină în domeniul tranzacţiilor comerciale. Avea şi alte avantaje. Plătea salarii de nimic marinarilor — o adunătură pestriţă de derbedei, de vicioşi, de declasaţi şi de certaţi cu justiţia. Normele de securitate erau neglijate. Nimeni nu-i cerea socoteală. Căpitanul Spandakis era încîntat de această indulgenţă a autorităţilor. Spre deosebire de alţi oameni setoşi de celebritate, se ferea cît mai mult de ochii lumii. Activitatea lui îi impunea o discreţie desăvîrşită. Şi iată de ce Spandakis lucra de mai mulţi ani pentru „Onorata Familie" din Sicilia. Oficial transporta mărfuri inofensive, care constituiau paravanul adevăratei şi fructuoasei lui îndeletniciri — traficul de stupefiante. Din por-

turile Orientului Mijlociu încărca prin contrabandă haşiş şi opiu, pe care îl debarca în Italia. Acolo opiul era prelucrat şi trimis, sub formă de heroină, în Europa Occidentală şi în Statele Unite.

„Onorata familie" hotărîse să mă trimită la Beirut pentru a înlocui un agent, Antonio Spagnolo, care tot umblînd cu stupefiante, căzuse la patima lor. Tonio era un băiat tînăr care promitea să ajungă departe. N-aş putea să spun prin ce întîmplare ajunsese un narcoman. Faptul era cu atît mai surprinzător cu cît oamenii Mafiei sînt instruiţi să se ferească de tentaţiile beţiei albe.

După sosirea mea la Beirut, Tonio m-a pus în contact cu reţeaua de agenţi, intermediari şi furnizori, cu care aveam să lucrez, apoi potrivit ordinelor „Onoratei Familii" s-a îmbarcat pentru Palermo. N-a ajuns la destinaţie. Într-o noapte fără lună, în vreme ce vaporul navlga prin preajma insulei Creta, Tonio a încălecat parapetul punţii superioare, aruncîndu-se în mare. S-a dat alarma. Vaporul a stopat şi s-au coborît bărci de salvare. Corpul lui Tonio n-a mai fost găsit.

M-am acomodat repede la Beirut. De altfel peste tot unde mă duc mă acomodez repede. Locuiam într-o vilă înconjurată de o grădină frumoasă cu faţa spre Corniche, bulevardul care domină marea, pe toată lungimea Beirutului. Casa aceasta era foarte potrivită pentru ocupaţiile mele. Puteam primi pe oricine, fără să trezesc bănuieli. Dacă aş fi stat la hotel sau într-un bloc cu apartamente, aş fi avut de înfruntat privirile curioase ale portarilor şi ale personalului de serviciu localnic.

Căpitanul Spandakis era singurul meu colaborator libanez care nu călcase niciodată pragul vilei. Mai bănuitor decît o vulpe, evita să intre în ceea ce numea el „văgăuna şerpilor". Îmi dădea întîlnire în cîrciumi, în holuri de hotel sau de cinema, în sala de aşteptare a gării, ori a clădirii poştei, în grădini publice, în saloanele muzeelor sau chiar pe cîte o alee de cimitir. Luxul acesta de precauţiuni mă amuza. Era tot atît de ciudat ca şi firea căpitanului.

Localul lui preferat rămînea însă o bodegă slinoasă de pe Rue Georges Picot. Chelneriţe fanate serveau pe consumatori, în vreme ce un tonomat urla tot felul de cîntece

americane. La o masă adăpostită într-un fel de compartiment lateral, stăteam de vorbă cu voce joasă şi puneam afaceri la cale. Nici un magnetofon din lume n-ar fi putut să ne înregistreze conversaţia în vacarmul din bodegă.

Ultima dată cînd l-am văzut pe Spandakis, am căzut de acord să transporte în Sicilia latex de mac, presat în cărămizi, din care avea să se prepare în laboratoarele noastre morfină şi heroină. Cantitatea de latex era destul de mare. Opt sute de kilograme a cîte şase sute de dolari „per kilo". Spandakis avea pe bordul navei sale ascunzători pe care nici o poliţie din lume nu reuşise să le dibuiască. Fiecare transport era însoţit de cîte doi oameni de-ai mei. Aveam încredere în Spandakis, care efectuase numeroase transporturi pentru noi, dar afacerile sînt afaceri. Măsurile de precauţiune sînt indispensabile.

În ciuda bizareriilor sale, bătrînelul ăsta îmi devenise foarte simpatic, cu atît mai mult cu cît Tonio mi-l vorbise numai de bine.

Înaintea plecării lui, i-am strîns mîna cu multă căldură, urîndu-i vînt prielnic şi „călătorie liniştită". Eram nerăbdător să mă despart de el. În barul hotelului Saint-Georges, aveam întîlnire cu o tipesă formidabilă — nevasta unui diplomat.

Două zile după plecarea lui Spandakis, mă aflam cu dama la un hotel din staţiunea de munte Bayt Miri. De pe terasa hotelului priveam Beirutul, care se profila în vale pe fundalul violet al mării. În mijlocul milionarilor care se relaxau la Bayt Miri mă simţeam şi eu milionar. Întotdeauna am avut slăbiciune pentru milioane. În mediul acela luxos mă simţeam mai frumos, mai cuceritor. Se aflau pe acolo cîteva fetişcane superbe, însoţite de „play-boys" argintaţi la tîmple, dar cu „Cadillacuri" la scară ; se aflau şi băieţi frumoşi şi foarte tineri cu dame răscoapte aşteptate tot de „Cadillacuri" lungi la scară. Fetişcanele îmi aruncau ochiade, dar nu le puteam răspunde, deoarece tipesa mea era de o gelozie demnă de originea ei spaniolă. Pentru motivul ăsta prefera probabil să mă ţină mai mult în cameră.

Într-o noapte, cîteva bubuituri în uşă m-au tulburat dintr-o ocupaţie foarte plăcută. Am fost atît de surprins,

încît nu știam ce să apuc mai întîi, pistolul sau pantalonii. În cele din urmă lucrurile s-au lămurit. Primisem un telex cifrat de la Palermo. Textul m-a împietrit. „Serapis scufundat. Bănuim Spandakis. Cercetați. Urgent".

Mafia e mare și puternică deoarece copiii ei îi răspund la chemare, lăsînd totul de o parte, fără șovăire. Și eu mi-am lăsat dama plantată la Bayt Miri și am șters-o la Beirut.

În toiul nopții m-am dus la locuința lui Spandakis. O cameră mobilată, într-o casă sordidă, cu chiriași aflați în cea mai abjectă mizerie. Proprietăreasa — o bătrînă boită, cu bigudiuri în părul vopsit — pe care am trezit-o din somn, a încercat să-mi trîntească ușa în nas. Am înfipt însă piciorul drept între ușă și glat, iar cu mîna dreaptă i-am întins o hîrtie de douăzeci și cinci de dolari. Argumentul ăsta a îmblînzit-o pe loc. La întrebarea mea, a clătinat din cap.

— Căpitanul Spandakis ? Dacă dă pe aici de trei ori pe an e mare lucru.

Am plecat cătrănit. În noaptea aceea mi-am mobilizat toți oamenii.

— Să-mi scoateți adresa lui Spandakis din pămînt, din iarbă verde, de unde veți ști...

A doua zi de dimineață am cumpărat toate ziarele. Pe cele mai multe din ele figura știrea precedată de titluri grase : „Catastrofa cargobotului Serapis". „Naufragiul lui Sarapis". „Scufundarea vasului Serapis la cincizeci de mile de coastele Ciprului", „Dezastrul lui Serapis. Optsprezece oameni au pierit în valuri". Amănuntele lipseau. Se știa doar că nava fusese înghițită de valuri în mai puțin de zece minute. Probabil o explozie a rezervoarelor de motorină. Numai așa se putea explica marele număr de victime.

La Beirut, oamenii mei răscoleau cartierele din centru și de la periferie, în căutarea domiciliului real al lui Spandakis. Trebuia să dau de o urmă care să mă ducă la el.

Au trecut zile. Interesul ziarelor în jurul cazului „Serapis" începuse să scadă. Un trauler grecesc reușise să salveze cîțiva naufragiați. La Beirut autoritățile au publicat lista celor salvați. Numele celor doi oameni ai Mafiei care însoțiseră transportul de latex nu figurau pe listă. Span-

dakis scăpase cu viață. Acum nu mai aveam nici o îndoială. Spandakis își scufundase vasul — o navă bună doar pentru fiare vechi — spre a pune mîna pe încărcătura de latex și a-i da altă destinație, precum și spre a încasa asigurarea lui „Serapis".

Știam că vor urma zile grele pentru mine. De la Palermo aveam să fiu bombardat cu mesaje furioase. Mă gîndeam că n-ar fi fost exclus să mi se ceară socoteala pentru cele întîmplate. Aveam un singur argument. Spandakis nu era omul meu. Îl moștenisem de la Tonio Spagnolo. Afară de asta, Spandakis lucra de multă vreme cu Mafia și se bucura de încrederea ei. Nu-i încredințasem transportul de latex din proprie inițiativă. Executam ordinele organizației. Folosirea navei lui Spandakis intrase în rutină.

Eram sigur că omul ăsta se va face nevăzut și că mai tîrziu, după ce va aprecia că naufragiul a fost dat uitării, va apare iarăși la lumină, undeva, prin vreun port din Orientul Indepărtat. Spandakis trebuia să își reia activitatea. Nu era în stare să stea departe de mare și de navigația maritimă.

Trecuse o săptămînă de la naufragiu. Îmi continuam treburile timorat oarecum de repetatele indicații ale Mafiei, care îmi recomanda o prudență sporită și o nouă verificare a tuturor indivizilor care colaborau în Liban și în Turcia.

Mă aflam la un restaurant cu bucătărie franceză, „Chez Pierrot", unde se poate mînca bine și ieftin. Stăteam la o masă lîngă fereastră și mă uitam distrat la lumea care forfotea pe stradă.

Deodată, Spandakis a apărut în rama ferestrei și, cu nasul lipit de geam, mi-a zîmbit, făcîndu-mi prietenos semn cu mîna. Mă uitam la el ca un tîmpit. Nu-mi venea să cred ochilor. M-am smuls din uluială și m-am ridicat de pe scaun, pregătindu-mă să mă reped în urmărirea Lui. Cînd, cine credeți că apare în pragul sălii mai vesel și mai prietenos ca niciodată ? Spandakis. Cu mîna întinsă s-a apropiat de mine. I-am strîns-o mecanic. S-a așezat fără jenă la masa mea. Nici n-a așteptat să-l poftesc.

— Ai văzut ce pacoste mi-a căzut pe cap ? a rostit oftînd.

Adoptase brusc o schimă îndoliată.

— „Serapis“ era toată averea mea. Tot ce aveam mai drag pe lume. Trebuie să fii marinar ca să înțelegi dragostea ce se leagă între un căpitan și nava sa.

Oftă din nou.

— Am pierdut totul. Bărem dacă n-aș fi avut transportul acela la bord. Și să vreau n-aș avea de unde să-i despăgubesc pe amicii de la Palermo. Știi bine că latexul nu putea fi asigurat. Pierderea lor este astfel imposibil de recuperat. Bieții oameni... Îi plîng și pe ei, dar mai mult mă plîng pe mine...

Își tamponă cu batista ochii umezi de emoție.

— Mai bine mă înecam și eu o dată cu „Serapis“, o dată cu marinarii mei... Dar așa mi-a fost scris... Să-mi duc singur calvarul... Chelner, o bere !

Își vîrî batista în buzunar, în vreme ce chipul său căpătă o expresie vicleană.

— Nu m-ar mira ca dușmanii să-mi pună în spate cine știe ce mîrșăvie...

Am sorbit puțin vin din pahar. Mă stăpîneam să nu-i ripostez. Era mai înțelept să-l las să-și termine povestea.

— Vă așteptați, de bună seamă, să nu mă mai întorc la Beirut, zice el privindu-mă cu sfruntare în ochi. Iată că m-am întors. Asta e dovada sincerității mele. Dacă „Serapis“ s-a scufundat, nu mă mai interesează ce are să se întîmple cu mine. Puteți să mă credeți sau să nu mă credeți. Nu-mi pasă !

Mi-a venit să zîmbesc. Nerușinarea lui era uluitoare.

— Măi Spandakis, povestea ta e destul de curgătoare. Eu trebuie să dau un telefon. Spune-mi unde te găsesc peste o jumătate de oră ?

— Aici. Te aștept.

M-am ridicat și am întins-o. Trebuia să dau un telex la Palermo, spre a cere instrucțiuni. Cazul era prea grav ca să hotărăsc de unul singur. Știam că Spandakis nu mai putea să-mi scape. Doi oameni ai mei care se aflau în restaurant, la o masă alăturată, aveau să-i supravegheze fiecare mișcare.

Cînd am ieșit din restaurant îndreptîndu-mă spre telex, am observat că un tip s-a luat după mine. Era scund, gras,

și avea un mers legănat de marinar. După primul colț de stradă, am făcut stînga împrejur și i-am ieșit prin surprindere în cale.

—Ai treabă cu mine ? l-am întrebat fixîndu-l în ochi.

— Aha ! Și încă multă, mi-a răspuns el fără să se tulbure. Am să-ți spun ceva, după care îți arde buza. Dar costă.

— Despre ce e vorba ?

— Două miare... americănești... și băiatul își descarcă sacul.

— Dolarii sînt scumpi, i-am răspuns eu.

— Și marfa mea e scumpă. Un singur cuvînt îți spun și ai să mă crezi.

Se uită în jur, apoi îmi șopti :

— „Serapis".

L-am înșfăcat de braț și am intrat cu el în prima cîrciumă. Ne-am așezat la o masă retrasă. Am comandat de două ori Campari.

— Vorbește ! i-am poruncit eu grăsunului, după ce chelnerul ne-a adus băutura.

— Fără bani ? Plata înainte.

I-am zîmbit.

— Nu știu dacă îți dai seama cu ce te joci. Aș putea să-ți smulg informațiile pe gratis. Îți dau cinci sute de dolari. Nici un sfanț în plus. Și dă-i repede, fiindcă sînt grăbit.

— Bine. Sînt sigur că ai să mai îmi dai cinci sute, după ce termin spovedania.

Am scos din portofel cinci sute de dolari și i-am pus pe masă. Grăsunul a luat banii.

— Naufragiul lui „Serapis" n-a fost un accident, rosti el.

— De unde știi ?

Mi-a zîmbit.

— Eu sînt omul care a făcut să explodeze rezervorul de motorină. Din ordinul lui Spandakis.

— Altceva mai știi ? l-am întrebat.

— Aș putea să-mi mai aduc aminte, zise el uitîndu-se la buzunarul meu.

Am mai scos încă cinci sute de dolari.

— Tot eu și cu încă doi oameni am descărcat... cărămizile... în Cipru.

— Știi locul ?

— Păi nu le-am dus eu acolo ?

L-am privit lung.

— Mîine ai să pleci cu oamenii mei în Cipru. Să ridicați marfa. Două mii de dolari ajung ?

— Pentru banii ăștia plec și acum.

Mă rodea o curiozitate.

— De ce l-ai turnat pe Spandakis ?

— Am nevoie de bani. Cu ce am luat de la el și cu ce îmi dați dumneavoastră, mă retrag din afaceri. De azi înainte am să dorm și eu liniștit.

Motivarea lui nu era lipsită de logică. Îi admiram cinismul. Nu eram convins că avea să se bucure de liniștea pe care o dorea. Știa prea multe. Și cei care știu prea multe devin adeseori supărători. Am stabilit condițiile în care avea să lucreze cu oamenii mei. Nu mai era nevoie să iau legătura cu Palermo. Acum știam ce aveam de făcut. Să recuperez încărcătura de latex, să-l trag în țeapă pe Spandakis, apoi să raportez despre executare șefilor „Onoratei Familii".

M-am înapoiat la restaurant. Spandakis mă aștepta, delectîndu-se cu niște stridii. Calmul lui mă amuza. Dacă mi-ar fi cunoscut gîndurile, cred că i s-ar fi oprit stridiile în gît. M-am așezat la masă.

— Am vorbit, Spandakis, cu Palermo. Situația ta s-a limpezit. Ar trebui să-mi mulțumești pentru felul cum ți-am pledat cauza. Ai noroc că îmi ești simpatic. Acum te las. Dacă ai vreun necaz, știi unde să mă găsești.

M-am ridicat de la masă și i-am întins prietenește mîna. Mi-a strîns-o cu un zîmbet plin de recunoștință.

— N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine, mi-a vorbit el cu căldură.

Am cerut chelnerului nota de plată.

— Te rog, achit eu consumația, s-a oferit Spandakis cu un zîmbet larg.

Culanța lui m-a făcut să rîd în sinea mea. Îi convenea să facă pe galantul cu banii Mafiei.

Am ieșit din restaurant, avînd grijă să fac semn cu ochiul unuia din oamenii mei. Fără să se facă remarcat, s-a luat după mine. L-am așteptat în stradă.

— Cînd iese din restaurant, îi dați un brînci în mașina voastră și îl aduceți la vilă. Pe mine mă găsiți acolo.

Omul a dus degetul la pălărie și s-a răsucit pe călcîie, pornind spre restaurant.

Am plecat cu mașina spre vilă. Socoteam cazul ca și încheiat. Spandakis urma să-și primească pedeapsa, iar căpeteniile „Onoratei Familii" aveau să mă felicite pentru abilitatea cu care rezolvasem cazul, recuperînd cu cheltuieli minime întreaga cantitate de latex.

În drum spre casă m-am abătut pe la hotelul Saint-Georges, ca să mă răcoresc cu un *bourbon on the rocks*. Mă înnebuneam după băuturile americane. Totodată aveam să dau și un telex, anunțînd demascarea lui Spandakis.

La bar am găsit un loc liber, lîngă o blondă cu un *mini-jupe* afriolant, care-i dezvăluia toate comorile. Avea nasul obraznic și o gură ultra-apetisantă. Blazată, sorbea printr-un pai un „*Barbary Coast Cocktail*". Apariția mea i-a trezit curiozitatea. Vorbea o limbă nordică. În ceea ce mă privește, nu cunosc nici o limbă nordică, dar le identific după accent.

Mă delectam cu bourbonul meu. Suedeza mi-a zîmbit. Pentru mine toate nordicele sînt suedeze. I-am zîmbit și eu. Cred că idila ar fi continuat în camera ei, dacă nu m-ar fi reținut cazul Spandakis. Suedeza a scos din poșetă un carnețel, a scris ceva pe o foaie, a rupt-o, apoi mi-a întins-o să alunece pe tejghea. Îmi dăduse numărul ei de telefon. L-am strecurat în buzunar, mulțumindu-i cu o înclinare a capului. I-am făgăduit prin semne că îi voi telefona.

Suedeza a coborît de pe scaunul ei înalt, m-a salutat drăgălaș, fluturîndu-și mîna, apoi s-a îndreptat spre ieșire. Îi urmăream pofticios din ochi mersul sprinten și legănările șoldurilor cînd privirile mi-au căzut asupra damei cu care petrecusem noaptea la Bayt Miri. Stătea la o masă și mă fixa sumbru. Îmi dădeam seama că o insultasem grav, părăsind-o pentru Spandakis. Faptul că mă văzuse schimbînd promisiuni mute cu suedeza îi sporea mînia. Detest femeile geloase, care fac scene bărbaților. Socoteam

că dama asta va păstra o oarecare discreţie, fiindcă era soţie de diplomat şi trebuia să evite scandalurile.

Fixitatea privirilor ei, tremurul mîinilor, jocul muşchilor feţei prinseră a-mi da de gîndit. Aş fi pus rămăşag că era drogată. Iar drogaţii au reacţii imprevizibile.

Prudent, am achitat consumaţia şi m-am îndreptat spre ieşire. M-am prefăcut că nu aş fi observat-o. O urmăream cu coada ochiului.

Mă angajasem printre uşile automate, cînd dama s-a ridicat de la masa ei şi s-a luat după mine. Am coborît precipitt scările şi m-am repezit spre maşina care mă aştepta în parking. M-am urcat la volan şi am luat-o rapid din loc.

Am respirat uşurat. Scăpasem ieftin. Deodată am simţit că îngheţ. În oglinda retrovizoare ăm zărit Lincolnul decapotabil al damei, care mă urmărea. Am sporit viteza. m-am vîrît nebuneşte printre maşini, am ocolit pe cîteva străzi lăturalnice. N-a fost chip să scap de ea. Dacă aş fi continuat această cursă zănatică, aş fi intrat ca un bolid în vreun automobil.

Cu un ultim efort am trecut pe roşu, la o intersecţie foarte aglomerată, strecurîndu-mă printre maşinile care circulau spre stînga. Agentul de circulaţie a început să fluiere, învineţindu-se. Eu eram însă departe. Şi dama rămăsese în urmă.

Am răsuflat. În sfîrşit, scăpasem de ea. Cel mai înţelept lucru era s-o şterg cît mai repede din Beirut. Nu aveam nevoie de complicaţii.

Mă îndreptam spre vila mea, gîndindu-mă la recepţia pe care aveam să i-o fac lui Spandakis. Ştiam că nu va mai apuca ziua de mîine.

Am oprit în faţa vilei şi am coborît din maşină. Mă îndreptam spre intrare, cînd dinspre stînga apărut ca o trombă Lincolnul decapotabil. Dama a micşorat viteza în dreptul meu. În acelaşi timp a ridicat mîna. Am zărit luciul metalic al armei. M-am aruncat la pămînt, în vreme ce gloanţele îmi şuierau pe la ureche. Am simţit o arsură în umărul stîng. Mă atinsese căţeaua.

Lincolnul decapotabil a sporit viteza şi a dispărut după un colţ al bulevardului. Ca prin minune, nimeni nu asis-

tase la această scenă. Trotuarul era pustiu. M-am ridicat de jos și ținîndu-mi cu mîna dreaptă umărul lovit, am intrat în vilă.

Șefilor mei de la Palermo le-am raportat a doua zi că fusesem atacat cu focuri de armă de necunoscuți. Probabil oamenii lui Spandakis.

O săptămînă mai tîrziu părăseam Libanul.

Mă uit la Veronica. Dormitează legănată de visele ei. Fetița asta îmi trezește mila. Știu ce o așteaptă. Viața pe care o duce și drogurile o vor împinge la nebunie, sau la sinucidere. Și nu pot să fac nimic...

N-are însă nici un rost să o compătimesc. Situația mea e mai grea decît a ei.

Fac din nou numărul de telefon al unchiului Matteo.

La capătul celălalt al firului aud iarăși zbîrnîitul acela repetat, care nu mai contenește. Doamne ! Cineva ridică receptorul din furcă. În sfîrșit !

Îmi răspunse o femeie. Recunosc glasul Veturiei, menajera unchiului Matteo.

— Vreau să vorbesc cu *Don* Matteo.

— Cine întreabă ?

Șovăi să-i spun cine sînt. Poate că unchiul Matteo a aflat că sînt proscris. Poate că nu are să vrea să-mi răspundă. Pe de altă parte, am înțeles din tonul Veturiei că nu are de gînd să-mi răspundă la întrebare dacă nu-i satisfac curiozitatea.

— Eu sînt, Nino.

— Ah, *Signor* Nino, se bucură ea, mă gîndeam că o să telefonezi. Azi de dimineață a întrebat cineva de dumneata.

— Cine ?

— Manfredo, Manfredi, sau cam așa ceva.

Nu cunosc pe nici un Manfredo. Desigur că numele este de împrumut. Mafioții bănuiau că am să ajung la unchiul Matteo. Au vrut să mi-o ia înainte.

— Vreau să vorbesc cu unchiul Matteo.

— Îmi pare rău. Nu este în Trapani. A plecat aseară cu trenul.

— Nu știi unde ?

— Știu, cum să nu știu, îmi răspunde ea cu mîndrie fiindcă e în cunoștință de cauză. A plecat la Termini Imerese. Chemat de un client. Pentru un testament, sau cam așa ceva.

— Știi cum îl cheamă pe client ? Și unde stă ?

— Maurizio Gamba. Am auzit de Piazza del Duomo.

— I-ai pomenit și lui Manfredo de Termini ?

— Sigur. Spunea că are o treabă urgentă cu *Don* Matteo, sau cam așa ceva.

Nu sînt proști mafioții. Știu acum cu precizie încotro am s-o pornesc, dacă vreau să ajung la unchiul meu.

— Dacă telefonează *Signor* Manfredo, ce să-i spun ? mă întrebă Veturia.

— Să-i spui că n-ai nici o veste de la mine. Ai înțeles ? Nici o veste. Încă o întrebare. Știi cînd se întoarce unchiul de la Termini.?

— Pe luni sau marți. S-ar putea să se oprească și la Palermo o zi sau două. Altceva ?

— Imi pare rău că nu l-am găsit.

— Nu-i lași vreo vorbă ?

— Nu. Mulțumesc. Bună seara.

Închid telefonul. Cred că Veturia a rămas nedumerită de sfîrșitul brusc al convorbirii noastre. De obicei o întrebam de sănătate. Știam că îi făcea plăcere.

Fluier a pagubă. Înseamnă că am făcut pe degeaba drumul pînă la Trapani. Mai bine încercam să fug din Sicilia. Am pierdut un timp prețios.

Îmi umplu un pahar cu whisky și îl beau în ciudă. Nu mai îmi arde de nimic. Mă culc lîngă Veronica. O las să își depene visele și mă cufund în gîndurile mele. Pleoapele mi se îngreunează. Mi s-a făcut somn. Voi mai avea cîndva parte de un pat bun ca ăsta ? Și de o noapte atît de liniștită ?...

Zbîrnîitul unui ceas deșteptător mă trezește din somn. Soarele poleiește ferestrele. Am dormit fără vise. Totuși mai sînt obosit. Nu am nici un chef. Seninul de afară nu reușește să-mi împrăștie negura din suflet.

S-a trezit și Veronica. Mă privește ca și cînd m-ar vedea pentru prima oară.

— Cine ești ? Și ce cauți în patul meu ? Dacă nu mă săruți strig după ajutor.

O sărut. Facem și dragoste, dar la repezeală, căci trebuie să plece la școală. Aleargă apoi pînă la bucătărie și aduce micul dejun și jurnalele de dimineață. În vreme ce se înfruptă dintr-un ou fiert, eu deschid primul jurnal.

Un titlu cu litere groase, etalat pe pagina întîi îmi taie pofta de mîncare. „Misterioasa crimă din Via della Liberta". Dedesubt, portretul damei din dormitorul lui Ercole. Articolul este lung și plin de amănunte senzaționale, care să satisfacă pe amatorii de „suspense". Îl citesc cu lăcomie. În esență nu spune decît că femeia de serviciu a lui Ercole, venind să-i deretice ca de obicei apartamentul, a descoperit în dormitor cadavrul unei dansatoare de cabaret, legată de mîini și de picioare și cu un căluș în gură.

Fluier consternat.

— Ce s-a întîmplat ? mă întreabă Veronica.

— „Internazionale Milano", echipa mea preferată, a mîncat bătaie de la „Real Madrid ".

— Vai, ce nenorocire ! mă persiflează Veronica. Prefer popicele.

Reiau lectura. Anchetatorii, continuă articolul, sînt în posesia unor informații care sporesc misterul. În dimineața crimei, Ercole Audisio, proprietarul apartamentului, a fost văzut de un mecanic auto, care lucra în garajul imobilului, plecînd în oraș la bordul unui „B.M.W." roșu în compania unui tînăr blond, scund dar foarte voinic.

Mă scarpin în cap. Semnalmentele însoțitorului lui Ercole sînt diametral opuse semnalmentelor mele. Eu sînt brun, înalt, suplu. Am înțeles. Mafia și-a vîrît coada. Nu vrea ca poliția să se avînte pe urmele mele. Mecanicul auto a învățat bine lecția. În încheiere, autorul articolului se întreabă ce rol are Ercole Audisio în această crimă.

Parcurg și celelalte ziare. Toate spun cam același lucru. Variază doar tonul, ceva mai polemic la presa de stînga.

Între timp Veronica și-a terminat micul dejun.

— Mă duc să fac o baie, îmi spune ea. După aceea plec la școală. În jurul orei zece, are să vină Corina să te

ja. De femeia de serviciu să nu ai grijă. Azi e ziua ei liberă. La plecare tragi uşa. Se închide cu yale.

Dispare în baie. Sînt bucuros că pot rămîne singur cu gîndurile mele. Moartea dansatoarei mă surprinde. Căluşul pe care i l-a pus Ercole nu putea să o înăbuşe. De asta sînt sigur. Înseamnă că altcineva i-a făcut de petrecanie. Mafia ? Fără îndoială. Dansatoarea ar fi putut da poliţiei semnalmentele mele. Şi Mafia nu a vrut să se petreacă acest lucru. Decît să-şi mai complice existenţa învăţînd-o ce să spună, a preferat să o suprime. Explicaţia e plauzibilă.

Veronica iese în grabă din baie. Sînt atît de preocupat de problemele mele încît goliciunea ei mă lasă rece. Din fericire nici ea nu are timp de fleacuri. A întîrziat. Se îmbracă la repezeală, ca un pompier. Nu-şi găseşte nici timp să se fardeze. Remarc că e mai drăguţă aşa.

Îşi înhaţă servieta, făcută de cu seară, mă sărută pe gură, apoi o zbugheşte trîntind uşa.

Am rămas singur. Pînă la zece mai am la dispoziţie două ore şi un sfert. Pot să fac şi eu o baie.

Mă cufund cu încîntare în apa fierbinte. Zgîrietura de la mîna stîngă mă jeneză. Mă săpunesc conştiincios Nu ştiu cînd voi mai avea ocazia să mai fac o baie. După ce mă bălăcesc o jumătate de oră în apă, mă vîr sub un duş rece. Înviorat mă şterg cu un prosop moale, care păstrează parfumul Veronicăi. Îmi dezinfectez din nou zgîrietura şi o acopăr cu un plasture. Mă privesc în oglindă. E cazul să mă bărbieresc. Trebuie să caut un aparat de bărbierit prin casă. Pornesc în investigaţie. Spre norocul meu, toate uşile sînt descuiate. În camera de baie a părinţilor Veronicăi găsesc o maşină de ras electrică. Îmi fac rapid toaleta, apoi mă întorc în dormitorul fetei şi mă îmbrac.

S-a făcut ora zece fără un sfert...

Zece fără şapte...

Zece fără cinci...

Zece...

Începe să mă furnice nerăbdarea.

Zece şi cinci...

Zece şi zece...

Corina întîrzie. Ce-ar fi să-mi facă figura şi să nu mai vină ? M-am bizuit atît de mult pe ea încît am neglijat să-mi fac alt plan de bătaie.

Zece şi un sfert...

Telefonul zbîrnîie. Întind mîna spre furcă, însă mă opresc la timp. Dar dacă mă sună Corina ? Sînt în mare dilemă. Aparatul zbîrnîie, zbîrnîie, zbîrnîie... Transpiraţia îmi umezeşte fruntea.... Îl las să sune...

Aşa zbîrnîia telefonul din dormitorul lui Ingrid Seylers cînd am găsit-o înjunghiată pe covor, lîngă fereastră. Murise. Mocheta albă, somptuoasă, era îmbibată de sînge. Pata aceea avea o formă ciudată, care aducea cu un semn de întrebare. Semnul acela de întrebare nu şi-a găsit nici pînă azi dezlegarea.

Ingrid Seylers era o ediţie revăzută şi adăogită a celebrei Rosemarie Nitribitt, imortalizată în film de un producător dornic să arunce pe piaţă pelicule de scandal.

Am cunoscut-o la St. Moritz. Eu veneam de la Geneva. Supravegheasem trecerea unui important transport de stupefiante în Franţa şi trebuia să contactez la St. Moritz pe un tip greu din Kuweit, care sub paravanul afacerilor de petrol dirija o vastă reţea de traficanţi de stupefiante cu ramificaţii pînă în Orientul Îndepărtat.

Ingrid sosea de la Frankfurt. Părăsise intempestiv Germania, fiindcă pentru ea terenul de acolo era „minat". Avea o ocupaţie foarte bănoasă. Şantajul. Nu împlinise încă douăzeci şi trei de ani, dar avea un strălucit palmares în acest domeniu. După cum am aflat mai tîrziu, în cartea de telefon a oraşului Frankfurt — acest mic Chicago al Germaniei — era înscrisă drept „Film Produzentin". Sub această firmă, inofensivă în aparenţă, era una dintre cele mai scumpe curtezane. Printre clienţii ei se numărau tipi cu suprafaţă din lumea marii finanţe. Bancheri, directori de întreprinderi, mari industriaşi, consilieri comerciali, dornici să se destindă în compania unei femei superbe.

În momentul lor de abandon, stimulaţi de excesele sexuale sau bahice, unii bărbaţi scapă confidenţe. Sub patul lui Ingrid, un magnetofon funcţiona ori de cîte ori clienţii interesanţi erau primiţi în aşternutul divei.

Cuvintele lor de dragoste, exclamaţiile, interjecţiile lor erau înregistrate fidel pe banda magnetică. La momentul oportun, Ingrid ştia să le întrebuinţeze, însul ameninţat a i se divulga tainele de alcov plătea oricît i se cerea, spre a-şi asigura discreţia partenerei de ocazie.

Ingrid avea un Mercedes alb şi altul roşu. Cînd circula în Mercedesul alb, însemna că era liberă. Amatorii cu carnete de cecuri bine aprovizionate în bănci, îi puteau solicita deschis bunăvoinţa. Cînd era văzută în Mercedesul roşu, eventualii candidaţi ştiau că Ingrid este ocupată şi că trebuiau să-şi aştepte rîndul.

Ingrid era o minune de fată. Blondă cu ochii albaştri, mari, mîngîietori, cu buze roşii, senzuale, ten de o albeaţă mată, şi un corp suplu, unduios, de o voluptate inimaginabilă. Victimele alese de ea nu-i puteau rezista. Îi cădeau în mreje, pierzîndu-se iremediabil.

Afacerile astea cu substrat sexual îi aduseseră beneficii substanţiale. Avea un important cont în bancă, o casetă cu bijuterii şi o impozantă colecţie de blănuri.

Un client mai recalcitrant îi stricase socotelile, refuzînd a se lăsa jumulit. Ceva mai mult, angajase un asasin plătit care să-l descotorosească de prezenţa jenantei dive. După al doilea atentat nereuşit, încercat de altfel chiar în centrul oraşului, Ingrid socotise că e mai cuminte să dispară pentru un timp din Germania. Nu voia să împărtăşească soarta bietei Rosemarie Nitribitt.

Aşa ajunsese la St. Moritz, unde am cunoscut-o eu, în împrejurări oarecum senzaţionale. Ieşea de la Grand Hotel şi se pregătea să treacă strada, îndreptîndu-se spre un chioşc de ziare. Un B. M. W. negru, care cobora cu mare viteză dinspre St. Moritz Dorf, s-a repezit asupra ei, gata s-o prindă sub roţi. Eu treceam tocmai pe acolo. Am observat manevra B. M. W.-ului. În ultimul moment m-am repezit apucînd-o în braţe şi trăgînd-o pe trotuar.

Automobilul s-a făcut nevăzut. Ingrid mi-a mulţumit cu recunoştinţă. A acceptat să o reconfortez cu un coniac la barul hotelului. Era extrem de emoţionată, deşi se străduia să trateze toată afacerea ca pe un simplu accident. Pînă la urmă a băut trei coniacuri duble,

care i-au dezlegat limba. În aceeași seară am cinat împreună la un mic restaurant de pe malul lacului. Am continuat petrecerea pînă dimineața, în camera ei de la hotel.

Făcusem dragoste și stăteam întinși pe pat, spre a ne reface forțele, cînd mi s-a părut că aud un zumzet slab sub pat. O scurtă investigație mi-a îngăduit să-mi dau seama că Ingrid înregistrase noaptea noastră de dragoste pe bandă de magnetofon.

Am scos rola din aparat, am privit-o zîmbind, apoi i-am aruncat-o lui Ingrid în poală.

— Poți s-o păstrezi, i-am spus ironic. Nu sînt nici însurat și nici nu dețin un mare post directorial, care să mă oblige a afecta față de societate o anumită poză morală. Te asigur însă că dacă voi mai fi pus în situația să te scap de sub roțile unui automobil, n-am s-o mai fac. Nu-mi plac trădătorii.

M-a privit cîteva clipe cu ochii ei mari, albaștri, apoi s-a ridicat de pe pat și mi s-a aruncat în brațe. Plîngea în hohote. Mi s-a destăinuit că este urmărită de asasini plătiți de un ins care voia să o suprime.

— Lasă-mă să merg cu tine, m-a implorat printre lacrimi. Mă zgîlțîia de reverele pijamalei. Mi-e frică să rămîn singură. Mi-a intrat în cap că voi avea sfîrșitul lui Rosemarie Nitribitt.

Mi-am făcut un rapid calcul mintal. Ingrid se pricepea să-i facă pe bărbați să vorbească. Acesta era un fapt indiscutabil. De ce nu i-ar face să vorbească și în folosul meu! În schimbul protecției mele, îmi va folosi prin unele informații culese din surse autorizate.

I-am spus cam ce aș aștepta de la ea în cazul că aș accepta să o iau sub aripa mea. A pecetluit imediat tîrgul printr-o îmbrățișare pasionată. Primise cu atît mai vîrtos contraoferta mea, cu cît nu-i cerusem bani.

După o foarte fructuoasă întrevedere cu pseudo-petrolistul din Kuweit, am plecat la Roma, însoțit de Ingrid. Aveam nevoie de un agent în capitala Italiei. Mă înapoiasem nu de mult din Statele Unite, de unde fusesem expulzat laolaltă cu alte căpetenii ale faimoasei „Cosa nostra". Nu mă bizuiam prea mult pe prietenii

din Mafia siciliană. Știam că mafioții veniți din America nu erau priviți cu ochi buni de elementele conservatoare din „Onorata Familie".

Ingrid avea să-și dovedească foarte curînd utilitatea. O instalasem într-un apartament de pe Corso Vittorio Emanuele II. Mă temusem că va avea unele neplăceri cu poliția, dar Ingrid o neutralizase, cîștigînd prietenia subprefectului poliției din Roma.

În acea epocă mă ocupam și cu contrabanda de arme. Furnizasem puști automate, mitraliere, grenade și mortiere secesioniștilor din Katanga, realizînd beneficii modeste de circa 3.000%. Am vîndut arme și în Kenya, și în Sudan, și în Yemen, și în Indonezia. Biafra avea să-mi furnizeze cele mai fantastice beneficii. La început am întîmpinat unele dificultăți. Unul dintre rivalii mei, care întreținea strînse relații cu oficialitățile secesioniste din Enugu, îmi făcea o concurență turbată. Îl chema Adolf Schröder și era supranumit „căpitanul Roberts" Un grup de capitaliști din Germania de Vest și din Spania, cu serioase ramificații în lumea furnizorilor de arme, îi procurau mitraliere grele și ușoare, puști automate și mortiere la prețuri care sfidau concurența. Armele erau fie rămase de pe urma combatanților din cel de-al doilea război mondial, fie de proveniență mai nouă, dar cu marca de fabrică a Germaniei hitleriste. Se urmărea astfel înlăturarea concurenților grupului Schröder printr-un adevărat *dumping* de armament. Eu aveam în spate Mafia, de asemenea o forță de temut. Din nefericire, abordasem domeniul acesta într-o vreme în care traficanții de arme își creaseră surse de aprovizionare, debușeuri și căi de scurgere ale armamentului de contrabandă de la furnizor la client.

Intrarea mea în joc a stricat multe socoteli, cu atît mai mult, cu cît spoream dificultățile unor operațiuni și așa destul de complicate.

În lumea traficanților de arme se lucrează după principii aparte, care nu au nimic comun cu regulile morale aflate la baza comerțului legal. Asasinatul, atentatele jaful, pirateria sînt monedă curentă.

Ca să înfrîng concurența grupului Schröder, trebuia să mă folosesc de mijloace violente. Un procedeu curent era — cum am arătat mai sus — pirateria. Navele încărcate cu arme de contrabandă erau atacate în largul mării de vase comerciale, strașnic înarmate de grupurile concurente. În larg se desfășurau adevărate bătălii navale, care rămîneau încă necunoscute atît autorităților legale cît și marelui public. Nici atacații și nici atacatorii nu aveau interesul să dezvăluie operații care sfidau legile internaționale. Astfel armamentul își schimba adeseori stăpînul. Clientul nu se preocupa de proveniența armelor. Pe el nu-l interesa decît obținerea lor.

Operațiunile piratерești nu erau însă atît de ușoare pe cît s-ar părea. Traficanții de arme, mai circumspecți după aceste triste experiențe, își învăluiau operațiunile — în special transporturile — în cel mai strict secret. Agenții mei din Spania îmi semnalaseră iminența îmbarcării unui transport de arme dirijat de Schröder către Biafra. Pe aceste arme trebuia să pun eu mîna. Spania însă are multe porturi. Este imposibil să le supraveghezi pe toate. Afară de asta, armele puteau fi ascunse în lăzi cu portocale, cu sticlărie ori cu cine știe ce mărfuri inofensive în aparență. Agenții mei nu-mi mai puteau aduce informații suplimentare.

Atunci m-am gîndit la Ingrid. Am pus-o pe urmele lui Adolf Schröder. Eram sigur că ea va reuși să-i smulgă datele de care aveam nevoie. Nu mi-a fost greu să dau de urmele lui Schröder. Oficial, ducea o viață de rentier bogat, care-și permitea să se plimbe de la un capăt la celălalt al lumii spre a-și mai alunga plictisul. În acel timp se afla la Madrid și își stabilise reședința la hotelul Palace. Potrivit instrucțiunilor mele, Ingrid s-a și urcat la volanul Mercedesului ei alb și după două zile de drum a sosit în capitala Spaniei. Pentru Ingrid a fost o jucărie să-l cucerească pe Schröder. În curînd tipul s-a înfierbîntat ca un tînăr amorez. Nu se mai putea lipsi de prezența ei. Erau văzuți împreună prin restaurantele de lux, la teatru, prin baruri și cluburi de noapte, la muzeul Prado, pe aleile parcului Buen Retiro, ori cutreierînd după cumpărături prin magazinele de pe Calle de Fuencarral, Preciados, Montera, Principe sau Serano.

Ingrid se comporta ca o Juliettă îndrăgostită de Romeo. Un Romeo tomnatec, dar cu atît mai aprins.

Ajunsese să-l însoţească pretutindeni. Chiar şi la reuniunile de afaceri. În vreme ce el discuta cu partenerii săi, Ingrid îl aştepta cuminte în maşină, frunzărind un roman poliţist, ascultînd emisiunile de radio, sau urmărind programele de televiziune la aparatul instalat la bord. În realitate era numai ochi şi urechi. Într-o seară a anunţat-o că vor face o scurtă plimbare pînă la Pontevedra. Toate discuţiile lui cu Ingrid îmi ajungeau la ureche prin intermediul unui radioemiţător miniaturizat pe care ea îl purta într-un cercel.

Eu locuiam în acest timp la hotelul Plaza, în raza de acţiune a postului de emisie. Pentru mine, plimbarea pînă la Pontevedra avea o semnificaţie precisă. De la Pontevedra urma să plece nava cu armament spre Biafra.

Presupunerile mele s-au dovedit exacte. Armele, încărcate în lăzi cu conserve de peşte destinate Republicii Sud-Africane, au fost depozitate în calele cargoului „Hasperia" sub pavilion panamez. Aflasem ceea ce voiam să ştiu. „Hasperia" nu mai putea să-mi scape.

Într-o noapte, în largul coastelor Liberiei, trei vedete rapide înarmate au încadrat nava. Echipajul de pe „Hasperia" n-a opus rezistenţă. Dezechilibrul de forţe era prea mare. Comandantul navei nici nu a încercat să semnaleze prin radio atacul a cărui victimă căzuse. Ştia că în asemenea cazuri, disputele se lichidează între părţi, fără nici un amestec din afară. Armele au fost transportate pe bordul vedetelor rapide, iar „Hasperia" a fost lăsată să îşi continuie drumul. Repurtasem o victorie răsunătoare. Armele şi-au schimbat destinaţia, ajungînd în Angola. Am realizat cu acest prilej beneficii de 10 000%.

Înainte de a fi abordată „Hasperia", Ingrid se făcuse nevăzută, lăsîndu-l pe Schröder mofluz. Am sărbătorit înapoierea ei la Roma cu o cină copioasă la „Hosteria Dell' Orso".

Biata Ingrid ! Cred că era îndrăgostită de mine. Am folosit-o de atunci şi în alte operaţii. Toate reuşite, afară de ultima...

Telefonul a încetat să mai zbîrnîie. În schimb începe să bîzîie soneria de la intrare.

Cobor în vestibul şi mă uit prin vizor. O văd pe Corina, care aşteaptă să deschid. O las să intre. Corina se comportă ca un camarad.

— Unde îţi sînt bagajele ?

— Nu plec niciodată la drum încărcat de bagaje. Dacă am nevoie de ceva, cumpăr. În ceea ce mă priveşte, sînt gata. Cînd vrei plecăm.

— *Andiamo !* mă invită ea.

Coborîm la maşină. Am avut grijă să încui casa. Mă gîndesc cu un fel de nostalgie la casa pe care abia am părăsit-o.

Mă uit în susul şi în josul străzii. Aparent, nimic suspect. Un Fiat Dino, bej metalizat, aşteaptă pe trotuar. Îi cunosc caracteristicile. Corina se pricepe la maşini. Fiatul ăsta atinge uşor două sute de kilometri pe oră, ceea ce pentru mine este esenţial. E adevărat, pe şoselele siciliene nu prea poţi realiza asemenea performanţe, dar un mînuitor priceput al volanului se descurcă la nevoie făcînd tururi de forţă imposibile altora.

— Îmi dai voie să conduc eu ? o întreb. Mi-ar face plăcere să o încerc.

— În comparaţie cu Ferrari-ul dumitale, are să-ţi pară un car cu boi. Poftim. Treci la volan.

Corina este o bijuterie de fată. Nu e una din acele fandosite care caută să te epateze cu performanţele lor sportive, sau de altă natură. Mă instalez la volan. Corina se aşază lîngă mine. Fiatul porneşte într-un susur de motor care creşte odată cu iuţeala maşinii. Excelent demaraj. Trec în viteza a doua, apoi într-a treia. Caut să ies cît mai repede din oraş.

Pe tabloul de bord al maşinii, sub parbriz, văd o pereche de ochelari ai Corinei. Au lentile aurii, rotunde, de dimensiuni exagerate, aşa cum se poartă actualmente. Îi iau şi îi pun la ochi.

— Foarte odihnitoare culoare, spune ea.

În realitate mă gîndesc că îmi modifică oarecum fizionomia. Mă privesc în oglinda retrovizoare. Sînt încîntat. Lentilele astea disproporţionate mă fac de nerecunoscut. La ieşirea din oraş remarc cîteva maşini oprite la

mari distanțe unele de altele. Îmi par suspecte. Mă întreb în care din ele se află urmăritorii mei.

— Te-ar deranja dacă am trece prin Corleone ? Aș vrea să văd pe cineva, îi spun Corinei.

Scopul meu este să ocolesc Palermo. Corleone este un centru al Mafiei siciliene, dar la ora actuală reprezintă pentru mine o primejdie mai mică decît Palermo.

— N-am nimic împotrivă, îmi răspunde Corina vesel. Ai cîrma în mînă, așa că faci ce vrei cu ea.

Parcurgem cei treizeci de kilometri pînă la Calatafini în mai puțin de douăzeci de minute! La drum întins Fiatul Dino face minuni. Străbatem Calatafini și o cotim spre Alcamo. Lăsăm pe stînga ruinele templului și teatrului grec de la Segesta.

Corina nu e deloc volubilă. A observat probabil că sînt gînditor și mă lasă în pace. Dă însă drumul la radio. Cade pe un post cu muzică de dans. Cîntă Tom Jones — „Help yourself". În general, muzica mă stimulează. Optimismul lui Tom Jones îmi dă aripi. Chiar și titlul cîntecului îmi este un imbold. „Help yourself" — „Ajută-te singur". Pînă acum nu se poate spune că nu am răspuns acestei devize. M-am ajutat singur și încă destul de eficient. M-a servit în mare măsură și fizicul meu. De obicei plac femeilor. Ce m-aș fi făcut dacă nu m-aș fi bucurat de acest privilegiu ? În viesparul de la Trapani, am trăit o noapte ca un prinț, grație Veronicăi. Iar grație Corinei am ieșit din oraș netulburat de nimeni. În mod normal, în clipa de față ar fi trebuit să mă aflu găurit de gloanțe pe masa de marmoră rece a unei morgi.

Trecem prin Alcamo și Partinico, apoi părăsim șoseaua care duce la Palermo, luînd-o la dreapta spre Corleone. S-a mai scurs o jumătate de oră. Dacă păstrăm tempo-ul acesta, în mai puțin de două ore sîntem la Termini.

Față de ziua de ieri atît de zbuciumată și plină de peripeții ziua de azi îmi pare enervant de liniștită. Sînt atent la curbe și la întretăieri să nu-mi iasă înainte vreo mașină, care să-mi taie drumul. Privirile îmi fug mereu la oglinda retrovizoare. Nici un autovehicul nu se află în urma mea. Circulația este destul de redusă. De la Par-

tinico încoace n-am întîlnit decît vreo trei autoturisme, un autobuz şi cîteva autocamioane. Şoseaua şerpuieşte printre dealuri şi viroage. Peisajul e variat. Ar trebui să mă distreze. Dar acum nu am timp de aşa ceva.

Deodată tăcerea Corinei, atît de nefirească la femei, începe să mă sîcîie. O simt cum stă pe locul ei, sprijinită molatec cu braţul drept de suportul fixat înlăuntrul portierei, şi mă priveşte. Mai mult decît atît. Mă studiază. Îi văd cu coada ochiului surîsul bizar care-i pluteşte pe buze.

— De ce zîmbeşti ? o întreb.

— Am observat că te preocupă tot ce se întîmplă în urma noastră, îmi spune ea cu un ton uşor ironic. Esti urmărit ? Şi cine te urmăreşte ?

Rîde.

— Fii sincer. Poliţia sau... Mafia ?

— Nevasta, îi răspund brusc.

— În cazul acesta nu pot să te ajut, îmi spune.

Cuvintele ei sînt enigmatice. Ştie ceva ? Sau a vorbit la întîmplare ?

Fiatul înghite cu lăcomie panglica şoselei. Nu mai avem mult de mers pînă la Corleone.

O pocnitură îmi întrerupe şirul gîndurilor. Maşina trage brusc spre dreapta. Hait ! Mi s-a spart un cauciuc. E şi asta o întîmplare, sau... ?

Opresc pe dreapta. Cobor din maşină şi mă uit în jur. Ne aflăm în fundul unei văgăuni. Vegetaţia sălbatecă creşte pe versantul din stînga al şoselei. Pe dreapta se deschide albia strîmtă a unui pîrîu umflat de ploi. Un loc cum nu se poate mai bun spre a ţi se întinde o cursă. Un ins ascuns în hăţişurile din stînga ar putea să te trăznească în frunte cu un foc de armă, apoi să dispară neobservat.

Îmi pipăi pistolul din hamul de la piept. Pentru orice eventualitate. Nu îmi fac însă iluzii. Dacă aş fi atacat, n-aş avea nici o şansă să scap cu viaţă.

Mă aştern pe lucru. Scot din portbagaj roata de rezervă, apoi încep să deşurubez roata defectă. Pentru asta mi-am scos pardesiul şi l-am lăsat pe bancheta din spate a maşinii. Lucrez repede, de parcă m-ar mîna de la spate toţi

dracii din iad. Din cînd în cînd mă uit spre hăţiş. Simt de fiecare dată cum mă trece un fior. Mă uit şi în susul şi în josul şoselei. Cînd apare cîte o maşină inima aproape că încetează să-mi mai bată. Portiera Fiatului e deschisă. Cu picioarele scoase afară din maşină, Corina mă priveşte. În alte împrejurări, picioarele astea lungi şi frumoase, descoperite generos de mini-jupe complice, m-ar fi ispitit să le mîngîi. Acum — nu ştiu de ce — mă irită.

La un moment dat ridic ochii spre Corina. Îngheţ. Ţine în mînă un pistol, aţintit spre mine.

— Ţi-a căzut din pardesiu, îmi spune ea zîmbind. La început am crezut că este brichetă. Ce te făceai dacă apăsam pe trăgaci, ca să-mi aprind ţigara ?

Ironia ei este făţişă.

Îmi vine să rîd. Am trecut printr-o emoţie zdravănă.

Am terminat de înlocuit roata Vîr roata defectă în portbagaj, apoi mă urc la volan. Demarez. Abia acum respir uşurat. Episodul ăsta mi-a pus la grea încercare nervii.

Peisajul se face tot mai sălbatic. Ne apropiem de Corleone. Rocca Bussambra îşi înalţă spre cer pantele repezi. Trecem pe lîngă o cărucioară trasă de un măgar. Cărucioara e pictată cu sfinţi. Înainte de intrarea în Corleone, o femeie îmbrăcată în negru ne întinde un coş cu mere. Corina îmi cere să opresc. Cumpără pe alese cîteva mere roşii, frumoase. Îmi oferă şi mie unul. Îşi înfige dinţii albi în mărul mustos. O invidiez pentru liniştea ei sufletească. Pe ea nu o aşteaptă nimic rău.

Intrăm în Corleone. Străzi strîmte, întortochiate, localnici curioşi, care se uită lung după fiecare maşină aflată în trecere prin tîrguşorul lor, babe cernite în pragurile caselor, tineri pimpanţi pe trotuare, copii zgomotoşi, indivizi cu mutre ciudate, care nu-mi prevestesc nimic bun.

— Să oprim la poştă, îmi spune Corina. Vreau să trimit o telegramă.

Propunerea nu mă încîntă. Dar nu mă pot împotrivi. Cum aş justifica refuzul meu de a opri în Corleone, cînd eu însumi i-am sugerat să trecem prin localitatea asta ?

— În timp ce eu dau telegrama, dumneata poţi să te duci unde ai treabă, adăugă ea.

Opresc în fața poștei.

— Eu termin repede, îi explic. Trebuie să caut pe cineva. Un prieten m-a rugat să transmit un mesaj.

Corina pătrunde în clădirea poștei. O văd printr-o fereastră cum trece în fața unui ghișeu. Cobor și eu din mașină și îmi fac de lucru, intrînd în prima cîrciumă. Ochelarii cu lentile mari ca două farfurioare mă fac să nu mă tem că aș putea fi recunoscut.

— Un coniac ! comand tipului burtos de la tejghea.

Cîteva mese sînt ocupate de inși îmbrăcați în negru, de parcă ar fi în doliu. Cu șepcile pe cap, fără cravate, cu mutre stîlcite de natura care și-a bătut joc de ei, se cinstesc cu cîte un pahar cu vin. Sînt atît de urîți, încît mă întreb dacă există femeie care să se fi uitat vreodată la ei. Unii poartă verighete. Bietele neveste ! Cu ce pocitanii își împart patul și viața !

Am impresia că trei inși de la o masă mă fixează mai insistent decît s-ar cuveni. Și curiozitatea are margini. Una e să te uiți la un om, așa în treacăt, fiindcă mutra lui îți atrage atenția prin cine știe ce ciudățenie, și alta e să te zgîiești la el ca la o cămilă scăpată într-o biserică.

Îmi beau coniacul fără să mă grăbesc, plătesc, apoi părăsesc dezinvolt cîrciuma. Cei trei tipi m-au urmărit cu privirile pînă ce am ieșit pe ușă. Să mă fi recunoscut ? N-aș crede. Nu-mi închipui ca Mafia să fi trimis fotografia mea în tot cuprinsul Siciliei. Iar prin Corleoné n-am trecut decît o dată, sau de două ori în viață. Și atunci foarte fugitiv.

Cu mîinile în buzunare, mă îndrept agale spre mașină. Mă stăpînesc să nu grăbesc pasul. Privirile trecătorilor aproape că mă frig.

În același timp o văd și pe Corina ieșind din clădirea poștei. Un tînăr bubos, cu chică creață, o acostează. E însoțit de un alt neisprăvit, cu niște favoriți care-i ajung pînă la gîlci. Corina încearcă să treacă pe lîngă ei, fără să riposteze. Bubosul o apucă de braț. Rînjește încîntat de el, de parcă ar fi făcut cine știe ce ispravă. Tipul cu favoriți scapă o vorbă urîtă. Corina încearcă să-și smulgă brațul din mîna lui, dar nu reușește.

Hotărăsc să intervin, deşi îmi dau seama că nu e de dorit să atrag atenţia asupra mea.

Mă înfăţişez lîngă bubosul care nu ştiu ce-i şopteşte Corinei şi îl cîrpesc de i se răsuceşte capul ca la un titirez. Intervenţia mea e salutară. Dă drumul Corinei, dar se repede asupra mea. Îi aplic un *upper-cut* care-l trimite de-a-ndaratelea, făcîndu-l să aterizeze pe scara poştei. Prietenul lui vrea să intervină, dar în ultimul moment renunţă. Nu-i convine să se măsoare cu mine, după demonstraţia pugilistică la care a asistat. Lumea s-a şi adunat în jurul nostru. Unii mă aprobă, alţii nu ştiu despre ce e vorba, cîţiva îmi sînt ostili. Nu pot admite ca un străin să bumbăcească pe unul de-al lor.

O iau repede pe Corina de braţ şi o trag spre maşină. Am reuşit să deschid portiera şi să o împing pe banchetă, cînd un ins cu mutra lui Carnera mă înşfacă de umăr. Nu stau pe gînduri şi îl pocnesc în bărbie, repezindu-l peste curioşii din spatele său. Gestul ăsta a indispus pe toată lumea. Aud cîteva bubuieli. Carnera îşi revine şi vrea să se arunce din nou asupra mea

— Urcă-te în maşină ! îmi strigă Corina, care s-a instalat la volan.

Carnera mă ţinteşte cu pumnul său greu ca un baros. Eschivez, îl pocnesc cu dreapta în plex, şi cînd se încircleşte gemînd, îi reped genunchiul în bărbie. Se prăbuşeşte ca un copac trăznit. Profit de ocazie şi mă arunc în maşină. Corina demarează ca la un sprint de raliu.

Am scăpat. Aud din urmă un cor de huiduieli şi vociferări. Cotim pe o stradă la dreapta apoi pe alta la stînga. Corina are un simţ de orientare remarcabil. În mai puţin de cinci minute ieşim din Corleone. Noroc că nu se află vreun carabinier prin apropiere care să ne oprească.

Muntele Busambra se ridică în faţa noastră ca o imensă barieră. S-ar zice că vrea să ne împingă înapoi, spre Corleone. Şoseaua îl ocoleşte însă pe stînga.

Mulţumesc Corinei pentru intervenţia ei.

— Dacă n-ar fi fost prezenţa ta de spirit, mi-aş fi lăsat penele la Corleone, îi spun zîmbind.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc, fiindcă ai sărit în ajutorul meu, îmi răspunde Corina. Ai fost magnific, Fabrizio !

Pînă acum a condus cu peste o sută douăzeci de kilometri pe oră. Micşorează viteza. Era şi timpul. Şoseaua e plină de cotituri, de suişuri şi coborîşuri. Ai senzaţia că te afli pe un tobogan.

— Îţi datorez o recompensă, îmi spune ea, după un timp. Ştii ce am scris în telegramă ?

O privesc întrebător.

— Ce-ai scris ?

— Am trimis vorbă mamei că îmi amîn cu două zile sosirea la Messina. Rămîn cu tine două zile la Terminî. Două zile şi două nopţi.

Vestea mă plesneşte drept în moalele capului. Asta mai îmi trebuia. Corina m-a scos dintr-o încurcătură, dar mă bagă într-alta. Totuşi gestul ei mă înduioşează. N-ar fi exclus ca pînă la urmă să-mi folosească. Să joace în continuare rolul de paravan. Iar dacă va fi să îmi iau tălpăşiţa fără veste, am s-o fac fără remuşcări. Pentru ea prezenţa mea e mai mult decît incomodă. Pentru moment mă place, în ciuda semnelor de întrebare pe care comportarea mea a făcut-o desigur să şi le pună. Dar cît va mai dura acest lucru ?

Ciudat ! În general nu mă las încurcat de scrupule. Corina însă îmi trezeşte sentimente pe care le credeam de multă vreme atrofiate. Tendinţa de a o feri de primejdii, de a răspunde cu un gest frumos încrederii pe care mi-o arată. Trebuie să ies cît mai curînd din viaţa ei. Să nu-i mai complic în continuare existenţa, mai mult decît atît, să nu i-o mai primejduiesc, aşa cum am făcut-o pînă acum.

Ajungem la Termini cînd soarele este încă sus. Împrejurarea asta îmi permite să port ochelarii coloraţi. Căutăm găzduire la un motel. În situaţia mea, prefer motelurile hotelurilor. Dintr-un motel te faci mai uşor nevăzut. Într-un hotel, căile de ieşire în caz de primejdie sînt limitate.

— Mi-e teribil de foame, îmi spune Corina, după ce ne instalăm într-un pavilion confortabil cu dormitor, living-room, chicinetă şi baie. Ferestrele privesc spre mare. Cînd văd marea, simt că respir mai în voie. În localităţile din interiorul Siciliei am senzaţia că mă sufoc.

Proprietarul motelului lipseşte. Ne serveşte soţia-lui, o tipesă voinică, foarte brunetă, cu o umbră de mustaţă deasupra buzelor cărnoase, vizibil rujate. Înfăţişarea noastră îi smulge accente lirice.

— Ce drăguţă pereche ! Desigur, proaspăt căsătoriţi. Ah, tinereţea ! De ce nu mai am şi eu douăzeci de ani ?

O ciupeşte pe Corina de bărbie, apoi îmi face semn cu ochiul

— Ţi-ai ales o fată dulce ca siropul de trandafir. Ce vă pregătesc de mîncare ? Specialitatea casei este „pasta can la sarde" Avem şi „melanzane alla siciliana", „cănneloni" şi „coratello o carciofi".

— Din fiecare cîte două porţii, exclamă Corina, înghiţinînd în sec. De dimineaţă şi pînă acum n-am mîncat decît un măr.

— Biata fetiţă ! exclamă patroana mîngîind-o matern. Răule ! mi se adresează cu reproş. Fetele nu se hrănesc numai cu dragoste.

Adaugă apoi cu ton profesional :

— Avem şi nişte vinuri fără seamăn în Sicilia. Corvo. Malvesia, Marsala... Vă putem servi şi băuturi străine...

— Alege dumneata băuturile, îi spun.

— Prea bine, răspunde patroana încîntată. Vă pregătesc o masă pe cinste. În douăzeci de minute sînteţi serviţi cu toate bunătăţile.

Face o bezea Corinei, mie îmi zîmbeşte complice, apoi iese.

Corina se uită în jur. Camera e înveselită de perdelele de creton, de cuvertura de pe pat şi de îmbrăcămintea pastelată a fotoliilor. Temperatura e scăzută.

— E cam frig aici, îmi spune Corina. Dar ne încălzim noi repede.

Mă uit la ceas.

— E patru şi jumătate. Mă duc pînă la cineva şi mă întorc, înainte de a se servi masa.

Chipul Corinei se înnourează.

— Mă laşi singură ?

— Nu lipsesc decît o jumătate de oră, îi spun.

— la mașina ca să te întorci mai repede. Nu poți să lași treaba pentru mai tîrziu ?

O sărut pe gură, înăbușindu-i obiecțiile, și o șterg spre ușă.

— Avem două zile la dispoziție, scumpa mea. Să ne tot săturăm de iubire, îi strig din prag, apoi ies din pavilion.

Minunată fată Corina ! îmi zic în vreme ce mă îndrept spre mașină. Dacă n-aș fi avut pe cap nenorocita asta de încurcătură, aș fi petrecut în compania ei o săptămînă încheiată, fără să ies din casă.

Mă arunc în mașină și cîrmesc spre Piazza del Duomo. Străzile din Termini sînt aproape pustii. Am impresia că mă aflu într-un oraș mort. E și firesc. Sezonul s-a închis de mult.

Nu mi-este greu să dau peste casa lui Maurizio Gamba. Se pare că în orașul ăsta toată lumea îl cunoaște. Poate că joacă și el un rol de frunte în sînul Mafiei locale. Casa e arătoasă. Are coloane și un balcon vast cît un teren de tenis. Bat în ușă. Îmi deschide o servitoare bătrînă și chioară. E îmbrăcată în negru și poartă bonetă scrobită. În ceea ce mă privește, n-aș ține în serviciul meu o femeie cu o asemenea mutră, chiar dacă m-ai omorî. Cînd mi-ar servi prînzul sau cina, mi-ar strica pofta de mîncare.

Abia aștept să dau ochii cu unchiul Matteo.

— Ce doriți ? mă întreabă servitoarea încrețind fruntea.

— Aș dori să vorbesc cu *Don* Matteo di Girolamo. Mi s-a spus că îl pot găsi la dumneavoastră.

Servitoarea mă măsoară cu privirea din cap pînă în picioare.

— Cine sînteți dumneavoastră ?

— Un client al lui Don Matteo. Trebuie să-mi pledeze un proces...

Explicația îi pare plauzibilă.

— A plecat, îmi spune.

— Cînd a plecat ?

— Azi, la prînz. Cu o mașină.

Mi se urcă sîngele în cap. Simt că încep să-mi fiarbă creierii.

— Nu vă simţiţi bine ? mă întreabă servitoarea cu milă.

— Unde a plecat ? gîfîi eu.

Femeia ridică din umeri.

— Nu ştiu. Să întreb pe *Don* Maurizio.

Dispare, închizînd uşa în urma ei. Îmi vine să urlu. Aştept. Un minut, două...

Uşa se deschide iarăşi. Servitoarea scoate capul.

— *Don* Maurizio spune că *Don* Matteo e în seara asta la Palermo. Mîine dimineaţă are un proces la tribunal, apoi pleacă la Trapani. Bună seara.

Îmi trînteşte uşa în nas.

Dacă nu m-aş stăpîni, cred că m-ar apuca nebunia. Am făcut degeaba tot drumul pînă la Termini. Este adevărat că nici în casa Veronicăi n-aş mai fi putut rămîne. Mi-aş fi găsit însă o ascunzătoare.

Nu-mi rămîne decît să-mi petrec noaptea la motel, iar mîine de dimineaţă să plec la Trapani. Şi toate drumurile astea, sub ochii mafioţilor care abia aşteaptă să pună mîna pe mine.

Mă urc la volan şi porniesc spre motel. Merg fără să mă grăbesc. Trebuie să reflectez serios înainte de a mă înapoia la Corina. În braţele ei n-am să mă pot concentra asupra unor soluţii care trebuiesc găsite repede.

Rătăcesc pe străzi. Au trecut douăzeci de minute. Nu trebuie să întîrzii prea mult. O iau spre motel. Cerul s-a acoperit brusc de nori. Ziua pe sfîrşite e ostilă, cenuşie, ca şi sufletul meu.

Intru în incinta motelului. Deodată mi se taie respiraţia .În dreptul intrării pavilionului în care am lăsat-o pe Corina e adunată multă lume. Aud ţipete jalnice. Recunosc glasul patroanei.

— Mama mia, mama mia ! Tocmai mie să mi se întîmple una ca asta ! Mama mia !

Parchez Flatul lîngă intrarea motelului. Să pot ieşi mai repede, la nevoie. Mă îndrept fără grabă spre pavilion. Toate simţurile mele sînt în alertă.

Mă amestec printre curioşi. Trag cu urechea.

— Mama mia, mama mia, se vaietă patroana.

Ușa pavilionului e dată de perete. Și înăuntru e lume. Un bătrînel cu gentuță de medic apare în prag. Ținînd gentuța sub braț, își pune mănușile.

— Rolul meu s-a încheiat, *signora* Stoppa, se adresează el patroanei, pe care o văd prin ușa deschisă cum își frînge mîinile. Chemați poliția.

— De unde era să știu că vinul e otrăvit, vorbește patroana printre sughițuri de plîns. Am luat sticla din raft... Eu am luat-o, eu am dus-o pînă la pavilion, eu am destupat-o... A băut din paharul spălat de mine... Mama mia, mama mia ! Ce-o să zică bietul tînăr cînd are să se întoarcă din oraș... Vai, vai, vai !...

Curioșii adunați în fața pavilionului comentează cu aprindere. Toate privirile sînt ațintite spre ușa deschisă. Nu mai aștept să aud restul. Mă retrag pe nesimțite. Lumea nu are timp de mine. Pot să o șterg neobservat. Mă strecor în Fiat. Închid portiera fără gzomot și demarez. Ies din incinta motelului fără să fiu deranjat.

Explicația pe care patroana o caută cu disperare este pentru mine mai limpede decît apa de izvor. Vinul otrăvit era destinat mie. Dacă n-aș fi plecat după unchiul Matteo, acum aș fi zăcut pe podeaua pavilionului, alături de Corina. Biata fată ! O am pe conștiință. Din toată afacerea asta se desprinde o concluzie alarmantă. Mafia a știut că mă aflu în acest motel și a lucrat în consecință. Cine a încunoștințat-o ? Cei trei inși cu mutre stîlcite din cîrciuma din Corleone ? Patroana motelului ? Altcineva ? Nu cred să se afle vreodată cheia acestui mister. Așa cum nu s-a aflat nici chipul în care a fost otrăvit Giuseppe Galatolo...

Îmi ispășeam pedeapsa la închisoarea Ucciardone, pentru pretinsa mea crimă, cînd Giuseppe Galatolo a fost întemnițat — la cererea lui — într-o celulă izolată, spre a nu fi asasinat de oamenii Mafiei.

Țin minte că sosirea lui Galatolo la închisoare a făcut mare vîlvă printre deținuți ; cu atît mai mult cu cît aceștia erau întotdeauna perfect informați asupra a tot ce se întîmpla în afara zidurilor temniței.

Eram de jurnă în ziua aceea la măturatul culoarelor, cînd Galatolo a trecut pe lîngă mine, escortat de o adevărată armată de gardieni. Era scund, subţire, plăpînd, cu fruntea joasă şi teşită, cu obrazul brăzdat de cute adînci în ciuda tinereţii sale. Nu avea mai mult de patruzeci de ani, dar părea de cincizeci. Dacă l-ai fi văzut pe stradă, ai fi zis că e învăţător sau contabil. Ştiam că omul acesta fusese locotenentul lui Vincenzo Guerini, şeful uneia din cele mai temute bande care bîntuise vreodată Sicilia. În timp ce eram judecat pentru crima pe care o săvîrşisem, se vorbea mult în presă despre Galatolo. Se spunea că omul acesta deţinea secrete formidabile în legătură cu activitatea Mafiei şi că era dispus să-şi descarce sacul în faţa autorităţilor.

Pe vremea aceea eram însă destul de preocupat cu procesul meu ca să mă mai intereseze şi încurcăturile altora. Mafia mă vîrîse în închisoare — ca să-l scot basma curată pe un grangure, piesă de 90 —, Mafia avea să mă întoarcă printre cei liberi la momentul ales de ea. Se spunea că Galatolo avea să dea peste cap „Onorata Familie" şi asta mă cam îngrijora. Eram încă un novice. Nu credeam că Mafia poate fi înfrîntă, mai mult, eram convins că orice lovitură va primi, la urmă va cădea tot în picioare, ca pisica. Totuşi...

După ce am terminat măturatul şi m-am înapoiat în celulă, tovarăşul meu din patul de dedesubt m-a întrebat în şoaptă, rotind ochii spre a se asigura că nu ne aude nimeni. Precauţie inutilă, fiindcă eram singuri între cei patru pereţi.

— L-ai văzut ?

— Pe cine ?

— Pe Galatolo.

— L-am văzut, i-am răspuns.

— Nu mai are mult de trăit, mi-a şoptit tovarăşul meu de celulă.

Îl chema Pietro Sciortino. Era un tip bicisnic, să-l culci la pămînt cu un bobîrnac. Asta nu-l împiedicase să cureţe vreo trei oameni cu puşca lui cu ţeavă tăiată. Era sigur că vă scăpa uşor, cu faţa curată, fiindcă omorîse din ordin.

— Părea sănătos, i-am răspuns.

— Prost eşti, mă, mi-a rîs în nas Pietro. Ăsta nu moare de moarte bună. Mafia îi face de petrecanie.

Am clătinat din cap cu neîncredere.

— E păzit bine. Dacă l-ai fi văzut cum îl înconjurau gardienii...

— Hm ! a exclamat Pietro în derîdere.

Mă îndoiam de vorbele lui Pietro. De cîte ori măturam culoarul din faţa celulei lui Galatolo, puteam să-mi dau seama cît era de bine păzit. Un gardian făcea în permanentă de veghe la uşa celulei. Din trei în trei ceasuri, gardianul-şef venea să se asigure că totul e în ordine.

— Ai să vezi că nu scapă, îmi spunea invariabil Pietro.

— Ştie într-adevăr atît de multe ? l-am întrebat.

— Ştie. Ştie foarte multe lucruri. Ar putea să arunce în aer Mafia. Dar sînt prea numeroşi cei care vor să-i închidă gura. N-are nici o şansă. Nici o şansă. Ai să vezi...

Ajunsesem să urmăresc cu pasionat interes lupta surdă dintre Galatolo şi Mafia.

De la Pietro am încercat să aflu amănunte despre Galatolo. Pietro nu s-a sfiit să mi le furnizeze. Mafioţii îşi spun multe între patru ochi. Devin tăcuţi numai cînd au de-a face cu autorităţile.

— Într-o vreme, mi-a spus el, Sicilia era bîntuită de tîlhari. Bandalamanti, Turrisi, La Marca, Linzzo, Alfano, Baiamonte, Labruzzo, Giuliano, Avila, Renna şi alţii. Vreo douăzeci de bande îşi împărţiseră Sicilia în zone păzite cu străşnicie. Îşi băteau joc şi de autorităţi, şi de Mafia. Era după război. Mafia nu se aşezase încă bine pe picioarele ei. Banda lui Guarini era cea mai puternică. Iar Galatolo era mîna dreaptă a lui Guarini. Ucidea cu sînge rece, dar şi cu o cruzime care îi atrăsese porecla de „Fra Diavolo", de „Giuseppe hiena" şi de „Giuseppe palermitanul". Guarini, spre deosebire de Galatolo, era un bărbat spătos, falnic, cu o mutră fioroasă, care te îngheţa. Eu nu l-am văzut decît o dată. Făceam parte din garda unui emisar al Mafiei, trimis să ducă tratative cu Guarini. Guarini ăsta era un tip straşnic. Ca să-şi facă prieteni cît mai mulţi, împărţea parte din pradă săracilor, care ajunseseră să vadă în el un sfînt. Oamenii ăştia îşi plăteau datoria lor de recunoştinţă aducîndu-i informaţii, ascunzîndu-l

la nevoie, acoperindu-i urmele. Galatolo avea un văr mafiot de seamă. Prin vărul lui Galatolo, Mafia a încercat să intre în legătură cu Guarini. Şi a reuşit. Galatolo a ajuns astfel să mijlocească o colaborare strînsă între „Onorata Familie" şi cel mai puternic şef de bandă din Sicilia. Mafia şi Guarini s-au înţeles să-şi unească forţele spre a zdrobi bandele independente şi a se face stăpîni asupra insulei. Adevărul este că Mafia voia să-l folosească pe Guarini ca unealtă. După lichidarea bandelor, avea să se descotorosească şi de el. Guarini gîndea la fel despre Mafia. Prietenii de azi trebuiau să se încaiere mîine. Şi unii şi alţii ştiau lucrul ăsta, dar pînă atunci se îmbrăţişau prieteneşte.

În clipa aceea Pietro a fost chemat la vorbitor, aşa că a trebuit să lase povestea neterminată.

Cînd m-am dus să mătur coridorul prin faţa celulei lui Galatolo, am tras cu ochiul într-acolo. Se făcuseră schimbări. În celula fostului locotenent al lui Guarini fusese instalat un om bătrîn. Am aflat mai tîrziu că era tatăl lui Galatolo, care executa în acel timp o pedeapsă privativă de libertate.

Gardianul care făcea de pază mă privea bănuitor. Cînd m-am apropiat, măturînd, de uşa celulei cu pricina, m-a poftit să-i dau mai repede şi să mă îndepărtez de acolo.

Seara, Pietro şi-a continuat povestirea.

— Curînd după încheierea pactului dintre Guarini şi Mafia, asasinatele au început să curgă. Căpeteniile bandelor independente cădeau pe rînd în cursele întinse. Informatorii lui Guarini şi oamenii Mafiei făceau treabă bună. Turrisi şi opt din bandiţii săi au fost găsiţi ucişi într-un hambar. S-a spus că i-ar fi împuşcat carabinierii, dar nu era adevărat. Fiul lui Baiamonte a pierit ciuruit de gloanţe, lîngă o căpiţă de fîn. Tatăl său i-a împărtăşit soarta, după o săptămînă. Cadavrele arse ale lui Renna şi ale altor patru oameni din banda sa au fost găsite într-o casă cuprinsă de flăcări. Liuzzo, Taravello şi Chifolo şi-au încheiat isprăvile în fundul unei prăpastii, după o luptă înverşunată. Avila a fost împuşcat într-o noapte, pe cînd cobora tainic din munţi la nevastă-sa. Callo şi Mazzaresa au căzut seceraţi de gloanţe de pistol mitralieră. Dar

în corpurile lor s-au găsit şi alice trase din puşti de vînătoare cu două ţevi. Asta a dat multora de gîndit. În acelaşi timp erau atacaţi şi oameni care n-aveau nici o legătură cu bandele independente. Moşieri, neguţători, fermieri înstăriţi, adversari ai Mafiei. Se dezlănţuise un măcel pe care carabinierii se străduiau zadarnic să-l stăvilească. Şi din rîndurile acestora au căzut mulţi oameni.

Pietro se încălzise vorbind. Îşi petrecea mîna peste faţă şi exclama din cînd în cînd :

— Măi băiatule, era prăpăd ! Curgeau rîuri de sînge. Noaptea nimeni nu mai îndrăznea să iasă din casă. După apusul soarelui, străzile se pustiau de parcă holera ar fi bîntuit tîrgurile şi satele. Lupta asta cumplită, pe viaţă şi pe moarte, a durat cîţiva ani. Una cîte una, bandele erau măturate de pe faţa pămîntului. Apoi numai banda lui Guarini şi Mafia au rămas să-şi împartă puterea. Dar Sicilia e ca un fel de teacă în care nu încap două săbii. După un timp au început să cadă şi oameni de-ai lui Guarini. Erau ucişi fie de carabinierii informaţi de necunoscuţi asupra locurilor unde puteau fi găsiţi bandiţii, fie atraşi în curse şi măcelăriţi. Cădeau şi mafioţi, însă mai puţini, fiindcă erau bine organizaţi şi se bucurau uneori şi de protecţia autorităţilor. Lupta surdă dintre Guarini şi Mafia a căpătat încetul cu încetul înfăţişarea unui război deschis. Cînd şi-a dat seama că a fost înşelat, Guarini a întocmit un document în care a dezvăluit toate combinaţiile lui cu şefii „Onoratei Familii". A dat documentul în păstrare unui om de încredere, Aloisio Sciacca. În caz că Guarini ar fi fost ucis, Sciacca avea sarcină să predea hîrtia autorităţilor. Între timp lupta se încrîncena tot mai mult. Într-o noapte, Guarini şi cîţiva din cei mai apropiaţi oameni ai săi au căzut într-o ambuscadă şi au fost ucişi pînă la unul. Nu se ştie nici pînă azi cine i-a căsăpit. Lumea spune că Galatolo ar fi fost autorul. Cică l-ar fi cumpărat Mafia. Se prea poate, fiindcă în noaptea în care a fost lichidat Guarini, a trecut în lumea drepţilor, cu un glonte tras în ceafă, şi Aloisio Sciacca. Cu ocazia asta documentul a dispărut. Lui Galatolo i se făgăduise marea cu sarea. Bani mulţi, iertarea tuturor păcatelor şi un bilet pentru Statele Unite. Asta era preţul trădării. Într-o noapte însă, pe cînd Galatolo se întorcea de la o

nuntă, s-a tras asupra lui de pe acoperişul unei case. N-a fost nimerit. Şi-a dat seama că „Onorata Familie" avea de gînd să-l cruţe. Ştia prea multe. Îşi jucase rolul, aşa că putea să dispară. Galatolo s-a prezentat atunci autorităţilor. A declarat că e în stăpînirea unor dovezi care pot vîrî la închisoare, pentru mulţi ani, pe mai toate căpeteniile Mafiei... Asta e povestea lui Giuseppe Galatolo. După cum vezi omul trebuie să moară, înainte de a apuca să vorbească. Şi va muri, în ciuda măsurilor de prevedere pe care şi le ia.

Convingerea cu care vorbea Pietro mă impresionase. Pe de altă parte, mă încolţise teama. Dacă Giuseppe Galatolo va izbuti să doboare Mafia, ce se va întîmpla cu mine ? Cine mă va mai scoate din închisoare ? Nu voi rămîne să ispăşesc crima altuia ? Începusem să nu mai dorm noaptea. Celula lui Galatolo mă atrăgea ca un magnet. Abia aşteptam să mătur prin faţa uşii sale, ca să mai trag cu urechea.

Într-o zi, pe cînd făceam curăţenie pe culoar, gardianul care-l păzea pe Galatolo m-a privit pieziş.

— Hai, mişcă mai repede ! Ce te tot învîrteşti pe aici.

Tocmai atunci a venit în inspecţie şi gardianul-şef. Nu ştiu ce i-a raportat gardianul de serviciu superiorului său, dar am putut să deduc după cele ce s-au întîmplat mai tîrziu.

Terminasem de măturat şi mă înapoiasem în celula mea, cînd m-am pomenit cu trei gardieni că dau năvadă şi după ce m-au percheziţionat corporal, l-au luat şi pe Pietro Sciortino la puricat. Au întors apoi celula cu fundul în sus. N-au găsit nimic, fiindcă nici nu aveau ce găsi. După plecarea lor, Pietro mi-a rînjit triumfător.

— Socoteau că vor găsi otravă sau vreo maşină infernală. Prostii ! Galatolo n-o să apuce ziua procesului. Ai să vezi.

Credeam că n-o să mai fiu pus să mătur prin faţa celulei lui Galatolo, dar m-am înşelat. A rămas să-mi văd mai departe de corvoadă. După percheziţia aceea, probabil că mă socoteau inofensiv.

Am putut să observ ce lux de precauţiuni se luau pentru paza lui. Bucătarul-şef al închisorii îi prepara personal mîncărurile. Galatolo era autorizat să le miroasă,

să le guste, şi dacă i se părea ceva suspect, să le refuze. I se pregăteau imediat altele. Avea în celulă farfuriile, ceştile, paharele şi tacîmurile lui. Şi le spăla singur. Tot în celulă păstra zahăr şi cafea, de care nici el şi nici tatăl său nu se puteau lipsi.

Într-o după-amiază — ţin minte că se întunecase devreme şi că cerul plumburiu ameninţa cu ninsoarea — mă aflam în celula mea. Pietro se îmbolnăvise de ocluzie intestinală şi era internat în infirmeria închisorii. Fusese operat, dar nu se ştia dacă va scăpa cu viaţă.

În locul lui Pietro, mi se adusese un nou tovarăş de celulă. Un călugăr Teofilo Genco.

Deodată am auzit o mare forfotă pe culoare. Gardienii alergau de colo pînă colo de parcă i-ar fi lovit strechea.

Prin telegraful nostru, al deţinuţilor, am aflat marea veste. Giuseppe Galatolo murise. Pregătise cafea în ibricul său personal, cu cafeaua şi zahărul propriu. Umpluse apoi trei ceşti — spălate în prealabil tot de el —, una pentru tatăl său, a doua pentru gardianul de serviciu şi a treia pentru el însuşi. Abia sorbise cîteva înghiţituri, că îl apucaseră nişte colici violente. Se repezise la o sticlă cu ulei pe care o ţinea pe masă. Se spune că uleiul provoacă vărsături care ajută la eliminarea otrăvii pe cale bucală.

N-a mai avut puterea să-l înghită. Sub ochii îngroziţi ai tatălui său şi ai gardianului de serviciu, s-a zvîrcolit de cîteva ori, urlînd de durere, apoi şi-a dat sufletul.

În zaţul din ceaşca lui Galatolo s-au găsit urme de nitrat de stricnină. În celelalte două ceşti nu s-a constatat prezenţa vreunei otrăvi.

Cum a ajuns stricnina în cafeaua lui Galatolo ? Cine poate şti ? Au trecut de atunci cincisprezece ani. Nimeni n-a reuşit să facă lumină asupra modului în care a fost otrăvit locotenentul lui Guarini. O dată cu moartea lui a dispărut şi documentul menit să compromită pe marile căpetenii ale Mafiei. „Onorata Familie“ ştia să-şi păstreze secretele...

Sfîrşitul Corinei m-a impresionat mult. Mă simt vinovat de moartea ei. Dacă n-aş fi tîrît-o în aventura asta, acum ar fi fost în viaţă.

Nu-mi pierd totuși vremea lăsîndu-mă pradă gîndurilor negre. Regretele mele nu o pot ajuta cu nimic.

S-a întunecat. Trebuie să scap de Fiatul Corinei. Îl cunosc oamenii Mafiei și în curînd îl va urmări și poliția.

În fața unui restaurant de pe via del Tribunali sînt staționate cîteva automobile. Opresc și eu Fiatul în spatele ultimei mașini. Mă uit în jur, Nu văd nici un paznic. Terenul e liber. Trebuie să schimb Fiatul cu altă mașină. Dar cum am să reușesc ? Nu am asupra mea chei potrivite cu care să deschid portiera. Trebuie să mă bizui pe noroc. Poate că voi găsi vreun geam lăsat, sau vreo portieră descuiată. În lumea asta sînt destui uituci.

Cobor din Fiat. Mă apropii de prima mașină. Cu aerul cel mai firesc din lume, îi încerc portiera. Dacă m-ar vedea cineva în afară de proprietar, și-ar închipui că umblu la mașina mea, atît sînt de liniștit și de sigur de mișcări. Încerc portierele celei de-a doua mașini. Iarăși încuiate. Am ghinion. Nu-mi pierd calmul. În clipa aceea, în spațiul liber dintre două mașini — aflat chiar în fața mea — oprește un Fiat 600 cenușiu, stropit cu noroi. Din mașină coboară doi îndrăgostiți. Se privesc în ochi și se țin de mînă. Nu-și vorbesc, dar se înțeleg perfect din priviri. Se mai găsesc pe lume și asemenea exemplare.

Bărbatul e atît de îndrăgostit încît a uitat să-și încuie mașina. Poate că nu o încuie nici în împrejurări normale. Pe cine să tenteze un Fiat 600, cenușiu, care după înfățișare pare să aibă multe zeci de mii de kilometri la activ. Pe mine însă mă tentează.

Perechea de îndrăgostiți intră în gangul casei. Le aud pașii călcînd pe pardoseala gangului. O ușă se deschide scîrțiind, apoi nimic.

Aștept mai bine de un minut. Ca să nu dau de bănuit, mă prefac că vreau să-mi aprind o țigară, dar că vîntul îmi joacă festa, stingîndu-mi chibrit după chibrit. Mă mai uit o dată în susul și în josul străzii, apoi deschid fără grabă portiera Fiatului 600 și mă instalez la volan. Demarez. Schimbătorul de viteză cîrîie. Mașina e uzată. Sper că n-are să mă lase pe drum. Cu oarecare regret las în urmă Fiatul Dino, care executa cu atîta fidelitate comenzile. Ca

să circul mai departe cu maşina Corinei ar fi echivalent cu o echilibristică pe un butoi cu dinamită şi cu fitilul aprins.

Mă grăbesc să ies din Termini. S-a întunecat de-a binelea. Mă uit din cînd în cînd prin oglinda retrovizorului. Pînă mîine se pare că nu voi fi deranjat. Cred că am reuşit să mă strecor prin găurile plasei în care mafioţii au nădăjduit să mă prindă.

Simt în buzunar, la piept, ochelarii cu lentile mari, colorate, ai Corinei. Îi păstrez. Poate au să-mi mai servească.

O iau spre Villafrati. Mă păleşte deodată o foame grozavă. Îmi aduc aminte că de dimineaţă şi pînă acum n-am mîncat nimic în afară de un măr. Am plecat din Termini atît de precipitat, încît am uitat să-mi cumpăr măcar o bucată de pîine. Am să repar neglijenţa aceasta la Villafrati. În port-sculele de sub bord găsesc un mic aparat de radio cu tranzistori. Singura mea legătură cu lumea. O lume de care nu ştiu cum să fug mai repede.

Bezna îmi înconjoară maşina. Numai în faţă, farurile, destul de slabe, luminează mediocru şoseaua. Culmea ar fi să mă lase acumulatorii. Benzină am destulă pînă la Villafrati.

Dau drumul la radio. Muzică populară. Cîntă Adriano Celentano. Urmează ştirile. Declaraţiile primului ministru şi greva salariaţilor din transporturi mă lasă rece. Mă amuză relatarea amănuţită a unui *hold-up* la Milano. Deodată, o altă ştire mă face să ciulesc urechile. Cadavrul lui Ercole a fost găsit de un păstor. Carabinierii fac cercetări. N-au decît. Nu vor fi în stare să-mi dea de urmă. Mafia va avea grijă să încurce pistele. Nu vrea să amestece autorităţile în răfuiala cu mine. N-are interesul să iau contact cu poliţia. Îmi vine să rîd. Singur, împotriva Mafiei ! Un bun titlu de roman. Dacă scap cu viaţă am să mă apuc de literatură. De ce nu ? Papillon s-a făcut milionar cu romanul evadărilor lui. Eu am multe de spus. Dacă aş aşterne pe hîrtie tot ce ştiu, ar sări în aer nu numai „Onorata Familie" siciliană, dar şi întreaga „Cosa Nostra" de dincolo de ocean. Numele meu ar figura în toate vitrinele librăriilor. Lumea şi-ar smulge cartea. Aş deveni celebru peste noapte. Celebru ? E puţin zis. Pre-

şedintele Statelor Unite s-a luat la trîntă cu „Cosa Nostra" fără să o poată clinti. Eu aş putea s-o dau peste cap. Ar fi destul să spun cîteva cuvinte. Declaraţiile lui Joe Valachi ar rămîne un fleac faţă de ceea ce ştiu eu. N-am fost pe degeaba un *boss*. Da, da, un adevărat *boss*. Am dispus de atîta putere încît era de ajuns să doresc ceva ca să obţin totul. Aveam în solda mea nu numai mafioţi, gata să-mi execute orbeşte ordinele, ci şi poliţişti, politicieni, avocaţi, medici, bancheri. Un adevărat stat în stat. Puteam să dobor un întreg consiliu municipal, să invalidez alegerea unui judecător, să intoxic cu stupefiante o universitate, să împănez cu tripouri şi bordeluri orice stat din Uniune, să organizez manifestaţii şi contramanifestaţii, să finanţez pe rasişti şi pe filo-negri, numai să creez haos, dezordine, nemulţumiri. Am fost mare şi puternic. M-am războit cu mai toate poliţiile din lume. Cu F.B.I-ul, cu Interpol-ul, cu Scotland-Yard-ul, cu faimoasa *Sureté* din Franţa, cu poliţia din R.F.G. şi din Spania, din Mexico şi din India, din Brazilia şi din Republica Sud-Africană. Fiecare treaptă pe care am urcat-o în ierarhia Mafiei a fost legată de oameni şi de evenimente care îmi revin acum în minte cu o forţă şi o frecvenţă din ce în ce mai mari. Uneori trecutul şi prezentul ajung să se confunde, halucinant. E ca şi cînd aş trăi un vis. Oameni care au murit de mult şi oameni vii se înlănţuiesc într-un dans macabru, mă înconjoară, contorsionîndu-se grotesc, îmi rîd în nas, îmi dau cu tifla, se strîmbă la mine... E îngrozitor... Ţîşnesc din beznă, se materializează în lumina farurilor, plutind, legănîndu-se în aer, asemenea unor figurine atîrnate în chip de *porte-bonheur* la parbrizul maşinilor. Uneori siluetele sînt atît de bine cunoscute încît apăs instinctiv pe frînă, ca să nu le iau în botul Fiatului. Oboseala sau tensiunea nervoasă îmi joacă festa. Nu trebuie să mă las pradă fantasmelor. Morţii n-au ce căuta printre cei vii. Şi eu sînt viu. Primejdios de viu pentru acei care vor să mă ucidă. Eu, hăituitul, am suprimat pînă acum pe trei dintre duşmanii mei. Cei doi inşi care au venit să mă execute, la miezul nopţii, şi Ercole. Dacă va fi nevoie voi mai înscrie şi pe alţii pe răbojul morţilor. Care pe care ?...

Eu sau Alberto ?

Din clipa în care am dat ochii cu Alberto la Calcutta, am ştiut că între mine şi omul acesta se va angaja o luptă pe viaţă şi pe moarte. Sînt anumite premoniţiuni care nu te înşeală. Se trezesc probabil în noi instincte ancestrale, pe care civilizaţia şi cultura le-au tocit, le-au atrofiat, dar nu au reuşit să le suprime.

După încheierea misiunii mele în Liban, mi s-a încredinţat o sarcină nouă, de încredere. *Don* Ugo Alcesi, a cărui preţuire o cîştigasem încă din închisoare, veghea asupra mea aşa cum vegheasem eu la căpătîiul său după ce nevastă-sa, înnebunită de gelozie, îl înjunghiase în vorbitorul închisorii. Trebuia să-l secondez pe Alberto Mariano Nocera, şeful unei vaste reţele de traficanţi de aur şi de stupefiante, care operau în Asia Mică şi în India, avînd ramificaţii pînă la Macao, Hong Kong şi Tokio. Organizaţia lui Nocera era subordonată Mafiei siciliene.

Înainte de a părăsi Palermo, *Don* Ugo mă chemase la el acasă. În faţa unei cafele stropită cu rom Bacardi, îmi vorbise confidenţial.

— În India să fii cu ochii în patru. Îl bănuim pe Nocera că joacă pe două tablouri. Avem în orice caz indicii că ar fi purtat discuţi secrete cu doi emisari ai Mafiei americane. „Cosa Nostra" vrea să ne ia locul în India şi în Orientul Îndepărtat. Nu avem de gînd să ne lăsăm înşelaţi de Nocera.

Don Ugo îmi înmînase un cifru.

— Acesta e codul tău personal. Numai tu şi cu mine ştim de existenţa lui. Te foloseşti de el ori de cîte ori ai să-mi raportezi ceva important în legătură cu jocul dublu al lui Nocera. Pentru orice alte comunicaţii, întrebuinţezi codul de serviciu.

Am debarcat pe aeroportul Dum Dum din Calcutta într-o dimineaţă la ora şapte. Călătoria — cu un Boeing 707, al societăţii Lufthansa — se desfăşurase în condiţii ideale. Făcusem două escale, la Cairo şi la Karaci. Survolasem piramidele în asfinţit, iar curînd după miezul nopţii mă delectasem cu priveliştea luminilor capitalei pakistaneze. Mă simţeam odihnit şi bine dispus. O stewardesă foarte amabilă, pe care o cunoşteam, căci mă servise

în cîteva rînduri pe rutele euorpene, mă tratase în reprize dese cu toate bunătăţile aflate la bord.

Cînd rosteam în copilărie cuvîntul India, îmi imaginam un furnicar cu sute de milioane de oameni, bîntuiţi de molime, reptile, foamete, secetă şi mai ales de thugi. Lepra şi thugii mă înspăimîntau mai mult decît toate celelalte calamităţi. Îmi mai închipuiam că soarele străluceşte veşnic pe cerul Indiei.

Pe aeroportul din Calcutta am încercat prima surpriză. Ploua. O ploaie caldă, spulberată de vînt, ca un duş ţîşnind dintr-o rozetă rotitoare. A doua surpriză a fost de altă natură. La coborîrea din avion nu mă aştepta nimeni, deşi sosirea mea fusese anunţată.

Am aşteptat două ore în holul aerogării. La început timpul a trecut uşor, căci mă amuzam privind lumea aceea exotică şi foarte colorată. Pe măsură ce minutele treceau, începeam să-mi pierd răbdarea. Nesocotea oare Nocera prezenţa mea la Calcutta ? Încerca să-şi arate colţii ?

La sfîrşitul celor două ore de aşteptare, am cerut la biroul de informaţii al aerogării adresa unui hotel de categorie superioară. Mi s-a recomandat hotelul „Great Eastern". Mi-am urcat bagajele într-un taxi şi, după un sfert de oră de mers printr-o ploaie antediluviană, am debarcat la caravanseraiul indicat.

Am găsit o cameră bună. Îndată după instalare, am coborît în hol ca să dau un telex la Palermo. În vreme ce traversam holul, am avut senzaţia netă că sînt urmărit. Cînd ai o ocupaţie ca a mea, instinctele ţi se ascut. Am schimbat direcţia. M-am apropiat de un ghişeu cu ilustrate şi am început să caut ostentativ cîteva cărţi poştale cu vederi mai interesante. Ghişeul era încadrat de nişte oglinzi, care îmi permiteau să trag cu ochiul la tot ce se petrecea în spatele meu.

Un tip arămiu — levantin după toate aparenţele — consulta de formă un orar al avioanelor PANAM, urmărindu-mi în acelaşi timp fiecare mişcare.

Am cumpărat trei cărţi poştale, apoi m-am îndreptat fără grabă spre Telex. Levantinul mă urmărea de la distanţă.

Am dat un telex cifrat, prin care îl anunţam pe *Don* Ugo de primirea caldă care mi se făcuse.

— Domnişoară, m-am adresat fetei care transmisese comunicarea mea, dacă soseşte răspunsul mai devreme de o jumătate de oră, mi-l trimiţi la bar.

— Prea bine, domnule.

Am plecat spre bar. Cînd am traversat holul, am observat că levantinul face un semn discret unui ins cu mutră vag mongoloidă, care s-a şi topit printre oameni.

Am intrat în bar, am comandat un Dauquiri, şi după ce l-am băut, am ieşit în hol, îndreptîndu-mă spre ascensor. Levantinul n-a mai aşteptat să vadă dacă mă urc în ascensor, şi s-a repezit într-o cabină telefonică. Am înţeles imediat că telefona mongoloidului — care în clipa aceea îmi scotocea desigur prin bagajele din cameră — că trebuie să o şteargă. Am făcut stînga împrejur şi m-am repezit pe urmele levantinului. L-am prins tocmai cînd cerea la telefon camera mea.

Am intrat în cabină peste el, şi în vreme ce apăsam cu stînga furca aparatului, i-am înfipt cu dreapta în pîntece pistolul pe care-l ţineam în buzunarul de jos al sacoului.

— Ce-i mai telefonezi, i-am spus eu, haidem sus.

Rostogolea nişte ochi terorizaţi. Îl luasem prin surprindere.

— Nu înţeleg ce vreţi cu mine, a bîiguit el.

— Ai să înţelegi imediat, am replicat.

L-am apucat cu stînga de braţ. Era mai mărunt şi mai pirpiriu decît mine. L-am împins pe scări în sus. Era atît de buimăcit de ceea ce i se întîmpla, încît nici n-a încercat să se împotrivească.

Am urcat împreună pînă la etajul doi. Cînd am ajuns în faţa uşii camerei mele, i-am vîrît iarăşi pistolul între coaste.

— Intră ! i-am poruncit.

A şovăit o clipă, apoi s-a executat. A deschis uşa. În clipa în care a intrat, un tip care stătea ascuns după uşă l-a doborît cu o lovitură de Karate aplicată peste grumaz. Levantinul n-a apucat să scoată un geamăt. S-a prăbuşit cît era de lung pe covor.

In aceeaşi clipă, am înşfăcat mîna tipului şi l-am tras brusc spre mine, izbindu-l cu faţa în plin de canatul uşii. L-am împins brusc înapoi şi i-am proiectat un pumn în nasul din care sîngele începuse deja să ţîşnească. Mongoloidul a căzut de-a berbeleaca peste levantin.

Am intrat în cameră şi am încuiat uşa. Am început apoi să-i prelucrez. Le-am deşertat buzunarele de arme. Levantinul era în nesimţire. N-am lăsat însă nimic la voia întîmplării şi i-am mai aplicat una în ţeastă, cu patul pistolului, ca să-i prelungesc somnul. După aceea l-am luat la rost pe mongoloid. Fiindcă zăcea pe covor, l-am apucat de un braţ şi i l-am răsucit pînă l-am trezit din leşin. Cînd a început să geamă, am slăbit strînsoarea.

— Vorbeşte ! l-am sfătuit.

Ceda mai greu decît levantinul. Îşi strînsese buzele şi mă privea cu un fel de sfidare. Am accentuat răsucirea. Stropi de sudoare au început să-i apară pe frunte. Făcea eforturi să nu urle.

— Cine te-a trimis ? l-am întrebat. Cine ? Dă-ţi drumul la viers, că de mine tot nu scapi !

Cînd şi-a dat seama că orice rezistenţă e inutilă şi că prelungirea tăcerii putea să-l coste ruperea braţului, şi-a dezlegat limba.

— Nocera ! a bolborosit.

— Ce-a vrut ?

— S-a temut să nu fii un spion al poliţiei.

Era limpede că îmi servea o minciună gogonată. Nocera ţintise să pună mîna pe cifrul meu, ca să afle mai tîrziu tot ceea ce aveam să comunic celor din Sicilia.

L-am pleznit pe mongoloid peste bot.

— Minţi ! m-am răstit, şi i-am răsucit încă puţin braţul.

— Cifrul ! gemu el.

L-am apucat de ceafă şi l-am ridicat în sus ca pe un căţel. Era foarte uşor. I-am ars două palme zdravene, ca să-l năucesc, şi să nu mai încerce să-mi reziste. Mi-am scos bastista scrobită din buzunarul de la pieptul hainei şi i-am pus-o în mînă.

— Cînd coborîm în hol, să ţii batista la nas. Să nu fii văzut plin de sînge. Nu e cazul să mă compromit aici în hotel.

— Unde mergem ? mă întreabă el.

— La şeful tău. La Nocera.

Pe levantin l-am lăsat în cameră. După trezire, n-avea decît să-şi ia valea. Nu mă mai interesa.

Peste douăzeci de minute intram însoţit de mongoloid intr-o clădire foarte arătoasă de pe Lindsay Street. În stînga intrării, scria pe o placă de marmură roşie : „Officio exportazione Asia". Am traversat un hol mare, cu ghişeuri, dar cu o clientelă foarte redusă — oficial nu era decît un paravan pentru adevărata activitate a organizaţiei —, am urcat o scară respectabilă, cu trepte de marmură, şi după ce am străbătut un culoar străjuit de uşi de stejar lustruit, am intrat într-o încăpere cu un birou la care lucra o secretară.

La apariţia mea şi a mongoloidului, secretara s-a ridicat uluită de pe scaun.

— Pe cine să anunţ ?

— Mă anunţ singur, am rostit. Nocera e aici ?

— E în conferinţă cu reprezentantul unei firme din Hong Kong.

Am deschis cu putere uşa de la cabinetul lui Nocera. L-am împins pe mongoloid înaintea mea, apoi l-am îmbrîncit peste biroul patronului său. În cădere, tipul a răsturnat o călimară monumentală, vărsînd cerneala peste hîrtii dactilografiate.

— Ce înseamnă asta ? a sărit de pe fotoliul din dosul biroului un tip voinic ca un taur, cu părul creţ, lăsat în franjuri pe frunte, cu nasul borcănat şi fălci proeminente.

Tipul sclivisit, în haine gris de şantung, care stătea pe o canapea, în dreapta fotoliului, mă privea cu nişte ochi rotunzi, de broscoi.

— Îţi întorc vizita pe care oamenii tăi mi-au făcut-o la hotel, i-am răspuns eu şefului.

M-am aşezat într-un fotoliu, în vreme ce mongoloidul se ridica jalnic în picioare şi încerca să facă ordine pe birou.

L-am arătat cu mîna pe tipul în haine de şantung :

— Termină cu dumnealui. Pe urmă să putem sta de vorbă în liniște...

Ce faruri puternice ! Mă orbesc !

Reduc accelerația.

Din direcția opusă se apropie un mastodont cu șase faruri. Trece pe lîngă mine duduind. Din puțin am scăpat să nu mă vîre în șanț. Camionagiii ăștia sînt îngrozitori ! Conduc aiurea.

Apăs moderat pe accelerator. Nu am nici un interes să merg prea repede. Luminile lui Villafrati apar după o cotitură a șoselei. Deși nu e prea tîrziu, orășelul e pe jumătate adormit. Intru într-o cîrciumă și îmi cumpăr două sandvișuri. Beau și un pahar cu vin roșu. Toate operațiile astea le-am făcut expeditiv. Mă urc în mașină și plec mai departe în noapte.

După un sfert de oră de mers, ochesc pe stînga șoselei o pădurice, în care trag mașina. E mai mult o perdea de pomi la adăpostul căreia garez. Aici am să-mi petrec noaptea. Vremea s-a răcit. O pătură mi-ar fi prins foarte bine. Mănînc sandvișurile cu mare poftă. Ridic gulerul *trench*-coat-ului, trag pălăria pe nas, apoi mă ghemuiesc pe banchetă. Închid ochii. Înainte de a adormi, recapitulez evenimentele zilei. Nu am nici un motiv să privesc lucrurile în roz. Dau drumul la radio. Înainte de culcare simt nevoia să-mi spăl creierii de gîndurile prea cenușii, cu puțină muzică de dans.

Ce deosebire între confortul de ieri noapte — un pat larg și moale, băuturi și țigări fine, iar ca supliment, corpul Veronicăi — și condițiile incomode de acum. O banchetă strîmtă, capul rezemat de volan, genunchii aproape de gură.

Mi-e somn...

Mi-e foarte somn...

Mă trezesc în zori. Sau cel puțin așa gîndesc eu, ghidîndu-mă după lumina cenușie filtrată printre coroanele copacilor pirpirii. Burnițează. Cînd mă uit la ceas, constat că s-a făcut ora opt și jumătate.

Am dormit foarte greu. Mi-au amorțit spatele și picioarele. M-a pătruns frigul. Cobor din mașină și fac cîteva mișcări de înviorare. Trag în piept aerul curat.

Ce surpriză îmi va mai rezerva și ziua asta ?

Trebuie să-mi omor timpul pînă diseară. Nu am de gînd să intru în Trapani înainte de asfințitul soarelui.

Mi s-a făcut iarăși foame. Să mă înapoiez la Villafrati, sau să-mi cumpăr de mîncare la Corleone ?... Cred că e mai prudent să fac drumul întors. La Villafrati nu mă cunoaște nimeni. La Corleone sînt prea deocheat. Mai ales după scandalul de ieri. Nu am deloc poftă să mă întîlnesc cu tinerii pe care i-am cotonogit. Mi-aș urca orașul în cap.

Mă urc la volan. Scot mașina dintre copaci și pornesc agale spre Villafrati. Vremea asta închisă mă indispune grozav.

După un sfert de oră intru în orășel. Opresc mașina în centru, dar într-un loc mai retras. Fac cîțiva pași pînă la prima cîrciumă deschisă. Mă înfrupt cu două ouă fierte, cu cîteva felii de șuncă și cu puțină brînză, nu prea faimoasă. Stropesc totul cu două pahare de vin alb. Îmi prepar și cîteva sandvișuri pentru prînz. Poate că n-am să mai pot face halte prin orașe.

Plătesc. Sătul, ies în stradă. Mașina mă așteaptă cuminte. In preajma ei, trei copii se joacă gălăgios cu o minge. De nu mi-ar sparge vreun geam. Pe vremea asta cîinoasă, nu e plăcut să circuli cu fereastra deschisă.

Unul din băieți trage un șut în minge. Al doilea țînc se aruncă să o prindă, în stilul unui portar cu aere de profesionist. O scapă însă și mingea se rostogolește sub mașină.

O explozie face să se cutremure pămîntul și să se spargă geamurile clădirilor din apropiere. Fiatul meu a sărit în aer. Copiii, doborîți de forța undei de șoc, au căzut la pămînt. Sînt însă nevătămați, căci peste cîteva clipe se ridică de jos și o iau la goană, urlînd. La ferestrele caselor, în pragul ușilor, au apărut mutre înspăimîntate, dar curioase.

Oamenii încep să se adune.

Fac stînga împrejur și mă îndepărtez de locul exploziei. Nu am interesul să fiu văzut prin apropiere. Observ doi carabinieri care se îndreaptă în pas alergător spre rămășițele bietului Fiat.

Pentru mine, afacerea e simplă. In timp ce mă aflam la cîrciumă, cineva a fixat sub mașină o bombă magne-

tică. Mingea a lovit-o întîmplător, declanşîndu-i înainte de vreme mecanismul.

Înseamnă că am fost recunoscut în Villafrati. Semnalmentele mele au fost desigur transmise în toate colţurile Siciliei. Situaţia mea se complică din clipă în clipă.

Merg strecurîndu-mă pe lîngă ziduri. Trag cu coada ochiului spre toate ferestrele caselor. Caut să surprind vreo mişcare suspectă.

Am ajuns într-o piaţetă.

Un autobuz se apropie hurducîndu-se şi troznind din toate încheieturile. Se opreşte în staţie. Coboară o femeie bătrînă, cu un coş atîrnat de braţ şi doi tineri. O fetişcană, gătită ca de sărbătoare, se urcă. Mă urc şi eu tocmai cînd autobuzul se pune în mişcare. Autobuzul merge spre Corleone. Destinaţia îmi convine, căci mă apropie de Trapani. Maşina nu e prea încărcată. Vreo zece inşi, majoritate ţărani. Se vede că sînt de prin partea locului, după felul cum discută între ei şi cum schimbă glume cu şoferul. Două femei vorbesc despre costul legumelor. Un copil plînge. Huruitul motorului se îmbină cu murmurul conversaţiilor.

Cred că la ora asta cei de la Palermo au aflat de eşuarea atentatului din Villafrati. Acum pun la cale alte atentate. Nino Bellocampo trebuie să crape. Numai că Nino Bellocampo nu vrea să crape. N-au decît să crape alţii. Nino are zece vieţi. Ca şi Kurt Buchalter...

Pe Kurt Buchalter l-am cunoscut la Hamburg. Se ocupa cu comerţul de arme. Un comerţ exercitat în umbră, fiindcă şi furnizorii şi clienţii fugeau de lumină ca bufniţele. Buchalter avea şi o activitate care se desfăşurase la lumina zilei. Comerţul cu arme de vînătoare. Sub paravanul acestei firme inofensive, furniza armament uşor şi semi-greu amatorilor serioşi, dispuşi să-i plătească generos serviciile.

Şi eu am achiziţionat arme de la Buchalter. Am încheiat, datorită lui, cîteva afaceri bune. Ingrid mi l-a prezentat. Îl cunoscuse şi ea într-un cerc de industriaşi care nu evitau combinaţiile dubioase, dacă acestea le procurau beneficii grase, proporţionale cu riscurile înfruntate.

Buchalter era jovial, simpatic, glumeţ, cu siluetă de sportiv şi maniere de gentilom. Fruntea desfrunzită îi dădea un aer de intelectual rafinat. Înapoia acestei faţade mondene, acţiona un om dur, care nu-şi alegea mijloacele. Foarte punctual şi strict în angajamentele sale, pretindea o compórtare corespunzătoare din partea clienţilor. Dacă vreunul din ei întîrzia să-şi onoreze obligaţiile, represaliile nu se lăsau aşteptate. Multe crime rămase nedescoperite îşi găseau cheia în seifurile lui Buchalter. Îmi amintesc de pildă de cazul unui algerian, Yussuf Absulem, al cărui cadavru a fost găsit plutind, umflat ca un burduf, pe apele Rhinului, printre nişte şlepuri ancorate lîngă podul Severin din Köln. Cercetările poliţiei n-au dat nici un rezultat. Întîmplător am aflat, mai tîrziu, că Yussuf lucrase cu Buchalter şi că Buchalter fusese nemulţumit de comportarea algerianului.

Aceste procedee i-au creat lui Buchalter numeroase inamiciţii. Era şi firesc. Într-o zi o bombă de cinci kilograme, camuflată într-un extinctor, a explodat în anticamera biroului lui Buchalter, care se afla în acel moment în conferinţă cu trei oameni de afaceri. Unul dintre aceştia a fost ucis, iar altul — grav rănit. Buchalter a scăpat neatins.

A doua oară, duşmanii i-au plasat o bombă sub masa din sufragerie. Bomba trebuia să explodeze în momentul în care întreaga lui familie avea să se adune în jurul mesei, spre a sărbători Paştele. Înainte de a intra în sufragerie, Buchalter a avut o idee. Să-şi fotografieze familia în grădină. În vreme ce îşi încerca talentele de fotograf, bomba a explodat, distrugînd jumătate din casă. Dărîmăturile au rănit două din persoanele aflate în curte. Buchalter a scăpat iarăşi neatins.

A treia oară i s-a pus o bombă în automobil. Buchalter plănuia să plece în oraş împreună cu mama şi cu soţia sa. În ultimul moment soţia a renunţat să mai plece. Buchalter s-a instalat la volan, plasîndu-şi mama alături de el, pe bancheta din faţă. Cînd a făcut contactul, bomba a explodat. Bătrîna doamnă a fost ucisă pe loc. Buchalter s-a ales cu o uşoară emoţie.

A patra oară, Buchalter circula cu o sută patruzeci de kilometri pe oră pe culoarul din mijloc al autostrăzii

Hamburg — Lübeck. Un foc de armă, tras dintr-un gard viu de pe marginea autostrăzii, a făcut să explodeze un cauciuc din față. Mașina lui Buchalter a capotat, rostogolindu-se de cîteva ori. Imediat, un mare număr de curioși s-a adunat în jurul automobilului accidentat. Toată lumea era încredințată că șoferul pierise strivit sub carcasa de fiare îndoite și rupte. Spre surprinderea generală, Buchalter a ieșit de sub sfărîmături, întreg și nevătămat.

De atunci nimeni n-a mai încercat să-l suprime. Adversarii lui au înțeles că orice încercare de a-l ucide era sortită eșecului.

Toată povestea asta pare neverosimilă. Totuși nu se îndepărtează cu o iotă de la adevăr. Poate că și mafioții, descurajați de repetatele lor eșecuri, vor renunța la încercările de a-mi face de petrecanie.

Dar nu trebuie să mă hrănesc cu iluzii. Mafioții au altă mentalitate...

Autobuzul s-a oprit în plin cîmp. Pană de motor ? Incidentul m-a trezit din gînduri. Oamenii încep să coboare din mașină. Coboară și femeile. Și copilul a încetat să mai plîngă. Mă uit nedumerit pe geam. Nu se vede nici o casă în jur, nici o stație de benzină, nici un stilp care să indice un punct de oprire obligatorie.

Înaintea mașinii nu văd nimic, fiindcă oamenii care coboară pe ușa din față îmi maschează parbrizul.

— Ce s-a întîmplat ? îl întreb pe șofer.

Nu-mi place toată mișcarea asta.

Șoferul întoarce spre mine niște ochi rotunzi, speriați. Un om în haine negre mă privește de asemenea speriat.

Deodată înțeleg totul.

În dreptul ușii din față a mașinii, un ins cu o pușcă de vînătoare în mînă supraveghează pe cei care coboară. Sar de pe banchetă și mă reped spre șofer, care se pregătește să-și părăsească volanul. În afară de mine și de șofer, se mai află în mașină doar trei oameni care își așteaptă rîndul să coboare.

În fața botului mașinii s-a pironit un alt individ, înarmat cu o pușcă de vînătoare. În cîmpul meu vizual apare și un al treilea, de asemenea cu o pușcă de vînătoare.

Nu mai aștept urmarea.

Scot pistolul și îl înfig în ceafa șoferului.

— Pornește mașina, că de nu îți zbor țeasta.

Se uită terorizat, cînd la individul din fața mașinii, cînd la mine. Răceala țevii pistolului îi inspiră, de bună seamă, mai multă frică decît puștile de vînătoare ale oamenilor de jos.

— Închide ușa ! îi ordon iarăși.

Șoferul se execută. Demarează, în vreme ce ușa se închide cu zgomot sec, metalic. Ultimii doi oameni n-au mai apucat să coboare.

Tipul din fața botului mașinii sare în ultimul moment în lături, spre a nu fi strivit de autobuzul care a luat-o brusc din loc.

Aud două focuri de armă. Jumătatea din dreapta a parbrizului sare în țăndări. Unul din pasageri — un bărbat între două vîrste, nebărbierit — își duce mîna la obraz. Cînd și-o îndepărtează și și-o privește, degetele îi sînt pline de sînge.

Mai aud alte două focuri. Două geamuri plesnesc, zăngănind. Proști ochitori. Nu s-au așteptat ca autobuzul să plece.

Ne îndepărtăm cu mare viteză. Motorul autobuzului geme. Șoferul e galben ca o lămîie.

Privesc în urmă. Pasagerii care au coborît stau grupați ca o turmă de oi, pe marginea șoselei. Cei trei inși cu arme de vînătoare se agită loviți de streche. Sînt furioși fiindcă le-am scăpat. Au încetat să mai tragă. Știu că la distanța asta armele lor devin inutile.

Această ultimă încercare a lor de a-mi veni de hac îmi pare atît de copilăroasă, încît îmi vine să rîd. Probabil că au intrat în panică, de vreme ce au ajuns să se folosească de asemenea mijloace ieftine de luptă.

Autobuzul urcă anevoie o pantă. Șoferul conduce crispat. Mă tem să nu intre în șanț. Cei doi oameni mă privesc terorizați. Au văzut pistolul din mîna mea. Obrazul rănitului e plin de sînge. Sîngele i se scurge și pe gît, și pe fular, și pe haine.

Cînd ajungem pe culmea dealului, poruncesc șoferului să oprească. E atît de speriat încît frînează brusc, repezindu-ne pe toți în parbriz. În ultima clipă am reușit

să-mi recîştig echilibrul, agăţîndu-mă de o banchetă. Cei doi ţărani s-au lovit rău de bord.

— Coborîţi cu toţii ! ordon iarăşi.

Şoferul şi pasagerii nu aşteaptă să repet porunca. Se execută supuşi. Sînt încîntaţi că au scăpat cu atît. Trec la volan şi demarez. Nu am nevoie de martori la ceea ce va urma.

Am rămas singur în autobuz. Deprins să conduc turismele, mă împac anevoie cu volanul greoi şi cu schimbătorul de viteze care hîrîie ori de cîte ori îl folosesc.

În vreme ce mînuiesc volanul, încerc să îmi fac un plan de luptă. Nu pot intra în Corleone singur în acest autobuz. Aş atrage atenţia nu numai a Mafiei, dar şi a carabinierilor.

Cînd ajung cam la cinci kilometri de orăşel, stopez autobuzul pe dreapta. Am să-l las în plata Domnului. Cobor şi o iau la picior spre Corleone. Sînt atent la toate maşinile care vin din urmă. Drumul e mărginit de tufe, care-mi oferă un bun ascunziş ori de cîte ori trec camioane şi automobile. Evident, n-am să circul pe jos prin Corleone. Ar însemna să-mi bag capul în gura leului.

Dintr-un drumeag lăturalnic iese o căruţă cu roatele pline de noroi, trasă de un cal jigărit. Un tinerel cu trei tulee în barbă ţine hăţurile. Fiindcă a început să plouă, şi-a pus pe cap o prelată veche. Cînd trece pe lîngă mine, în pasul calului, îl întreb cu afectată voie bună.

— Unde mergi, flăcăule ?

— La Corleone, îmi răspunde.

— Locuieşti în Corleone ?

— Nu chiar. Avem o fermă cam la doi kilometri dincolo de Corleone.

Îi zîmbesc prietenos.

— Nu vrei să mă iei şi pe mine ? Autobuzul a avut o pană.

Flăcăul mă priveşte fără entuziasm. Scot din buzunar un pumn de lire. Nu prea multe, ca să nu-i trezesc bănuielile, dar suficiente spre a-l ispiti. Înclină din cap.

— Suie-te sus.

Mă caţăr pe leagăn, lîngă el. Înşfacă lirele şi le bagă în buzunar. Darul meu nu numai că l-a îmbunat, dar i-a şi dezlegat limba.

— De unde vii ? mă întreabă.

— De la Roccapalumba. Am acolo nişte neamuri.

— Eşti de prin locurile astea ?

— Sînt din Palermo. Mai precis din Monreale.

— Frumos oraş Palermo, clătină el din cap. Foarte frumos. Şi acum unde mergi ?

— La Alcamo, la alte rude.

Sînt dispus să-i furnizez cele mai bogate informaţii fictive. Asta nu mă angajează la nimic. Îi captez în schimb simpatia.

— Cunosc şi eu o fată din Alcamo. O cheamă Tina. Tina Albano, spune el.

I s-a luminat faţa. Aş pune rămăşag că e îndrăgostit de Tina. Îi cînt în strună.

— În Alcamo sînt fete frumoase.

— Da, da, întăreşte el. Cele mai frumoase din Sicilia. Expresia ochilor i se întunecă. Tata nu o place pe Tina. Cică e prea săracă.

— Vrei să te însori cu ea ?

— Vreau... Adăugă cu tristeţe : Dar nu se poate. Sînt încă minor. Tata nu mi-ar da încuviinţarea nici dacă m-ar vedea pe năsălie.

— De ce nu te-ai înţeles cu ea să te aştepte, pînă ai să-ţi iei majoratul ?

— I-am spus eu treaba asta, dar nu s-a prins. Tatăl ei vrea să o mărite cu unul bogat. Tot din Alcamo.

— Tina asta nu e fata lui Albano ? îl întreb eu.

— De unde ştii ? exclamă el vădit interesat.

— Ştiu că Albano are o fată foarte frumoasă.

În realitate habar n-aveam de existenţa acestui Albano. Flăcăul îmi dăduse numele ei de familie. Era însă atît de amorezat, încît uitase acest amănunt.

— Sînt puţin rudă cu Albano, îi spun. Mama mea este vară a doua cu mătuşa cumnatului lui Albano. Aş putea să pun o vorbă bună pentru tine.

Flăcăiaşului ăstuia credul i-am devenit deodată foarte simpatic.

— Faci dumneata asta pentru mine ?

— De ce nu ? Mi-ar plăcea să intri în neamul nostru.

Ploaia s-a înteţit. Îmi ridic gulerul şi îmi înfig şi mai adînc mîinile în buzunar.

— A dracului ploaie, exclam. Te pătrunde pînă la oase.

— Nu vrei să intri sub prelată ? mă îndeamnă tînărul, foarte serviabil.

Abia aşteptam această invitaţie, pe care, de altfel, tot eu am provocat-o. Intru sub prelată. Învelişul acesta comun creează o atmosferă de intimitate. Flăcăiaşul îmi vorbeşte de Tina, de tatăl ei, de fraţii şi surorile ei, îmi vorbeşte apoi de propriul său tată, de maică-sa şi de alţi membri ai familiei. Îl ascult cu răbdare. Tot ce mi-a vorbit despre Tina şi despre neamurile ei îmi poate servi mai tîrziu, ca să-i captez şi mai vîrtos încrederea...

Rău am ajuns. Caut să intru în placul unui băieţandru şi sînt fericit că mi s-a oferit adăpost sub o prelată veche. Este adevărat că nu puteam găsi o deghizare mai perfectă. Cine şi-ar închipui că un ins vînat de toate forţele Mafiei siciliene se află sub o prelată, într-o căruţă trasă de un cal ce merge agale, clămpănindu-şi copitele pe asfalt.

Trece pe lîngă noi, spre Corleone, o maşină, încă una, şi încă una. Apoi cîteva camioane şi iarăşi un turism. Un Fiat 1800, roşu. Pe bancheta din faţă, lîngă şofer, îl recunosc pe Lucio Carmello, şeful gorilelor marelui *boss*. Carmello poartă pălăria trasă adînc pe ochi. Nici nu se uită spre căruţă. Unul din oamenii lui îşi întîrzie însă privirile asupra noastră. Suficient ca să mă facă să-mi încordez braţul şi mîna să caute sub haină pistolul. Dar Fiatul goneşte mai departe. Flăcăiaşul ăsta îndrăgostit de Tina mi-a salvat viaţa.

Ne apropiem de Corleone. Primele case răsar în margine de drum. Trecem pe lîngă o staţie de benzină. Doi oameni, foarte mari la înfăţişare, care s-au adăpostit pînă la apariţia noastră sub streaşina cabinei vînzătorului din staţie, ne ies în întîmpinare.

— N-aţi văzut pe şosea un om cu pardesiu cenuşiu ?

— Nu, răspund scurt.

Băiatul nici nu i-a auzit. Îmi vorbea tocmai despre chipul în care a cunoscut-o pe Tina la un bal din Cor-

leone. Tina venise cu maică-sa la o rudă, care nu o ducea prea bine cu sănătatea. Sperau să o moştenească.

Cei doi bărbaţi cu înfăţişare neutră au rămas în urmă. S-au adăpostit iarăşi sub streaşina cabinei.

Căruţa străbate Corleone în pasul domol al calului. Trecem pe strada principală. Ploaia a gonit lumea pe la casele lor. Cîte un om zgribulit se grăbeşte să scape de vremea asta cîinească şi să intre mai repede la căldură.

Fiatul 1800, roşu, este oprit în faţa unei case cu pereţi de piatră, ca o cetăţuie. Grile cu ornamente de fier forjat protejează ferestrele înalte. Se vede cît de colo că este locuinţa unui personaj însemnat. Sigur că înăuntru are loc o consfătuire în legătură cu persoana mea. De două zile le procur mari dureri de cap.

Calul merge înainte, legănîndu-şi capul în ritmul mersului.

— N-ai putea să mă duci pînă la San Cipirrello ? îi spun flăcăului. Nu-s pînă acolo nici douăzeci de kilometri.

— Sînt mai mult de douăzeci de kilometri, şi calul meu e obosit. Toată ziua a tras în ham. Avem însă un vecin cumsecade. Şi băiatul lui o cunoaşte pe Tina. Are o camionetă cu care face transporturi. Mi se pare că în seara asta pleacă la Carini. Poate să te ia şi pe dumneata pînă la San Cipirrello.

Îi îmbrăţişez cu entuziasm ideea. Flăcăiaşul e încîntat de faptul că poate să mă servească. Restul drumului îmi vorbeşte numai de iubita lui. Băiatul ăsta mă înduioşează. Şi eu am fost îndrăgostit...

Ajungem la fermă cînd ziua se îngînă cu noaptea. Plouă mărunt şi rece. Plouă, plouă, plouă...

Părinţii flăcăiaşului mă primesc cu bunăvoinţă. Îmi dau să mănînc ce se găseşte. Vinul este bun. Sau poate aşa mi se pare mie, fiindcă mi-e foame, iar setea mi-a uscat gura. Ţăranii sînt mai cumsecade decît orăşenii. În concepţia lor, ospitalitatea e sfîntă. În vreme ce înfulec, flăcăiaşul a plecat la vecinul cu camioneta.

Se întoarce după un timp şi mă anunţă fericit că în seara asta vecinul pleacă la Carini.

— Ai noroc, îmi spune. Ar fi trebuit să plece de ieri, dar i se descărcase acumulatorul. L-a dat la încărcat, așa că peste vreun ceas să te pregătești de drum.

Nu las să treacă decît o jumătate de oră, ca să nu pierd ocazia. Îmi iau rămas bun de la gazde și înainte de plecare, le cadorisesc cu un teanc de lire. Tatăl le primește fără fasoane. Mama mă binecuvîntează. Flăcăiașul mă conduce prin ploaie pînă la casa vecinului. Camioneta, un Fiat vetust, așteaptă în curte.

Și vecinul e cumsecade. Înainte de plecare mă tratează cu un pahar de vin și cu o bucată de plăcintă.

Peste o jumătate de oră plecăm. Flăcăiașul îmi face semn cu mîna, urîndu-mi drum bun. Ieșim pe șosea. E o noapte atît de adîncă, încît ai impresia că te afli într-o peșteră. Ștergătorul electric se plimbă ca limba unui metronom pe parbrizul zebrat de șuvițe minuscule de apă. Un singur ștergător funcționează, celălalt zace paralitic.

Încerc să străbat cu privirile întunericul din jur, dar nu reușesc. Cu excepția fascicolelor de lumină gălbuie ale farurilor, bezna atîrnă asupra noastră grea, ca un linţoliu. De la o vreme am predilecție pentru comparațiile macabre.

Vecinul e vorbăreț. Îmi spune că îl cheamă Antonio Carnevale, că în afară de cei trei copii pe care i-am văzut acasă, mai are trei fete la oraș. Una e elevă într-un internat, celelalte au serviciu la un magazin de confecții din Palermo. Cred că fetele astea mai au și alte ocupații marginale, căci tatăl este uimit de cîștigurile lor. Nu-mi spune ce transportă cu mașina lui și nici nu-l întreb. Sporovăiește apoi despre tinerețea lui. E tare mîndru de isprăvile sale din trecut. Îmi vorbește și despre serviciul militar, pe care l-a făcut la infanterie. M-a ameţit vorbind. Monologul lui are proprietăți de somnifer.

Trecem de San Cipirrello. Mai avem de parcurs vreo zece kilometri pînă la Partinico. Îi întrerup poliloghia și îl întreb dacă nu vrea să facă un ocol pînă la Alcamo. Îi spun că sînt gata să-l despăgubesc pentru timpul pierdut.

Îmi răspunde că m-ar servi, dar că înainte de miezul nopții trebuie să fie la Carini. Camioneta e atît de veche,

încît nu poate să facă drumuri prea lungi și nici să meargă cu viteză mare.

A renunțat să mai vorbească. Și-a deșertat probabil sacul și acum are poftă de fluierat. Fluieră de îmi scrijelește auzul.

— Nici un tînăr din Corleone nu mă întrece la fluierat, se laudă. Fluieram serenade mai plăcut decît o orchestră de chitare.

Îl las să vorbească. Gîndurile mele urmează alt făgaș. Camioneta asta mi-ar prinde foarte bine. Aș putea să merg cu ea pînă la Trapani. Are un aspect atît de neutru, încît ar trece neobservată. Mă gîndesc să scot pistolul, să-l silesc pe Antonio să coboare din mașină, apoi să trec la volan și să plec mai departe. Gestul n-ar fi tocmai frumos, dar scopul scuză mijloacele. În definitiv nu aș face decît să-i împrumut mașina și să-l las să umble pe jos cîțiva kilometri pînă la Partinico.

Dar Antonio nu-mi dă ocazia să săvîrșesc o acțiune care mi-ar fi repugnat. Oprește camioneta.

— Am mîncat cam multă fasole în seara asta. Mă ierți o clipă.

Coboară din mașină, sare șanțul și se lasă pe vine, la cîțiva metri de șosea. Profit de ocazie și mă instalez la volan. Scot din buzunar un teanc de lire, le fac sul și le arunc afară.

— Chiria pentru camionetă, îi strig lui Antonio. Ai s-o primești înapoi în aceeași stare, peste o zi sau două. *Arrivederci*, Antonio.

Cu pantalonii în vine, Antonio se repede spre mașină. Nu are timp să mă ajungă. Camioneta a și pornit. Aud protestele și înjurăturile lui. Bietul om ! Acum nu mai am nici o grijă. Lui Antonio îi va trebui cel puțin două ore ca să ajungă pe jos pînă la Partinico. Pînă să anunțe pe carabinieri, pînă să se dea alarma, intru în Trapani. Las camioneta într-un colț pe stradă. Are s-o găsească poliția. Iar eu mă înfățișez unchiului Matteo.

Nu pot să mă plîng că soarta mi-a fost potrivnică. Încep să cred că am norocul lui Buchalter. În fond, de ce nu l-aș avea ?

Motorul camionetei trage destul de bine. Iau benzină din Partinico şi o cotesc la stînga, spre Aleamo. Ploaia măruntă continuă să se cearnă. Bietul Antonio !...

Şoseaua asfaltată îşi deapănă linia albă, mediană, ca un fir al Ariadnei. Motorul duduie astmatic. Tacheţii fac gălăgie, clănţănind pe întrecute...

Aşa clănţăneau şi tacheţii jeepului care mă ducea de la Alahabad spre nord-vest, de-a lungul Gangelui. Apoi am părăsit şoseaua, luînd-o spre stînga, de-a dreptul peste cîmpul nisipos, cu iarbă săracă.

Mă aflam de trei luni în India. Făcusem pace cu Nocera. Un fel de pace înarmată, premergătoare războiului. Nocera îşi dăduse seama că nu poate scăpa de mine, iar eu ajunsesem la concluzia că trebuia să lucrez cu mult tact, spre a-l înlătura.

Nocera nu mă putea suferi. De mult ar fi încercat să mă lichideze, dacă nu s-ar fi temut de un conflict deschis cu Mafia. Nocera nu se putea lipsi însă de colaborarea „Onoratei Familii". Mafia îi procura aurul pe care Nocera îl introducea prin contrabandă în India, realizînd beneficii imense. În locul aurului, obţinea rupii indiene, a căror ieşire din ţară era de asemenea interzisă. Dar contrabandiştii nu ţineau seamă de aceste oprelişti. Aurul continua să intre şi rupiile să iasă peste graniţă într-un continuu du-te-vino. Cu rupiile astfel obţinute, cumpăram stupefiante din Iran. Stupefiantele luau apoi drumul Americii de Nord, via Europa Occidentală.

În ultima vreme, Nocera fusese nenorocos. Pierduse cîteva transporturi de aur, unele confiscate de vameşii şi de poliţia indiană, altele furate de bande rivale. Aceste pierderi repetate puseseră pe gînduri pe căpeteniile „Onoratei Familii", care mă trimiseseră să fac ordine.

Trei luni m-am documentat. Am străbătut India de la Bombay la Calcutta şi de la Delhi la Madras. Am călătorit cu trenul şi cu avionul, cu automobilul şi cu caravanele de cămile. Am făcut apoi un salt pînă la Macao şi Hong-Kong, spre a tatona modul de lucru al poliţiei, al vameşilor, al Interpolului.

Nocera nu exagera cînd afirma că intrarea aurului prin contrabandă în India întîmpina dificultăţi sporite. Cantităţi importante de aur erau interceptate de autorităţi nu numai în porturi, dar şi pe aerodromuri. Contrabandiştii, care purtau pe sub haine corsete împănate cu cîte treizeci sau patruzeci de kilograme de aur, erau prinşi tot mai des. Aurul intra în India şi sub alte forme. Automobile cu diferite piese turnate din aur, valize diplomatice încărcate cu aur, nave cu bărci de salvare căptuşite cu aur, extinctoare montate în aur, frigidere care în realitate nu erau decît receptacule de aur. Aurul era ascuns şi în lăzile cu gunoi, şi în cosciuge, şi în lădiţe cu etichete „instrumente chirurgicale". Rupiile ieşea ceva mai uşor.

După cercetări intensive, am ajuns la concluzia că era ceva putred în reţeaua lui Nocera.

În primul rînd, am hotărît să folosesc mijloace noi, îndrăzneţe, care să-mi permită a introduce în India masive cantităţi de aur. Unul din aceste mijloace era pirateria aeriană. Pe unul din avioanele de călători care făceau curse Londra—Paris—Beyruth—Karaci—New Delhi—Bangkok—Hong-Kong, m-am gîndit să încarc două mii kilograme de aur, în cutii avînd eticheta „instrumente optice", cu destinaţia Singapore. În mod curent aurul transportat cu avioanele ajungea mai întîi la Hong-Kong sau la Singapore. Acolo era fracţionat şi dirijat prin diferite mijloace spre India.

Eu am simplificat problema. De ce să facem asemenea ocoluri, cînd aurul ar putea fi debarcat direct în India ? În vreme ce avionul ar zbura deasupra Indiei, un grup de comando l-ar deturna spre un punct fixat în prealabil. În acel punct — îndepărtat de centrele populate sau de arterele de mare circulaţie — pilotul ar fi silit să aterizeze forţat. Aurul avea să fie transbordat în autocamioane — concentrate din timp la locul convenit — apoi cărat rapid la Delhi, Alahabad sau Calcutta, pe sub nasul poliţiştilor. Cînd autorităţile, alertate, aveau să ajungă la locul aterizării, aurul s-ar fi aflat deja la loc sigur.

Cînd i-am vorbit prima oară lui Nocera despre proiectul ăsta, m-a făcut nebun. În cele din urmă am reuşit să-l conving. Beneficiile pe care le-am fi recoltat ar fi fost atît de importante, încît numai un imbecil s-ar fi împotrivit executării planului meu.

L-am pus deci în practică.

Am ales un loc propice pentru aterizarea forţată a avionului cu încărcătură de aur, m-am instalat sub o umbrelă, în mijlocul oamenilor mei de încredere şi m-am pregătit de aşteptare. Parcă aş fi fost un general în fruntea statului său major.

Fixasem toate amănuntele acestei operaţii. Studiasem din timp nenumărate ipoteze. Drumul avionului de la Londra la Karaci se desfăşurase fără nici un incident. La miezul nopţii decolase de pe aeroportul capitalei Pakistanului, îndreptîndu-se spre Calcutta, unde trebuia să aterizeze trei ore mai tîrziu. Aproximativ în jurul orei două urma să survoleze împrejurimile Alahabadului.

Terenul de aterizare, ales de mine, era plasat în mijlocul unei regiuni aride, aproape pustii. Am jalonat terenul cu lanterne electrice. Aproape de ora două am dat dispoziţie să fie aprinse luminile. Zbîrnîitul îndepărtat al unui avion a făcut să-mi bată inima cu putere. Dacă reuşeam, prestigiul mi-ar fi crescut vertiginos nu numai în ochii Mafiei, dar şi ai lui Nocera. Dacă dădeam greş, mă compromiteam iremediabil. Nocera, un tradiţionalist convins în operaţiile sale de contrabandă, m-ar fi acuzat că l-am sabotat cu inovaţiile mele. Mă întrebam dacă grupul de comando reuşise să dea lovitura. Ştiam că paza avioanelor era mult mai severă de cînd cu numeroasele atentate politice săvîrşite împotriva aeronavelor abisiniene şi israeliene.

Deodată, Saki, tînărul meu adjutant — un indian cu ochi migdalaţi şi siluetă şerpuitoare de dansator — a început să strige triumfător.

— Am stabilit legătura cu grupul de comando de pe avion.

În microradioemiţătorul său se auzea glasul şefului grupei.

— Allo, Bengal, allo Bengal, aici Gangele, aici Gangele. Văzut luminile de balizaj. Coborîm. Gata.

Saki formulă îndată răspunsul.

— Allo Gangele, allo Gangele ! Aici Bengal, recepţionat mesajul. Totul e în ordine. Direcţia vîntului Est-Est-Sud către West—West-Nord. Aterizaţi.

Zece minute mai tîrziu, Boeingul 707 ateriza pe burtă într-un fantastic nor de praf. Avusesem grijă să stropesc terenul cu o substanţă ignifugă.

Am respirat uşurat. Uriaşa aeronavă nici nu a capotat, nici nu a luat foc. Autocamioanele grupate dincolo de balize s-au apropiat de avion. Transbordarea aurului s-a efectuat în cincisprezece minute, sub ochii pasagerilor şi echipajului, care stăteau buluciţi la ferestre. Nu-i lăsasem să coboare ca să nu ne încurce treburile. După ce am transportat ultima lădiţă de aur, mi-am urcat oamenii în maşini şi ne-am îndepărtat de avion. Grupul de commando avusese grijă să distrugă aparatele de radio de la bordul aeronavei.

În seara următoare, în vreme ce serbam succesul în compania lui Nocera, golind o sticlă de şampanie, Saki mi-a adus jurnalele de seară.

— Se vorbeşte despre noi, *boss*.

Pe prima pagină a tuturor ziarelor, era relatată cu lux de amănunte aterizarea forţată a avionului Boeing 707, deturnat de la ruta sa normală de un grup de teroriști. Nu se vorbea despre aurul intrat prin contrabandă în India. Autorităţile nu cunoşteau încă adevăratul conţinut al lădiţelor cu „instrumente optice", sau aflaseră despre aur dar ascundeau acest fapt în interesul cercetărilor. În definitiv acest lucru mă interesa prea puţin. Esenţial era faptul că introdusesem o mare cantitate de aur în India, fără să suport nici o pierdere.

— Figura asta cu deturnarea avionului n-o s-o mai putem folosi a doua oară, i-am spus lui Nocera. Pe viitor am de gînd să utilizez alte procedee. Voi amenaja în junglă piste de aterizaj pentru avioanele noastre.

Nocera m-a înghiontit familiar cu cotul.

— Şmecherule, nu eşti deloc original. Traficanţii de stupefiante din America de Sud folosesc de multă vreme piste secrete de aterizaj, în plină junglă.

Deşi nu înceta să-şi manifeste admiraţia pentru ceea ce numea el „trăznelile" mele, mi-am dat seama că mă ura mai mult ca niciodată. Colaborarea noastră părea foarte strînsă. În realitate, oamenii lui mă urmăreau fără încetare. A mai încercat o dată să mă suprime, dar nu a reuşit. Avusesem grijă să-mi iau măsuri de precauţie. Nu ieşeam niciodată singur din casă, mă hrăneam numai cu mîncăruri preparate de bucătarul meu personal, şi ajunsesem să port pe sub haine un pieptar garantat împotriva gloanţelor. Nu ştiu dacă ar fi făcut faţă unei rafale de mitraliere, aşa cum pretindeau reclamele şi modul de folosire al pieptarului. M-a ferit însă de un cuţit, pe care un necunoscut — neidentificat nici pînă azi — mi l-a aruncat în spate, în vreme ce ieşeam dintr-un local de noapte, escortat de oamenii mei.

Curînd după acest atentat nereuşit, am primit vizita unui american cu mutră severă de cleric. După ce am schimbat cîteva cuvinte, mi-am dat seama că era mai scelerat decît Belzebuth. Tipul, pe nume John Armstrong — am aflat mai tîrziu că numele, ca şi înfăţişarea erau de împrumut — mi-a făcut o propunere interesantă.

— De ce nu ai renunţa pe viitor la colaborarea cu Sicilia ? Dacă ne-ai prefera pe noi, ai realiza beneficii sporite de pe urma traficului de stupefiante. În loc să le expediezi în Statele Unite pe ruta obişnuită — Orientul Mijlociu, Mediterana, Franţa —, le îndrumezi tot spre Statele Unite, dar prin Hong-Kong şi Hawai. Scurtezi drumurile şi micşorezi riscurile.

Formula nu era lipsită de raţiune. Dar nu o puteam accepta, fără să mă asigur în prealabil că John Armstrong nu este un agent provocator din partea Mafiei siciliene sau a lui Nocera.

— Ai discutat şi cu şeful meu ? l-am întrebat.

— Care şef ? a rostit Armstrong.

— Adolfo Nocera.

Armstrong şi-a şters cu batista lentilele ochelarilor înrămaţi cu metal.

— Nocera nu ne interesează. Omul ăsta este ca și terminat. Te previn că cochetează cu organizația Doamnei Wong. În ziua în care va încheia un acord cu Doamna Wong, poți să-ți iei adio de la viață. În clipa în care va rupe punțile cu Mafia siciliană, nu va mai avea nevoie să te menajeze. Te va înlătura ca pe o măsea stricată, fiindcă nu se va mai teme de represalii.

— Cine e Doamna Wong ?

— Satrapul unei foarte puternice organizații piratерești, cu aria de activitate în mările și oceanele Extremului Orient. Doamna Wong se ocupă și cu stupefiantele.

Americanul cu mutră de cleric m-a privit lung.

— Dacă ții la viață, să nu te încurci cu organizația Doamnei Wong. Noi îți oferim condiții cinstite de colaborare.

— Pentru moment, Mr. Armstrong, nu sînt dispus să-mi schimb orientarea.

Americanul m-a fixat prin ochelarii săi strălucitori.

— Nici o supărare, Mr. Bellocampo. Sînt dispus să aștept. Organizația mea oferă condiții care sfidează orice concurență. Și încă o chestiune. Pentru aliații noștri sîntem loiali pînă la moarte. Pe rivali îi urmărim tot pînă la moarte.

— Este o amenințare, Mr. Armstrong ?

— Oh, nu. O simplă informație, Mr. Bellocampo. Poate că ai să te răzgîndești. În orice caz, oferta noastră rămîne deschisă.

Și-a luat pălăria, m-a salutat, apoi a plecat demn, ca un pastor...

O cireadă de vite îmi taie drumul. Farurile luminează o pădure de coarne, ochi blînzi și catifelați de rumegătoare, sarici lățoase. Am oprit. Animalele se scurg pe lîngă mașină ca o ușă tumultoasă. Șoseaua se liberează iarăși. Pe asfaltul ud vitele au lăsat un noroi vîscos, care face să derapeze cauciucurile.

Capul mi s-a golit de gînduri. Urmăresc automat goana șoselei pe sub roțile autocamionetei. Am senzația că mașina stă pe loc. Numai bornele fug, fug și copacii rari de pe marginea șoselei, fug și curbele și o căruță cu

caviltir, care merge de-a-ndaratelea cu cal cu tot. Senzația asta de nemișcare, de amorțire, de imponderabilitate, mă neliniștește. Nu mai sînt stăpîn pe nervii mei ? Opresc mașina. S-au oprit și șoseaua și pomii, și bornele. Ochii mei obosiți înregistrează totuși o mișcare, care nu există. Peisajul se deplasează încet, ca și cînd m-aș afla pe o scenă care execută o foarte lentă mișcare de rotație.

Cobor din mașină, în ploaie. Îmi scot pălăria și ridic obrazul spre cer. Picăturile reci de apă îmi răcoresc fruntea dogorită. Le simt cum cad pe pleoapele închise. Îmi trec mîna prin părul ud. Gestul ăsta familiar mă trezește din transă.

Deschid ochii. Copacii, șoseaua, bornele au încremenit. A încremenit și timpul. Sînt singur în imensitatea beznei, a ploii, a firii... –

Mă urc la volan. Camioneta pornește, tușind ca o babă scuturată de o bronșită cronică. Mi-am revenit. Am iarăși noțiunea timpului care fuge.

Fuge și camioneta. Mă apropii de Trapani. Ce primire îmi va face unchiul Matteo ? Poate că îmi va închide ușa în nas. N-ar fi imposibil. Unchiul Matteo are disciplina în sînge. Sînt sigur că mă dezaprobă. Am încălcat legile de fier ale „Onoratei Familii". Glasul sîngelui nu va pleda însă în favoarea mea ? Unchiul Matteo m-a apărat în fața instanțelor penale. Pe atunci eram un biet minor orpsit de soartă și de oameni. Azi sînt un om în toată firea. Se presupune că am discernămînt. Că am cunoscut gravitatea faptelor care mi-au atras condamnarea la moarte. Poate că mă va apăra și acum. Nu-mi fac iluzii. E mai bine să te aștepți la rău și să dai de bine, decît să se întîmple invers.

Intru în Trapani. Ora tîrzie și ploaia au golit orașul de locuitori. Nu se văd lumini la ferestre. În dosul uneia din aceste ferestre se află Veronica. Poate că la ora aceasta visează. Datorită somnului sau stupefiantelor ? De azi noapte și pînă acum s-a scurs un secol. Și eu trăiesc un vis. Un vis urît, care nu se mai termină.

Casa unchiului Matteo a apărut la capătul străzii. Las camioneta în fața unei cîrciumi. Cine o va vedea acolo,

va spune că şoferul se află în cîrciumă, la un pahar cu vin. Îmi continui drumul pe jos. Merg cu pas sigur, ca şi cînd aş fi un ins paşnic care se întoarce acasă de la un spectacol.

Nu văd nici o siluetă suspectă. Intrarea principală a casei unchiului Matteo e luminată în plin de un lampadar. Dacă aş suna ca să mi se deschidă, aş constitui o ţintă ideală pentru un ins ascuns în umbra caselor de vizavi. Clădirea este înconjurată de o curte mare. După cîte ştiu, poarta de fier este întotdeauna deschisă. Unchiul Matteo nu se teme de hoţi. Care hoţ ar îndrăzni să facă o spărgere în casa uneia dintre căpeteniile Mafiei siciliene.

Mă strecor în curte, cu teama în suflet că de undeva ar putea să mă trăznească o ploaie de gloanţe. Curtea e cufundată în beznă. Cîţiva copaci cu coroane bogate, vaste umbrele de verdeaţă, împiedică razele lampadarelor din stradă să lumineze peronul de piatră din jurul casei. Merg repede pe lîngă zid, fără să fac zgomot. Am ajuns la intrarea din dos. Apăs încet clanţa. Uşa se deschide. Mă strecor într-un culoar şi închid uşa în urma mea. Ce-ar fi să mi se întindă o cursă, tocmai aici, în casa unchiului Matteo ? În subsolul ăsta m-ar putea împuşca fără să se audă din stradă detunăturile. Un loc ideal pentru o execuţie tainică. Urc scara de serviciu la parter. Pătrund în alt culoar, împodobit cu tablouri şi covoare persiene. O lampă orientală cu ciucuri de sticlă colorată aruncă o lumină slabă.

Uşa cabinetului de lucru al unchiului Matteo se află la capătul culoarului. Mă apropii în vîrful picioarelor şi o deschid. În cabinet e lumină. Canatul deschis al uşii nu-mi îngăduie să văd toată încăperea. Perdelele groase de catifea roşie, cu ciucuri negri, acoperă ferestrele. O măsuţă orientală, de abanos încrustat cu fildeş, o sofa, cîteva fotolii, dominate de biblioteca imensă cu volume de drept, covoarele orientale creează o atmosferă molcomă, *fin de siècle*. Închid uşa. Acum pot să văd şi restul odăii. Unchiul Matteo se află la biroul său. Mă priveşte nemişcat. Imobilitatea mă face în primul moment să cred că este mort.

— Bună seara, Nino, îmi spune el. Te aşteptam.

— Bună seara, unchiule Matteo.

Îmi scot pălăria şi o arunc pe sofa. Resimt, deodată, toată oboseala acumulată în ultimele zile. Îmi dezbrac şi pardesiul şi îl asvîrl peste pălărie. Mă aşez într-un fotoliu.

— Sînt istovit, şoptesc.

— Cred, răspunde unchiul Matteo.

— M-am temut să nu fiu împuşcat în preajma casei, îi spun.

— În Trapani nu ai a te teme. Te afli sub protecţia mea. Cel puţin pentru un timp. Ştiam că ai să vii. De aceea am şi lăsat Veturiei adresa din Termini. Îmi pare rău că nu m-ai găsit.

— Ştii de ce sînt acuzat ?

— Ştiu. E foarte grav. Am şi încercat să vorbesc cu Don Colo. Nu s-a lăsat înduplecat. Mi-a spus chiar că îl indispune insistenţa cu care am pledat în favoarea ta. Acum trebuie să ne gîndim la o soluţie.

Unchiul Matteo îşi împreună mîinile. Mă priveşte gînditor. Ce mult a îmbătrînit unchiul Matteo. Părul i-a albit, faţa i s-a brăzdat de şanţuri, i-au apărut cearcăne întunecate. Odată cu vîrsta, a căpătat o distincţie care îi lipsea în tinereţe.

— Fapta ta e foarte gravă, repetă el. Foarte, foarte gravă. Trebuie totuşi să te apăr. Din nefericire posibilităţile mele sînt limitate.

— O împăcare rămîne deci imposibilă ? îl întreb.

— Imposibilă, răspunde încet unchiul Matteo.

Face o pauză. Scoate dintr-o cutie de metal filigranată o havană.

— Nu-ţi ofer havane, fiindcă ştiu că nu fumezi aşa ceva, îmi spune.

Îi decapitează vîrful cu o ghilotină minusculă. Şi-o aprinde.

— Din cauza ta, Nino, mă aflu la o mare răscruce. Nu pot să uit că eşti nepotul meu. Nu pot să uit nici faptul că datorez credinţă Mafiei.

Expiră fumul havanei.

— Ce aş putea face pentru tine ? formulează el o întrebare care nu-mi este adresată mie, ci lui însuşi. Me-

dităză profund. Don Calo mi-a pretins să nu mă mai amestec, adaugă el după cîteva clipe.

Aruncă un rotocol de fum, care se înalţă încetişor spre tavan şi se încurcă în braţele candelabrului de bronz.

— Aş putea să te strecor într-o mînăstire, unde te-ai bucura de dreptul de azil. Ştiu însă că te-ai simţi mai rău ca la închisoare. În sfîrşit, am să mă mai gîndesc. În noaptea asta ai să dormi în odaia oaspeţilor. Veturia ţi-a pregătit un pat bun şi o cină suculentă. Cred că eşti înfometat.

Mă ridic din fotoliu, îmi iau pardesiul şi pălăria.

— Îţi mulţumesc, unchiule Matteo, pentru tot ce ai făcut pentru mine. Cred totuşi că ar fi mai bine să plec. Nu vreau să-ţi creez neplăceri.

Unchiul Matteo zîmbeşte.

— Nu-mi purta mie de grijă, Nino. Dacă am ajuns la concluzia că trebuie să te apăr, înseamnă că am cîntărit bine argumentele pro şi contra. Du-te şi te culcă. În noaptea asta poţi să dormi liniştit.

I-am mulţumit din nou, mi-am luat rămas bun, apoi am părăsit cabinetul de lucru. În camera de oaspeţi o găsesc pe Veturia, care se învîrteşte în jurul unei mese acoperită cu bunătăţi. În special peşte şi vînat, preparate aşa cum numai ea ştie să prepare. Sînt şi două sticle de Moscato şi o sticlă de Marsala. Veturia a îmbătrînit mai rău decît stăpînul ei. Este albă ca o oaie, s-a încreţit la faţă, s-a cocoşat, dar continuă să trebăluiască, plină de vioiciune, aşa cum o ştiu din copilărie. Veturia se arată foarte bucuroasă de vizita mea. Dacă ar şti ce de complicaţii are să genereze prezenţa mea, cred că n-ar mai fi atît de încîntată.

Mă aşez la masă şi fac cinste bunătăţilor servite. La desert îmi aduce portocale, banane şi curmale. Ştie că îmi plac fructele, şi mai ales bananele...

Ori de cîte ori desfac coaja unei banane, îmi aduc aminte de vărul meu Tadeo.

— Aşa cum despoi banana asta de coajă, aşa despoi femeile îmi spunea el, în vreme ce smulgea fîşie cu fîşie

învelișul chihlimbariu al unei banane atît de bine coapte, încît începeau să i se întunece ușor muchiile zemoase.

Dacă îmi analizez bine faptele, sînt un răufăcător. Am terorizat, am șantajat, am făcut contrabandă, am ucis. Sînt însă un răufăcător de înaltă clasă. E și asta o consolare. Fărdelegile mele mi-au adus celebritatea. Tadeo, în schimb, era un răufăcător de mică anvergură. Un ins meschin, laș, ipocrit, lingușitor. Față de cei mai slabi decît el, era tiranic. Față de cei puternici, se tîra cu burta de pămînt. Specialitatea lui este violul. Și-a început cariera batjocorind slujnicuțele angajate de mamă-sa. Unchiul Spiridone și mătușa Zenobia făceau haz de isprăvile lui. „Abia a împlinit cincisprezece ani, dar se comportă ca un bărbat în toată firea", obișnuiau ei să spună cu mîndrie.

Dacă fata rămînea gravidă, o dădeau pe mîna unei moașe cu experiență, care o ușura de sarcină, apoi o concediau, avînd grijă să-i încredințeze o frumoasă scrisoare de recomandație.

Mai tîrziu i-au luat lui Tadeo un Fiat 850. „Să aibă băiatul cu ce să se distreze". Deși abia împlinise douăzeci de ani, Tadeo începuse să se îngrașe. Avea o piele de o albeață bolnăvicioasă, perniță de grăsime pe șolduri, burta manifesta o supărătoare tendință spre rotunjire, iar părul prinsese să i se rărească.

Pe vremea aceea începusem să mă bucur de o oarecare notorietate la Palermo. În afară de faptul că eram nepotul lui Matteo di Girolamo — o reputată piesă de nouăzeci — îmi dovedisem meritele într-o serie de lovituri îndrăznețe. Don Ugo Alcesi mă recomandase călduros însuși șefului suprem al Mafiei siciliene.

Într-o seară, întorcîndu-mă de la un spectacol — mă înnebuneam după filmele de cinematograf — l-am găsit în fața casei mele pe Tadeo care — după cum mi-a spus chiar el — mă aștepta cu înfrigurare de cîteva ore. Era înspăimîntat. Avea în ochi o expresie rătăcită și îi tremurau mîinile.

— Trebuie să-ți vorbesc, Nino. Am dat de dracul.

L-am poftit în casă. Locuiam pe atunci într-un mic apartament pe Via San Cristoforo. Tadeo tremura atît

de tare, încît i-am dat să bea trei coniacuri, pe nerăsuflate. Asta l-a mai calmat puţin.

— Acum spune-mi ce s-a întîmplat, l-am poftit, după ce mi-am degustat coniacul.

— Sînt urmărit de doi derbedei care mă şantajează. Mi-au stors pînă acum sume importante.

Apoi Tadeo s-a avîntat într-o poveste incoerentă, întretăiată de suspine şi exclamaţii tipic italieneşti. Am putut să înţeleg că Tadeo, împreună cu doi prieteni ai săi, ieşeau la plimbare cu Fiatul. Pofteau în maşină pe cîte o biată fată, agăţată cine ştie de pe unde, o plimbau în împrejurimile oraşului, iar cînd ajungeau în vreun loc pustiu, o coborau cu sila din maşină, o batjocoreau pe rînd, apoi plecau, lăsînd-o să se întoarcă singură acasă. Isprava se repetase de mai multe ori. Fetele nu reclamau. Poate că le era ruşine. Ultima oară însă, lui Tadeo i se încurcaseră socotelile. O fată, mai îndrăzneaţă decît celelalte, se plînsese la poliţie. Medicul legist de serviciu o consultase, eliberînd un certificat de constatare a violului. Afacerea luase amploare. Se amestecase parchetul. Fata avea doi martori. Nişte vagabonzi, care se odihneau într-un desiş, din apropiere. Nu numai că văzuseră totul, dar luaseră şi numărul maşinii.

— Tata nu ştie nimic, mi s-a destăinuit Tadeo. Dacă ar afla, m-ar omorî.

Deodată, a îngenuncheat în faţa mea.

— Scapă-mă, Nino, scapă-mă ! Sînt disperat. Nu ştiu ce să mă fac.

Frica din ochii lui avea ceva abject. L-am poftit să se ridice.

— E ruşinos să te milogeşti, Tadeo. Aş vrea să te ajut. Dar cu poliţia şi cu procurorii nu stau tocmai bine.

Tadeo m-a privit cu viclenie.

— Ar exista un mijloc. Să dispară martorii.

— Cum adică ?

Tadeo mi-a zîmbit servil.

— Dacă i-ai suprima tu ?

— Eşti nebun, am replicat. Să risc munca silnică pe viaţă, ca să te scap de doi martori supărători !

Tadeo a început să-şi frîngă mîinile.

— Dacă martorii nu sînt împiedicaţi să vorbească, mă paşte închisoarea.

Puţin îmi păsa dacă Tadeo avea să facă sau nu închisoare. Relaţiile noastre de prietenie nu fuseseră tocmai strînse.

— De ce nu te adresezi unchiului Matteo ? l-am întrebat. Are, în orice caz, mai multe relaţii decît mine.

— Unchiul Matteo e în Elveţia de două săptămîni. Nu ştiu cînd are să se înapoieze.

— Băiatule dragă, du-te la un avocat, l-am sfătuit. Nu ai altceva mai bun de făcut.

În noaptea aceea a plecat distrus.

A doua zi, de dimineaţă, m-au trezit din somn unchiul Spiridone şi mătuşa Zenobia. Mi-am aruncat un halat pe mine şi i-am primit în salonaş.

Unchiul Spiridone era vînăt. Mi-a declarat că abia aflase de pacostea căzută pe capul fiului său. Mătuşa Zenobia avea ochii plînşi, iar cerceii cu ciucuri de aur pendulau mai violent ca altădată. Amîndoi m-au implorat să le salvez fiul. Să nu las a fi pătat numele familiilor di Girolamo şi Trabona. Dacă unchiul Matteo ar afla că n-am stat cu mîinile în sîn, m-ar blama cu siguranţă.

Plictisit de rugăminţile lor, am acceptat să mă ocup de această afacere. Adevărul este că nu mi-a fost prea greu să soluţionez criza. Prin oamenii mei am dat uşor de urma ceelor doi vagabonzi. Le-am oferit să aleagă : sau o sumă rezonabilă de bani şi dispariţia voluntară din Palermo, sau un cuţit între coaste şi somnul cel de veci. Cum era şi firesc, vagabonzii au ales prima variantă. Au luat banii şi s-au făcut nevăzuţi. La termenul de judecată, Tadeo şi prietenii săi au fost achitaţi din lipsă de probe.

Unchiul Spiridone şi mătuşa Zenobia mi-au jurat recunoştinţă veşnică. Veşnicia a durat exact patru săptămîni. La sfîrşitul acestui interval de timp, m-am înfăţişat unchiului Spiridone şi i-am solicitat un împrumut. Voiam să mă lansez într-o afacere pe cont propriu. Pe vremea aceea nu o duceam strălucit cu banii. Cheltuiam mult, căci petreceam noapte de noapte, dornic să recu-

perez timpul pierdut la școala de corecție și la închisoarea Ucciardone.

Spre surprinderea mea, unchiul Spiridone a refuzat să mă ajute, sub cuvînt că negoțul stagna. Nu i-am zis nimic, dar m-am jurat să nu-i mai calc pragul.

Împrejurările m-au răzbunat mai repede și mai crud decît aș fi dorit-o. Cam la un an după treaba asta, Tadeo a dat de un nou bucluc. Fata pe care a acostat-o, pe Via Maqueda, era fiica unui mafiot cu oarecare suprafață. Tadeo nu știa însă acest lucru. A invitat-o la plimbare, a dus-o afară din oraș și acolo a batjocorit-o împreună cu cei doi prieteni ai săi.

Riposta a fost fulgerătoare. Trei zile după această ispravă, Tadeo și cei doi amici au fost găsiți uciși pe un loc viran din împrejurimile orașului. Înainte de a fi sugrumați, li se extirpaseră testiculele și li se vîrîseră căluș în gură. Asta era pedeapsa rezervată tuturor acelora care necinsteau nevestele sau fiicele mafioților...

Veturia îmi umple paharul cu vin.

— Îți mai amintești de vărul meu Tadeo ? o întreb.

— Cum să nu ? A avut o moarte îngrozitoare. Veturia își face semnul crucii. Și-a dat sufletul în chinuri atît de cumplite, încît și-a plătit toate păcatele.

— Ți-e frică de moarte, Veturia ?

— Nu mi-e frică. Dacă mi-ar fi, aș schimba lucrurile cu ceva ? Las totul să meargă de la sine. Poate că mîine n-am să mai fiu în viață. Ei și ? Mă bucur de clipa de azi.

— Te mulțumești cu puțin, Veturia.

— Oamenii care se mulțumesc cu puțin sînt fericiți. Dacă aș vrea acum să am o casă mare, și n-aș putea să-mi împlinesc dorința, mi-aș amărî zilele.

Îmi golesc paharul.

— Ai dreptate, Veturia.

Bătrîna îmi zîmbește cu bunătate. Cred că este cam simplută. Am terminat cu masa.

— Pot să strîng ? mă întrebă Veturia cu glasul ei ca molcom.

— Strînge. Am mîncat împărăteşte. Mulţumesc.

Veturia înclină din cap. În cîteva clipe masa s-a eliberat de tacîmuri, de farfuriile murdare, de cuvertura albă, apretată. Mi-a lăsat carafa cu vin şi un pahar cu picior. Îmi urează noapte bună şi iese.

„Poate că mîine n-am să mai fiu în viaţă". Vorbele ei sînt oare profetice ? Dacă m-aş fi mulţumit cu puţin, n-aş fi ajuns aici. Dar nici n-aş fi gustat viaţa din plin. Am trăit cu dureroasă intensitate. M-am bucurat de toate plăcerile. Dacă va fi să mor, am să plec dintre cei vii, sătul.

Mai golesc un pahar cu vin. Mă dezbrac. Veturia mi-a pregătit baia. Mă afund în apa caldă, moleşitoare. E atît de bine. Mă destind. Acum îmi poartă altul de grijă. Nu se poate spune că n-am avut noroc în viaţă. După moartea mamei, cînd mă încolţise deznădejdea, unchiul Pietro, abatele, mi-a întins o mînă proteguitoare. Apoi unchiul Matteo a intervenit în viaţa mea, scoţîndu-mă de urechi din Pantellaria. Şi Don Alcessi m-a sprijinit. Şi Louis Valentine. În America, Louis Valentine a fost pentru mine un al doilea părinte. L-am pierdut tocmai cînd aş fi avut mai multă nevoie de el. Şi pe unchiul Pietro l-am pierdut în împrejurări asemănătoare. Don Ugo a murit în patul lui, înconjurat de nevastă, de copii şi nepoţi. Un sfîrşit liniştit, de care au parte puţini mafioţi. Dintre toţi oamenii care şi-au întins cu bunăvoinţă mîna asupra mea, numai unchiul Matteo se mai află în viaţă. A intervenit în momentul cel mai critic. Mă scoate din mlaştină în clipa în care noroiul mi-a ajuns la gură. Acum pot să dorm liniştit.

Ies din baie. Pe jumătate adormit, mă şterg cu prosopul moale care miroase a lavandă. Şi cearceafurile şi perna miros a lavandă.

Ce-ar fi să telefonez Veronicăi ?

Nu e prea tîrziu. Cred că nu i-a ajuns încă la ureche veste morţii Corinei. Nu. N-am să-i telefonez. Mi-e somn. Mi-e tare somn. Mă cufund într-o beznă moale, de puf. Stele căzătoare cu cozi albe, verzui, roşiatice, străbat noaptea, dezvăluindu-şi cozile de păun. Alte stele ţîşnesc de jos în sus, geyzere luminoase, focuri de artificii multico-

loare... Culori, culori, culori... Chipuri omeneşti cu contururi nedesluşite... Văzute prin oglinda unei ape, joacă, tremură, se tulbură, dispar... Cine să fie ?... Un dovleac, sau luna, mă priveşte cu ochii lui Don Caló... Cîtă ură varsă ochii lui Don Caló... Sînt verzi şi aruncă scîntei... Scîntei aruncă şi Vezuviul. Unchiul Matteo îşi întinde braţele spre culmile muntelui... Ce braţe lungi are... Cu mîinile făcute pîlnie, vrea să pună căluş vulcanului... Cine va fi mai tare ? Vezuviul sau unchiul Matteo ?... Don Caló rîde... Îi aud glasul dogit... Rîde şi Veronica... Din nările ei ţîşnesc şuvoaie de fum... Stranie mai e Veronica ! A luat înfăţişarea damei din patul lui Ercole... Ercole s-a ridicat din bălăriile în care a zăcut pînă acum. E vesel. Rîde şi el... Ce farsă strașnică, Nino !... Noi sîntem cei mai buni prieteni... Păzea !... Vin să te iau, Nino, fereşte-te !... Ercole rîde, rîde cu hohote, arătîndu-şi dinţii albi, strălucitori. Dinţii îi cresc lungi, colţi de crocodil, de hipopotam, de elefant... Un şarpe se strecoară spre mine... Îl lovesc în cap cu colţul de elefant... Şarpele se răsuceşte sfichiuind aerul cu coada-i de foc... Colţi de elefant... Corina !... Corina !... Nu bea vinul !... Nu, nu-l bea !... Aşteaptă-mă !... Te aştept, dragule... Am telegrafiat mamei ... Mă va aştepta şi ea, două zile... şi doamna Wong mă aşteaptă... Mă aşteaptă Ingrid, mă aşteaptă Nocera, mă aşteaptă Mary... Pe Corina o aşteaptă cu toţii ? Sau pe mine mă aşteaptă ?... Mă cheamă... şi Tadeo mă cheamă... Ţine ceva în gură... Ce ţine ?... Ah, da, bananele verzi, despuiate... Din banane ies femei goale, ispititoare, tentante... Fug după ele... Vreau să le îmbrăţişez... Aşteptaţi-mă... Bine, te aşteptăm !... Glasul lui Ingrid îmi sună în ureche... Te aştept, Nino... Mă mîngîie pe păr... O puşcă mitralieră scuipă foc... tat — tat — tat — tat — tat...

Sar în capul oaselor.

Cineva ciocăneşte în uşă.

E ziuă. Soarele bate în ferestre.

— Intră !

Se deschide uşa. Unchiul Mateo apare în prag. Poartă un costum bleu marine la două rînduri, foarte frumos croit. Părul alb are onduleuri mari. E bărbierit proaspăt.

— Bună dimineaţa, ai dormit bine, Nino ?

— Bună dimineaţa, unchiule Matteo. Datorită dumitale, am dormit fără griji. Ca un prunc.

— Mă bucur.

Unchiul Matteo trage un scaun la picioarele patului şi se aşază picior peste picior.

— Îţi aduc o veste, Nino. Am rupt toate punţile cu Don Caló.

— Cum se poate ?

— Azi noapte, continuă unchiul Matteo, magazinul lui Spiridone a ars pînă în temelii. Iar secretarul meu, care se afla la Palermo, a fost găsit strangulat în camera sa de la hotel. Don Caló mi-a dat un dublu avertisment. Aşteaptă acum reacţia mea.

— Şi ? îl întreb cu sufletul la gură.

— N-am de gînd să capitulez. Se uită la ceasul său de mină. Nouă, rosteşte el. Aştept veşti de la Palermo. Îmbracă-te. Mă găseşti jos. Luăm micul dejun împreună.

Unchiul Matteo îmi zîmbeşte, se ridică de pe scaun şi părăseşte camera, calm, ca un preot în timpul slujbei religioase. Sînt uluit. Unchiul Matteo a îndrăznit să-l înfrunte pe Don Caló Castiglione ! Cine şi-ar fi închipuit una ca asta !

Mă bărbieresc la repezeală. Ce explicaţie are rebeliunea unchiului Matteo ? A făcut-o pentru mine ? N-aş crede. Unchiul Matteo este extrem de calculat. Îşi pregăteşte loviturile cu minuţiozitatea unui şahist angajat într-o partidă de campionat mondial. Mai mult ca sigur că de multă vreme plănuia să-şi ia libertatea de acţiune faţă de Palermo. Eu n-am fost decît picătura de apă care a făcut să se reverse paharul. Sau poate şi mai puţin. Pretextul pe care-l căuta unchiul Matteo spre a se scutura de tutela lui Don Caló.

Îmi fac toaleta şi cobor la parter. Unchiul Matteo mă aşteaptă în sufragerie citind ziarele de dimineaţă. Veturia a servit micul dejun. Lapte, ciocolată, frişcă, ouă, şuncă, unt, dulceaţă, prăjituri. Unchiul Matteo o fost întotdeauna un sibarit. La apariţia mea, împăturește ziarele şi le aşază pe masă, la dreapta sa.

— Bietul Spiridone, exclamă el, în vreme ce își toarnă laptele aburind în ceașcă. Prostănacul ăsta plătește oalele sparte. Don Caló i-a incendiat magazinul, închipuindu-și că voi resimți din plin lovitura. Ar fi trebuit să știe că puțin mă sinchisesc de Spiridone și de scumpa lui jumătate. Pierderea secretarului meu e altceva...

Îmi torn și eu lapte.

— Aștept să obțin Roma la telefon, continuă unchiul Matteo. Aș pune pariu că la ora asta și Don Caló a cerut Roma.

I-am înțeles planul. Vrea să obțină sprijinul mărimilor din Capitală. Și unchiul Matteo are oamenii lui.

— În vreme ce dormeai, am lucrat, îmi spune zîmbindu-mi pe deasupra laptelui, peste care a turnat pulbere de ciocolată.

Telefonul zbîrnie. Aparatul e instalat pe o măsuță la îndemîna lui. Unchiul Matteo duce fără grabă receptorul la ureche.

— *Pronto* !... Cine ? Ah, tu ești Angelo !...

Îmi face semn cu mîna.

— Palermo, îmi explică el, îndepărtînd o clipă receptorul.

Continuă convorbirea telefonică.

— Berzele să-și ia zborul !... Cuiburile rămîn pustii ?... Foarte bine !... Dacă ai nevoie de cîteva lăzi cu sticle de șampanie... În regulă. Îți trimit... Păunul și-a pierdut penele ?... Iată o veste bună. Să-i trimiți o coroană din partea mea. Nu ! Două să fie. De trandafiri. Cei mai scumpi... Aștept vești...

Unchiul Matteo așază telefonul în furcă... Își freacă încîntat mîinile. Ard de nerăbdare să-l întreb pentru cine sînt coroanele. Dar mă abțin. Unchiul Matteo a folosit un limbaj cifrat. Desigur spre a nu fi înțeles de cei care ar fi ispitiți să-i intercepteze convorbirile telefonice. Dacă va voi să-mi explice înțelesul adevărat, cu atît mai bine.

— Bietul Enzo ! rostește el cu afectată tristețe. Cine ar fi crezut ! Pînă mai ieri era plin de viață și de sănătate.

— Care Enzo ? întreb.

— Enzo Gualda. Mina dreaptă a lui Don Caló. A murit, sărmanul. Acum o jumătate de oră. Fiatul lui îl aştepta ca de obicei în faţa casei, spre a-l duce la birou, cînd s-a apropiat de maşină a văzut pe secretarul său stînd cu capul rezemat de volan. Intrigat a deschis portiera. În aceeaşi clipă maşina a sărit în aer, facîndu-l bucăţi. Poliţiştii veniţi la faţa locului i-au găsit creierii lipiţi de peretele casei. Resturile secretarului atîrnau într-un pom din apropiere. Eh, Dumnezeu să-l ierte.

Îşi muie cornul rumenit în lapte.

— Ce amărît trebuie să fie Don Caló ! Am să-i trimit o telegramă de condoleanţe.

Am înţeles. Unchiul Matteo răzbunase asasinarea secretarului său. Surprinzător era faptul că ostilităţile se angajaseră cu asemenea violenţă, într-un timp atît de scurt. Am impresia că Don Caló la ora asta a şi uitat de existenţa mea.

Unchiul Matteo îşi soarbe tacticos cafeaua cu lapte. Îl recunosc în calmul cu care face faţă situaţiei. Don Caló este în permanenţă înconjurat de un numeros stat major. Dă ordine, se agită, ascultă încruntat rapoartele subalternilor, răspunde personal la apelurile telefonice. Unchiul Matteo stă singur. Nu-şi cheamă colaboratorii decît în cazuri extreme. Dirijează totul de la distanţă. E atîta linişte în casă, încît n-ai crede că în clipa asta s-a angajat într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte.

— Ai să lucrezi cu mine, nu-i aşa ?

— Sînt omul dumitale, unchiule Matteo.

Faţă de situaţia pe care am avut-o odinioară în Statele Unite, e o degradare să lucrez sub ordinele unei piese de 90 provinciale, chiar dacă această piesă este unchiul meu. Dacă ţin seama de faptul că omul ăsta m-a scăpat de la moarte şi că datorită lui îmi pot reface o situaţie în Mafie, considerentele de fals amor propriu nu-şi mai au rostul.

De ieri şi pînă azi, situaţia s-a răsturnat în favoarea mea. Evident, criza nu s-a rezolvat încă. Încleştarea dintre unchiul Matteo şi Don Caló se află abia la începuturile ei. Războaiele acestea din sînul Mafiei au urmări imprevizibile. Rebeliunea unchiului Matteo nu repre-

zintă un fenomen rarissim. Şi în Sicilia şi în Statele Unite, bătălia pentru putere în sînul Mafiei a prilejuit lupte intestine sîngeroase. Învinşii n-au întîlnit cruţare.

Aparent, rebeliunea unchiului Matteo s-a produs într-un moment nepotrivit. „Onorata Familie" siciliană face obiectul unor asalturi înverşunate din partea duşmanilor ei. Campaniile în presă, atacurile de la tribuna camerei deputaţilor, ostilitatea opiniei publice silesc justiţia şi forţele de represiune ale Statului să-şi înteţească activitatea împotriva mafioţilor. Tocmai acum cînd „Onorata Familie" ar trebui să aştepte cu capul în ţărînă trecerea furtunii, unchiul Matteo a dezlănţuit atacul împotriva lui Don Caló.

În realitate. lovitura lui nu s-a produs în contratimp. Şefii Mafiei îl vor sili pe Don Caló să nu treacă la represalii şi să accepte sciziunea, tocmai spre a nu spori vîlva, şi aşa destul de mare. Unchiul Matteo nu e prost. Mie, cel puţin. subtilitatea acestei strategii şi tactici nu-mi scapă.

Unchiul Matteo şi-a terminat micul dejun.

— Să trecem în birou, îmi spune.

Îşi strînge tacticos nodul cravatei, îşi trece mîna prin părul alb frumos ondulat, apoi se îndreaptă spre cabinetul de lucru. Îl urmez.

Acolo îl aşteaptă colaboratorii săi apropiaţi. Cinci la număr. Cunosc dintre ei numai pe Falcone Turinetti, mîna dreaptă a unchiului Matteo, şi pe Manolo Puddu, unul dintre locotenenţii lui. Falcone e tînăr şi foarte elegant. Însă ochii lui te îngheaţă. Puddu are mutra şi gesturile unui măcelar în haine de duminică. Cred că este un perfect executant, dar că n-ar fi în stare să ia hotărîri de unul singur. Ceilalţi trei au înfăţişare de burghezi liniştiţi. Primul e masiv. Un ochi cată aiurea, derutîndu-te. Nu-ţi poţi da seama dacă te priveşte pe tine, sau fixează alt punct. Al doilea e slab, uscat. Mîinile i se agită continuu, derulînd un şirag de cihlimbar. Al treilea e mai vîrstnic. Ţine ochii pe jumătate închişi. Ai zice că dormitează.

— Pe Falcone şi pe Manolo îi cunoşti, îmi spune unchiul Matteo. Iată şi pe Luca Buo, îmi arată el pe şaşiu. Luca Buo, Franco Liguoro, căruia îi mai spunem şi călugărul, fiindcă nu se lipseşte nici în somn de mătăniile lui, şi Niccardo Albrile, veteranul, alcătuiesc grupul meu de consilieri. Prieteni, se întoarce el către colaboratorii săi, pe Nino Bellocampo, nepotul meu, nu mai e nevoie să vi-l prezint. Mă îndoiesc că vreunul din voi să nu-i cunoască faima.

Falcone, Puddu şi Liguoro îmi zîmbesc. Înapoia zîmbetului lor deslușesc o ostilitate pe care reușesc anevoie să și-o ascundă. Luca Buo, şaşiul, e impenetrabil. Albrile, veteranul, abia clatină din cap.

Îmi dau seama că cel puţin primilor trei nu le convine prezenţa mea. Sînt convinşi că voi cîştiga un ascendent puternic asupra unchiului Matteo, lăsîndu-i în umbră.

— Falcone, glăsuieşte unchiul Matteo, în noaptea asta fabrica de bomboane a lui Nero Sirigu trebuie să sară în aer.

— Nero Sirigu ? mormăie întrebător Luca Buo, şaşiul. Nero Sirigu e cumnatul lui Don Caló.

— Nu-mi spui o noutate.

— Mînia lui Don Caló n-o să mai cunoască margini. *Don* Matteo.

— Asta şi vreau, Luca.

— Îşi va revărsa toată urgia asupra noastră.

— Caló e mai primejdios calm decît mînios. La mînie săvîrşeşte greşeli. Aştept să facă un pas greşit.

— Noi sîntem puţini şi ei sînt mulţi, intervine Riccardo Albrile, deschizînd un ochi.

— Ţi-e frică, Riccardo ? îl priveşte de sus unchiul Matteo.

— N-am spus asta, se apără Albrile, vădit indispus de riposta şefului său.

Liguoro îşi prefiră calm mătăniile.

— Ai dat de veste „amicilor" de la Roma ?

— Am dat. Luigi Mazzacuo a plecat de dimineaţă cu avionul, la Roma.

— N-ai primit încă nici un răspuns ?

— E încă prea devreme, Franco.

— Don Caló are „amici" puternici la Roma, zice Buo șașiul.

— Și eu am „amici" puternici, răspunde unchiul Matteo.

Manolo Puddu izbește cu pumnul în masă.

— Destul ! se răstește el la Buo, la Liguoro și la Albrile. Nu vă e rușine să discutați măsurile lui Don Matteo ? Cui nu-i place să o spună verde. Am eu grijă să-i bag mințile în cap.

Puddu a mîrîit așa cum mîrîie un cîine ciobănesc, cînd i se pare că stăpînul lui e amenințat de primejdii.

Buo îl privește neliniștit cu ochiul sănătos. Cu celălalt ochi mă privește pe mine.

— Nimeni nu vrea răul lui Don Matteo, încearcă Falcone să-l liniștească.

Falcone e diplomat. Știe că Puddu ar fi în stare să ucidă și pe maică-sa, dacă i-ar cere-o unchiul Matteo.

Albrile lasă în jos pleoapa ridicată, asemenea unui crocodil care se prăjește alene la soare.

— Nu punem în discuție hotărîrile lui Don Matteo. explică el. Ne sfătuim. Știi bine că ne așteaptă o luptă grea.

— Don Matteo e capabil să judece pentru noi toți. Noi nu avem altceva de făcut decît să-i executăm poruncile. stăruie Puddu, fără să se clintească de pe poziție.

Unchiul Matteo îl privește cu bunăvoință. Știe că Puddu îi este mai devotat decît toți ceilalți mafioți de sub porunca sa.

— Lasă, Manolo, îi vorbește el blînd. Oamenii au unele nedumeriri. E bine să-i lămuresc. Se întoarce spre ceilalți. Și acum destul cu discuțiile. Începînd din clipa aceasta sîntem în stare de război. Știți fiecare ce aveți de făcut. Deviza noastră e limpede : Lovește ca să nu fii lovit.

Oaspeții unchiului Matteo se ridică de pe scaun.

— Fiecare la postul lui, le mai spune el. Tu mai rămîi, Manolo.

Buo iese primul, urmat de Liguoro, de Albrile și de Falcone, care încheie coloana.

— Ascultă, Manolo, îi vorbește unchiul Matteo, după ce s-a închis ușa. Doi oameni de nădejde să asigure paza nepotului meu, zi și noapte. Ai înțeles ?

— Înțeles, stăpîne.

— Tu nu te dezlipești de mine.

— Prea bine, stăpîne.

— Poți pleca, Manolo.

Manolo iese, bombîndu-și marțial pieptul.

Unchiul Matteo își aprinde o țigară.

— I-ai văzut ? În afară de Manolo Puddu, toți sînt niște lași. La cîștig se înghesuie... la ananghie, se îmbrîncesc ca să rămînă mai la urmă. În sfîrșit. Aștia sînt oamenii. Mafioți sau nemafioți.

Rămîne cîteva clipe adîncit în gînduri. Se trezește din reverie și îmi vorbește.

— Dacă vrei să ieși în oraș, poți s-o faci. Ți-am mai spus. În Trapani autoritatea lui Don Caló Castiglione a încetat să mai existe. Ca atare, a încetat și urmărirea ta. Acum du-te și lasă-mă să lucrez. Dacă am nevoie de tine, te chem.

— Mulțumesc, unchiule Matteo, îi spun, apoi ies din birou în vîrful picioarelor.

Deși poziția mea în Mafia a fost în trecut mult mai înaltă decît a lui, mă simt în prezența sa intimidat, ca și cînd aș fi fost copilul de altădată.

Mă înapoiez în sufragerie și mă servesc din dulapul-bar cu un coniac franțuzesc. În colecția de băuturi a unchiului Matteo nu găsești whisky.

Simțămîntul acesta de siguranță, de liniște, pe care-l încerc acum, după aproape trei zile de tensiune nervoasă, este bizar. Nu-mi vine să cred că — cel puțin pentru moment — nici o primejdie nu mai planează asupra mea.

Fiindcă mă pot mișca nestingherit prin Trapani, aș putea să fug din Sicilia, cu atît mai mult cu cît libertatea de care mă bucur acum are un caracter precar. Dacă unchiul Matteo ar ieși înfrînt din lupta în care s-a angajat, situația mea s-ar complica și mai mult. Don Caló m-ar socoti vinovat de noua poziție adoptată de unchiul Matteo față de el. Și m-ar trata ca atare. Dacă unchiul Matteo rămîne învingător, nu mi-ar rămîne să joc în Sicilia decît un rol de

mîna a doua. În afara graniţelor Italiei, mi-aş putea crea o situaţie mai frumoasă. Mai am încă relaţii în Germania Federală, în Franţa, în Spania, în Extremul Orient. Din nefericire, porţile Statelor Unite — terenul ideal de activitate al mafioţilor — îmi sînt încă închise.

Aş putea să fug, dar nu o fac.

Acest simţămînt ciudat care — în ciuda intereselor mele — mă împiedică să trec la acţiune, îmi aminteşte un impuls tot atît de ciudat, care m-a determinat să acţionez, într-o anumită împrejurare, deşi interesele mele mi-ar fi impus să stau de o parte.

Pe vremea aceea, maică-mea — biata de ea — trăia încă. La ultimul etaj al casei în care locuiam, închiriase cîteva camere un agent de poliţie cu o droaie de copii. Nu era om rău agentul ăsta. Avea o mutră blajină, vorbea molcom şi nu se amesteca în desele scandaluri stîrnite — din orice fleac — între majoritatea colocatarilor. Uniforma lui de agent al autorităţilor publice îl desemna din oficiu duşman al tineretului din cartier. Oamenii săraci au o ură instinctivă faţă de poliţişti.

Îl chema Salvatore Dematteis. Noi copiii nu ştiam ce şotii să-i mai jucăm, ce mizerii să-i mai facem. Cînd trecea pe stradă, era întîmpinat cu ploaie de fluierături şi de invective.

— Păzea, trece Dematteis copoiul ! Astupaţi-vă nasurile, să nu vă înăbuşe putoarea !

Uneori ne urcam pe acoperiş, şi pîndeam cînd ieşea din casă spre a merge la serviciu. Îl bombardam de sus cu proiectile — pietricele, sau spărturi de cărămidă — destul de mici ca să-l doară, fără a-i sparge capul.

Îi boicotam copiii, care erau siliţi să se joace între ei. Cînd îi prindeam la înghesuială, le mai trăgeam şi cîte o bătaie, de-i lăsam plini de vînătăi. Mergeam pînă acolo cu duşmănia, încît ajunsesem să ungem cu materii fecale uşa apartamentului său. Biata nevastă-sa trebuia să o spele în fiecare zi. O freca aprig cu apă şi săpun, pînă o făcea lună. A doua zi o găsea iarăşi murdară. Lua munca de la început, ocărîndu-ne şi blestemîndu-ne.

Poate că Dematteis, exasperat de mizeriile pe care i le făceam, s-ar fi mutat din mahala. Apartamentul ocupat de el era însă încăpător și mai ales ieftin. Diferența de chirie pe care ar fi plătit-o într-un cartier central o cheltuia cumpărînd de mîncare la liota lui de plozi. Avea vreo șaisprezece la număr.

Cînd am văzut, noi copiii, că polițistul rezistă pe poziție, am adoptat o nouă și foarte îndrăzneață tactică. Dematteis a început de pildă să constate că îi dispăreau lucruri din casă. Și-a ferecat intrarea în apartament cu tot felul de broaște și siguranțe. Zadarnic. Dispariția obiectelor, mai mult cu valoare afectivă — fotografii înrămate, șervețele lucrate anevoie de soția sa, pahare desperecheate, și alte fleacuri casnice — continua cu regularitate. Dematteis ajunsese să-și acuze copiii că fură lucruri din casă și le vînd prin vecini, ca să facă rost de bani pentru dulciuri.

Într-o dimineață, cînd s-a trezit din somn, a constatat că i-a dispărut ceasul de pe masa de noapte. Asta l-a înnebunit literalmente. Ușa apartamentului era ferecată. Și-a percheziționat copiii, convins fiind că printre ei se află un hoț precoce. N-a găsit nimic. A plecat exasperat la serviciu.

Nevastă-sa a opinat că o coțofană, atrasă de strălucirea ceasului, a intrat pe geam — dormeau cu ferestrele deschise căci era vară — și l-a furat. Se mai văzuseră astfel de năzdrăvănii.

În dimineața următoare, furia lui Dematteis a atins paroxismul. În zori, a găsit pe măsuța de noapte ceasul zdrobit cu ciocanul. Geamul, rotițele, capacele, erau un amestec inform de sfărîmături strălucitoare.

Afacerea asta a pus vîrf. Dematteis și-a dat seama că este ținta unor mașinații diabolice. Și-a zis că cineva a intrat pe fereastră, dar a renunțat la această supoziție după ce a constatat că deasupra ferestrei se afla o streașină mult ieșită în stradă, iar fațada nu avea balcoane care să poată fi escaladate. Nu era de presupus că o ființă omenească era capabilă să se cațăre pe ornamentele de pe ziduri.

Disperat, Dematteis a hotărît să se mute. A dat preaviz proprietarului casei și a început să-și strîngă boarfele.

Cu două zile înainte de mutare, s-a întîmplat nenorocirea. Unei bătrîne de la etajul trei i-a făcut explozie un „Sirius" la care-şi gătea o omletă, împroşcînd cu benzină mobilele din jur, care au luat foc. Bătrîna nu se afla în acel moment lîngă lampa de gătit, aşa că a scăpat cu viaţă. Incendiul, alimentat de benzină, s-a întins cu repeziciune, cuprizînd şi apartamentele învecinate şi casa scării. Lumea din clădire, alertată de zbieretele bătrînei, a apucat să evacueze etajele de sus.

Au fost anunţaţi pompierii. Nu s-au putut apropia cu maşinile de clădirea incendiată, fiindcă strada era atît de strîmtă şi de înclinată, încît numai o cărucioară de mînă ar fi încăput cu greutate.

Şi-au instalat tulumbele pe balcoanele casei de peste drum şi au început să toarne apă peste etajele incendiate. Debitul tulumbelor — datorită probabil presiunii scăzute din conducte — era foarte redus.

La un moment dat, s-a auzit din apartamentul lui Dematteis un ţipăt de copil. Cînd fugiseră din casă, plozii poliţistului îl uitaseră pe cel mai mic dintre ei în leagăn. Mama, care se afla în piaţă după cumpărături, habar n-avea de ceea ce se petrece acasă.

Dematteis, care fusese de serviciu noaptea, se înapoia spre casă. Cînd a văzut nenorocirea, şi mai ales cînd i s-a spus că unul din copiii săi se află sus, în apartament, şi că scara nu putea fi folosită deoarece fusese cuprinsă de flăcări, a crezut că-l apucă damblaua.

În clipa aceea am intervenit eu. Nu ştiu ce m-a împins s-o fac. Sub privirile lui Dematteis, ale mulţimii de sinistraţi şi de curioşi, precum şi ale pompierilor, instalaţi ca în loji pe balcoanele de vizavi, am început să mă caţăr pe burlan în sus. Aveam experienţă, aşa că avansam cu repeziciunea unei maimuţe. Jos, mama îşi frîngea mîinile, deznădăjduită.

Urcam, urcam întruna.

Am ajuns sus, la etajul al cincilea. Burlanul, destul de fragil, n-ar fi rezistat la un om în toată firea. Eram uşor, aşa că n-am întîmpinat dificultăţi. M-am strecurat în apartamentul lui Dematteis şi, pe aceeaşi cale, am pornit înapoi.

Cu un copil mic în braţe, operaţia a fost mult mai grea.

Abia după ce eu am ajuns jos, au izbutit și pompierii să plaseze o scară, ca un pod, de pe acoperișul casei pe care se instalaseră, pînă la fereastra de la etajul patru al clădirii noastre. Dar efortul acesta devenea acum inutil.

I-am predat copilul lui Dematteis, care l-a luat în brațe privindu-mă cu ochii umeziți de recunoștință.

Și el, și eu știam acum cine îi provocase mizeriile furîndu-i atîtea obiecte. Este adevărat că nu o făcusem cu scopul de a mi le însuși sau de a le vinde. Eram delegatul copiilor care le luau în primire și le distrugeau din ură împotriva lui Dematteis.

Pînă la urmă incendiul a fost localizat. S-au făcut reparații și la scară, și la apartamentele deteriorate de incendiu aflate la etajele trei și patru.

Etajul lui Dematteis nu suferise stricăciuni. Totuși, Dematteis s-a mutat din imobil, respectîndu-și preavizul dat.

Salvatore Dematteis !...

Singurul polițist la care mă gîndesc cu simpatie. Sînt convins că și sentimentele lui față de mine sînt reciproce...

Inactivitatea asta forțată mă macină. Mă plimb prin casa unchiului Matteo, ca fantoma tatălui lui Hamelt pe zidurile cetății. Am nimerit și în bucătărie, unde am făcut conversație cu Veturia, și în pivniță, la compartimentul cu sticle de vin frumos orînduite în nisip, și în garaj — m-am învîrtit o oră în jurul mașinii unchiului Matteo, un Fiat 130. I-am examinat motorul, i-am reglat tacheții, am verificat instalația electrică.

Mă uit la ceas. Timpul trece infernal de încet. Nu mi-am închipuit că așteptarea poate fi atît de chinuitoare. Cred că prin aceleași torturi sufletești trec condamnații la moarte, care așteaptă rezultatul la cererile de grațiere.

De la Roma trebuie să vină cuvîntul hotărîtor. Protectorii din Roma vor tăia nodul gordian. Roma...

Cu „amicii“ mari și puternici din Capitală, cei care lucrează din umbră, trăgînd sfori, ridicînd obstacole nevăzute în calea autorităților și a comisiilor antimafiote, am avut rareori de-a face. Nici nu i-am cunoscut vreodată pe toți. Alcătuiesc o camarilă misterioasă, un fel de franc-

masonerie cu legile şi principiile ei. Se sprijină unii pe alţii, se îmbuibă cu subvenţiile şi cadourile noastre şi dau indicaţii şefilor Mafiei siciliene, indicaţii care sînt respectate, aşa după cum deciziile Curţii Supreme de justiţie sînt literă de lege pentru toate tribunalele şi pentru toate celelalte instanţe dependente.

Şeful Mafiei siciliene, un al doilea Dumnezeu în Sicilia, n-ar fi acceptat o asemenea îngrădire a puterilor sale, o asemenea dependenţă, de neconceput în secolul trecut, dacă transformările şi exigenţele societăţii moderne, cu toate complexităţile ei, nu i-ar fi impus-o. Idealul mafioţilor de totdeauna a fost crearea unei Sicilii independente. Într-o asemenea eventualitate, Palermo n-ar mai fi nevoit să primească norme de conduită de la Roma. Într-o Sicilie independentă, Mafia ar constitui „alfa" şi „omega". Ea ar dirija viaţa politică, economică şi socială a insulei. Sicila ar deveni un centru al tuturor piraţilor din zilele noastre, un punct de sprijin pentru răufăcătorii din lumea întreagă — care ar accepta bineînţeles tutela şi legile Mafiei. Pînă în prezent, visul acesta n-a fost încă realizat. Dar mafioţii continuă să acţioneze cu tenacitate. Poate că într-o zi...

Veturia intră în garaj şi îmi spune că masa de prînz este gata. Pofta de mîncare, înăbuşită pînă acum de preocupările şi grijile mele, scoate capul la lumină. Îmi amintesc brusc de castroanele şi cratiţele cu mîncăruri savuroase şi aromate preparate de Veturia.

Fac orînduială în garaj, mă spăl pe mîini, pe faţă, şi mă înfăţişez în sufragerie. Unchiul Matteo stă în capul mesei. În aşteptarea mea îşi citeşte jurnalele.

— Nu ţi-e foame ? mă întreabă. De ce ai întîrziat atît ?

Îi explic că am trebăluit pe la maşină.

— Nu e prea bine întreţinută, îi spun. Să-ţi schimbi mecanicul.

Unchiul Matteo n-are şofer. Îşi conduce singur maşina. Un mecanic i-o îngrijeşte.

— Am să-l schimb, îmi spune.

Iau şi eu un jurnal din teancul de ziare plasate pe colţul mesei. Caut ştirile din Palermo. Nimic despre cei doi

mafioți pe care i-am împușcat în fața ușii apartamentului meu. Sigur că „Onorata Familie" a făcut și aici ordine. Opinia publică nu trebuie să știe că la Palermo se mai moare și altfel decît de cancer sau de infarct cardiac. Firma asta de onorabilitate pacifică pe care Mafia încearcă să și-o agațe de gît este semnificativă. „Onorata Familie" vrea să-și schimbe metodele de lucru. Cel puțin în aparență, pînă se vor mai potoli spiritele.

Despre Ercole scrie foarte puțin. Dintre toți martorii interogați asupra mea, numai un agent de circulație din Trapani, mi-a dat semnalmentele exacte. Înseamnă că pe omul ăsta cu memorie fidelă trebuie să-l ocolesc.

Veturia a adus supa. Aburii apetisanți îmbălsămează sufrageria.

Unchiul Matteo împăturește ziarul și îl pune la o parte. Îl imit. Veturia umple farfuriile cu supă. Ne așternem pe sorbit.

— Aș vrea să-ți pun o întrebare, unchiule Matteo.

Mă privește pe deasupra ochelarilor.

— Dă-i drumul.

— Aș vrea să știu dacă Pierpaolo, Claudio sau Giorgio au vorbit mai mult decît trebuie.

Unchiul Matteo soarbe o lingură de supă. Și încă una.

— N-au vorbit, rostește el după un timp.

— Au fost siliți s-o facă ?

— Au încercat să-i silească, dar n-au reușit.

— Ce s-a întîmplat cu ei ?

— Au fost executați. Toți trei. Întîi Giorgio, apoi Claudio și la urmă Pierpaolo. L-au lăsat ultimul, fiindcă l-au socotit mai slab de înger.

— Dar Ercole ?

— Cu Ercole, le-ai luat-o tu înainte.

— Deci nu m-a trădat nici el.

Unchiul Matteo zîmbește.

— Să n-ai remușcări din cauza lui Ercole. Nu ți-era prieten. Te-a acoperit ca să-și apere propria piele. Acum nu mai poate trăncăni. E mai bine așa.

— Atunci cine a ciripit ?

— Nu știu precis. După cîte sînt informat, totul a plecat de la un frate al lui Giorgio. La un pahar de vin, a

scăpat o vorbă care a ajuns unde nu trebuia. Şi cum Don Caló nu iartă...

Terminăm supa şi atacăm friptura. Mîncăm în linişte. Nu se aude decît zgomotul tacîmurilor lovite de farfurii şi gîlgîitul vinului turnat în pahare. Tăcerea devine apăsătoare.

— Am auzit că ţi-ai petrecut vacanţa pe Costa Brava, încep eu ca să spun ceva.

Se scurge un timp. Unchiul Matteo îşi taie tacticos friptura. Soarbe şi cîteva înghiţituri de vin.

— Ce-ai spus ? mă întreabă, smulgîndu-se din gînduri.

Repet întrebarea.

— Am stat vreo zece zile la Puerto de la Selva, îmi spune.

— Frumos ?

—M-da. Un sat de pescari, cu străzi pitoreşti. Am vizitat mînăstirea San Pedro de Roda, ruinele castelului San Salvador... M-am odihnit. În fond, asta am şi căutat... M-am simţit foarte bine. La anul s-ar putea să mă duc tot acolo...

Şi-a terminat friptura. Soarbe încă puţin vin. Veturia ne serveşte cafelele şi desertul. Prăjituri şi fructe. Unchiului Matteo îi plac fructele.

— După ce voi lua frînele Mafiei în mînă, îmi spune el deodată, mă voi strădui să-i redau prestigiul pierdut. „Onorata Familie“ trebuie să reprezinte o considerabilă forţă economică şi socială. Trebuie să devenim respectabili. Să recîştigăm consideraţia oamenilor, încrederea lor... Îl voi înfrînge pe Don Caló, luptînd cavalereşte. Da, da, voi purta împotriva lui un război curat...

Mă scutură un fior. Visul unchiului Matteo e utopie. Vrea să-l dărîme pe Don Caló, luptînd cinstit ! Ridicol ! Ridicol şi stupid ! Unchiul Matteo va pierde bătălia. Lipsa de scrupule a lui Don Caló reprezintă cea mai formidabilă armă în războiul care s-a deschis între el şi unchiul Matteo. Cauza unchiului meu este pierdută. Încep să cred că unchiul Matteo s-a ramolit. Că nu este decît o unealtă în mîinile lui Falcone Turinetti, ale lui Luca Buos, Riccardo Albrile şi Franco Liguoro. Dacă Don Caló va fi doborît, Falcone Turinetti va deveni noul şef al „Onoratei Fami-

lii". Unchiul Matteo va deține o situație onorifică sau — mai simplu — va fi suprimat. În ceea ce privește sentimentele lui Falcone, sînt edificat. Omul ăsta mă urăște. Mă urăște prin definiție.

Știu că unchiul Matteo nu admite să fie contrazis. Îndrăznesc totuși să încerc a-i deschide ochii.

— Mi-ai vorbit de o luptă cavalerească. Nu crezi că te vei înfățișa într-o armură medievală și cu o sabie pe jumătate ruginită, în fața unui adversar înarmat cu o mitralieră ? Se poate vorbi azi de un război curat ? În fața unui dușman pregătit să folosească orice mijloace spre a te distruge, nu poți răspunde numai cu lovituri permise. Este ca și cînd te-ai urca senin pe un ring de box, deși știi că adversarul tău are în mănușă o bucată de fier.

Unchiul Matteo mă privește cu ochii lui albaștri.

— Îmi voi face datoria față de „Onorata Familie" și față de cei care și-au pus nădejdea în mine.

Se ridică de la masă.

— Să-ți fie de bine, Nino.

Iese, lăsîndu-mă singur în sufragerie. Nici nu și-a băut cafeaua. Mănînc un măr. Sînt foarte neliniștit. Toată afacerea asta a luat o întorsătură care nu-mi place. Unchiul Matteo e un mafiot fanatic. Dar nu are calitățile unui conducător înnăscut. În cursul discuțiilor de azi dimineață, colaboratorii lui au îndrăznit să-și exprime părerile contrarii. Destul de voalat, dar au îndrăznit. Pe Don Caló Castiglione nimeni nu are curajul să-l contrazică.

Îmi termin mărul, apoi mă urc în odaia mea. Îmi scot haina și mă arunc pe pat. Încerc să dorm puțin, dar somnul nu mi se lipește de gene. Nu-mi găsesc astîmpărul. Cred că cel mai înțelept lucru e să fug. Să fug din Trapani cît mai e timp.

Aud un ciocănit în ușă, apoi Veturia intră fără a mai aștepta invitația mea.

— Vă caută doi tineri, îmi spune.

Sar în capul oaselor.

În urma ei au și apărut doi inși. Unul să tot aibă douăzeci și cinci de ani. Are mustață, favoriți negri, păr ondulat, buze cărnoase și un obraz ce bate în arămiu. Tipul sicilianului.

— Bună ziua, Don Nino.

Utilizează formula „Don". Mă socoteşte un înalt personaj, de vreme ce mi se adresează cu atîta respect.

— Sînt Angelo Raia, continuă. Iată şi pe colegul meu Rubio Monteperta.

Rubio e foarte tînăr şi foarte blond. Nu are mai mult de nouăsprezece ani. O mutră de nordic frumos, cu totul neobişnuită în Sicilia.

— Sîntem trimişi de Manolo Puddu, adăugă Angelo, care şi-a atribuit pare-se şi rolul de purtător de cuvînt al lui Rubio. Să vă asigurăm paza.

Se leagănă cînd pe un picior, cînd pe celălalt.

— Ne pricepem în treaba asta. Vă puteţi bizui pe noi.

Şi-a încheiat discursul. Blondul mă priveşte cu nedeghizată curiozitate. Ce i-o fi spus Puddu despre mine ?

Băieţii ăştia sînt căzuţi ca musca în lapte. Numai grija lor n-o mai aveam. Cuvîntul „pază" pe care l-a folosit nu-mi place. „De pază" face şi temnicerul. Dacă i-ar fi trimis Falcone, n-aş fi avut nici o încredere în ei. Puddu e însă devotat unchiului meu. Rămîne de văzut dacă Raia şi Monteperta nu sînt în realitate în solda lui Falcone, fără ca Puddu să-şi dea seama. De perspicacitatea gorilei acesteia mă îndoiesc foarte.

— Unde doriţi să vă aşteptăm ? întreabă Raia.

— În nici un caz aici, în camera mea, îi răspund morocănos. Staţi în holul de jos, de la intrare. De altfel nici nu cred că voi avea nevoie de prezenţa voastră în seara asta.

— Puddu a dat poruncă să nu vă pierdem din ochi.

Monteperta îşi răsuceşte pălăria în mîini. Pe cît e de frumos, pe atîta pare de prostănac. Sau poate că este numai timid.

— Nu eşti prea tînăr, Rubio, pentru treburile astea ? îl întreb direct.

Luat prin surprindere, clipeşte des.

— Nu sînt prea tînăr, îmi răspunde. Am optsprezece ani. Se spune că sînt un neîntrecut trăgător la ţintă, îmi zîmbeşte încîntat de sine. Am participat la două concursuri. De fiecare dată am ieşit întîiul.

— Bravo, Rubio. Cu ce armă preferi să tragi ?

— Indiferent.

— Acum ce armă ai asupra ta ?

— Un Parabellum.

— Straşnic... Raia, Monteperta, cred că o să ne înţelegem bine. Instalaţi-vă în hol, aşa cum v-am spus.

Le ofer cîte un „Chesterfield". Raia îşi aprinde o ţigară. Monteperta declară că nu fumează.

Înainte de a ieşi, Raia îmi spune peste umăr.

— Aveţi la dispoziţie şi o maşină. Un Alfa Romeo 2000. Eu îl conduc.

Adaugă umflîndu-şi penele.

— Sînt cascador. M-au folosit şi în cîteva filme. M-au concediat, după ce l-am făcut *knock-out* pe un şef de platou, care-mi făcea mizerii.

Au ieşit. Mă scarpin în cap. Maşina care mi s-a pus la dispoziţie nu poate să-mi strice. Voi avea grijă să o schimb — la prima ocazie — cu altă maşină a Mafiei, ca să nu se mai ştie cu care din ele circul.

Mă întind iarăşi pe pat. Încerc să aţipesc. Zadarnic. Deschid ochii de-a binelea şi îmi aprind o ţigară. Nu sînt un fumător convins. Fumez numai cînd mă apasă gîndurile.

Mă uit la ceas. S-a făcut ora şapte.

Se aude din nou un ciocănit în uşă. Intră unchiul Matteo. Sar iarăşi în picioare.

— Am primit răspunsul de la Roma, îmi spune, aşezîndu-se pe un scaun picior peste picior.

Simt că mi se umezesc palmele.

— Am obţinut o jumătate de succes, continuă el. Mi s-a recunoscut autonomia faţă de Palermo, dar mi s-a cerut în acelaşi timp să mă întîlnesc cu Don Caló, spre a stabili pe viitor un *modus-vivendi*.

Strîmb din nas. Nu-mi place formula preconizată de Roma.

— Nu eşti încîntat de rezultatul obţinut, îmi vorbeşte unchiul Matteo.

— Sincer să-ţi spun, nu sînt deloc încîntat.

— „Amicii" din Roma pretind să fie linişte în Sicilia. Cel puţin pentru un timp. Izbucnirea unor noi frămîntări ne-ar face o publicitate dezastruoasă.

— Şi cînd trebuie să te întîlneşti cu Don Caló ?

— În noaptea asta. Pe teren neutru. Don Caló a propus casa unui mafiot din Alcamo. Am refuzat acest loc. Nu-mi inspiră încredere. Am făcut o contrapropunere. Un loc deschis, sub cerul liber. De pildă, lîngă ruinele din Segesta

Zîmbesc.

— Ai rămas un incorijibil romantic, unchiule Matteo. Lumină de lună, ruine, atmosferă de conspiraţie...

— Mă bucură, Nino, că în ciuda încercărilor prin care ai trecut, nu ţi-a pierit simţul umorului. Poate că sînt un romantic incorijibil.

— Şi Don Caló a acceptat contrapropunerea dumitale ?

— A acceptat-o.

— Perfect. Ora ?

— Miezul nopţii.

— Din ce în ce mai romantic. Acum să privim chestiunea sub aspectul ei serios. Eşti convins că nu ţi se întinde o cursă ?

— Nu mă duc singur la întîlnire. Mă vor însoţi Puddu, Falcone şi Buo. Plus patru oameni de pază. Don Caló va fi însoţit de acelaşi număr de inşi. Am căzut de acord asupra acestui punct.

Mă uit la fereastra pe care o împurpurează asfinţitul.

— Mîine vom avea o vreme frumoasă, spun.

— Se pare că se va înseninа. M-am săturat de ploile din ultima vreme.

Mă întorc spre unchiul Matteo.

— Îndată după ce se va întuneca, mă înfiinţez la Segesta. Printre ruine. Vreau să mă conving dacă Don Caló este de bună credinţă

— Cum ?

— Dacă surprind vreo prezenţă suspectă, îţi dau de ştire printr-un radio-emiţător portativ, ca să nu te mai prezinţi la întîlnire.

— Crezi că Don Caló e în stare să plaseze printre ruine oameni care să tragă asupra mea ?

— De ce nu ? Don Caló nu e un sfînt.

— S-ar compromite.

— Faţă de cine ? „Amicii" de la Roma s-ar feri să-l blameze. Acum au nevoie de linişte. Don Caló se va scuza

pretinzînd că te-a lichidat spre a stinge un focar de rebeliune care amenință să incendieze Sicilia.

Unchiul Matteo rămîne cu privirile ațintite în gol.

— Poate că ai dreptate. Cred totuși că-l bănuiești pe degeaba.

— Strică o măsură de precauțiune suplimentară ? îl întreb.

— Nu strică. Dar dacă Don Caló observă prezența ta și mă acuză că am avut intenția să-l asasinez ?

— Dacă trimite oameni în ruine, în ciuda acordului încheiat cu dumneata, înseamnă că este de rea credință. În cazul ăsta sînteți chit.

— Bine, Nino. Facî cum crezi că e mai bine.

Se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre ușă. Se oprește cu mîna pe clanță.

— Una din condițiile armistițiului va fi absolvirea ta de orice vină, Nino.

— Mulțumesc, unchiule Matteo.

Mă uit la ceas.

— Peste o jumătate de oră plec la Calatafini, îi spun. Vreau să ajung la Segesta îndată după căderea nopții. Te rog să mi-l trimiți pe Puddu. Să stabilesc împreună cu el modalitatea contactului pe care va trebui să-l păstrăm în permanență.

Unchiul Matteo înclină din cap, apoi iese. Îndată ce rămîn singur, respir adînc. Acțiunea îmi prieste. Mă regenerează. Inactivitatea mă imbecilizase. Trăiască lupta !

Perspectiva prezenței mele în ruine îmi sugerează idei năstrușnice. De ce nu l-aș curăța eu pe Don Calo ? I-aș plăti cu aceeași monedă.

Peste zece minute apare Pudu. Îmi spune că unchiul Matteo se va duce la întîlnire cu Fiatul său, fiind însoțit de el, Puddu, și de doi oameni, din gardă. Va fi urmat de mașina lui Falcone, care va asista de asemenea la discuțiile cu Don Caló. Falcone va veni împreună cu Liguoro și cu alți doi oameni de pază.

Am stabilit cu Puddu să păstrăm legătura printr-un aparat de emisie-recepție. Din ruinele de la Segesta, unde mă voi strecura împreună cu Angelo Raia și cu blondul Rubio Monteperta, îl voi ține în curent cu tot ce se întîm-

plă. Dacă observ ceva care nu-mi place, îl anunț pe Puddu, astfel ca unchiul Matteo să se înapoieze imediat la Trapani. Am stabilit în amănunt ceea ce convenisem de altfel și cu unchiul Matteo ceva mai înainte.

Încîntat de planul meu, îmi vestesc oamenii să se pregătească de drum. Angelo și Rubio sînt încîntați de misiunea încredințată. Își închipuie că este vorba de un simplu filaj în ruinele de la Segesta. Nu le-am spus că personajul filat va fi însuși Don Caló. Ar fi însemnat să le tai suflul. Și nu am interesul să-i timorez. Executanții mărunți trebuie să știe cît mai puțin. O lege elementară.

Ne urcăm tustrei în Alfa Romeo și pornim la drum. S-a întunecat. O dată cu lăsatul serii s-au așternut și norii. Sub mîna expertă a lui Angelo Raia, automobilul zboară. Angelo nu s-a lăudat, atribuindu-și talente de cascador. La curbele pe două roți, trece la milimetru printre mașini, face depășiri riscate, în sfîrșit conduce cu atîta temeritate, încît sînt tot timpul cu sufletul la gură. Trecem în trombă prin Calatafini, apoi încetinim tempoul. Un vînt stîrnit pe neașteptate a dat iama prin nori, destrămîndu-i, lăsînd luna să-și strecoare timid razele spre pămînt.

Pe stînga șoselei a apărut Muntele Barbaro. Silueta lui se distinge anevoie. Pe versantul dinspre nord, ruinele orașului Segesta zac măcinate de intemperii și de timpul care se scurge inexorabil. Cotim la stînga, pe drumul care duce spre ruine. Trecem peste rîulețul Lo Scamandro, depășim casa paznicului, cufundată în întuneric, și garăm mașina într-o văgăună, în apropiere de templu.

Coloanele lui cenușii, deși obosite de mileniile care s-au rostogolit peste ele, își ridică mîndru culmile, încercînd parcă să sfideze timpul. Coborîm din mașină și ne apropiem de colonada singuratică. Scrutez împrejurimile. Muntele e golaș ca un gît de găină jumulită de pene. Lipsa vegetației e suplinită de stîncile după care te poți ascunde ușor. Nu aprind lampa de buzunar ca să nu-mi trădez prezența. Luna luminează de altfel acceptabil muntele.

Inspectăm ruinele templului. Nu găsim nimic care să ne trezească bănuielile. Să fie oare Don Caló de bună credință ? Nu-mi vine să cred. Trebuie totuși să mă înclin în fața evidenței.

Vîntul șuieră printre coloane. O bufniță, deranjată de prezența noastră, trece ca o umbră, fîlfîindu-și mătăsos aripile. Alta țipă jalnic. Vremea s-a răcit mult. Îmi ridic gulerul trench-coatului.

Raia își aprinde o țigară și fumează molcom, ascunzînd vîrful aprins sub mîna făcută căuș. Avem mult de așteptat, dar nu ne plictisim. Sîntem cu ochii în patru.

La ora unsprezece și jumătate, aparatul de emisie-recepție face apel.

— Ei, cum e vremea pe acolo ? mă întreabă Puddu.

Mă uit încă o dată în jur. Nu se vede nici o mișcare.

— Senin, îi răspund.

— Bine. În clipa asta plecăm și noi din Trapani. Falcone ne urmează.

— Rămîneți în permanență pe recepție, îi recomand lui Puddu.

Aud glasul unchiului Matteo.

— Ai văzut, Nino, te-ai alarmat zadarnic. Rîde.

— Nu e timpul pierdut, îi răspund.

— Pe acolo, nimic ?

— Pînă acum, nici o mișcare. Dacă am ceva nou, te anunț.

Raia și-a aprins încă o țigară. Așteptarea devine tot mai încordată. Rubio nu pierde din ochi drumul care ne leagă de șosea.

Minutele trec. Nu mai simt nici frigul. Mă uit la ceas. S-a făcut douăsprezece fără un sfert.

— O mașină ! Mă vestește Rubio. Și încă una.

Mă uit și eu într-acolo. Într-adevăr, au apărut două automobile cu farurile aprinse. Nu-și ascund prezența. Să fie Don Caló care sosește cuminte la întîlnire ? Sînt oare gorilele lui, care vin cu gîndul să-i întindă o cursă unchiului Matteo ? În clipa asta nu pot încă să-mi dau seama.

Cele două mașini au oprit cam la o sută de metri de templu. Coboară opt inși, printre care un individ gros ca un pachiderm. Recunosc silueta lui Don Caló.

Sînt perplex. Are realmente de gînd Don Caló să-și respecte angajamentul luat față de Roma și față de unchiul Matteo ?

Îl chem pe Puddu.

— A venit Don Caló cu suita.

— Bravo, răspunde unchiul Matteo. Ne apropiem şi noi de Calatafini.

Deodată aud un scîrţîit lung de frîne, ca şi cînd o maşină lansată cu peste o sută de kilometri pe oră e nevoită să oprească brusc.

— Ce e cu căruţa asta în mijlocul drumului ? exclamă Puddu.

— Mare minune că n-am intrat în ea, rosteşte un glas. Probabil şoferul.

Aparatul lui Puddu a rămas pe emisie, aşa că pot să aud tot ce se petrece acolo.

— Daţi-o la o parte ! porunceşte unchiul Matteo.

Aud două portiere deschizîndu-se.

În aceeaşi clipă, o răpăială ca de grindină pe un acoperiş de metal vibrează în aparat.

— Înapoi ! urlă unchiul Matteo. Inap...

Glasul i s-a curmat. Mai aud un geamăt şi iarăşi răpăiala de grindină. Nu mai am nici o îndoială. Acolo se trage cu mitralierele. La ora asta unchiul Matteo nu mai există printre cei vii. Mi-am încleştat dinţii cu atîta furie, încît mă dor fălcile.

— L-au ucis ! exclamă Rubio.

Răpăiala mitralierelor a încetat.

Nu m-am înşelat. Don Caló i-a întins o cursă şi l-a curăţat. Mai am o singură nedumerire. Dacă Don Caló ştia că unchiul Matteo trebuia să fie ucis la intrarea în Calatafini, de ce s-a mai ostenit să vină la întîlnire ?

Pentru orice eventualitate, îmi pregătesc pistoalele. N-am de gînd să-l las nepedepsit.

— Ce facem ? mă întreabă Rubio.

— Fiţi gata de luptă, le poruncesc.

Adevărul e că sînt încă năucit. N-am fost pregătit pentru ceea ce a urmat.

În aparat aud zgomotul unei maşini care opreşte frînînd brusc. Zgomot de portiere trîntite, apoi glasul lui Falcone. Îl recunosc dintr-o mie, căci e uşor gîjîit.

— I-aţi lichidat pe toţi ?

— Toţi, răspunde o voce de bas.

— Daţi căruţa la o parte, să putem trece mai departe... Mai repede. Să-l anunţ pe Don Caló că l-am scăpat de Don Matteo di Girolamo. Acum poate să aibă toată încrederea în mine. Haidem, Franco !

Aud ropot de paşi, zgomot de portiere trîntite şi huruit de motor...

Trebuie să reacţionez. Dar cum ? Nu ştiu, în primul rînd, ce atitudine vor adopta Angelo şi Rubio, acum după ce au aflat că Puddu, şeful lor direct, a păşit în lumea drepţilor. Vor trece în tabăra lui Falcone, noul soare-răsare ?

Singur nu mă pot lupta şi împotriva lui Don Caló, şi împotriva lui Falcone, care trebuie să sosească dintr-un moment într-altul.

Angelo Raia, care a tăcut pînă acum, buimăcit de avalanşa de evenimente, îşi revine cel dintîi. Scapă o înjurătură cumplită.

— Să-i căsăpim pe toţi ! scrîşneşte. Manolo Puddu e unchiul meu. Trebuie să-l răzbun.

— Sînt alături de tine, Angelo, zice Rubio. Ce avem de făcut Don Nino ?

Mi-a vorbit cu un calm de luptător încercat. Băiatul ăsta va ajunge departe, dacă bineînţeles nu-i va găuri cineva pielea pe parcurs. În clipa de faţă am un punct cîştigat. Ştiu că mă pot biziu pe Angelo Raia şi pe Rubio Monteperta.

Răzbunarea trece — momentan — pe planul doi. Ca să-l curăţ pe Falcone, trebuie să am în primul rînd mîinile libere. Şi mîinile mele vor fi legate atîta vreme cît va trăi Don Caló. Don Caló este omul pe care trebuie să-l suprim. Cu urmaşul lui voi putea sta de vorbă şi eventual cădea la un compromis.

Don Caló şi oamenii lui se află pe teren deschis. Maşinile ar fi singurul obstacol în calea tirului nostru. Coloanele tempului nostru. Coloanele templului în care ne adăpostim ar constitui un baraj eficient în calea focului duşmanilor noştri.

Trag piedica pistolului şi îl ridic ochindu-l pe Don Caló. Sînt un bun ţintaş. Noaptea şi distanţa mă stînjenesc serios.

— Eu deschid focul, şoptesc lui Angelo şi lui Rubio. N-aveţi teamă. Deşi sînt opt la număr, îi putem înjumătăţi din primele focuri. De Falcone şi de oamenii lui vom avea grijă la timpul potrivit. Avem sorţi de izbîndă dacă îi atacăm pe pachete.

Don Caló este în dreptul cătării pistolului meu. Îi văd capul mătăhalos. Ai zice că este o focă imensă, cocoţată pe două picioare.

Trag. Bubuitura răsună în vale, stîrnind ecouri. Don Caló se clatină. Doi inşi sar să-l sprijine. Aproape simultan pistoalele însoţitorilor mei scuipă foc.

Un om al lui Don Caló cade şi rămîne nemişcat. Altul se lasă în genunchi, apoi se ridică clătinîndu-se. Tipii care l-au sprijinit pe Don Caló îl împing într-o maşină. Ceilalţi încep să tragă asupra noastră. Şi-au dat seama că agresorii lor se adăpostesc după coloanele templului. Se încinge un duel activ. Maşina lui Don Caló se pune în mişcare. Sare ca o capră pe terenul accidentat. Din puţin scapă să nu se răstoarne. Se angajează pe drumeag, îndreptîndu-se cu mare viteză spre şosea.

Patru oameni, dintre care unul rănit, au rămas să le acopere retragerea. Schimbul de focuri dintre aceeştia şi noi continuă cu violenţă. Sînt înfuriat că nu l-am lichidat pe Don Caló. Nu-mi dau seama cît de grav l-am rănit.

Dinspre şosea se apropie o maşină cu farurile aprinse. Desigur, Falcone. Cele două atuomobile, a lui Caló şi a lui Falcone, se apropie una de alta ca nişte uriaşi gîndaci. Cînd să se încrucişeze, maşina care venea dinspre şosea este învăluită brusc într-o flacără violetă, care o spulberă într-un bubuit infernal.

Automobilul lui Don Caló se îndepărtează, dispărînd după un cot al drumului.

Explicaţia exploziei e simplă. Oamenii lui Don Caló, închipuindu-şi că sînt prinşi între două focuri, au aruncat o grenadă în maşina lui Falcone, aduncînd-o în aer. Asta m-a făcut să înţeleg că Falcone a lucrat pe cont propriu.

Indivizii care au acoperit retragerea lui Don Caló mai trag cîteva focuri asupra noastră, apoi se urcă în propria lor maşină. În clipa în care pune mîna pe clanţa portie-

rei, altul cade trăznit. Maşina porneşte şi în curînd dispare la rîndul ei pe drumeagul cotit.

Am rămas singur cu Angelo şi cu Rubio. Angelo are ochii în lacrimi. Îşi plînge unchiul. Rubio exaltă.

— Cel puţin unuia i-am venit eu de hac.

— Eşti un foarte bun ţintaş, Rubio, îl laud.

Ieşim din ruinele templului. Trecem pe lîngă cei doi morţi, la care Angelo Raia nici nu se uită. Privirile lui sînt aţintite asupra mormanului de fiare calcinate, care au mai rămas din automobilul lui Falcone.

— S-o ştergem, strig eu. Zgomotul împuşcăturilor va atrage pe carabinierii din Calatafini. Vino-ţi în fire, Angelo, mă adresez eu lui Raia, înşfăcîndu-l de umăr şi smucindu-l cu putere.

Îşi revine şi bîiguie :

— Da, da, să plecăm... să plecăm.

Alergăm la maşina care ne aştepta în văgăună. Sărim în ea şi o întindem la drum. Trecem pe lîngă maşina arsă şi pe lîngă cabina cufundată în întuneric a paznicului ruinelor. Lipseşte de acasă, sau schimbul de focuri l-a determinat să stea zăvorît în locuinţa sa ?

Nu-mi fac o problemă din asta. Gonim zănatec. Ieşim în sfîrşit în şoseaua care duce la Alcamo. Cotim spre Alcamo, lăsînd în urmă Segesta şi Calatafini. În noaptea asta trebuie să ajung la Cefalu. Am acolo un om al meu.

Străbatem Alcamo şi la ieşirea din oraş îi spun lui Angelo să oprească. Mulţumesc lui Angelo şi lui Raia pentru frumoasa lor purtare.

— Nu mă mai întorc la Trapani, le spun. Nu mai am ce căuta acolo. Am altă ţintă. Dacă vreţi să mă urmaţi, sînt gata să vă iau cu mine. Aventurile n-au să vă lipsească. Vă previn însă că am plecat la un drum greu. La capătul lui ne aşteaptă mulţi bani, femei frumoase, automobile de mare lux şi o viaţă de neîntrerupt huzur. N-ar fi însă exclus să ne poticnim înainte de a ne atinge ţinta. Riscurile meseriei. Dacă vreţi să rămîneţi aici, sau să vă las la Palermo, n-am de asemenea nimic împotrivă. Hotărîţi-vă. Repede.

Angelo Raia suspină.

— Îmi pare rău că trebuie să vă părăsesc. M-am simțit bine cu dumneavoastră. La Trapani am nevastă și copii. Mă întorc la ei. De ucigașii unchiului Manolo nu mă tem. *Don* Falcone, e mort, iar de ceilalți — dacă îmi vor căuta rîcă — știu să mă apăr.

Se întoarce spre prietenul său.

— Mergi cu mine, Rubio ?

Rubio îl privește lung. Se uită la mine, apoi iarăși la Angelo.

— Rămîn cu *Don* Nino, zice. La Trapani n-am decît o mătușă bătrînă cu care nu o duc prea bine. Va fi încîntată să scape de mine.

— Bine, Rubio, răspunde Angelo Raia, coborînd din mașină.

Înainte de a închide portiera în urma lui, ne salută.

— Drum bun. Și morților noștri să le fie țărîna ușoară.

— Să le fie, răspundem eu și Rubio.

Raia își duce mina la șapcă, apoi o pornește încet spre Alcamo.

— Știi să conduci, Rubio ? îl întreb pe tînărul meu tovarăș de drum.

— Știu. La volan nu sînt atît de priceput ca la tragerea la țintă, dar mă descurc.

— Bravo, Rubio. Treci în locul lui Angelo.

Flăcăul se instalează la volan. Demarează uns.

Mă uit la ceas. S-a făcut ora unu fără douăzeci și cinci. Multe s-au mai întîmplat în ultimele două ore. În clipa de față sînt iarăși un fugar asupra căruia s-a pus preț. În noaptea asta am să fiu mai liber în mișcări. *Don* Caló are alte treburi, decît să-și mobilizeze toate forțele pe urmele mele. Masacrarea unchiului Matteo și a oamenilor săi, aruncarea în aer a mașinii lui Falcone, lupta de la Segesta, propria sa rănire au să-i dea serios de lucru.

Mîine, după ce se va mai degaja din acest păienjeniș, se va năpusti iarăși asupra mea. Pentru *Don* Caló am fost întotdeauna infinit mai primejdios decît unchiul Matteo.

De data asta nu mai sînt un simplu fugar. Am datoria să-l răzbun pe unchiul Matteo. *Don* Caló a reușit să mă exaspereze. Pe viitor voi răspunde la lovituri.

Mai înainte de toate trebuie să ies din Sicilia, din acest imperiu în care *Don* Caló a reușit să-și impună autorita-

tea. Mai tîrziu, după ce îmi voi reface forţele, mă voi înapoia în propriul lui bîrlog şi îl voi strivi ca pe un vierme. Ah, dulce e răzbunarea ! Dar pînă atunci se va mai scurge timp.

— În noaptea asta trebuie să ajungem la Cafalu, Rubio.

— Într-o oră şi jumătate — cel mai tîrziu — sîntem la Cafalu, *Don* Nino.

— Aş vrea să ajungem acolo teferi, îi zîmbesc.

Rubio îşi scutură buclele blonde şi rîde.

— Teferi ajungem, *Don* Nino. Teferi.

Maşina goneşte pe şosea. Bietul unchi Matteo. Era un om foarte punctual. Cred că întîlnirea de la Segesta este singura la care nu s-a prezentat la ora fixată. Şi eu am avut o dată o astfel de întîlnire cu Nocera, la Calcutta...

Mă aflam de mai bine de şase luni în India. Relaţiile mele cu Nocera se deteriorau pe zi ce trece. Într-o noapte, un tip a încercat să mă împuşte în timp ce intram într-un tripou de pe Chowringhee. Am avut atunci un noroc porcesc. Renunţasem la pieptarul anti-glonţ deoarece ţinea cald. Purtam însă un brîu violet, asortat cu smokingul meu albastru antracit. Glonţul ţintise pîntecele. A deviat însă datorită unei tabachere de aur masiv pe care o ţineam într-un buzunărel al brîului, provocîndu-mi o rană superficială. Tipul s-a topit în mulţime. Aş fi putut să jur că atentatul fusese pus la cale de Nocera. N-am avut însă probe care să-mi confirme bănuielile.

Nocera mă ura şi era natural să fie aşa. Nu ar fi ajuns el şeful unei atît de vaste reţele de traficanţi de aur şi de stupefiante, dacă nu ar fi fost înzestrat cu însuşiri deosebite. Printre altele, avea şi un miros foarte fin. De la prima noastră întîlnire îşi dăduse seama că îl suspectez. Fusese jocul meu prea transparent, sau conştiinţa trădării pe care o punea la cale îl făcea să vadă în orice emisar al Mafiei siciliene un ins pus să-l spioneze ? Cert este că de la sosirea mea în India îmi pusese tot felul de piedici, în îndeplinirea misiunilor mele. Atît misiunea mărturisită cît şi cea secretă.

În ciuda obstrucţiilor, nu mi-a fost greu să descopăr firul manevrelor sale subterane. Nocera voia să se rupă de Mafia siciliană şi să se alipească altei organizaţii similare, care i-ar fi oferit beneficii mai mari şi posibilităţi de extindere a afacerilor. Poate că s-ar fi rupt de mai multă vreme de Palermo, dacă nu i-ar fi sosit de aici aurul de care avea nevoie pentru a-şi procura stupefiantele. Trebuie să recunosc. Reţeaua lui era bine organizată. În limita puterilor mele, îi sporisem eficienţa. Tocmai această activitate fructuoasă trezise şi interesul altora. Nocera primise astfel de oferte de colaborare din partea „Cosei Nostra" americane şi din partea Doamnei Wong. „Cosa Nostra" îmi făcuse şi mie unele avansuri prin Armstrong. Nu dădusem însă un răspuns, fiindcă nu ştiam dacă acest Armstrong nu era un agent provocator.

Aparent relaţiile mele cu Nocera erau pline de prietenie. Ne pîndeam însă reciproc. Fiecare vîna greşelile celuilalt. La momentul oportun aveam să lichidăm socotelile într-un chip care nu îngăduia decît un singur supravieţuitor. În ceea ce mă priveşte eram hotărît să supravieţuiesc lui Nocera.

Într-o dimineaţă m-a chemat în cabinetul său de lucru.

— Nino, am o treabă serioasă pentru tine. Trebuie să dai o raită pînă la Macao.

Am înţeles că voia să mă îndepărteze de Calcuta. Nu aveam însă motive să-l refuz.

— Ce trebuie să fac acolo ? l-am întrebat cu prefăcut interes.

— Să-l contactezi pe Kuo Tse, proprietarul tripoului „Evantaiul Liliachiu". Mi se pare că l-ai cunoscut.

— Da. Odată, la Hong Kong.

— I-am acontat lui Kuo Tse un transport de haşiş. Trebuia să mi-l livreze la începutul acestei luni, dar n-a făcut-o. Aş vrea să stai de vorbă cu el. Să-l convingi să nu se joace.

Misiunea avea un miros suspect. Este adevărat că ne aflam în relaţii de afaceri cu Kuo Tse. N-ar fi fost imposibil ca motivele invocate de Nocera să fie reale. Ceva însă îmi spunea că mi se întinde o cursă. De ce natură ? Rămînea să mă lămuresc singur.

A doua zi de dimineață am expediat un telex cifrat la Palermo. Îl încunoștințam pe Don Ugo Alcesi de manevrele lui Nocera.

Dimineața la 7, am decolat cu un Boeing, de pe aeroportul Dum Dum din Calcutta ; am făcut o escală, de aproape o oră la Bangkok, iar la ora 15 am debarcat pe aeroportul Kai Tak din Hong Kong. Eram însoțit de Saki și de doi oameni din garda mea personală. Înși verificați, pe care-i plăteam princiar spre a-i feri de tentații venite din afară. Am reținut camere la hotelul Mandarin — din principiu trag la cele mai respectabile și selecte hoteluri — apoi m-am îmbarcat pe primul vapor cu destinația Macao.

Călătoriile pe mare m-au încîntat întotdeauna. Navigația printre insule, de la Hong Kong la Macao, prezintă un farmec suplimentar prin pitorescul peisajului și mai ales prin furnicarul de jonci, șampane, bărci și de tot felul de nave cu aburi — începînd cu vetustele vase cu zbaturi și terminînd cu ultramodernele pacheboturi rapide — care se îmbulzesc mai vîrtos decît automobilele pe o mare arteră de circulație.

Drumul pînă la Macao a durat exact trei ore și jumătate. Nu debarcam pentru întîia oară în această colonie portugheză care a supraviețuit prin nu știu ce minune unui imens imperiu colonial. Macao m-a captivat întotdeauna prin patina sa de străvechi oraș iberic, peste care chinezii și-au impus pecetea lor atît de vie, de colorată, încît au reușit să dea acestui oraș o înfățișare carnavalescă, de continuă sărbătoare.

M-am instalat într-un hotel arhaic, cu aspect de palat decrepit, am luat cina la un restaurant modest, din apropierea ruinelor bisericii Sao Paolo, unde m-am delectat cu o foarte gustoasă supă de rechin, iar pe înserat, m-am înființat la „Evantaiul Liliachiu", însoțit — bineînțeles — de oamenii mei de pază. „Eventaiul Liliachiu" era unul din nenumăratele tripouri care împînzesc orașul, furnizîndu-i de altfel cele mai substanțiale venituri. Fusesem informat că jocurile de noroc nu constituiau unica atracție a localului, și că amatorii de îmbrățișări tarifate și de

droguri își puteau satisface dorințele la orice oră din zi și din noapte.

La intrare, o firmă luminoasă de neon înfățișa un evantai imens, care strălucea luîndu-ți ochii. În tripou era o lume de abia îți trăgeai sufletul. În jurul meselor lungi se înghesuiau fanaticii jocului „Fan Tan", în majoritate marinari, prostituate, inși fără căpătîi, muncitori din port, *coolies*, atrași nu atît de perspectiva unor cîștiguri ușoare — pînă la urmă foarte puțini erau acei care nu plecau decavați —, cît de emoțiile puternice, aproape voluptuoase provocate de fluctuațiile hazardului.

Ca să nu se amestece cu vulgul, jucătorii cu stare, printre care se agitau prostituate de lux, stăteau la etaj, în jurul unor balcoane plasate deasupra meselor. De acolo de sus, băieți de serviciu lăsau cu niște coșulețe prinse cu sfoară sumele pontate pe mesele de dedesubt. Jocul se desfășura într-un ritm drăcesc. Se cîștigau și se pierdeau sume fabuloase.

M-am învîrtit prin local, spre a mă familiariza cu distribuția încăperilor și cu ieșirile pe care le-aș fi putut folosi în cazul că evenimentele ar fi luat o întorsătură nedorită.

Am agățat un crupier.

— Du-mă la stăpînul tău, i-am spus. Am să-i vorbesc.

M-a privit bănuitor.

— Pe cine să anunț ?

— Nu te îngriji de asta. Spune-i doar că îl caută un prieten din Calcutta. Ai să-i faci o bucurie atît de mare încît are să te sărute pe amîndoi obrajii.

A ridicat din umeri.

— Bine. Așteptați o clipă.

A dispărut printr-o ușă acoperită cu o perdea grea. După circa două minute și-a făcut din nou apariția.

— Mr. Kuo a plecat în oraș acum un sfert de oră. Puteți vorbi cu altcineva. Poftiți după mine.

L-am urmat fără comentarii. Am străbătut un coridor lung și am intrat într-o încăpere minusculă, mobilată în stil chinezesc. Saki și cei doi cerberi ai mei nu se dezlipeau de mine. La o masă de lac, dominată de o lampă cu

abajur rotund ca o minge, stătea o femeie tînără, subţire, cu trăsături ciudate, euro-asiatice. Chipul ei exotic nu era lipsit de farmec. Să tot fi avut douăzeci şi cinci de ani. Purta o tunică de mătase verde, cu nasturi de diamant, ce-i mula perfect corpul. S-a ridicat de la masă, şi mi s-a adresat cu glas melodios.

— Mr. Kuo lipseşte pentru moment. Cu ce vă pot servi ?

— Am să discut cu dumnealui cîteva chestiuni mai delicate...

Tînăra fameie mi-a zîmbit.

— Vă asigur că Mr. Kuo nu are secrete faţă de mine. Sîntem asociaţi. Numele meu este May Chenn. Mi se mai spune şi „Floare de Lotus".

— Regret, Miss Chenn, sînt însă lucruri pe care numai Mr. Kuo le cunoaşte...

— Credeţi ? mi-a zîmbit ea. Sînteţi foarte discret. În sfîrşit, faceţi cum credeţi că e mai bine. Vă propun să treceţi pe aici în altă zi, cînd îl veţi găsi probabil pe Mr. Kuo.

— Am să revin mîine dimineaţă.

— Cum doriţi.

Am salutat-o, pregătindu-mă să mă retrag.

— Un moment, mi-a spus ea, agitînd un clopoţel.

După o perdea a ţîşnit o fată cu breton, ochi bridaţi şi tunică albastră.

— Pregăteşte o mică gustare pentru domnii în salonul auriu.

S-a întors spre mine.

— Sper că nu veţi refuza a ne cinsti casa, acceptînd un pahar cu şampanie.

Am fost ispitit s-o refuz. Am vrut să văd însă unde va ajunge. Expresia uşor ironică a ochilor ei mă intriga. Fata cu breton s-a topit. Miss Chenn ne-a oferit ţigări havane foarte scumpe, apoi ne-a rugat să o urmăm. Am străbătut iarăşi cîteva coridoare, am urcat o scară, am coborît alta şi am pătruns într-o sală de proporţii modeste, dar cu pereţii îmbrăcaţi în lac auriu. Mobile chinezeşti de o autentică valoare, suluri de mătase cu desene fine, în peniţă, covoare de mătase şi lampadare de porţelan decorau încăperea. Pe o masă lungă şi joasă, încon-

jurată de tăburete mici, ne aştepta o gustare mai mult decît copioasă. Ni s-a servit şampanie, whisky şi coniac franţuzesc. Cîteva chinezoaice, foarte tinere şi foarte drăguţe, au venit să ne distreze.

Eu am preferat compania domnişoarei Chenn. Plăcut surprinsă de preferinţa pe care i-am arătat-o, s-a comportat ca o desăvîrşită gazdă. Mica agapă s-a prelungit două ore. Înainte de plecare, amfitrioana m-a poftit să revin a doua zi de dimineaţă, spre a sta de vorbă cu asociatul ei. Am plecat, folosind — potrivit indicaţiilor domnişoarei Chenn — altă ieşire, care răspundea într-o stradă laterală.

În noaptea aceea m-am culcat bine dispus. Aş putea spune chiar că am binecuvîntat lipsa lui Mr. Kuo.

În dimineaţa următoare m-am prezentat din nou la „Evantaiul Liliachiu". Deşi mai erau două ore pînă la prînz, tripoul gemea de clienţi. Un servitor ne-a condus în acelaşi birou în care fusesem primiţi cu o seară înainte. Ne-a întîmpinat Mr. Kuo, un chinez mititel şi foarte tînăr, care rîdea şi cu ochii, şi cu nasul, şi cu gura. A apărut şi Miss Chenn.

— Nu s-ar putea să stăm de vorbă fără martori ? m-a întrebat Mr. Kuo, aruneînd o privire peste umăr spre oamenii mei de pază. În timp ce noi vom discuta chestiunile care ne interesează, însoţitorii dumneavoastră se vor delecta cu cîte un pahar de whisky în camera alăturată.

Propunerea nu era lipsită de sens. Am acceptat-o. Eram bine înarmat, aşa că nu mă temeam de vreo surpriză.

Îndată ce am rămas singur cu Mr. Kuo şi cu Miss Chenn, m-am aşezat pe un scaun, picior peste picior.

— Cred că ştii ce vînt mă aduce, Mr. Kuo ?

— Ştiu, Mr. Bellocampo, mi-a răspuns.

— Pot să vorbesc de faţă cu Miss Chenn ?

— Desigur.

Am derulat banda aşa cum îmi indicase Nocera. I-am reproşat încălcarea angajamentului luat faţă de Nocera, şi am încheiat pretinzîndu-i să-mi fixeze o dată foarte apropiată, înlăuntrul căreia să-şi onoreze obligaţiile.

Miss Chenn a rîs.

— Să discutăm cu cărţile pe masă, Mr. Bellocampo.

— Evident, am replicat demn şi bătos.

— Dacă există unele obligaţii între noi şi Mr. Nocera, a reluat ea, debitorul este Mr. Nocera. Am făcut această precizare ca să ştiţi pe ce teren ne aflăm.

I-am zîmbit cu superioritate.

— Sînteţi sigură ?

— Sînt foarte sigură. Este adevărat că ne luasem şi noi o obligaţie faţă de Mr. Nocera. Să vă suprimăm la ieşirea dumneavoastră de la „Evantaiul Liliachiu".

Am avut impresia că-şi bate joc de mine.

— Ce înseamnă povestea asta ?

— Nu e o poveste ci trista realitate. Colegul dumneavoastră, Mr. Nocera, ne-a cerut să vă asigurăm o călătorie promptă în lumea umbrelor. În ultimul moment am hotărît să nu-i mai satisfacem dorinţa şi să vă lăsăm a vă bucura în continuare de privilegiul unei existenţe printre muritorii de rînd.

Amuţisem.

— Cred că glumiţi, am bîiguit.

— Nu glumesc deloc, a adăugat Miss Chenn.

Mr. Kuo stătea nemişcat ca un Budha. Se mărginea să-mi zîmbească binevoitor.

— Aseară, a reluat Miss Chenn, v-am invitat să folosiţi altă ieşire. Ieşirea pe care în mod normal ar fi trebuit să o folosiţi spre a părăsi „Evantaiul Liliachiu" era păzită de un beţivan înarmat cu un brici. Trebuia să provoace o busculadă şi să vă secţioneze carotida. Intervenţia oamenilor dumneavoastră ar fi fost tardivă.

Glasul amfitrioanei suna sincer.

— Mr. Nocera ne datorează un milion de dolari. A pretins că nu-şi poate onora această obligaţie deoarece prezenţa dumneavoastră îi încurcă socotelile.

Femeia asta tînără vorbea cu un calm uluitor. Dacă juca teatru, apoi era o actriţă desăvîrşită. Începusem să cred că nu mintea.

Mr. Kuo mi-a oferit o havană. La atît s-a rezumat participarea lui la discuţie.

— Vă veţi mira poate, Mr. Bellocampo, de ce vă vorbesc atît de deschis. O fac pentru că vreau să vă cîştig

de partea noastră, a continuat Miss Chenn. Mr. Nocera trata şi cu noi, şi cu un reprezentat al „Cosei Nostra", şi cu un grup de levantini. Lipsa aceasta de sinceritate este agravată de faptul că s-a îndatorat cu mulţi bani faţă de organizaţia din care Mr. Kuo şi cu mine facem parte.

Nu mai ştiam ce să cred.

— Nu vă cerem un răspuns imediat, Mr. Bellocampo. Am fi absurzi dacă v-am pretinde aşa ceva. Ştim că aveţi nevoie să analizaţi la rece datele problemei şi să judecaţi îndelung, înainte de a lua o hotărîre definitivă. Dacă treceţi de partea noastră, vă asigurăm triplarea beneficiilor. Ceva mai mult, vă înscăunăm în locul lui Nocera. Destul pentru azi, Mr. Bellocampo. Credeţi că patruzeci şi opt de ore v-ar fi de ajuns spre a ne da un răspuns ?

— Am să reflectez asupra propunerii dumneavoastră, i-am răspuns. Nu ştiu dacă patruzeci şi opt de ore...

— Bine, fixaţi dumneavoastră termenul, a adăugat Miss Chenn. N-ar trebui să depăşiţi însă un număr rezonabil de zile, fiindcă i-aţi da de bănuit lui Nocera. Dacă nu cădem de acord, sînteţi liber să vă înapoiaţi la Calcutta. Sîntem siguri că nu veţi comunica discuţia noastră lui Nocera, fiindcă v-aţi complica şi mai mult situaţia. Ştiindu-se descoperit, va face tot posibilul ca să scape de prezenţa dumneavoastră. Şi nu i-ar fi prea greu. Noi v-am asigura o pază discretă şi eficientă. Mai eficientă decît a pistolarilor dumneavoastră, care au întipărită pe frunte pecetea de gorile.

I-am mulţumit pentru încrederea acordată şi am plecat la hotel. Toată noaptea m-am frămîntat, cîntărind argumentele pro şi contra. Oferta lui Miss Chenn era ispititoare. Nu mă înduram totuşi să dau cu piciorul Mafiei siciliene, care făcuse dintr-un biet orfan un om important, cu un masiv cont în bancă şi cu imense posibilităţi în viitor.

A doua zi m-am înfăţişat la „Evantaiul Liliachiu".

— Regret, Miss Chenn, că trebuie să vă dau un răspuns negativ. Nu sînt încă pregătit să fac gestul pe care mi l-aţi cerut.

Mi-a surîs prietenește, aproape cu afecțiune.

— Prima frază m-a întristat. A doua zi îmi dă speranțe.

Mr. Kuo era de față. Zîmbea și el.

— Mai e o piedică, am adăugat. În afară de dovada de prietenie pe care mi-ați dat-o, nu știu nimic despre dumneavoastră.

Adevărul este că aveam unele bănuieli. Miss Chenn și Mr. Kuo făceau parte din organizația faimoasă Mrs. Wong, de care-mi vorbise Armstrong. Nu știam încă cît de tare era această organizație și cît de vaste erau ramificațiile ei... Nu aveam de gînd să-mi limitez activitatea în Extremul Orient.

— Ce răspuns îi dau lui Nocera? l-am întrebat pe Mr. Kuo.

A replicat cîntînd cuvintele.

— Nu mi-am putut îndeplini obligația fiindcă era condiționată de executarea obligațiilor sale față de noi. Cunoașteți deviza europeană : „Ce-mi dai, să-ți dau ?".

Am părăsit Macao foarte încîntat de cunoștința mea cu Miss Chenn. Evident, Miss Chenn era un personaj mult mai puternic decît Mr. Kuo. În prezența ei, acest omuleț aproape că nici nu exista. Știam că la Macao aveam prieteni. Mai bine zis, oameni dispuși să-mi devină prieteni. E reconfortant gîndul că poți găsi oricînd undeva un sprijin. Simțeam instinctiv că o cîștigasem pe Miss Chenn.

Cînd am intrat în biroul din Calcutta al lui Nocera, acesta m-a privit cu ochi rotunzi, ca și cînd i-ar fi apărut în față o stafie. I-am repetat mesajul încredințat de Mr. Kuo. Nocera a început să-l înjure și să-l amenințe. Izbea cu pumnii în masă, i se umflaseră vinele de la gît, și împroșca stropi de salivă pe hîrtiile de pe birou.

— Am să-l învăț eu minte pe acest galben puturos. Am să-l desființez. Am să-i arunc în aer șandramaua.

În ciuda exploziei lui de mînie, regizată pentru galerie, mi-am dat imediat seama că era speriat. Refuzul lui Kuo de a mă suprima era semnificativ. Pe de altă parte, Nocera mă privea acum nu numai cu ostilitate dar și cu îndoială. Ce aflasem eu despre această afacere ? Nu cumva Mr. Kuo făcuse unele indiscreții voite ? Dacă ob-

ţinusem unele informaţii în legătură cu tratativele purtate între Nocera şi organizaţia Doamnei Wong, nu aveam de gînd să le transmit la Palermo ? Nocera era pe punctul de a trăda Mafia. Atîta vreme cît nu va încheia un pact formal cu viitorii lui aliaţi, care să-l apere cu toate forţele lor, poziţia lui rămînea şubredă. Trebuia deci să lucreze repede, şi mai ales să scape de mine, singurul om care-i surprinsese jocul.

Două săptămîni după această discuţie, mi-am făcut de lucru la Macao. Simţeam nevoia să o văd pe Miss Cheen. Era un imbold mai puternic decît raţiunea.

Vizita mea la „Evantaiul Liliachiu" i-a făcut vizibil plăcere. Mi-a oferit un supeu imperial în camera aurie. Nu eram decît noi doi. Pe oamenii mei de gardă îi lăsasem în sălile de jos. Mr. Kuo mi-a şoptit că va face ca aşteptarea să le pară cît mai scurtă. Cum ? Dăruindu-le pentru o noapte cîte o adolescentă din colecţia de animatoare ale „Evantaiului Liliachiu".

— Nu ştiu dacă am să rămîn aici toată noaptea, i-am răspuns.

— Dacă ai să doreşti a-ţi grăbi plecarea, Mr. Bellocampo, va fi de ajuns un semn şi oamenii dumitale vor fi prezenţi la datorie.

Contrar previziunilor mele, în noaptea aceea am rămas la „Evantaiul Liliachiu". N-a fost nevoie să-mi chem oamenii decît în zori, cînd am plecat la hotel după un neuitat turnir de dragoste petrecut în compania lui May Chenn.

Mi-am prelungit o săptămînă şederea mea la Macao. Mă îndrăgostisem ca un şcolar de May Chenn. Şi ea mă iubea. Mi se dăruise cu o simplitate care evoca inocenţa relaţiilor amoroase ale primilor oameni din Paradis.

La Calcutta, Nocera m-a întîmpinat cu un zîmbet rău.

— Ai cam început să-ţi neglijezi îndatoririle, Nino. Trebuia să supraveghezi intrarea în India a transportului de aur expediat din Bangkok de Francesco Pecoraro. Ai preferat să te plimbi la Hong Kong şi la Macao. În lipsa dumitale, transportul de aur a căzut în mîinile poliţiei indiene. Îmi pare rău, Nino, dar va trebui să raportez acest lucru la Palermo.

Riposta mea l-a descumpănit.

— Ești sigur că a căzut în mîinile indienilor ?

S-a înroșit ca o gușă de curcan.

— Ce vrei să insinuezi ?

— Se poate să fi căzut. Dar numai o infimă parte. Restul a ajuns în alte mîini. Știi, Adolfo, de multă vreme urmăresc manevrele suspecte ale unora din oamenii tăi. Sînt pe punctul de a-mi formula unele concluzii defavorabile ție. N-ar fi exclus să le semnalez șefilor noștri din Palermo.

Din roșu, Nocera s-a făcut verde.

— Spion ! Spion infect ! Ăsta a fost rolul tău de la începutul începutului.

— Folosești un cuvînt cam tare, scumpul meu Adolfo. Înseamnă că spionez dacă apăr interesele „Onoratei Familii" ?

S-a ridicat de pe scaun.

— Ai făcut afirmații grave, Nino, în legătură cu transportul de aur de la Bangkok. Va trebui să le dovedești.

Am mințit.

— Am dovezi, Adolfo. Suficiente ca să te arunce în aer.

M-a străfulgerat cu privirile.

— Din clipa asta orice colaborare între noi devine imposibilă. Rolul dumitale, aici, în India, a încetat. Poți să te înapoiezi la Palermo și să raportezi acolo, prin viu grai, tot ce poftești.

I-am rîs în nas.

— Te supraestimezi, Adolfo, dacă-ți închipui că îți voi executa ordinele. Mă aflu aci din însărcinarea „Onoratei Familii" și aici rămîn pînă voi fi desărcinat tot de către cei care m-au trimis. E limpede ?

Nocera a scrîșnit furios.

— În cadrul organizației mele nu mai ai ce căuta. Dacă vrei să rămîi în India, n-ai decît. Consecințele te privesc.

— Organizația ta ? Nu înțeleg acest termen, Nocera. Organizația aceasta constituie o ramificație a „Onoratei Familii". În sînul ei am aceleași drepturi ca și tine. Și nu înțeleg să renunț la ele. Discuția aceasta a început

nă-mi displacă, Adolfo Nocera. Mi-ai vorbit de anumite consecinţe pe care aş putea să le sufăr. Ia aminte. Şi reversul medaliei este posibil.

Mi-am luat pălăria şi fără să-l mai salut am părăsit biroul, trîntind uşa.

Mi-am dat perfect de bine seama că din acel moment criza era deschisă, cu toate implicaţiile ei. Armistiţiul dintre mine şi Nocera încetase. Ne aflam în stare de război. Eram sigur că Nocera va face tot ce-i va sta în putinţă spre a mă dărîma. Va folosi toată gama de arme, începînd cu informările la centru şi terminînd cu încercările de asasinat. Trebuia să lucrez şi eu. Primul meu drum a fost la texe. Am expediat un mesaj cifrat lui Don Ugo Alcesi, protectorul meu. I-am raportat tot ce ştiam despre Nocera, avînd grijă să adaug şi unele floricele, care să-i înnebunească pe grangurii de la Palermo.

În cursul aceleiaşi zile, am primit de la Don Ugo un mesaj care m-a pus pe gînduri. Redactat de asemenea în limbaj cifrat, mesajul îmi confirma primirea probelor pe care le furnizasem anterior împotriva lui Nocera — probe din nefericire necomplete, dar susceptibile să germineze îndoieli serioase asupra activităţii acestuia. Pe de altă parte, Don Ugo mă povăţuia să acţionez cu multă judecată, şi dacă se poate să ajung la un nou armistiţiu cu Nocera, deoarece acesta se bucura de protecţia naşului său *Don* Mariano Schillaci, unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai lui *Don* Caló Castiglione, şeful „Onoratei Familii". *Don* Mariano, prevenit de Nocera, mă înnegrise în ochii lui *Don* Caló, care nu luase măsuri disciplinare împotriva mea decît datorită intervenţiei hotărîte a lui *Don* Ugo.

Părea că vînturi favorabile începeau să bată pentru Nocera. Ştiam că *Don* Mariano era un personaj de prim rang şi că în cercurile înalte ale Mafiei era considerat urmaşul lui *Don* Caló.

În cadrul politicii mele de demascare a lui Nocera, acţionam şi pe cale internă. Saki, pe care-l cîştigasem trup şi suflet datorită unor cadouri frumoase, intrase în graţiile secretarei personale a lui Nocera. Prin intermediul acesteia, nu numai că avea acces la corespondenţa pa-

tronului, dar pusese mîna și pe cifrul acestuia. În ultimul său mesaj către Palermo, Nocera mă încondeia serios, atribuindu-mi nu numai toată vina pentru pierderea transportului de aur intrat în India via Bangkok, dar și formulînd acuzații abile în legătură cu unele încercări ale mele de a intra în legătură cu organizația Doamnei Wong. Cu alte cuvinte, punea în spinarea mea toate nelegiuirile lui. Într-un răspuns din Palermo, *Don* Mariano îl asigura de tot sprijinul său și îl informa că se înfățișase lui *Don* Caló și îl pusese în curent cu toate manoperele mele. Îl mai încunoștința că aveam un protector puternic în persoana lui *Don* Ugo, dar că în curînd cauza lui Nocera va triumfa.

Trebuia deci să lucrez repede. Nu vream să risc ca *Don* Ugo să fie covîrșit de argumentele lui *Don* Mariano.

În acel timp, relațiile mele cu Nocera se înveninaseră la culme. Nu ne mai vorbeam, iar colaboratorii lui apropiați refuzau să mai lucreze cu mine. Îmi creasem și eu partizani în organizație. Nocera își făcuse mulți dușmani datorită aroganței și favoritismului arătat față de cîțiva inși, cu ajutorul cărora își executa operațiile marginale, atît de păgubitoare Mafiei.

O întîmplare nenorocită avea să grăbească deznodămîntul acestei afaceri. Un telex din Palermo, semnat de Alessandro della Rocca, unul din secretarii lui Don Caló, care-mi arăta o simpatie deosebită și cu care colaborasem fructuos într-o serie de afaceri, mi-a vestit moartea lui Don Ugo, în urma unui fulgerător infarct cardiac.

Cam la cîteva ore după acest telex, secretara lui Nocera a recepționat un mesaj cifrat de la Palermo, prin care Don Mariano îl autoriza pe Nocera să mă expedieze la Palermo, unde aveam să fiu judecat de tribunalul Mafiei pentru pretinsele mele malversații. Dacă refuzam să răspund acestei somații, Nocera era liber să folosească împotriva mea mijloace extreme, mergînd pînă la suprimarea mea fizică.

Spre marele meu noroc, Nocera se afla în acel timp la Hong Kong. Aveam indicii că negocia o colaborare cu agenții lui Armstrong, făcînd totodată tatonări și pe lîngă Doamna Wong. O ruptură între el și Mafia devenise inevi-

tabilă. Își însușise sume atît de mari din fondurile destinate „Onoratei Familii", încît n-ar fi putut să le acopere nici în cinci ani de activitate cinstită. Ce făcuse cu banii, nu știu. Îi depusese la băncile din Elveția ? Îi cheltuise cu femeile ? Îi pierduse la cărți ? Pentru moment chestiunea aceasta era secundară. Esențial era să-l suprim pe Nocera înainte de a mă suprima el pe mine. Trebuia să-mi joc atuurile de care dispuneam. După moartea lui Nocera nu-mi va fi greu să-i scotocesc prin hîrtii și să adun toate probele care să mă absolve de toate învinuirile nedrepte ce mi se aduceau și să stabilească în același timp, fără tăgadă, vina lui Nocera.

L-am expediat deci pe Saki și pe alți trei oameni ai mei, cu misiunea precisă de a instala o mașină infernală pe avionul personal al lui Nocera. Nocera trebuia să dispară. Operația era grea și implica riscuri serioase. Aeroporturile erau strașnic supravegheate. Este adevărat că avionul lui Nocera nu prezenta pentru autoritățile din Hong Kong aceeași importanță ca avioanele de călători cu o sută și mai bine de locuri, vizate în special de atentatorii politici.

Nocera dispunea de un „Cesna" pe care i-l pusese la dispoziție însăși Doamna Wong, în epoca în care plănuiau o colaborare strînsă în dauna Mafiei siciliene.

După plecarea lui Saki și a oamenilor săi la Hong Kong, am pus la punct planul de invadare a birourilor lui Nocera. Eram sigur că își lăsase acolo oameni, cu consemnul de a mă împiedica să ajung la hîrtiile lui.

În așteptarea rezultatului, mă instalasem în barul hotelului meu, spre a fi văzut de cît mai multă lume, și cu cel mai placid aer, degustam cocktailurile preparate de Rocco, barmanul, un tip jovial cu care întrețineam adeseori conversații despre timp și despre rafinata artă a mixturilor alcoolice. În cîteva rînduri, Rocco îmi furnizase partenere tinere și drăguțe, foarte complezente pe tărîm amoros.

Seara, m-am retras în camera mea, însoțit de o apetisantă stewardesă suedeză — aveam o adevărată slăbiciune pentru nordice — care ar fi putut depune oricînd

mărturie că îmi petrecusem noaptea în compania ei. A doua zi de dimineaţă m-am înfiinţat iarăşi la bar.

Ziua întreagă şi noaptea care a urmat, n-am părăsit hotelul. Aşteptarea aceasta îmi măcina nervii. Nu aveam însă altceva de făcut, decît să-mi rumeg gîndurile, în faţa unui cocktail căruia nici nu-i mai simţeam gustul.

A treia zi de dimineaţă, pe cînd mă aflam la bar, am fost chemat la telefon. Saki mă înştiinţa că achiziţionase statueta de jad care mă interesa — asta însemna că plasase bomba la bordul avionului — şi că, după ce-şi va încheia şi celelalte treburi, se va înapoia la Calcutta. Prin „celelalte treburi", înţelegea supravegherea avionului Cesna pînă avea să se ridice de pe sol, avîndu-l pe Nocera la bord.

Am respirat adînc. Începusem să mă uşurez sufleteşte. Triumful meu se profila la orizont.

Peste două ore am primit un nou apel telefonic din partea lui Saki.

— V-am expediat statueta prin poştă acum zece minute.

Semnificaţia acestui apel era limpede. Avionul lui Nocera se ridicase de pe sol. Bomba avea să explodeze numai cînd avionul va atinge altitudinea de o mie cinci sute de metri.

Am golit cu poftă ultimul pahar de cocktail. Primisem în sfîrşit marea veste pe care o aşteptam de atîta vreme. Nu îmi făceam griji în privinţa maşinii infernale. Acestea erau simple şi funcţionau fără greş. Acum nu mai rămînea decît să-mi adun oamenii şi să iau cu asalt birourile lui Nocera. Ştiam că voi întîmpina rezistenţă, dar mai ştiam că rezistenţa nu va fi puternică, dacă se va afla că Nocera a murit într-un accident de avion.

Mă pregăteam să părăsesc barul, cînd un groom mi-a anunţat un nou apel telefonic. Saki voia să-mi anunţe explozia avionului ? Am intrat în cabină. La celălalt capăt al firului am auzit glasul lui Mr. Kuo. Vorbea cîntat aşa cum îi era felul. M-a salutat, folosind formule de politeţe complicate şi meşteşugite, apoi a intrat în subiect.

— Am o veste bună pentru dumneata, Mr. Bellocampo. Miss Chenn e în drum spre Calcutta. Îl însoţeşte pe Mr. Nocera, care a fost silit să accepte toate condiţiile noastre, inclusiv trecerea dumitale în fruntea societăţii de export pe care a condus-o pînă acum. Pe viitor, Mr. Nocera va rămîne consilierul dumitale. Te asigur că nu vei mai avea nici o neplăcere din partea lui. Absolut nici una.

Am simţit că se învîrteşte cu mine nu numai cabina telefonică ci şi întregul hotel.

— Mr. Kuo, am răcnit, cheamă prin radio avionul lui Nocera şi cere-i să aterizeze imediat. Repet, să aterizeze numaidecît !

— Nu înţeleg, Mr. Bellocampo...

— Fă ce-ţi spun, şi nu mai cere lămuriri. La revedere, Mr. Kuo.

Am trîntit telefonul în furcă. Mi-am şters cu batista broboanele de sudoare care-mi acoperiseră fruntea. Nu concepeam să fiu asasinul involuntar al lui May Chenn. Al singurei femei pe care o iubisem cu adevărat.

Poate că la ora aceea avionul explodase. La ancheta care trebuia să urmeze, aveam să fiu interogat asupra rolului meu în această afacere. Intervenţia mea insolită pe lîngă Mr. Kuo evidenţia faptul că deţineam unele informaţii. De ce nu le dezvăluisem la timp ? Era firesc să fiu considerat autorul moral al atentatului. Mă expuneam unor complicaţii incalculabile, ca să previu moartea femeii pe care o iubeam. Deşi aveam convingerea că încercările mele erau tardive, am chemat la telefon şi turnul de control al aeroportului din Hong Kong... M-am identificat, apoi le-am cerut să ordone coborîrea imediată la sol a avionului lui Nocera. Am motivat cererea mea afirmînd că primisem un denunţ anonim în legătură cu o încercare de a se arunca în aer aeronava colegului meu Adolfo Nocera. Cei de pe turnul de control mi-au făgăduit că vor depune toate eforturile spre a contacta avionul în chestiune.

Peste o oră am telefonat din nou la Hong Kong. Mi s-a răspuns că nu s-a reuşit încă a se stabili legătura prin radio cu avionul indicat de mine.

Nu mai aveam nici îndoială. Dezastrul era consumat. Scăpasem de un rival, dar o ucisesem pe May Chenn.

Avionul Cesna al lui Nocera n-a mai ajuns niciodată la Calcutta. A dispărut undeva deasupra mării...

Rubio conduce corect. Nu depăşeşte viteza regulamentară. Îmi place prudenţa lui. Cu un astfel de şofer nu risc să intru în conflict cu poliţiştii de la circulaţie. La ora asta trebuie să fie mare forfotealâ la Segesta. Carabinieri, fotografi, medicul legist, vreun procuror trezit din somn în miez de noapte, spre a face lumină într-o nouă răfuială între mafioţi. La concluzia aceasta vor ajunge autorităţile. Mîine jurnalele vor anunţa cu titluri de o şchioapă masacrul de la Segesta. Bietul unchi Matteo ! Va avea parte de acea publicitate monstră de care s-a ferit toată viaţa. Un bun mafiot, spunea el, trebuie să treacă mai neobservat decît o pasăre de noapte. În legătură cu asta, mi-a mărturisit o dată că în toată viaţa lui nu şi-a făcut fotografii decît pentru piesele de identitate. Acum îi vor fotografia cadavrul sub toate unghiurile. Chipul lui, pe care moartea şi-a aşternut pecetea, va apare în toate jurnalele. Şi presa străină îi va cita numele. Îşi dorea un sfîrşit paşnic, asemenea morţii lui Don Ugo. Dar n-a avut parte de aşa ceva.

Dintre toate rudele mele, nu mai trăieşte decît mătuşa Zenobia. Cînd mătuşa Zenobia îşi va da ultimul suflu, se va termina şi cu neamul Di Girolamo. În ceea ce mă priveşte, încep să cred că o voi preceda în mormînt. Nu folosesc vorbe mari. De la o vreme mă urmăreşte un ghinion feroce. Faptul că am scăpat pînă acum de duşmanii mei nu reprezintă decît o prelungire a agoniei.

Iată că am început să cad în cel mai negru pesimism. Bizară e şi firea omenească ! Cîteodată sînt atît de abătut, încît îmi vine să-mi trag un glonte în cap. Apoi, fără veste, trec în extrema cealaltă. Optimismul irupe, debordează, înecînd amărăciunea sub un val de exuberanţă trandafirie.

— Singurul meu vis e să am o mașină frumoasă ! exclamă Rubio, tulburîndu-mi gîndurile.

Întorc privirile spre el. Ochii îi strălucesc. Și chipul îi strălucește. Îi disting bine fața în lumina cadranelor de la bord. Obrazul reflectă gîndurile-i lăuntrice. I-am vorbit de mașini frumoase, Rubio s-a și văzut la volanul unei limuzine americane de comandă, cu doisprezece cilindri și cu patru sute de cai putere.

— De cîte ori zăresc pe stradă un automobil frumos și mare, mă opresc și-l urmăresc cu privirile. Îmi place Fordul Thunderbird, îmi spune. Și Pontiacul Bonneville, și Chryslerul Imperial, și Mercedesul 600...

Hm ! Adoră mașinile mari. Mă uit la el și mă văd pe mine la vîrsta lui. Și eu mă dădeam în vînt după mașinile lungi și luxoase.

— Aș fi în stare să fac orice, ca să am un astfel de automobil, adăugă el.

Sînt convins că nu minte. Ar fi capabil să și ucidă. Mi-a și demonstrat că poate s-o facă.

— Dumneavoastră ați avut astfel de mașini ? mă întreabă.

— Am avut, Rubio. Da, da, am avut și un Lincoln Continental. Ai văzut vreodată un Lincoln Continental ?

— N-am văzut, îmi răspunde cu regret.

— Nu e de mirare, îi spun. La noi, numai președintele republicii se plimbă cu o astfel de mașină. Și asta la ocaziile mari.

— Era frumoasă ? mă întreabă timid.

E gata să se extazieze în fața descrierii pe care o așteaptă cu nerăbdare. De ce să nu-i fac plăcere, stimulîndu-i fantezia.

— Frumoasă e puțin zis. Închipuiește-ți o limuzină lungă și grea, ale cărei alămuri o fac să strălucească orbitor. Un Lincoln Continental este un vis pe roate, o frîntură de paradis coborîtă pe pămînt, o expresie materializată a Dumnezeirii !

— Ce frumos ! exclamă Rubio.

— Cînd te plimbi cu un Lincoln Continental, lumea de pe stradă te privește cu ochi mari, plini de admirație. N-ai să crezi, Rubio, toți se opresc ca în fața unei pro-

cesiuni. Dacă ai să fii băiat dezgheţat, ai să ai şi tu o astfel de limuzină.

— Credeţi ?

— Sînt sigur.

— Şi cu Lincolnul acela ce-aţi făcut ?

— L-am lăsat în America. Era greu să-l aduc pînă aici.

— Ce păcat ! suspină Rubio. Eu nu m-aş fi despărţit de el. Aş fi mîncat, aş fi dormit înăuntru.

De ce încerc să-l epatez ? De ce îl las să creadă că toţi gangsterii duc un trai de lux şi de huzur ? Eu am avut o vilă superbă la Los Angeles şi o casă somptuoasă la New York. Dar cîţi din lumea noastră se bucură de acest privilegiu ? Majoritatea gangsterilor duc un trai precar, ascunzîndu-se ziua şi ieşind la aer noaptea, ca huhurezii. Alţii sînt încîntaţi că se pot bucura de o publicitate răsunătoare, ca Bonnie şi Clyde. Jefuiesc o bancă, se bălăcesc în dolari, dar cu ce preţ ? După un an, doi sau trei, de belşug, ajung la Sing-Sing sau nimeresc pe scaunul electric. Este adevărat că pînă atunci poartă cămăşi de mătase, costume de comandă care-i costă 150 de lire sterline, butoni de diamante, joacă poker pe mize fantastice, cumpără prostituate de lux, aruncă bani în dreapta şi în stînga... Deodată, ghiarele legii se abat asupra lor... Îi vezi la procese, purtîndu-şi spaima ca pe o povară grea, deşi fac paradă de calm şi nepăsare... Avocaţii îi jumulesc de ultimele economii... Femeile îi părăsesc, lepădîndu-se de ei, cu teamă... Apoi cavalerii aceştia fără armură zac în celule, blestemînd societatea care i-a îngropat sub zidurile închisorii. Fac planuri de evadare şi visează să-şi recîştige libertatea pierdută... Cînd pedeapsa se încheie, o iau de la capăt, fiindcă nu ştiu să muncească. Hm ! De ce nu-i spun lui Rubio aceste adevăruri? De ce nu încerc să-i deschid ochii ? De ce ?... Cred că aş face-o pe degeaba. Şi-ar închipui că sînt gelos pe tinereţea lui, pe viitorul care-i deschide braţe primitoare. Că sînt un lup moralist, un om sfîrşit, bun doar să-mi trăiesc restul zilelor hăituit de poliţie sau încolţit de mizerie. Dacă aş încerca să-i vorbesc, m-ar asculta politicos, căci în ochii lui am încă un mare prestigiu. Mi-ar uita însă poveţele. Se spune că filmele şi romanele poliţiste

exercită o influenţă nefastă asupra tineretului. Crime şi criminali au existat şi pe vremea Curţii Miracolelor şi în umbra faraonilor. Se zice că sînt oameni născuţi să ucidă, aşa cum rechinii sau tigrii sînt născuţi să ucidă. Citeam într-o carte că un om de ştiinţă preconizează anumite tratamente glandulare, care ar putea stîrpi instinctul crimei. Poate că şi Rubio are porniri spre crimă. Automobilele, luxul, femeile, viaţa uşoară nu sînt decît pretexte. În realitate simte nevoia să ucidă. Şi nu o face gratuit, fiindcă numai un nebun ucide doar pentru plăcerea exclusivă de a ucide. Rubio şi cei de o seamă cu el caută să obţină un profit de pe urma crimei. Asemenea prostituatelor care se vînd pentru bani. E absurd să se spună că îşi pun corpul la mezat numai din nevoie. În realitate, simt o plăcere morbidă să se înjosească, să se supună tuturor masculilor, oricît ar fi ei de respingători. Sufletul omenesc are ascunzişuri inaccesibile filozofilor sau oamenilor de ştiinţă.

— Conca d'Oro ! exclamă Rubio cu încîntare.

Pe băiatul ăsta toate îl încîntă. Acum, după plecarea lui Angelo Raia, care-şi atribuise rolul de purtător de cuvînt al amîndurora, Rubio şi-a găsit subit glasul. Vorbeşte, se minunează, îşi exteriorizează gîndurile, este gata să lege o conversaţie.

— Frumoasă e Conca d'Oro, repetă el, contemplînd oraşul Palermo desfăşurat ca un brîu de stele de-a lungul golfului, între înălţimile munţilor Pellegrino şi Grifone. Grifone depăşeşte cu puţin 800 de metri, iar Pellegrino abia atinge 600. În copilărie, pentru mine, care nu mai văzusem alte masive muntoaşe, Pellegrino şi Grifone îmi păreau mai formidabile decît lanţul Himalaya. M-am căţărat adeseori pe Pellegrino. Mă urcam la Cruce sau la Semafor, şi de acolo priveam ore întregi marea, sau oraşul Palermo, avînd convingerea că am săvîrşit o mare ispravă, comparabilă cu ascensiunea celor mai înalte piscuri din lume.

Bizar. Rubio a ales pentru a intra în Palermo acelaşi drum pe care eu îl folosisem la plecare. Coborîm serpentinele de la Scala şi trecem pe lîngă văgăuna în care am aruncat stîrvul lui Ercole. Locul ăsta nu-mi face nici

o impresie. Ercole merita să moară. Am scăpat lumea de un ticălos.

Am revenit în orașul pe care l-am părăsit înspăimîntat acum trei zile. De data asta frica nu-mi mai încinge ca un cerc de fier pieptul. Respir în voie. Sînt gata să înfrunt întreaga Mafie, să-l sfidez pe Don Caló în vizuina lui. Ah, nu-i sfătuiesc pe mafioți să-mi iasă acum în cale. Dacă le-aș vedea mutrele amenințătoare, aș dezlănțui un măcel în mijlocul orașului, cum nu s-a mai văzut de pe vremea vesprelor siciliene.

Ca să ies în șoseaua ce duce la Cefalu de-a lungul țărmului, trebuie să străbat orașul Palermo. Nu o iau pe străzi lăturalnice. Intru pe Via Volturno, trec pe lîngă Teatro Massino — inima orașului —, o cotesc la dreapta pe cea mai importantă arteră. — Via Maqueda — apoi la stînga pe Via Lincoln. Ieri n-aș fi conceput acest marș prin Palermo. Azi îl execut fără umbră de teamă. Orașul e adormit. Cîte o mașină trece cu mare viteză pe străzile goale. Măturărese ridică nori de praf în Piazza Garibaldi. Ocolim parcul la Flora și ieșim în șoseaua care duce spre Cefalu.

S-a făcut ora unu și un sfert. Am străbătut orașul fără nici un incident. Dacă ar ști Don Caló că am trecut prin Palermo fără să fiu deranjat, l-ar lovi apoplexia.

Pe stînga șoselei, marea, acoperită cu o plasă de argint, își desfășoară valurile de-a lungul țărmului. Nu le aud foșnetul fiindcă le acoperă susurul motorului.

Lăsăm pe stînga muntele Grifone. Trecem prin Romagnolo și Bandite. Drumul acesta îmi amintește de numeroasele mele plimbări cu mașina, în compania a tot felul de dame. Da, da, am avut întotdeauna trecere la femei. Nu pot să mă plîng. Îmi amintesc de Lolita...

Nu ! Nu mă mai las răpit de reverii. Acum trebuie să mă concentrez asupra evadării mele din insulă. Nimic nu mă mai reține în Sicilia. Nici măcar unchiul Matteo. Băiatul ăsta de lîngă mine nu-mi este o povară. În compania lui, singurătatea nu mai îmi pare atît de grea. Rubio e capabil să se devoteze. Îl simt. Nu strică să am un astfel de om lîngă mine. La ora actuală e singurul meu prie-

ten. Aproape că îmi inspiră afecțiune. Are o naivitate, o prospețime, care mă înduioșează.

Trecem prin Bagheria, cu vilele ei luxoase. În Bagheria intenționam odinioară să-mi construiesc o vilă în stil neogrec. Mă inspirau ruinele elenistico-romane de la Solunto. De atunci mi-am schimbat preferințele. În umbra coloanelor ciuntite de la Solunto, am făcut dragoste cu Lolita. Am așternut pe jos propriul meu *trench-coat*...

— De ce îmi vine mereu în minte Lolita ?

Intrăm în Termini Imerese. Imaginea Lolitei dispare, acoperită de imaginea și mai vie a Corinei. Biata Corina ! Trecem pe lîngă motelul care a văzut-o murind. Dacă spiritul supraviețuiește rămășițelor pămîntești, Corina mă însoțește în drumul meu spre Cefalu.

Încerc să mi-o închipui stînd pe bancheta din urmă. Nu-mi vorbește. Dar e prezentă. Îi aud respirația. Mă străduiesc să nu întorc capul, ca să prelungesc această senzație stranie. Poate că nu e o simplă impresie înșelătoare. Poate că... Mă răzvrătesc împotriva propriei mele complezențe de a cocheta cu morții... Ce rost are să-i evoc tocmai acum... Hm ! Corina !... Cîtă încredere a avut în mine fata asta !...

— În zece minute sîntem la Cefalu, zice Rubio.

Masivul calcaros care domină portul Cefalu își ridică spre cer silueta greoaie, alburie, învăluită în ploaia feerică a razelor lunii. La picioarele ei, orașul nou cu blocuri pretențioase, dar jalnic de monotone, sclipește prin zeci de lampadare. Ceva mai departe, orașul vechi își desfășoară contururile pitorești. Cele două turnuri cenușii ale catedralei se înalță îndrăzneț din noianul de acoperișuri. E lumină ca în plină zi. Indiscreția lunii a început să mă supere. Întunericul e mai propice fugarilor.

Casa lui Gervasi Volpe e rezemată de poalele masivului calcaros. Ajungem pînă la ea urcînd pe o uliță strîmtă și întortocheată, strivită între clădiri înalte, cu ferestre puține, strașnic zăbrelite. Casa lui Volpe nu se deosebește cu nimic de cele din jur. Construită din piatră, cu un balcon deasupra ușii ferecate de la intrare, are aspectul unei minuscule fortărețe.

Oprim. Cobor şi izbesc în uşă cu un ciocan de fier forjat. Aştept aproape cinci minute. Am răbdare. Aud în dosul uşii nişte paşi tîrşiţi. Se deschide o ferestruică săpată în tăblia uşii.

— Cine este ?

— Bellocampo. Nino Bellocampo, şoptesc.

— Un moment, Don Nino.

Am recunoscut vocea Silvanei Volpe, soţia lui Gervasi.

Uşa grea se deschide scîrţiind. Silvana apare în prag. E grasă, brună şi surîzătoare. Poartă un halat ponosit care-i evidenţiază rotunjimile masive.

— Volpe e acasă ?

— A plecat la pescuit, îmi răspunde, arătîndu-şi dinţii albi şi sănătoşi. Ştiţi cum e treaba.

Sigur că ştiu.

Pescuitul e un paravan pentru operaţiile de contrabandă pe care Volpe le face cu destul succes.

— Poftiţi înăuntru, mă îmbie.

— Mai sînt cu cineva, îi spun.

— Să poftească şi dumnealui ! Avem loc berechet.

Silvana Volpe e foarte primitoare.

— Pot să-mi bag maşina în curte ? Dacă o las în drum, împiedic circulaţia. Îi zîmbesc, ca şi cînd aş fi făcut o glumă bună.

— Un moment, să deschid poarta mare.

Silvana deplasează cu uşurinţă canaturile masive ale porţii mari. Are muşchi de luptător de circ. Rubio bagă maşina în curte. Nu e un cascador ca Raia, dar are tot timpul să devină.

După ce garăm maşina în curte, intrăm în casă. Camerele de locuit sînt la etaj. Parterul e ocupat de o fostă prăvălie, transformată în depozit, precum şi de un atelier de reparaţii, legat de îndeletnicirile profesionale ale lui Volpe.

Silvana ne invită în sufragerie.

— O gustare ?

— N-ar strica, îi răspund. Mă încearcă o foame...

— Îmi plac grozav musafirii care nu fac fasoane, zice Silvana.

Ne aduce măsline, brînză, plăcinte cu carne, un pui rece, şi fructe. Rubio înfulecă lacom ca un căpcăun. Îl imit. Mîncăm şi bem pe săturate.

— Cînd se înapoiază Volpe ? o întreb.

— Spre seară.

— Bun. Pînă atunci poţi să ne dai adăpost ?

— Desigur. Don Nino e prietenul nostru. Nici nu ştiţi ce frumos vorbeşte Gervi despre dumneata. „Don Nino este un nobil adevărat".

După ce lichidăm „supeul", ne retragem la culcare. Silvana mi-a oferit camera fiului ei, plecat la învăţătură în nordul Italiei. De ce l-o fi trimis tocmai acolo, nu ştiu. Pe Rubio l-a instalat în camera de musafiri.

Înainte de a mă culca, mă uit pe pereţi. Tot felul de poze cu artişti de cinema şi cu nuduri în poziţii lascive. Apoi afişe colorate — gen pop —, iar pe un perete, un fel de blazon de catifea, cam de un metru pătrat, cu tot felul de insigne sportive. Cărţi — nici una. Pe un raft zac maldăre de reviste. Săptămînale de film şi periodice cu fotografii pornografice. Băiatul ăsta promite. Nu se poate spune că nu e consecvent în preferinţele sale.

Silvana şi Gervasi au o droaie de copii. Vreo cincisprezece, dacă mai ţin bine minte. Şase au plecat să-şi facă rosturi la Roma, la Messina şi la Palermo. Contrabanda lui Gervasi nu e îndeajuns de prosperă ca să ocupe întreaga familie. Lui Gervasi i-am făcut pe vremuri un mare serviciu. Poliţia îl înhăţase. Îl aşteptau cîţiva ani de închisoare. Cunoşteam pe atunci cîţiva funcţionari superiori. I-am pus în mişcare. Gervasi a ieşit din încurcătură mai alb ca neaua. Păţania nu l-a cuminţit. L-a făcut însă mai prudent. Înainte se angaja orbeşte în orice afacere susceptibilă să-i aducă bani. Acum alege. Cîştigă mai puţin, dar doarme liniştit. Evident, meseria lui nu e lipsită de primejdii. Dar cu grijă sporită poţi să le eviţi. Totul e să nu te lăcomeşti. Aş putea să spun acelaşi lucru despre mine ?... Eu m-am lăcomit întotdeauna... De-asta am şi ajuns aici.

Deşi sînt obosit, nu reuşesc să adorm. Gîndurile mă ţin treaz. Liniştea din casa asta mă tulbură mai vîrtos decît duduitul unui tren. De la început trebuia să vin la

Gervasi Volpe. L-aş fi scutit şi pe unchiul Matteo de ceea ce a urmat. Sau mai ştii ? Poate că unchiul Matteo şi-ar fi urmat propriul destin.

Cobor din pat şi deschid fereastra, care priveşte spre masivul calcaros. Am senzaţia că stînca vrea să se prăvale peste ruine. Mă învîrtesc prin cameră. Aş bea ceva, dar nu vreau să o trezesc pe Silvana. Cred că în clipa asta doarme. Cînd ai atîţia copii, pe care trebuie să-i îngrijeşti, să-i speli, să le dai de mîncare, să-i îmbraci, să le faci educaţie şi pe deasupra să duci în spinare şi întreaga gospodărie, aştepţi somnul ca pe o mană cerească.

Pe raft, deasupra revistelor văd un radio cu tranzistori. Un aparat ieftin de mare serie. Funcţionează ? Bateriile nu sînt descărcate ? Învîrtesc butoanele. Aparatul scoate un cîrîit de găină strangulată, apoi începe să cînte. Cam răguşit, dar tot e mai bine decît nimic. Cîntă Franck Sinatra. Ultima oară l-am ascultat la un concert. În Las Vegas. Mă întind pe pat, cu faţa în sus şi încerc să aţipesc, legănat de muzică. Deasupra mea, pe pereţi, printre fotografiile cu nuduri, se află o tipesă care seamănă grozav cu Ingrid. Acelaşi păr blond, lăsat pe umeri, acelaşi corp subţire de manechin, aceeaşi supleţe felină...

Parcă o văd prăjindu-se la soare, într-un *chaise-longue* pe balconul acelei vile încîntătoare de pe Isola Bella. Lacul Maggiore oglindea mirific văzduhul albastru. Un vînticel molcom cobora dinspre Monte Leone, încreţind pe alocuri învelişul apelor. Închiriasem o vilă pe tot timpul verii. Alesesem Isola Bella, acest minunat giuvaer din grupul insulelor Borromee, pentru splendoarea, dar mai ales pentru liniştea aceea ireală, de catifea, care îţi creează o ambianţă de vis.

Închiriasem şi o barcă cu motor, cu care făceam dese plimbări pînă la Locarno, Cannobio, Pallanza sau Stresa. Împleteam agrementul cu interesele profesionale Lago Maggiore prezenta pentru noi un mare avantaj. Apele lui scaldă şi ţărmuri italieneşti, şi ţărmuri elveţiene. Locarno, de pildă, se află în Elveţia. Iar la Locarno îşi petrecea invariabil week-endul un cunoscut bancher din Berna, pe nume Erich Hoffman.

Spre deosebire de tipul clasic de bancher, durduliu cu ceafă în etaje, degete grase, încărcate cu inele și burtă ornată cu un greu și strălucitor lanț de ceas, Hoffman era suplu, blond și foarte tînăr. Avea mai degrabă aspectul unui campion de ski, decît al unui om de afaceri.

La acest tînăr — mai precis la secretele lui — trebuia să ajung neapărat. În banca sa, își depusese cîteva zeci de milioane de dolari — sub un nume de împrumut — unul dintre corifeii Mafiei americane, Cicci Cuddetta. Numărul acestor conturi trebuia să-l aflu eu. Se spune că secretul bancar helvetic este cel mai bine păzit. Este un adevăr. Nici F.B.I.-ul nu a reușit să-i pătrundă tainele. Cu ajutorul lui Ingrid, voiam să obțin ceea ce nimeni nu obținuse pînă atunci.

Planul meu era simplu. De vreme ce Ingrid reușise să incendieze inima atîtor bătrîni — pe care vîrsta ar fi trebuit să-i blindeze împotriva tentațiilor carnale —, cu atît mai vîrtos va izbuti să prindă în mreje pe un ins cu sînge tînăr, gata oricînd să se înfierbînte sub văpaia privirilor ei.

Erich Hoffman avea reputația unui om singuratec, care evita pe cît posibil frecventarea cercurilor mondene, din care prin definiție ar fi trebuit să facă parte. Deși mă străduisem să mă informez asupra gusturilor și înclinărilor sale, nu reușisem să aflu mare lucru. Știam doar că își petrecea timpul liber plimbîndu-se cu avionul său personal, ori cu mașina lui de sport, un Lamborghini Espada. Dar marea lui pasiune rămînea skiul nautic.

Ingrid era tipul de femeie susceptibilă să răspundă celor mai variate preferințe ale bărbaților. Sînii ei frumos conturați, puși în valoare de corsajul unor toalete de o feminitate exuberantă, puteau să satisfacă pe amatorii de forme planturoase, rubensiene. Dacă erau prinși în teaca unei rochii foarte tinerești, care le ascundea abil reliefu, împlineau gusturile amatorilor de forme plate.

Ca să preîntîmpine eventualele capricii cromatice ale tînărului bancher, Ingrid își pregătise o amplă colecție de peruci, care îi îngăduiau să treacă de la blondul argintiu, la negrul spaniol cu reflexe albastre.

După ce am socotit pregătirile încheiate, am deschis asediul. În fiecare dimineață făceam lungi plimbări pe lac

cu barca cu motor, frecventînd în special porţiunea elveţiană. Uneori dădeam cîte o raită pînă la Locarno, avînd grijă s-o expun pe Ingrid în cele mai avantajoase poze.

Vila lu Hoffman era situată pe malul lacului, într-o poziţie minunată, la nord de Locarno. Debarcaderul privat al vilei rămînea însă pustiu, spre marea noastră dezolare... Într-o sîmbătă de dimineaţă, am plecat în croazieră mai devreme ca de obicei. Poate că tînărul nostru bancher prefera exhibiţiile sportive matinale. De data aceea am nimerit-o. L-am întîlnit străbătînd vijelios apele, pe skiurile lui, tras de o foarte puternică şalupă. Avea o alură atît de mîndră, respira atîta forţă, atîta vigoare, încît a cucerit-o pe Ingrid din primul moment.

— N-are să-mi fie greu să-mi joc rolul de îndrăgostită, mi-a zîmbit ea încîntată de perspectiva aventurii cu Erich.

Deşi nu eram îndrăgostit de Ingrid, am simţit o vagă împunsătură de gelozie.

— Te rog să nu intri prea adînc în pielea personajului, i-am replicat. Nu uita, sîntem aici în interes de afaceri.

Ingrid arbora o perucă blondă şi un ansamblu vestimentar care-i sublinia voluptuos rotunjimile. Eu stăteam cuminte la volanul bărcii cu motor, afectînd ţinuta unui demn şi eficient mecanic.

Am trecut pe lîngă tînărul Hoffman, care nu ne-a acordat nici o atenţie. Eşecul acesta nu ne-a descurajat. A doua zi, odată cu răsăritul soarelui, am ieşit din nou pe lac. Ingrid se împodobise cu o perucă brună, cu breton, gen „Cleopatra, regina Egiptului".

Ca şi în ajun, rezultatul a fost nul. Ingrid era vexată. De obicei, făcea victime de la prima vedere.

Luni nu l-am mai văzut pe skiurile lui acvatice. Se înapoiase probabil la Berna, unde îl aştepta o nouă săptămînă de lucru. Sîmbăta următoare l-am zărit iarăşi brăzdînd valurile, ca un zeu al apelor. Ingrid îşi pusese o perucă roşie foc, care îi dădea înfăţişarea unei vampe gen „Hollywood". Pentru prima dată am văzut-o manifestînd o oarecare nervozitate. Începuse să-şi piardă încrederea în puterea ei de seducţie ? Eu îmi vedeam corect şi impasibil

de treburile mele, așa cum i se cuvine unui mecanic stilat.

Peruca roșie a avut efectul scontat. Tînărul ne-a aruncat o privire fugitivă și s-a îndepărtat, lăsînd în urmă — asemenea unei comete — o trenă de spumă. Ne-a ocolit, a revenit în preajma noastră, apoi l-am pierdut din vedere.

— De azi înainte rămîi roșcovană, i-am spus lui Ingrid. Am impresia că l-ai dat gata.

Duminică l-am așteptat zadarnic pe lac. Spre marea noastră surprindere, l-am regăsit pe skiurile lui luni, la început de săptămînă.

— Victorie, Ingrid ! am felicitat-o. Peștișorul a mușcat momeala.

Două săptămîni mai tîrziu schimbam saluturi cu tînărul reprezentant al lumii bancare helvetice. Ingrid și cu mine nu ne grăbeam să speculăm acest succes. Știam că bancherii sînt suspicioși, și nu voiam să stricăm totul printr-o mișcare bruscă.

Într-o dimineață, Erich Hoffman a luat o voltă prea în scurt și a căzut în apă. Cum noi ne aflam în apropiere ne-am oferit să-l luăm în barca noastră cu motor. A acceptat imediat. Pînă să se înapoieze ambarcațiunea lui, s-a și urcat într-a noastră. Nu am lungit plimbarea, ca să nu-i dăm de bănuit. L-am dus la debarcaderul vilei sale. Ne-a mulțumit cu efuziune. La despărțire, a sărutat galant mîna lui Ingrid, iar mie mi-a strecurat un bacșiș gras.

— În curînd junele ne va cădea în plasă, i-am spus roșcatei mele complice.

S-au mai scurs două săptămîni. Volta scurtă s-a repetat. Erich a ajuns iarăși în barca noastră. De data aceea renunțase la rezerva care carcterizase prima noastră întîlnire. Vorbea degajat, cu acea familiaritate amabilă a oamenilor de stirpe nobilă și cu educație aleasă, care se adaptează cu ușurință oricărei companii.

A invitat-o pe Ingrid la un cocktail servit pe terasa vilei sale. Eu am rămas la debarcader. Un valet cu alură britanică mi-a adus o sticlă de whisky și două pachete cu țigări fine. După cum mi-a relatat Ingrid mai tîrziu, Erich s-a comportat cu o politețe desăvîrșită. Spre deosebire de

clienţii ei obişnuiţi, care după primul pahar de alcool îşi luau nasul la purtare, Erich aproape că a intimidat-o cu manierele lui alese.

Relaţiile acestea deveneau din ce în ce mai cordiale. Întîlnirile pe lac nu mai erau întîmplătoare. Într-o duminică, în ajunul plecării lui Erich la Berna, Ingrid i-a lansat o invitaţie pentru sîmbăta următoare. El a acceptat numaidecît. Apoi ne-am luat rămas bun.

Sosise în sfîrşit momentul hotărîtor. În previziunea acestui eveniment, am început să fac pregătiri febrile. Am împănat cu microfoane dormitorul, buduarul şi salonaşul lui Ingrid. N-am uitat nici camera de baie. Unii clienţi aveau predilecţie pentru camera de baie, care le stimula pare-se instinctele amoroase. Am făcut o repetiţie generală cu Ingrid. I-am indicat locurile în care vocea lui Erich putea fi înregistrată în cele mai bune condiţii. N-am instalat aparate de fotografiat ascunse, fiindcă tînărul acesta nu era însurat şi n-am fi realizat nimic imortalizîndu-l în poziţii supărătoare doar pentru familiştii care vor să-şi păstreze intactă liniştea conjugală şi onorabilitatea în societate.

În seara fixată, Erich Hoffman a acostat punctual în micul debarcader al vilei noastre din Isola Bella. Fiindcă nu era însoţit, am rămas să-i păzesc barca. În realitate, absentam spre a îngădui lui Ingrid să-şi seducă oaspetele, fără ca acesta să se socotească stingherit de eventuali martori.

Două ore a rămas Erich în *féte à téte* cu Ingrid. După plecarea lui, am ascultat pe banda de magnetofon — din pură curiozitate — conversaţia pe care o purtaseră. Totul s-a desfşurat în limitele unei curtenii desăvîrşite. S-a vorbit despre tot felul de banalităţi. Tînărul bancher nu s-a lăsat antrenat în efuziuni sentimentele şi nici în destăinuiri susceptibile să fie utilizate mai tîrziu în scopuri lucrative.

După ce s-a îmbarcat, a pornit spre Locarno. M-am întors furios în casă.

— Acum ştiu de ce ai eşuat, i-am spus eu lui Ingrid. Nu merg pînă acolo cu devotamentul faţă de Mafia încît

să te suplinesc, cînd clientela manifestă gusturi oarecum bizare. În cazul ăsta socotesc misiunea mea încheiată.

Şi pentru ca Ingrid să nu-şi piardă antrenamentul, l-am suplinit eu pe Erich, fără să ţin seama de microfoanele instalate prin toate colţurile casei...

Ingrid... Erich... Isola Bella...

Şalupa descrie arabescuri de spumă pe învelişul albastru al lui Lago Maggiore... Prova sparge apele albastre. Şi cerul e albastru, albaştri sînt şi munţii ce-şi înalţă crestele în zare... Simfonie de albastru... Totul e albastru.. Albastru... Albastru...

Cîntecul cocoşilor mă trezeşte din somn. Cobor din pat şi deschid fereastra. În odaie pătrunde un aer proaspăt şi rece. Mă vîr iarăşi sub păturile groase şi în mai puţin de un minut călătoresc în lumea viselor... Vise tulburi... Somn agitat..

Un bocănit repetat în poartă mă trezeşte din nou la realitate. Cine bate atît de insistent ? Cîinele din curte latră furios. Mă uit la ceas. S-a făcut zece. În odaia în care mă aflu, lumina soarelui nu pătrunde. Stînca ridică un paravan cenuşiu care te sufocă....

— Gervasi Volpe ! aud un glas autoritar. Gervasi Volpe ! Hei, nu e nimeni acasă ?...

— Îndată, îndată ! răsună glasul Silvanei.

Papucii ei clămpănesc pe pardoseala de piatră a curţii. Zăvoarele trase clănţăne metalic.

— Unde ţi-e bărbatul ? Îl caută *Signor Capitano.*

— Dumnezeule, dar pentru ce ? Bărbatul meu e om cinstit. Săptămîna trecută l-aţi ţinut două zile la post... Nu e frumos ce faceţi, *Signor Carabiniere.* Gervasi nu-şi mai vede capul de atîta muncă, şi dumneavoastră îl sîcîiţi toată ziua...

Izbucneşte într-un plîns hohotit, destinat să moaie inima carabinierilor.

— Ho ! Mai încet, că nu l-am omorît ! zbiară reprezentantul autorităţii.

S-au adunat la poartă şi copiii Silvanei. Scîncesc. Unul începe să urle. Cîinele latră tot mai îndîrjit.

— Aţi băgat spaima în copii, protestează Silvana. Şi cîinii vă ştiu de frică.

— Unde e Gervasi ? întreabă insul.

— Nu ştiu. De unde vrei să ştiu ? Credeţi că eu sînt una din cicălitoarele alea care-şi bat toată ziua soţul la cap ? Unde te duci, Gervasi ? De unde vii, Gervasi ? Ce-ai făcut, Gervasi ? Ce ai de gînd, Gervasi ?

— Bine, bine, bine ! exclamă exasperat agentul forţei publice. Taci odată, că nu ţi-am omorît bărbatul. Te-am întrebat unde e ? Atîta. Şi te-ai pornit ca o moară... Nu e ? Am plecat. Bună ziua.

— Bună ziua, răspunde Silvana, şi închide cu zgomot poarta.

Copiii nu se mai smiorcăie — A tăcut şi cîinele.

Peste zece minute Silvana îmi bate la uşă.

— Poftește, îi strig.

Silvana intră cu o tavă pe care fumegă o ceaşcă mare cu lapte şi o bucată respectabilă de pîine.

— Dacă nu-i iei repede, ţi se urcă în cap, îmi explică ea în vreme ce orînduieşte tava pe noptieră. Ptiu ! Aştia nu-ţi dau o clipă de răgaz. Mă tem să nu fie tot chestia cu ţigările alea de contrabandă... I-am dat şi băiatului o cană de lapte, îmi explică. Fiindcă veni vorba de ţigări, nu vreţi un pachet de Chesterfield, Don Nino ?

— Nu ţi-e frică să ţii în casă ţigări americane, *Signora* Silvana ?

— Frică ? De cine să-mi fi frică ? De tonţii ăştia ? Avem o ascunzătoare pe care nici dracul n-ar dibui-o.

Imi aduce ţigările făgăduite, apoi pleacă bombănind împotriva abuzurilor autorităţii.

Am rămas iarăşi singur. Lipsa de acasă a lui Volpe îmi încurcă treburile, căci dă timp oamenilor lui Don Caló să-şi vină în fire. Nu-mi rămîne însă altceva de făcut decît să aştept.

Îmi beau laptele, mă îmbrac şi cobor în curte. Copiii s-au adunat în jurul meu. Mă iubesc, fiindcă ori de cîte

ori am trecut pe la Volpe, le-am adus jucării şi dulciuri. De data asta am sosit nepregătit. Numai la jucării nu mi-a fost gindul. Copiii mă privesc cu reproş. Sînt dezamăgiţi. Ca să-i înveselesc, bag mîna în buzunar şi le împart cîteva sute de lire. I-am înseninat. Se mai învîrtesc în jurul meu apoi pleacă la treburile lor.

N-a rămas lîngă mine decît cîinele. Un dulău ciobănesc, cu paie în blană. Am impresia că şi el mă priveşte cu reproş. Are nişte ochi blînzi, prietenoşi... Pe cît de prietenos e dulăul ăsta, pe atît de arţăgoasă era javra baronesei di Ravona...

În mahalaua noastră cu case vechi şi dărăpănate, se afla un palat. Palatul baronesei di Ravona. Era palat numai cu numele. Zidurile, jupuite de tencuială, păreau roase de o eczemă uscată, ferestrele nespălate ani de-a rîndul, acoperişul desfundat, faţada cu ornamente ciuntite îi dădeau înfăţişarea unei ruine. Baroneasa di Ravona era tot atît de bătrînă şi de decrepită ca şi palatul ei. Noi copiii ne întrebam dacă a sărit peste suta de ani. Era scundă, pungită ca o smochină uscată şi atît de încovoiată, încît bărbia îi ajungea la nivelul buricului. Purta pălării cu tot felul de pene, dantele, mărgele şi nenumărate lănţişoare, broşe şi alte nimicuri. Mergea anevoie, sprijinîndu-se într-un baston de abanos cu măciulie de fildeş. În tot palatul nu locuia, în afară de baroneasă, decît un servitor, atît de bătrîn încît ai fi zis că moartea îl uitase printre cei vii, şi o bucătăreasă chioară şi grasă, cu un neg păros în bărbie, peste care buza de jos se răsfrîngea vînătă, străduindu-se să-l acopere.

Palatul mai avea un locatar. L-am lăsat la urmă, fiindcă noi copiii îl socoteam cel mai important. Îl chema Baldassare, dar noi îi ziceam Irod. De ce Irod ? N-aş putea spune. Era pechinez. Toată ziua lătra. Lătra cu atîta înverşunare, încît îl îneca furia. Baroneasa şi slugile ei mîncau numai iaurt şi pîine, Irod se delecta cu tot ce se găsea mai bun la măcelăria din colţ. Muşchi de viţel, şuncă, piept de curcan şi la desert prăjituri cu cremă de ciocolată. Dacă nu avea cremă de ciocolată, le respingea cu indignare.

Odată Irod s-a pierdut. Deznădăjduită de dispariția javrei, baroneasa se văita de răsuna palatul. Slugile ei au răscolit mahalaua în căutarea căţelului. Zadarnic. Cînd a văzut că Irod rămîne definitiv pierdut, baroneasa a dat un anunţ la ziar, oferind o recompensă uriașă — sau cel puțin așa mi se părea — celui care îi va readuce pechinezul.

Spre minunarea mahalalei, într-o seară un vagabond și-a făcut apariția cu Irod în brațe. Baroneasa l-a primit ca pe un Dumnezeu. Pe lîngă recompensă, i-a dăruit și niște haine de-ale răposatului baron. Din nenorocire, hainele erau atît de putrede încît s-au rupt în fîșii în vreme ce vagabondul încerca să le îmbrace.

Fiindcă Irod se întorsese din escapada lui slab, jigărit, murdar, cu scaieți în blană și cu coada jumulită, baroneasa l-a pus pe cură de îngrășare. În mai puțin de-o lună, Irod s-a rotunjit la loc. Își recăpătase glasul și se făcuse mai rău decît înainte.

Pe vremea aceea, ziarele erau împănate cu reportaje senzaționale asupra unor răpiri de persoane, săvîrșite de banditii din Sardinia. Persoanele răpite erau eliberate numai în schimbul unor sume astronomice.

Isprăvile astea ne-au sugerat o idee. De ce nu l-am răpi pe noi pe Irod ? Am cere un preț ridicat pentru răscumpărarea lui. Cu banii ăștia, ne-am asigura dulciurile pe un an. Știam că baroneasa, îndeobște foarte zgîrcită, e dispusă să accepte orice sacrificii pentru căţelul ei.

Am făcut deci cu toții un plan de bătaie. Aflasem că baroneasa suferea de puternice crize de reumatism, care o țintuiau în pat zile întregi. În asemenea cazuri, bucătăreasa chioară ieșea cu Irod la plimbare. Doctorul veterinar recomandase javrei plimbări zilnice, spre a-i păstra forma și sănătatea. Bucătăreasa era nu numai chioară dar și pe jumătate surdă. Din cauza grăsimii, se deplasa greu. Abia își tîra picioarele, iar efortul ăsta o făcea să gîfîie ca o locomotivă.

Cu baroneasa nu ne încumetam să avem de-a face. Era vioaie ca o maimuță, și cred că ar fi fost în stare să alerge după noi pînă ne-ar fi prins, dacă i-am fi furat

cățelul, în timp ce se plimba prin oraș. Am așteptat să se îmbolnăvească. Era toamnă și ploua în fiecare zi. Ploaia și umezeala erau cei mai buni aliați ai reumatismului baronesei. Tustrele o dădeau gata pe bătrîna scorpie.

Am pîndit pînă cînd am văzut-o pe bucătăreasă ieșind cu Irod la plimbare. Îl trăgea de o lesă din piele împletită. Javra lătra cu înverșunare pe toată lumea. Această împrejurare avea să ne servească. Unul din noi s-a apropiat pe la spate de bucătăreasă, și cu un brici, furat de la taică-său, a tăiat lesa cățelului. Irod, care intuise primejdia, lătra furios și se repezea să-l muște. Bucătăreasa nu i-a luat în seamă lătraturile, care atunci aveau semnificația unui semnal de alarmă, fiindcă Irod lătra îndeobște și cu rost și fără rost. Un alt băiat l-a luat pe cățel în brațe, în ciuda zvîrcolelilor acestuia, și dus a fost.

Abia mai tîrziu s-a dezmeticit bucătăreasa, cînd n-a mai auzit lătrăturile javrei. Cînd a văzut că nu i-a rămas în urmă decît o bucată de lesă, a început să se vaite. Se învîrtea anevoie pe loc, bălăbănindu-și brațele ca orbii care caută un punct de sprijin. Cînd a văzut că nu mai e nimic de făcut, s-a înapoiat acasă.

Băiatul a dus cățelul într-o pivniță adîncă, săpată sub ruinele unei case din fundul curții noastre. Acolo Irod putea să latre pînă la răgușeală, fără să-l audă cineva. Ne-am adunat toți copiii în pivniță și am hotărît să așteptăm desfășurarea evenimentelor. Știam să anunțul în jurnal pentru regăsirea lui Irod nu va întîrzia.

S-a scurs o zi, s-au scurs două, s-au scurs trei. În ziare nu apărea nimic. Eram îngrijorați. Subzistența cățelului o făceam anevoie. Familiile noastre erau foarte sărace. Mîncarea era pregătită cu măsură și consumată pînă la ultima bucățică. În condițiile astea, trebuia să furăm carne de la măcelar, ca să-i asigurăm hrana lui Irod. Și asta implica primejdii. Zilele treceau una după alta, fără să se întîmple ceva.

Am început atunci să dăm tîrcoale palatului baronesei. Să vedem cum stau lucrurile. Într-un tîrziu am aflat adevărul. Baroneasa era grav bolnavă. Cînd auzise de pier-

derea lui Irod, o lovise apoplexia. Zăcea de atunci între viaţă şi moarte. Toate rudele veniseră spre a se convinge dacă bătrîna mai avea de trăit. Începuseră deja să facă inventarul obiectelor din casă. Cui îi mai ardea de căţel ?

Noi copiii eram furioşi. Făcusem o afacere proastă. Unul dintre noi propusese să-l dăm pe Irod la hingheri. Să scăpăm astfel de o gură în plus, care ne dădea mult de furcă. Altul a venit cu o idee mai simplă. Să-i tragem una în cap javrei şi să o aruncăm apoi pe un loc viran din apropiere. Irod protesta, lătrîndu-i cu disperare. Se îneca de atîta lătrat. Numai la mine căţelul ăsta se uita cu nişte ochi rugători, omeneşti, care încetul cu încetul au început să mă înduioşeze.

Am opinat să-l ducem baronesei.

— Fără să căpătăm recompensa ? a obiectat Aldo pistruiatul. Nici vorbă.

Propunerea mea n-a obţinut adeziunea unanimă pe care o aşteptam.

— Am o idee ! a zbierat Nardi, burtosul. Să-l tăiem, să-i jupuim blana şi să-l vindem drept miel.

Am scuipat scîrbit.

— Are ăsta aer de miel, idiotule ! l-am apostrofat. Te ia lumea la goană.

— Atunci să-l omorîm ! a stăruit Riri, arapul.

Fiindcă nu am reuşit să cădem de acord, am amînat luarea unei hotărîri pe a doua zi.

În noaptea aceea am dormit mizerabil. Îl visam pe Irod înghesuit printre alte javre, în cuşca hingherilor, ori rumenit la proţap, deasupra jărateculuí. M-am trezit din somn leoarcă de năduşeală. Soarele nu răsărise încă. Cerul începuse să se lumineze. Avea o culoare liliachie de toată frumuseţea. M-am îmbrăcat în tăcere şi, neobservat de mama, care călca în bucătărie nişte rufe, am ieşit tiptil din casă. Ştiam că nesocoteam consemnul pe care noi, copiii din bandă, ne luasem legămînt să-l respectăm cu stricteţe. Dar ochii rugători ai pechinezului mă dăduseră gata.

Am alergat direct la pivniţă, l-am scos pe Irod de acolo şi am luat-o la picior spre palatul baronesei. Eram

sigur că la ora aceea nu mă voi întîlni cu nici un băiat care să-mi reproşeze trădarea.

Am bătut la intrarea palatului. După un timp care mi s-a părut nesfîrşit de lung, s-a ivit bucătăreasa. Irod schelăia şi dădea din coadă.

— L-am găsit pe stradă ! am spus cu grabă şi l-am pus bucătăresei în braţe.

Am şters-o fără să mai aştept vreun cuvînt de mulţumire. M-am întors acasă, m-am dezbrăcat şi m-am vîrît iarăşi între cearceafuri. Am dormit pînă la nouă fără vise.

Dimineaţa, după ce mi-am băut ceaiul, am coborît în pivniţă, unde toţi copiii se adunau zi de zi, spre a vedea cum o mai duce Irod. Lipsa căţelului era comentată în fel şi chip. Pe feţele tuturor citeam o expresie de uşurare.

— Sigur că unul din noi a uitat uşa deschisă şi javra şi-a luat valea, a zis Aldo.

— Barem de-ar ajunge la el acasă, a adăugat Riri.

— Păcat că nu l-am vîndut drept miel, a suspinat Nardi.

Înapoierea lui Irod la palat a rezolvat în chip neaşteptat criza. Baroneasa, fericită că şi-a regăsit comoara, s-a vindecat. Rudele, dezamăgite că moştenirea întîrzia să le revină, s-au întors pe la casele lor. Şi Irod şi baroneasa au mai trăit ani mulţi. Erau încă în viaţă cînd bunicul m-a luat la el acasă...

Mă joc cu dulăul lui Volpe. Încîntat de acest tratament, cîinele dă din coadă şi face tot felul de giumbuşlucuri.

— Ai să iei purici, îmi strigă din uşa bucătăriei Silvana.

Copiii se joacă în ţărînă, fără să mă deranjeze.

Mă simt foarte bine în casa asta. Aici nu ţi se pun întrebări. Şi cei mari, şi cei mici ştiu să-şi ţină gura. Rareori se pronunţă nume. Gervasi Volpe şi-a convins familia că şi zidurile au urechi. Ocupaţia lui cere o discreţie absolută. Copiii săi au învăţat să-şi ţină gura. Nu vor scoate o vorbă despre mine sau despre Rubio. Iar Sil-

vana, spre deosebire de suratele ei, știe să păstreze o taină.

Și Rubio a ieșit în curte. Stăm la soare și facem conversație. Mai bine zis, Rubio vorbește și eu îl ascult. Îmi vorbește despre copilăria lui, care nu s-a deosebit mult de a mea, despre visurile lui aproape identice cu ale mele, despre automobile, care reprezintă idealul vieții lui.

Dimineață asta calmă și însorită îmi destinde nervii. Nu mă mai gîndesc la nimic. Mă bucur de liniștea din jur, de giumbușlucurile dulăului care-și manifestă vizibil prietenia, de căldura plăcută a soarelui, de compania reconfortantă a lui Rubio. Băiatul ăsta cu chip de nordic a început să mă înduioșeze, așa cum m-a înduioșat odinioară Irod.

Aș vrea să-i pot dărui o mașină frumoasă. Un Pontillac Bonneville, lung cît un vagon de dormit. I-aș face o bucurie nemaipomenită. Ar vedea în mine un zeu... De ce nu m-a cunoscut pe vremea cînd eram un mare „boss" ? Pe atunci însă, nu i-aș fi dat nici o importanță. Acum ne leagă propria noastră nimicnicie. Am căzut amîndoi la același nivel. La ora actuală nu avem nici un rost pe lume. Sîntem niște bieți fugari. El e mai bogat în speranțe decît mine. Poate fiindcă e mai tînăr. Eu am avut tot timpul să mi le tocesc.

S-a făcut ora unu. Înainte de a ne așeza la masă, apare și Gervasi Volpe. Cînd mă vede, se bucură din tot sufletul. Omul ăsta nu uită serviciile pe care i le-ai făcut cîndva. Afară de asta, știe că nu mă scumpesc la bani. Și Gervasi are întotdeauna nevoie de bani. Întreține guri multe. De aceea face și contrabandă.

Mîncăm cu poftă supa de pește, pește rasol și pește prăjit. Silvana e o bucătăreasă neîntrecută. Cred că și-ar găsi ușor angajament la cele mai mari restaurante din Palermo.

După masă ies cu Gervasi în curte. Îi spun că am neapărată nevoie de o barcă cu motor.

— La noapte vreau să părăsesc Sicilia.

Gervasi clatină din cap, plin de înțelegere. Știe despre ce e vorba. Cred că are unele relații cu Mafia, deși

nu vrea să o recunoască. Îi făgăduiesc o recompensă generoasă.

— Știu eu că nu ești zgîrcit, îmi zîmbește. Fii liniștit. La noapte facem treabă. Plec chiar acum să pregătesc barca.

Gervasi își ia pălăria și pleacă. Straşnic om e Gervasi. Nu-i plac vorbele. Acţionează cum trebuie şi cînd trebuie. Situaţia mea pare să se limpezească. S-ar zice că Rubio îmi poartă noroc.

Mă retrag în odaia mea și mă întind pe pat. Nu-mi arde de dormit, dar trebuie să-mi omor timpul într-un fel. Fiindcă somnul nu vrea să vină, iau o revistă de cinema din vraful de pe raft și încep să o răsfoiesc. Filmele şi actorii m-au fascinat întotdeauna. De ce nu m-am făcut şi eu actor de cinema ? Se spune că aş fi frumos. Deşi am trecut de prima tinereţe, am încă mare succes la femei. Lolita îmi spunea că sînt înzestrat cu un magnetism căruia nu i se poate rezista. Lolita... Nici nu mai îmi amintesc cum o chema în realitate. Îi spuneam Lolita, fiindcă îmi evoca unul din personajele feminine ale lui Nabokov. N-avea decît paisprezece ani, deşi se lăuda că are optsprezece. Adevărata ei vîrstă n-am aflat-o decît mai tîrziu... Lolita... Am cunoscut-o la Acapulco... Era mai frumoasă, decît Veronica. Mai frumoasă şi decît Corina. Pe Lolita însă n-am iubit-o niciodată. Era prea dezlănţuită, prea voluntară, prea fantastă... Lolita îmi spunea că ar fi trebuit să mă fac actor de cinema...

Aud o bătaie în uşă. Deschid. Intră Gervasi.

— Am aranjat treaba. La noapte ne luăm zborul. L-am lăsat pe ajutorul meu — Pietro, mi se pare că-l cunoşti — să facă plinul de benzină. I-am spus că plecăm la pescuit.

Se uită la ceasul său de buzunar, o ceapă prinsă cu lanţ gros de argint de o butonieră a vestei. Gervasi e foarte mîndru de lanţul său. Spune că îl are de la stră-străbunicul său, care a luptat sub steagul lui Garibaldi.

— La nouă precis ridicăm ancora.

„Ridicarea ancorei" e o figură de stil. Barca lui Gervasi stă de obicei legată la ţărm, lîngă alte bărci, în portul vechi.

— Pînă atunci să jucăm table, îmi propune.

Accept. Trecem în salon. Casa lui Gervasi are o încăpere cu acest nume pretenţios. Silvana a încărcat-o cu cele mai frumoase mobile din casă, cu vase de flori, şerveţele de dantelă, scoarţe lucrate de mînă şi litografii colorate, care înfăţişează scene din Othelo şi din Hamlet. La loc de cinste se află portretul lui Garibaldi. Fotografii cu membri ai familiei, răposaţi sau în viaţă, atîrnă pe toţi pereţii. Majoritatea înfăţişează perechi de tineri însurăţei. Mirese şi gineri, ţepeni ca nişte păpuşi cu schelet de sîrmă. Silvana ne prepară cafele.

Jucăm table. Rubio face pe chibiţul. Chiuie de bucurie ori de cîte ori am zaruri bune. Băiatul ăsta ţine sincer la mine.

În timpul jocului, Gervasi îmi spune că treburile nu prea îi merg. Nu îmi furnizează amănunte şi nici nu i le cer. Silvana i-a spus că l-au căutat carabinierii.

— De la o vreme, oamenii ăştia nu mai îmi dau pace şi pe degeaba. Nu m-au prins cu nimic. Au găsit însă ţigări americane la un pantofar cam sărac cu duhul. Pantofarul nu le-a spus de unde le are. De atunci carabinierii fac mizerii la toţi acei pe care-i bănuiesc că s-ar îndeletnici cu contrabanda de ţigări. Pe mine m-au chemat la post de nu ştiu cîte ori. Şi pe Pietro l-au chemat. Bineînţeles, n-am scos nici o vorbă. Nici eu şi nici Pietro. Carabinierii au jurat că n-au să se lase pînă n-au să pună mîna pe contrabandişti. În sfîrşit, cum e, nu e bine.

Gervasi are un noroc porcesc. Scoate dublele ca la comandă. Totuşi scorul e destul de echilibrat. Silvana ne tratează cu rachiu şi cu prăjiturele de casă. Straşnică gospodină, Silvana. Rachiul e foarte bun, dar nu ne întrecem cu băutura. La noapte trebuie să avem capul limpede. Şi Rubio bea cu socoteală. Îmi place din ce în ce mai mult băiatul ăsta.

Înserarea ne prinde jucînd table.

Silvana intră în odaie.

— Destul cu tablele. Vă aşteaptă masa.

Primesc cu bucurie vestea. Mi s-a făcut iarăşi foame. Talentele culinare ale Silvanei sînt o chezăşie a excelentei cine care ne aşteaptă. Ne aşezăm în jurul mesei. Ia-

răşi peşte. Dar cît de minunat pregătit. Ne delectăm cu o saramură apetisantă, cînd bătăi puternice zguduie iarăşi poarta.

Silvana tresare.

— Carabinierii !

Gervasi suspină.

— Tocmai în seara asta s-au găsit...

Silvana a ieşit la poartă.

— A venit acasă Gervasi Volpe ?

— Să vedeţi...

— Nu încerca să ne duci cu vorba. Vrei să-l căutăm noi, cameră cu cameră ?

Gervasi se ridică de la masă.

— Mă duc eu la ei, îmi spune. Nu trebuie să te găsească aici. Dacă mă iau la post, să ştii că Pietro te aşteaptă la nouă, în portul vechi. Ştie ce are de făcut. *Arrividerci, Don* Nino.

Mîngîie pe creştet pe cel mai nevîrstnic dintre copii, apoi iese în curte.

— Ce vreţi cu mine ? întreabă.

— O să afli la post, Gervasi Volpe. Urmează-ne.

Silvana vociferează, aşa cum ar vocifera orice italiancă în împrejurări asemănătoare.

— Îmi luaţi bărbatul pe sus, blestemaţilor ! Nu v-ar mai răbda Dumnezeu ! Îmi lăsaţi copiii fără tată. N-ai şi dumneata copii, *Signor carabiniere ?* N-ai o mamă ? Ah, nu mai e de trăit în ţara asta. O să ne luăm lumea în cap. O să plecăm în America, în Patagonia, în orice colţ de pămînt, oricît de urgisit de Dumnezeu. Aici în Sicilia nu mai avem loc, oameni răi şi fără suflet ce sînteţi...

Între timp poarta s-a închis cu zgomot. Silvana se întoarce bătăioasă, în salon.

— L-au luat, tîlharii. Dar vine el înapoi. N-am grijă. Gervasi cade în picioare ca pisica.

Copiii îşi văd de saramură. Nu i-a zguduit prea rău arestarea tatălui. Sînt obişnuiţi cu asemenea scene. Ştiu că absenţa lui nu are să se prelungească. Mîine, poimîine, Gervasi are să se întoarcă triumfător acasă. Are să mîngîie copiii pe creştet, şi are să se aşeze la masă.

— Iar i-am dus, Silvana ! Le-am pus o barbă de cinci coți. Credeau că mă dau gata. Dar și-au găsit ! Unul e Gervasi ! Adu supa, Silvana !

Silvana rîde.

— Șmecher e Gervasi al meu ! Carabinerii știu că nu-i pot veni de hac. Dar îl ridică din cînd în cînd, așa, ca să nu se spună că stau cu mîinile în sîn. Să vă aduc rasolul!

Dispare în bucătărie.

Rubio se scarpină în cap. În concepția lui o arestare are semnificația unei tragedii. Optimismul Silvanei îl nedumerește.

Și eu sînt oarecum uluit. Tragedia pare să se transforme în comedie, chiar și pentru mine. Mă întreb de ce n-am venit de la început la Gervasi. Acum aș fi fost în Germania Federală sau în Elveția. Regretele tardive sînt inutile.

Mă uit la ceas. Peste patruzeci și cinci de minute va fi ora nouă. Poate că am mîncat prea mult și prea repede, căci a început să mă doară stomacul. Un doctor mi-a spus, nu de mult, că sînt predispus la ulcer. Va trebui să iau măsuri de prevedere. Nu-mi pot îngădui să mă îmbolnăvesc. Cel puțin pînă voi ieși din Sicilia. Tăietura de la mînă e aproape vindecată. Bine că nu mai trebuie să am și grija ei.

Ca să-mi mai treacă timpul, mă bărbieresc. Practice sînt mașinile de ras electrice cu baterii. Te scutesc de multă bătaie de cap. Rubio mă privește cu admirație.

— Mîine pe vremea asta sper să fiu la Roma, îi spun. Ai fost vreodată la Roma ?

— Nu. N-am ieșit niciodată din Sicilia, îmi răspunde. Am fost însă și la Messina, și la Syracusa, și la Taormina. L-am însoțit de două ori pe *Don* Matteo.

— Roma e minunată. Nu există pe lume ceva mai frumos decît fîntînile din Roma.

Mă uit la ceas.

— E timpul să plecăm. Pînă la port nu facem cu mașina mai mult de trei minute.

Aș fi putut să plec pe jos, dar e mai prudent să am la îndemînă un mijloc rapid de locomoție. Ne luăm rămas

bun de la Silvana, care ne oferă o sacoşă cu mîncare pentru drum. Gestul ei m-a mişcat. O sărut pe obraji, frăţeşte.

— Treci la volan, Rubio.

Nu aşteaptă să-l invit a doua oară. E încîntat că pornim în marea aventură. Noaptea ne înghite. Străzile sînt pustii. Cîte o pisică aferată trece prin faţa farurilor maşinii. În mai puţin de două minute sîntem în port. Barca cu motor a lui Gervasi ne aşteaptă cuminte între două ambarcaţii. O văd de departe, fiindcă luna plină luminează puternic peisajul. Îl văd şi pe Pietro. Ne aşteaptă stînd jos, rezemat de o bornă. Picotează.

Coborîm din maşină şi ne îndreptăm în grabă spre Pietro. Îl ating pe umăr.

— Haide, Pietro, trezirea. Să nu ne pierdem vremea.

Stă cu capul plecat, sprijinindu-şi bărbia în piept. Nu se mişcă. Îl apuc de păr, îi ridic capul. În frunte are o gaură mică, cu margini însîngerate. Am înţeles. L-au împuşcat.

— La barcă, Rubio, îi şoptesc.

Alergăm într-acolo. Mă opresc pe muchia cheiului. Barca e pe jumătate plină cu apă şi se scufundă. încet. Înjur printre dinţi.

— Înapoi la maşină, Rubio.

Aud un pocnet discret şi şuierul unui zgomot la ureche. S-a tras cu amortizor de zgomot.

— La pămînt, Rubio.

Mă arunc cu burta pe lespezile reci ale cheiului. Simultan aud încă un pocnet. Am văzut de unde s-a tras. Şi Rubio s-a aruncat pe sol, lîngă mine.

— M-au lovit, îmi şopteşte.

Şi el a văzut umbra, ascunsă în parte după nişte butoaie de metal. Scoate pistolul şi trage. Umbra se clatină şi cade.

— L-am curăţat, zice Rubio.

— Repede, la maşină, îi poruncesc.

— Nu pot, îmi răspunde.

Îl înşfac, îi trag braţul pe după grumaz şi, purtîndu-l pe sus, alerg spre maşină.

Se trage iarăşi asupra noastră. Îl simt pe Rubio cum tresare, se încordează şi se lasă moale. Mă tem că l-au

lovit a doua oară. Gloanţele destinate mie. Corpul lui mi-a fost pavăză. Îl urc pe bancheta din spate, apoi mă arunc la volan. Ţîşnesc din loc ca din puşcă, în vreme ce două găuri minuscule apar în parbriz. În mai puţin de cincisprezece secunde am lăsat portul, departe, în urmă. Străbat oraşul cu mare viteză şi ies în şoseaua care duce spre Messina. Mă uit prin retrovizor. Nu ne urmăreşte nimeni. Mai merg încă zece minute şi după ce socotesc că am destul spaţiu liber în jur, astfel încît să nu fiu luat prin surprindere, opresc. Trec pe bancheta din urmă. Rubio stă rezemat pe-o parte, cu capul sprijinit de spătarul banchetei. Răsuflă greu. Un fir de sînge i se scurge din colţul gurii, prelingîndu-se pe bărbie.

Îi pun mîna pe umăr. Deschide ochii şi îmi zîmbeşte.

— Mă tem că n-am să mai apuc să mă plimb vreodată cu un Lincoln...

Sughite.

— Şi nici n-am să privesc fîntînile Romei...

Am văzut mulţi oameni murind în preajma mea. Dar nici unul din aceştia nu m-au tulburat cum mă tulbură acum Rubio. Ştiu că nu mai are mult de trăit. Cunosc bine semnele. Firul de sînge, simptom al unor leziuni interne, apoi sughiţurile... Razele lunii i se încurcă în firele de păr blond. Deşi s-a făcut frig, broboane de sudoare i-au împăienjenit fruntea.

— Mă arde, şopteşte. Mă arde un fier roşu...

Ceva mai sus de inimă, cămaşa i s-a îmbibat de sînge. Cred că a fost lovit şi în spate, în vreme ce-l căram spre maşină.

— Mă arde ! suspină el, încleştîndu-şi şi descleştîndu-şi mîna pe banchetă.

Băiatul ăsta a avut încredere în mine. Acum culege roadele acestei încrederi. Deodată sîngele începe să-mi clocotească în vine. Din străfundurile fiinţei mele se ridică, se umflă, răbufneşte o furie dementă. Moartea Corinei, moartea unchiului Matteo nu m-au zguduit aşa cum mă cutremură agonia lui Rubio. Deşi mi-erau mai apropiaţi sufleteşte decît băiatul ăsta, nu i-am văzut murind. În creier mi s-a înfipt ca un piron o hotărîre care n-a avut nevoie de mult timp spre a îmbrăca o formă inexora-

bilă. *Don* Caló trebuie să plătească uciderea Corinei şi a unchiului Matteo, suferinţele lui Rubio şi moartea care nu va întîrzia să-i îngheţe buzele.

Don Caló m-a subestimat. Trebuie să ştie că din vînat pot să devin vînător. Trebuia să-şi dea seama că situaţiile se pot răsturna şi că, dacă n-a reuşit să mă facă şah mat de la primele mişcări, riscă serios să-l pun cu spatele la zid. Acum nu mai îmi pasă dacă am să mor. Înainte însă de a-mi da sfîrşitul, îmi voi plăti poliţele. Cu vîrf şi îndesat. Cred că fanaticii care sînt gata să se jertfească pentru a ucide pe un duşman al cauzei lor încearcă exact simţămintele mele de acum. Asupra mea coboară brusc o linişte adîncă. Din clipa asta nu mai mi-e permis să mă agit. Voi acţiona ca un ordinator, ca un automat lipsit cu desăvîrşire de slăbiciunile umane. Trebuie să ucid. Şi voi ucide. Am reuşit să-mi stăpînesc tumultul lăuntric.

— Să nu-ţi fie teamă, Rubio ? Te duc la un doctor. În cîteva zile te pune pe picioare ! Îţi garantez !

Niciodată n-am minţit cu o inimă mai uşoară.

Rubio închide ochii, face o schimă de durere, apoi îi deschide iarăşi. Reuşeşte să articuleze.

— O să ne plimbăm cu un Lincoln ?...

— Cu un Lincoln, care are să fie al tău. Ţi-o jur !...

Îmi scot *trench-coat*-ul, îl fac sul şi i-l pun sub cap, în chip de pernă.

— Acum mergem la un doctor. Un prieten al meu. N-are să te doară. Ai să vezi. Gîndeşte-te ce are să fie după ce ai să te vindeci. Vom cutreiera împreună Italia, Elveţia, Franţa... Vom traversa oceanul...

Rubio a rămas cu ochii aţintiţi în gol. Un surîs palid s-a aşternut pe obrazul lui livid. Şopteşte :

— O să fie atît de frumos...

— Acum să stai cuminte, îi spun. Într-un sfert de oră sîntem la doctor.

Ştiu cu precizie că nici un doctor pe lume nu-l mai poate salva pe Rubio. Pe fruntea lui moartea a şi început să-şi pună amprenta. Totuşi nu abandonez lupta. Se va întîmpla, poate, o minune. Am să-l duc pe Rubio la Palermo. Acolo sînt spitale multe şi doctori buni. Fac o încercare... poate că...

Trec la volan. Întorc maşina şi mă îndrept spre Cefalu. Duşmanii mei ştiu că am pornit spre Messina. La ora asta s-a şi dat alarma în zona de vest a Siciliei. Cine şi-ar putea închipui că destinaţia mea e Palermo, văgăuna lui *Don* Caló şi a hienelor lui.

Acul vitezometrului înregistrează cifre tot mai mari. 80... 90... 100... 110... 120... 150...

Am grijă să nu-l zgudui pe Rubio. Frînez din timp la curbe, astfel încît să-i evit trepidaţiile şi smuciturile inerente.

Trec prin Cefalu, ţinînd luminile stinse, ca să nu las să se deslueascâ numărul maşinii. Văd destul de bine drumul, fiindcă cerul e senin şi luna îşi face din plin datoria, argintînd asfaltul. Nu zăresc ţipenie de om.

Las în urmă ultimele case ale oraşelului. Am ieşit la drum întins. Între Cefalu şi Palermo sînt circa o sută de kilometri. În mai puţin de o oră am să fiu la poarta unui spital. Numai de ar rezista Rubio pînă atunci...

După ce traversez Termini Imerese opresc maşina şi trec pe bancheta din urmă să văd cum se mai simte Rubio. Doarme. Mă apropii de el. Doarme... sau...

— Rubio... Rubio...

Nu-mi răspunde. Îi iau pulsul. Abia mai bate.

— Rubio, şoptesc iarăşi.

Mişcă uşor buzele... Încearcă să deschidă ochii dar nu reuşeşte... Spectacolul acesta dureros al neputinţei lui îmi sfîşie sufletul. N-aş fi crezut că mai sînt capabil de asemenea simţăminte. Mi se umezesc ochii... Sînt mulţi ani de cînd nu mi s-au mai umezit ochii.

— Rubio...

Mîna lui se mişcă uşor, încercînd să zgîrie bancheta.

— Încă puţin, Rubio... Încă puţin...

Mă aşez din nou la volan. Scrîşnind, pun motorul în mişcare. Demarez fin, pe nesimţite, să-l scutesc pe Rubio de suferinţe... Pe cît îmi va fi posibil...

Noaptea ne înghite iarăşi... Pe dreapta noastră, marea îşi desfăşoară imensa-i mantie împletită din argint. Un linţoliu strălucitor pe care luna i-l pregăteşte lui Rubio...

Acul vitezometrului oscilează în jurul lui 140...

În viaţa mea n-am condus cu mai multă grijă, cu mai multă încordare. Din cînd în cînd mă uit prin retrovizor la Rubio. Stă culcat pe-o parte. Sîngele i se prelinge iarăşi din colţul gurii... Luna îi luminează obrazul alb, de fildeş...

Aproape fără să-mi dau seama frînez. Trec lîngă Rubio. Îl privesc. Chipul i s-a înseninat. Nu mai suferă. Îi încerc pulsul. Nu mai bate. Scot din buzunar caseta maşinii de bărbierit. Capacul e prevăzut în interior cu o oglindă. Apropii oglinda de nările lui Rubio. Învelişul ei nu se mai abureşte...

Îl las pe Rubio singur pe banchetă şi mă înapoiez la volan. Pornesc iarăşi la drum. Acum nu mai are rost să mă grăbesc. Înaintez încet, foarte încet. Cred că nu depăşesc zece kilometri pe oră. Mersul lent, solemn, al unui cortegiu funerar...

Îl duc pe Rubio pe ultimul lui drum.

Am intrat în Bagheria. Ca şi la Cefalu, străzile sînt goale. Opresc în dreptul primei biserici. Îi încerc uşa. O găsesc încuiată. Din lădiţa cu scule a maşinii scot o sîrmă, din care meşteresc un fel de şperaclu. Descui la repezeală broasca arhaică. Intru în biserică. Paşii mei stîrnesc ecouri sub bolţile cufundate în beznă. Razele lunii pătrund în mănunchiuri piezişe prin vitraliile colorate, aşternînd covoraşe de lumină pe pardoseala de piatră. În stînga altarului se află o masă pentru daruri. Trag masa în mijlocul bisericii, apoi mă întorc la maşină, îl iau pe Rubio în spinare şi îl car în biserică. E atît de uşor Rubio... Se spune că datorită fenomenului morţii, cadavrele par mai grele decît sînt în realitate. Poate că rigiditatea le dă această aparenţă. Rubio e foarte uşor. Hm, nu e decît un copil...

Nu ştiu ce m-a făcut să-l car în biserică. Aş fi putut să-l las pe trepte, la intrare. Poate că încerc să mă spăl de păcate. Nu pot să uit că mi-am petrecut parte din copilărie în umbra bisericii.

Pe Rubio îl întind pe masă ; cu faţa în sus. Îi încrucişez mîinile pe piept. Intru în altar şi reuşesc să dibuiesc o cruce. Mă înapoiez la Rubio şi îi vîr crucea între degete.

În pronaos se află o masă cu lumînări, pentru dreptcredincioşi. Iau lumînările şi le înfig în sfeşnice. Apoi le

aprind. Am aprins zeci de lumînări. Biserica străluceşte de lumină. În jurul cadavrului lui Rubio flăcăruile aurii se împletesc într-o cunună de văpăi. În schimbul lumînărilor cu care am împodobit sfeşnicele, las un teanc gros de lire. Destul ca să plătesc şi lumînările, şi slujba religioasă, şi un cor. Corurile bisericeşti mi-au plăcut întotdeauna. Le ascultam transportat. Aveam impresia că se deschideau porţile raiului şi că un stol de îngeri cînta pentru mine.

Mă mai uit o dată la Rubio. Moartea nu i-a schimonosit chipul. Ai zice că doarme. Pe buze îi pluteşte un zîmbet, ca şi cînd ar visa ceva frumos. Poate că lui Rubio i s-au deschis porţile paradisului. Se îndreaptă transfigurat spre ele. Viziune de care eu nu mă pot bucura, fiindcă păstrez încă suflul vieţii...

Îmi fac semnul crucii. Schiţez o genuflexiune spre altar, apoi părăsesc biserica. Nu uit să încui uşa. Văzute din stradă, vitrourile bisericii strălucesc ca în noaptea Paştelui.

Cîteva clipe mai tîrziu, automobilul mă poartă cu mare viteză spre Palermo. Ultima mea ţintă este casa lui *Don* Caló. Vizuina lupului. Ultimul loc unde duşmanii mei s-ar gîndi să mă caute. Am să cad acolo ca un trăznet din cer senin. Şi cu aceleaşi efecte.

Sînt convins că la ora asta *Don* Caló este încă în viaţă. Împuşcătura mea nu a reuşit să-l expedieze pe lumea cealaltă. Dacă *Don* Caló ar fi murit, urmaşul său ar fi avut alte preocupări decît să mă urmărească pe mine. Agresiunea de la Cefalu nu face decît să confirme această ipoteză. Dacă *Don* Caló este rănit, i se vor da îngrijiri la locuinţa sa. Are destui bani şi destulă putere spre a-şi amenaja în vila lui de pe povîrnişul de la Bellolampo un sanatoriu propriu, cu personalul medical şi auxiliar corespunzător.

Lupta care se profilează la orizont îmi creează o stare de exaltare pe care recenta moarte a lui Rubio, a unchiului Matteo şi a Corinei mi-o stimulează pînă la paroxism.

Aproape că îmi vine să cînt. Un marş războinic care să preamărească victoria sau moartea. Aceeaşi stare sufletească am încercat-o după asasinarea lui *Don* Louis Va-

lentine. *Don* Louis Valentine, omul care mi-a îngăduit să urc cele mai înalte trepte în ierarhia „Cosei Nostra" americane...

Parcă îl văd. Mijlociu de statură, rubicond, cu obraji trandafirii ca burta unui purcel de lapte, cu ochi albaştri, limpezi ca apele mării. Seninătatea ochilor lui te-ar fi făcut să crezi că ai de-a face cu un sfînt spiritualizat de meditaţiile-i profunde, dedicate salvării şi purificării sufletelor întinate de păcate. Avea gesturi onctuoase de înalt prelat, deprins să întindă mîna sa albă spre a fi sărutată de drept-credincioşi. Şi vorbirea lui avea un debit calm, lent, mîngîietor. Ascultîndu-l, îţi puteai lesne închipui că urmăreşti o predică plină de înţelepciune şi căldură, ce pogoară asupra ta din înălţimea unui amvon.

Don Louis Valentine nu fusese înconjurat întotdeauna de această aură de imaculată respectabilitate. Îşi începuse cariera pe vremea prohibiţiei, făcînd contrabandă de alcool, sub ordinele lui Big Jim Colossimo. Cînd steaua lui Colossimo a început să pălească, eclipsată de strălucirea tot mai vie a lui Al Capone, Louis Valentine a trecut în tabăra acestui nou soare-răsare al lumii interlope din Chicago. Cu tenacitate de cîrtiţă, şi-a făcut loc spre culmile organizaţiei. Şi-a înlăturat rivalii unul după altul, folosindu-se de toată gama de mijloace permise şi nepermise. Mai ales nepermise. Într-o zi „Cosa Nostra" s-a trezit cu Louis Valentine la cîrmă. Personalităţi cu înalt prestigiu în organizaţie, care se războiseră crunt pentru şefie, s-au văzut împinse pe linia moartă de manevrele machiavelice ale acestui rotofei cu înfăţişare şi maniere de cleric. Cînd şi-au dat seama că fuseseră jucaţi, au încercat să-şi unească forţele împotriva intrusului. Era prea tîrziu. Unii au muşcat ţărîna. Cuminţiţi, cei rămaşi în viaţă au plecat steagul, acceptînd ocîrmuirea lui Valentine, noul şef al „Cosei Nostra".

Louis Valentine era un mafiot de modă nouă. Lui însuşi îi plăcea să se definească astfel. Socotea că era violenţelor, a crimelor, a spargerilor de bănci, a jafurilor de trenuri, a răpirilor, a răfuielilor sîngeroase s-a încheiat. Mafia trebuia să îmbrace o haină nouă, de o gravă res-

pectabilitate. Autoritatea ei urma să se impună pe cale pașnică. La violențe nu trebuia să se recurgă decît în ultimă instanță, așa după cum în societatea hipercivilizată de azi războiul devine un mijloc de rezolvare al conflictelor la care se apelează numai în cazuri extreme. Adevărul e că în ciuda principiilor propovăduite dè Louis Valentine, violențele în rîndurile Mafiei subzistau, avînd același caracter endemic pe care războiul între națiuni îl păstrează pe plan politic. Aparent însă, „Cosa Nostra" părea a fi adoptat o linie de conduită conformă directivelor lui. Casele de prostituție, pariurile, traficul de stupefiante, loteriile clandestine, tripourile, traficul de influență, controlul sindicatelor căpătaseră aspectul unor afaceri comerciale tratate în cel mai pur stil capitalist.

Șeful suprem al Mafiei și căpeteniile de „consorterii" — tagme organizate pe baze regionale sau legate de o anumită categorie de afaceri — trebuiau feriți de orice contacte care i-ar fi putut compromite, astfel ca reputația lor să rămînă neatinsă. Îndeplinirea strictă a acestei condiții îi ferea de mînia justiției și le îngăduia să intervină cu toate forțele în sprijinul mafioților din subordine, căzuți — prin jocul împrejurărilor — pe mîna autorităților respective.

Louis Valentine s-a atașat repede de mine. I-a plăcut cum i-am adus la picioare întreaga rețea de stupefiante și aur, după dispariția lui Nocera, și modul cum am știut să mă descurc într-o serie de afaceri spinoase, în care un tip mai slab de înger decît mine și-ar fi lăsat lesne pielea.

Adevărul este că trecerea mea în rîndurile „Cosei Nostra" americane fusese oarecum forțată. Liberul meu arbitru nu jucase un rol hotărîtor. Moartea lui Nocera mă pusese în conflict cu Mafia siciliană, iar dispariția lui May Chenn făcuse ca o prelungire a șederii mele în Extremul Orient să devină extrem de riscată. Doamna Wong avea o memorie tenace. Tentaculele răzbunării ei mă puteau ajunge și la Calcutta, și la Hong Kong, și la Macao. Pentru Doamna Wong eu rămîneam unicul autor al dispariției lui May Chenn. De Mafia siciliană mă despărțisem oarecum onorabil. După moartea lui Nocera, expe-

diasem la Palermo probe scrise care dovedeau fără posibilitate de tăgadă jocul său dublu. Schillaci n-avea să-mi ierte niciodată demascarea şi suprimarea protejatului său, cu atît mai mult cu cît dezvăluirea activităţii subterane a lui Nocera îi ştirbise oarecum influenţa în Mafia.

Afectînd o virtuoasă indignare faţă de suspiciunile care planaseră atîta vreme asupra mea, cerusem în scris lui *Don* Caló să mă desărcineze din toate funcţiile mele şi să trimită la Calcutta un alt personaj care să-l înlocuiască pe Nocera. Procedeul nu era tocmai corect. Odată intrat în Mafie, mafiot rămîi pînă la moarte. Eu adoptasem o cale lăturalnică. Nu-mi afirmasem dorinţa de a mă retrage efectiv din Mafie, ceea ce nici nu ar fi fost posibil, ci îmi exprimasem dorinţa de a beneficia de un fel de concediu. Neregularitatea consta în faptul că îmi luasem libertatea de acţiune fără să fi aşteptat aprobarea lui *Don* Caló. Cînd am plecat de la Calcutta cu destinaţia San Francisco, am avut grijă să iau cu mine listele nominale — cifrate bineînţeles — ale celor mai importanţi traficanţi de stupefiante şi de aur din India, Pakistan, Iran, Turcia, Liban şi Siria, care aveau să lucreze ulterior cu mine. Succesorului lui Nocera — un oarecare Domenico Geloso — i-am lăsat doar o reţea descompletată, în care nu mai activau decît un număr infim de comparşi lipsiţi de anvergură. Scurt timp după ce a preluat puterea, Domenico Geloso şi principalii lui colaboratori au şi fost arestaţi. Nu s-a aflat nici pînă azi cine i-a dat peste cap. Un timp s-a vorbit de intervenţia ocultă a Doamnei Wong, care ar fi urmărit să scape de concurenţa Mafiei siciliene. La Palermo, Schillaci a lansat zvonul că eu n-aş fi fost străin de căderea lui Geloso. N-a putut să furnizeze însă niciodată probe în justificarea tezei lui.

Ceva mai tîrziu, am fost somat de „Onorata Familie" să mă înfăţişez la Palermo spre a da socoteală de tot ce s-a întîmplat în legătură cu organizaţia lui Nocera, pînă la plecarea mea la San Francisco. Pe atunci însă ajunsesem un mare grangure în „Cosa Nostra", aşa că am pus la bătaie o fantastică gamă de influenţe, care au avut darul să domolească mînia lui *Don* Caló. Nu ştiu dacă puţinele expli-

caţii furnizate de mine l-au convins. Important însă e faptul că s-a declarat satisfăcut.

Louis Valentine m-a apreciat pentru calităţile mele de mafiot, dar mai ales pentru faptul că eram susceptibil să îndeplinesc condiţiile pretinse de el mafioţilor de tip nou. Aveam o înfăţişare care nu-mi trăda adevăratele îndeletniciri. Păream un tînăr om de afaceri, cu o ţinută extrem de sobră şi de corectă. Louis Valentine îmi spunea că aveam o anumită distincţie, urmă a originii mele nobile. Spre a-mi da lustrul unui desăvîrşit om de lume, mi-a angajat profesori de dicţiune şi specialişti în diferite domenii, care să-mi dezvolte bagajul de cunoştinţe. Camarazii mei din Mafie, mai puţini capabili să reziste unui astfel de program, care pe lîngă activitatea profesională impunea şi o intensă, obositoare şi continuă pregătire pe tărîmul culturii generale, mă priveau cu nedeghizată invidie. Ascensiunea mea lentă dar sigură, şi mai cu seamă stima de care mă bucuram în ochii lui *Don* Louis, prinsese să indispună chiar pe unele căpetenii de „consorterii", care începuseră să vadă în mine pe unul din eventualii urmaşi ai şefului suprem.

Cel mai grăitor semn de simpatie şi încrederee din partea lui Louis Valentine — semn care avea să-mi stîrnească mari duşmănii printre rivalii mei din sînul „Cosei Nostra" — s-a materializat într-o invitaţie pe care acesta mi-a lansat-o în prezenţa cîtorva căpetenii mafiote, după o conferinţă în legătură cu dezvoltarea traficului de stupefiante în universităţile americane.

— Mîine seară, Nino, eşti invitatul meu la cină. La ora opt precis, îmi vei face plăcerea să te înfăţişezi la reşedinţa mea din Long Island. Ţinută de rigoare. De preferinţă smoking alb.

Am schiţat un zîmbet oarecum stingherit.

— Să nu-mi spui că n-ai smoking alb, m-a privit el cu severitate. Dacă aceasta este realitatea, să te duci chiar în după-amiaza aceasta la croitorul meu — secretarul meu îţi va da adresa — şi-i vei cere să-ţi confecţioneze în douăzeci şi patru de ore un smoking alb. Totodată îi vei comanda un set de costume pentru toate ocaziile. Începînd cu un ansamblu de polo şi terminînd cu un frac albastru.

M-am executat. Poruncile lui Louis Valentine nu permiteau amînare. El mi-a deschis gustul pentru închegarea unei garderobe complete. Multe costume — cum e cel de polo, de pildă — n-am apucat să le îmbrac vreodată. Eram prea acaparat de treburi ca să mă pot ocupa intensiv şi de sport.

În seara următoare, m-am înfăţişat la adresa indicată. Louis Valentine locuia într-o vilă superbă pe ţărmul oceanului. Cu o maşină bună puteai parcurge într-o oră drumul de la New York pînă la reşedinţa şefului suprem al Mafiei americane. Clădirea era înconjurată de un parc magnific. Louis Valentine m-a primit într-un *living-room* vast, cu o splendidă piscină îmbrăcată în marmură verde. Imense uşi de sticlă culisante erau deschise spre ocean.

Sosirea mea a fost anunţată de un majordom britanic scorţos şi măreţ, care cred că servise pînă atunci numai în case de duci şi de marchizi. Louis Valentine era singur. Stătea într-un larg fotoliu îmbrăcat în piele de viţel şi fuma o havană. M-a întîmpinat cu o cordială strîngere de mînă.

— Stai jos, m-a poftit. Doreşti o havană, sau preferi ţigări ?

— Havanele sînt cam tari pentru mine, i-am răspuns.

A făcut un semn majordomului care s-a şi înfăţişat cu o casetă de argint, bogat sculptată, în care erau etalate felurite sorturi de ţigări americane şi străine. Am ales o Rothman King Size, pe care servitorul mi-a aprins-o cu o brichetă de aur masiv. Apoi s-a evaporat. Am aruncat o privire admirativă asupra casetei.

— Superbă ! am exclamat.

— Benvenuto Cellini ! Originală ! a replicat cu mîndrie Louis Valentine. Cu certificat ! a zîmbit. Certificat autentic, Nino ! Mă pricep în treaba asta. Au trecut prin mîna mea atîtea certificate false cu aparenţă de autenticitate, încît am ajuns să le deosebesc mai vîrtos decît un expert autorizat. Şi semnăturile bune le deosebesc de cele mai puţin bune. Experţii de artă se clasează pe categorii. Incoruptibilii, coruptibilii care-şi preţuiesc scump complicitatea, coruptibilii ieftini şi escrocii de rînd. Ai să te familiarizezi şi tu cu fauna asta, Nino. De pe urma unui

tablou de Picasso abil falsificat poţi cîştiga mai mult decît de pe urma a zece case de toleranţă într-o lună întreagă. Am să te educ, astfel încît să poţi evolua şi pe tărîmul acesta.

Vorbea alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Privindu-l, ai fi putut să crezi că este un foarte luminat şi pasionat colecţionar de tablouri.

— Nu te ispiteşte un cocktail ?

S-a îndreptat spre barul amenajat într-un colţ al *living-romm*-ului. Pe poliţele de sticlă, luminate abil pe dedesubt, se înşiruiau zeci de flacoane cu etichete viu colorate. Louis Valentine era foarte mîndru de jucăria asta, pe care şi-o făurise spre a fi în ton cu moda. Ştiam că nu-i prea plăceau băuturile tari. Un pahar cu whisky înjumătăţit cu sifon îi ajungea o seară întreagă.

În seara aceea mi-a preparat un cocktail după toate regulile artei. Cred că studiase şi experimentase nenumărate reţete spre a ajunge la perfecţiunea pe care şi-o însuşise cu silinţa-i caracteristică.

Am băut cîte un cocktail delicios, apoi a mai pregătit un rînd. Eram uimit de alura sa mondenă.

— Înainte de masă un cocktail bun este indispensabil! a declarat el sentenţios.

Am golit şi al doilea pahar.

— Încă unul ? m-a îmbiat Louis Valentine.

— Dacă se poate !... Minunate mixturi !...

Voiam să-i fac plăcere. Exclamaţia mea l-a încîntat.

— Am să te învăţ şi pe tine să le prepari. Nu e mare lucru ! Îţi trebuie doar puţin fler, ca în orice afacere. Dacă nu eşti înzestrat cu o doză de fier, poţi să-ţi iei adio...

A lăsat fraza neterminată. Cele trei cocktailuri l-au ameţit uşor. A suspinat adînc.

— Am învăţat să prepar cocktailurile astea pentru desfătarea mea şi a doi sau trei prieteni care-mi intră în casă.

M-a măsurat din cap pînă în picioare, examinîndu-mi critic smokingul alb. El purta un impecabil smoking *havane*.

— Nu-ţi vine rău ! a rostit după un timp. Croitorul acesta are mînă de artist. Dragă Nino, te felicit ! Ai că-

pătat aerul unui tînăr bancher, de familie bună, în drum spre Yaht-Club.

A pufăit de cîteva ori din havană.

— Casa aceasta nu este decît un punct de tranzit. Ţie am să-ţi deschid porţile celor mai exclusive cluburi. Am bani destui să cumpăr adeziunile celor mai scorţoşi membri. Eu n-aş putea să le frecventez. Sînt prea deochiat. Nimeni nu vrea, şi nici nu poate să uite că am lucrat odinioară sub ordinele lui Al Capone. Tu încă eşti un necunoscut. Nu va fi greu să-ţi creez o reputaţie ireproşabilă. Iţi pregătesc o ocupaţie de faţadă, care să-ţi permită să intri cu fruntea sus în cele mai aristocratice şi rigide saloane.

Şi-a tamponat cu batista de mătase fruntea asudată.

— Ştii cît mă costă casa aceasta, Nino ?... Un milion de dolari. Şi mobilierul încă pe atît. Nu pun la socoteală tablourile şi obiectele de artă, care ar putea figura în Muzeul Guggenheim. Numai ce vezi în odaia asta se ridică la peste douăzeci de milioane de dolari. Şi pentru ce atîta cheltuială ? Pentru mine şi pentru propria-mi familie, alcătuită din nevastă, fiica şi fiul meu. Pentru oamenii pe care-i pot pofti aici, nu merită să mă ostenesc. Tablourile nu i-ar interesa decît în măsura în care pot fi transformate în bani. Numai băuturile acestea i-ar atrage.. Iar oamenii pe care aş vrea eu să-i poftesc, n-ar catadixi ei să mă onoreze cu prezenţa lor. Cred că m-ai înţeles, Nino...

Am înclinat din cap în semn de încuviinţare. Destăinuirile lui Louis Valentine îmi creau o stare de jenă. Îmi dezvăluise singura slăbiciune a armurii lui. De ce ?

— Fiului şi fiicei mele vreau să le făuresc altă viaţă. Nimeni să nu se ruşineze a le intra în casă. Pe fiica mea aş vrea s-o mărit cu un senator, cu un profesor universitar sau cu un savant. Dar nu se poate. Care dintre aceştia m-ar accepta ca socru ? N-aş putea aspira — în cel mai fericit caz — decît la vreun tînăr de familie bună, ruinat şi cu tare fizice şi morale, care l-ar face impropriu unei căsnicii fericite. Şi pe fiica mea nu vreau s-o nenorocesc ! Nici să o mărit cu un om de teapa mea nu vreau ! Mă gîndesc să-i fac un rost şi nu găsesc o soluţie potri-

vită. În seara aceasta ai s-o cunoşti. Nu are decît paisprezece ani, dar îi dai lesne optsprezece. Italiencele au sînge cald. Sînt nubile de timpuriu.

Louis Valentine ridică paharul de cristal, golit pe jumătate, şi privi în lumina candelabrului de Murano băutura chihlimbarie, cu irizări purpurii. Sorbi încă puţin cocktail.

— Presimt că fiica mea are să-mi facă multe griji. E la vîrsta primejdioasă. N-aş vrea să se nenorocească, aruncîndu-se de gîtul primului venit.

Mă privi lung.

— M-am gîndit la tine, Nino. Să ieşi cu ea la plimbare. Să-i înfăţişezi lumea în adevărata ei lumină. Să-i deschizi ochii, să-i arăţi că oamenii sînt interesaţi, prefăcuţi, răi. Sînt convins că tu ai să-i cîştigi încrederea. Poate că nu-ţi dai seama. Dar tu eşti un *gentleman,* Nino. Adeseori mi-am spus că locul tău nu este printre noi... Viaţa te-a făcut şi pe tine lup. Urli o dată cu ceilalţi lupi. Dar eşti un lup *albinos.* Te deosebeşti de cei pe care-i consideri semenii tăi...

Îmi zîmbi cu prietenie.

— Am de gînd să fac din tine un om, Nino. Te voi feri de contacte susceptibile să te compromită. Poate că într-o zi îţi voi preda sceptrul... Numai de tine depinde, Nino, să-mi dovedeşti că nu m-am înşelat acordîndu-ţi încrederea.

În aceeaşi clipă, majordomul şi-a făcut o apariţie solemnă, de cioclu.

— Masa este servită, *Sir.*

Louis Valentine a clătinat din cap.

— Să trecem în sufragerie, Nino. Să te prezint familiei Valentine...

În seara aceea am cunoscut-o pe Lolita...

Strălucirea luminilor din Palermo se confundă cu strălucirea mării. Apele au o fosforescenţă feerică. Culmea este că găsesc timp să admir peisajul. Frumuseţea şi luminozitatea naturii sînt — cred — unele din cauzele care ne leagă de viaţă. Întunericul ne repugnă. Imaginaţia populară identifică moartea cu bezna totală, eternă, indestructibilă. Dacă morţii ar fi lăsaţi să putrezească pe

culmi de munte, în bătaia razelor soarelui, poate că crepusculul vieţii nu ne-ar înspăimînta atît de mult. Aşa procedau Pieile Roşii. E preferabil să ştii că vei servi drept hrană vulturilor care săgetează văzduhul luminos, decît viermilor colcăitori din adîncurile negre ale pămîntului.

Străbat străzile oraşului adormit. Trebuie să traversez întreg Palermo, ca să ajung la reşedinţa lui *Don* Caló. Casa lui *Don* Caló e situată pe înălţimile de la Bellolampo. Omul ăsta a transformat un colţ arid de munte într-un minuscul paradis. Ferestrele clădirii privesc spre Conca d'Oro, îmbrăţişînd într-o vastă perspectivă oraşul şi golful Palermo. Are gust *Don* Caló ! Gust şi bani. Dacă ar şti că la ora aceasta mă pregătesc să-l privez pe veci de paradisul său de la Bellolampo, expediindu-l în adîncurile regatului lui Hades, şi-ar lua măsuri de apărare. Nici nu bănuieşte însă că îl pîndesc, aşa cum un şarpe îşi pîndeşte prada. Momentul în care îl voi lovi se apropie. Se apropie, inexorabil. Trec pe lîngă Stazione Lolli, străbat cartierul Perpignano şi ies din oraş, îndreptîndu-mă spre înălţimile care înconjoară ca un amfiteatru Conca d'Oro. Şoseaua urcă în serpentină pe versantul muntelui. Trec pe lîngă văgăuna în care am abandonat cadavrul lui Ercole. Bietul Ercole ! Şi-a meritat soarta. Nu mă trădase încă, dar n-ar fi întîrziat s-o facă. Am prevenit un gest.

Maşina s-a angajat pe serpentinele poleite de razele lunii. Peisajul e magnific. S-ar zice că natura mi se înfăţişează dinadins sub aspectele ei cele mai încîntătoare, spre a-mi anunţa astfel ce comori de frumuseţe voi pierde, cînd oamenii lui *Don* Caló vor reuşi să mă lichideze.

În definitiv, de ce să mă las copleşit de gînduri triste ! Am altceva mai bun de făcut. Moartea e în ordinea firească a lucrurilor. Mai devreme sau mai tîrziu, cu voie sau fără voie, tot acolo trebuie să ajungem. Filozofie ieftină, dar care ascunde un mare adevăr.

Casa lui *Don* Caló apare după o cotitură a şoselei. Albă, ca un palat de argint şi ascunsă în parte de pîlcurile arbuştilor. Un drum particular, şerpuit, duce pînă la clădire. Un indicator anunţă : „Accesul pe acest drum este interzis".

Trec mai departe și opresc abia după vreo cinci sute de metri. Caut din ochi, în dreapta șoselei, un loc în care să-mi ascund mașina. O strecor la adăpostul unui desiș de vegetație sălbatică. O plasez astfel încît — la nevoie — să o pot scoate repede în șosea.

Mă îndrept pe jos spre vilă, tăind de-a dreptul rîpele repezi. Planul meu e simplu. Voi intra în grădina vilei, sărind gardul de sîrmă care o înconjoară. Gardul este înecat în vegetație. *Don Caló* nu s-a înconjurat cu tot felul de sisteme electronice de apărare, așa ca în romanele lui James Bond. Prestigiul său de șef al Mafiei siciliene îl apără de intruși. Ce hoț ar îndrăzni să pătrundă în vila lui *Don* Caló ? Dacă ar săvîrși o asemenea imprudență, și-ar urca în cap toată Mafia. E binecunoscut sfîrșitul tragic al lui Saroyan, acel hoț tînăr și de mică anvergură, care a cutezat să intre prin efracție în vila surorii marelui *boss* marsiliez Mémé Barzini, spre a fura niște bijuterii. Urmărit îndelung și identificat de oamenii lui Barzini, a fost silit să restituie bijuteriile furate. Nemulțumit totuși de acest final, Mémé Barzini a ordonat asasinarea lui.

Don Caló este păzit și de o gardă personală. Doi oameni înarmați fac cu schimbul din șase în șase ore, asigurînd astfel în permanență o supraveghere atentă a clădirii. Prezența lor nu și-a dovedit încă utilitatea. Rivalii lui *Don* Caló sînt la pămînt. De cînd a preluat conducerea Mafiei, nimeni nu a îndrăznit să-i conteste supremația. Unchiul Matteo nu a încercat decît să obțină o oarecare autonomie. Sfîrșitul rebeliunii lui este cunoscut.

Escaladarea gardului nu constituie o problemă. Mă apropii de vilă, strecurîndu-mă printre arbuștii decorativi. Un supliment de precauție. Oamenii din gardă joacă îndeobște poker în vestibulul vilei, iar portarul picotează pe un scaun. Cunosc aceste obiceiuri, căci am vizitat adeseori vila lui *Don* Caló cînd relațiile noastre erau normale. Cordiale n-au fost ele niciodată. *Don* Caló s-a temut întotdeauna de mine.

Servitorii locuiesc într-o aripă a vilei. O ocolesc cu grijă. Ferestrele cu rame de fier cromat ale clădirii sînt cufundate în întuneric. Numai intrarea este viu luminată. Desigur că la ora asta toată lumea doarme. Am identifi-

cat ferestrele, mari cît peretele, de la dormitorul lui *Don* Caló. Pe sub draperiile trase nu se strecoară nici o geană de lumină. Voi pătrunde în salon, folosindu-mă de ferestrele din stînga. Cu ajutorul unui levier forţez una din uşile-ferestre. Deşi am lucrat cu multă grijă, n-am putut evita ţăcănitul încuietorii care a cedat. Rămîn cîteva clipe nemişcat, în alertă. Nu mi-ar conveni să am o ciocnire cu oamenii din vestibul. Ar însemna să se dea alarma, ceea ce mi-ar compromite planul. *Don* Caló trebuie luat prin surprindere.

Uşa culisantă se deplasează uns. Suficient spre a-mi permite să mă strecor în salon. Linişte. Luna luminează din plin încăperea cu tapete şi covoare vişinii. Ocolesc mobilele grele şi mă îndrept spre uşa care răspunde în coridor. N-am întîmpinat pînă acum nici o dificultate. Uşa e descuiată. O deschid cu grijă. Coridorul e luminat slab de o plafonieră de onix. Paşii mei nu fac zgomot pe mocheta portocalie. In vila lui *Don* Caló te întîmpină o ambianţă de lux şi opulenţă. În aer pluteşte un miros uşor de lavandă. Cred că instalaţia de climatizare răspîndeşte miresme.

Uşa dormitorului lui *Don* Caló este închisă. Scot pistolul din hamul de sub haină, apoi apăs uşor clanţa. Uşa se deschide fără nici o dificultate. Strecor mîna spre întrerupătorul de lumină. În clipa în care aprind plafonierele, împing cu putere uşa şi dau navală în dormitor.

Surpriza penibilă pe care i-o pregătisem lui *Don* Caló se transformă într-o surpriză penibilă pentru mine. Dormitorul este gol, iar patul — nedesfăcut. Cred că ăsta e şi motivul pentru care am putut pătrunde atît de uşor în vilă. Îmi închipui că oamenii de pază dorm fără grijă, ca şi personalul de serviciu.

Mă simt oarecum ridicol, ca un erou don-quijottesc după o ispravă ratată. Din fericire nu-mi lipseşte simţul umorului. Rîd fără zgomot.

Mă munceşte totuşi o întrebare. Unde este *Don* Caló ? Poate că este rănit grav şi se află internat la vreun sanatoriu particular.

Unde ? Asta e întrebarea. Trebuie să-i dau de urmă. Voi găsi un mijloc. Mai întîi să părăsesc vila. Sting lumina

și ies în coridorul cu mochetă portocalie. Ce bine mi-ar fi fi prins un somn în patul lui *Don* Caló !

Deodată mîna mi se încleștează pe patul pistolului. Am auzit zgomotul metalic al unei clanțe, apoi ușa din capătul coridorului se deschide. Abia am avut timp să mă lipesc de perete și să îndrept gura pistolului spre ușă. În prag apare Cleveland, majordomul britanic al lui *Don* Caló. *Don* Caló, ca și Louis Valentine, are preferință pentru personalul de serviciu din țara Albionului. Cleveland poartă un halat de mătase și o bonetă de lînă albastră cu pampon alb. Chiar și în ținuta asta nocturnă are un aer demn.

Cînd mă vede rămîne siderat. Ochii i s-au mărit de spaimă.

— Dumneavoastră, *Don* Nino ?

M-a recunoscut imediat, deși am pălăria trasă adînc pe ochi și gulerul *trench-coat*-ului ridicat. Bietul Cleveland ! Cînd mi-a rostit numele, și-a semnat sentința de moarte. *Don* Caló nu trebuia să știe că l-am căutat în propria lui văgăună. Altfel își va lua măsuri de apărare, reducîndu-mi la zero șansele de a pune mîna pe el.

Cleveland tremură. Atitudinea lui demnă a lăsat locul unei expresii de groază, care i-a rotunjit ochii. Știe, desigur, că sînt urmărit de *Don* Caló, și presupune, pe drept cuvînt, că nu am intrat aici în miez de noapte spre a face o vizită protocolară.

— Unde e Don Caló ? îl întreb printre dinți.

— A plecat aseară, bolborosește Cleveland.

— Încotro ?

— Nu știu, *Sir*.

— Caută să-ți amintești, Cleveland, rostesc amenințător.

— Vă jur că nu știu, *Sir*.

— N-ai observat ? E rănit?

Majordomul ezită.

— Vorbește, Cleveland ! îi poruncesc.

— Se pare că a avut un accident, bîiguie servitorul. Doctorul Tommasi i-a pansat umărul. Nimic grav, *Sir*.

Ochii lui caută instinctiv spre butonul soneriei. Înțeleg ce urmărește. Îl las să înceapă a-și materializa intenția,

spre a-mi acorda circumstanțe atenuante. În clipa în care mîna lui se apropie fulgerător de sonerie, trag. Surdina pistolului meu înăbuşe zgomotul celor trei detunături. Braţul lui Cleveland rămîne o clipă suspendat în aer. Pe halatul lui de mătase apar trei maci. Cleveland se răsuceşte încet, apoi se prăbuşeşte dintr-odată pe mocheta portocalie.

Imi pare rău că a trebuit să-l ucid. N-am avut altă alternativă. În cursul războaielor pier multe victime nevinovate. Şi eu mă aflu în război cu *Don* Caló. Cleveland a avut ghinion să-mi iasă în cale într-un moment nepotrivit. Va fi bănuit vreodată Cleveland că îşi va da ultimul suflu pe mocheta portocalie a unei vile din Sicilia ? Soarta l-a purtat prin atîtea colţuri de lume, făcîndu-l să eşueze tocmai aici. Bietul Cleveland !

Sting lumina de pe culoar şi părăsesc clădirea pe aceeaşi cale pe care am intrat. În mai puţin de zece minute mă aflu la volanul maşinii mele. Ies în şosea şi fac drumul întors spre Palermo.

Vizita mea la vila lui *Don* Caló s-a dovedit inutilă. A mai şi trebuit să ucid un om nevinovat. Aşa se întîmplă cînd lucrezi pripit. Nu mi-era îngăduit să acţionez fără să-mi fi preparat bine lovitura. Moartea lui Rubio, intervenită curînd după suprimarea unchiului Matteo, mă exasperase. La violenţă am vrut să răspund cu violenţă. Înfruntînd orice riscuri. Rezultatul ? Nul !

Pe viitor, lovitura asta în apă să-mi fie lecţie. Acum nu voi mai lăsa nimic la voia întîmplării. Dacă aş fi fost mai bătrîn, aş fi spus că am început să mă ramolesc. Că am săvîrşit imprudenţe datorită sclerozei. La vîrsta mea, asemenea scuze nu ţin.

Trebuie să profit de faptul că prezenţa mea la Palermo nu este cunoscută încă de oamenii Mafiei şi să acţionez în consecinţă. Cum să dau de urmele lui *Don* Caló! Cine mi-ar putea furniza indicii. Evident numai inşi din imediata lui apropiere. Oamenii care se bucură de încrederea lui şi care îi cunosc deplasările. Cine sînt aceştia ? Lucio Carmello, şeful gărzii personale a lui *Don* Caló, cumnatul Nero Sirigu şi Mariano Schillaci, mîna dreaptă a marelui *boss* şi protectorul lui Nocera.

Dacă *Don* Caló lipseşte din Palermo, este — fără îndoială — însoţit de Lucio Carmello. La Carmello trebuie să renunţ. Nero Sirigu locuieşte cu familia într-o vilă de pe Foro Umberto I. N-aş putea să-l iau pe sus fără să se dea alarma. Iar ca să-l pîndesc pînă va ieşi pe stradă neînsoţit — nu am timp. Schillaci e burlac. În lipsa lui *Don* Caló din Palermo, el girează conducerea „Onoratei Familii". Îi cunosc adresa — locuieşte într-o casă veche pe Via Merlo, în apropiere de biserica San Francesco d'Assisi.

Nu va fi greu să ajung la Schillaci. N-are decît o singură servitoare. O bătrînă de peste şaptezeci de ani. Un edec, moştenit din tată în fiu. Schillaci e un conservator. Nu numai în ceea ce priveşte personalul de serviciu, ci şi în modul de a se îmbrăca. Poartă numai costume negre, şi nu se deslipeşte de umbrelă nici cînd umblă cu automobilul. Circulă zvonul că în mînerul umbrelei s-ar afla un şiş.

Am intrat iarăşi în Palermo. Circul prin oraşul ăsta cu nepăsare, ca în vremurile bune. Acum sînt iarăşi calm. Primejdios de calm. Îmi cunosc temperamentul.

fără să-i fac vreun rău. Noi, mafioţii, nu ne atingem de

Pe servitoarea lui Schillaci trebuie s-o neutralizez femei. Aş fi preferat ca Schillaci să aibă în serviciul său un bărbat sau doi. Cu ăştia m-aş fi descurcat altfel. Ca şi cu Cleveland ! Tipul servitorului rasat... Hm ! Ce alură avea şi Cleveland ! De cîte ori îl vedeam pe Clevedand, îmi revenea în minte mutra severă şi distantă a lui Celestin, valetul contelui Amedeo di Galatone-Fucino...

Celestin, ca şi Cleveland, avea aerul unui ambasador sau al unui cardinal. Cu toate astea, era una dintre cele mai nerușinate canalii pe care le-am cunoscut vreodată. Contactul cu Celestin m-a învăţat să nu acord nici un credit aparenţelor. Se spune că ochii sînt oglinda sufletului. Dacă te-ai fi călăuzit după acest dicton, ai fi putut să crezi că Celestin este cel mai cinstit om din lume. Avea o privire de o limpezime şi de o bunătate incomensurabile.

Cînd mi-a deschis pentru întîia oară uşa locuinţei stăpînului său, am fost ispitit să-mi scot pălăria şi să mătur

cu ea pardoseala, într-un salut adînc, ca pe vremea muşchetarilor.

Eram invitaţii contelui de Galatone-Fucino, pe care Giulio, fiul lui Louis Valentine, îl cunoscuse la cursele de cai de la Lexington. Ca şi Lolita, Giulio era un tînăr sofisticat, cu gusturi rafinate şi extrem de costisitoare. Tatăl său îl crescuse ca pe un prinţ. Giulio şi Lolita nu ştiuseră vreodată ce înseamnă o dorinţă nesatisfăcută. Obţineau tot ce voiau. Cred că dacă le-ar fi venit fantezia să ceară o turmă de elefanţi, prea îngăduitorul lor părinte ar fi fost în stare să organizeze o expediţie în Africa sau India pentru a-şi procura animalele cerute. Problema instalării lor în America şi-ar fi pus-o mai tîrziu.

Ca şi Lolita, Giulio era un băiat de o frumuseţe nefirească. La optsprezece ani, succesele lui feminine se numărau cu zecile. Şi adolescentele, şi matroanele i se ofereau cu neobrăzare. Cu o simplă privire, aruncată pe sub genele-i lungi şi mătăsoase, sfărîma cele mai severe virtuţi. Lolita era replica sa feminină. În prezenţa ei, bărbaţii înnebuneau literalmente.

Făceam pe cavalerul servant al Lolitei de aproximativ şase luni. Şi pe mine mă tulburase Lolita. Dar rezistasem ferm pe poziţie. Nu înţelegeam să-mi compromit situaţia în „Cosa Nostra“ făcînd un gest necugetat, care ar fi riscat să-l indispună pe Louis Valentine. Bănuiam că acesta cocheta cu ideea de a-mi oferi într-o zi mîna fetei. Nu voiam să anticipez însă această alianţă matrimonială, făcînd Lolitei avansuri susceptibile a fi defavorabil interpretate de Louis Valentine. Omului acesta nu-i plăcea să i se forţeze mîna. Îi lăsam iniţiativa, cu atît mai mult cu cît îmi arăta o încredere şi o simpatie crescînde. Aşteptam deci să bată ceasul şi pentru mine. Nu era nevoie să dau limbile înainte.

Era pe la începutul lui februarie. Serbasem Crăciunul la New York împreună cu Louis Valentine şi cu familia sa. Imediat după Anul nou, plecasem cu Lolita şi cu Giulio la Miami Beach. Copiii aceştia nu-şi desminţeau rasa meridională. Urau zăpada şi frigul. Iernile şi le petreceau invariabil în zonele calde ale emisferei occidentale. Cali-

fornia, Florida, Mexicco le plăceau cu deosebire. Cutreieraseră şi Coasta de Azur franceză, şi Italia Centrală şi de Sud, cu excepţia Siciliei. Louis Valentine, bun cunoscător al moravurilor siciliene, se temea să nu i se răpească odraslele.

La Miami Beach aveam de gînd să rămînem pînă la sfîrşitul lui martie. Louis Valentine îmi încredinţase paza şi îngrijirea copiilor săi. Nu-i putuse însoţi în Florida, fiindcă era reţinut de treburi spinoase în nordul Statelor Unite. Soţia sa ,o italiancă ştearsă şi timidă — exemplar extrem de rar, căci italiencele sînt îndeobşte furtunoase şi cu sînge foarte fierbinte — se afla internată într-un sanatoriu din New York. Suferea de o hepatită rebelă.

N-aş putea spune că îmi plăcea rolul de dădacă al copiilor lui Louis Valentine. Şi Giulio şi Lolita erau imposibili. Aveau un caracter atît de dificil, încît l-ar fi exasperat şi pe Sfîntul Stelian, protectorul copiilor. Cîteodată îmi venea să-i bat. Făceam eforturi ca să mă stăpînesc.

Ocupam un apartament de mare lux la hotelul Boca Raton. Deşi vremea era minunată, în cele patru săptămîni de cînd ne aflam la Miami, nu făcusem o zi de plajă, fiindcă toată noaptea ne-o petreceam cutreierînd dancingurile, barurile şi tripourile. Giulio ieşea din casă înainte de lăsatul soarelui numai cînd aveau loc alergări de cai spectaculoase la Hialeah Park, hipodromul *fashionable* din Miami.

La Hialeah Park l-am cunoscut pe contele Amedeo di Galatone-Fucino. Contele ăsta mi-a trezit din primele clipe antipatie. Ai fi zis că e un tip desprins dintr-un jurnal de modă masculină. Era de o eleganţă ireproşabilă. Avea un profil clasic, ca într-o camee antică.

Giulio îl reîntîlnea cu plăcere. La Lexington jucaseră împreună sume mari, pariind pe favoriţii turfului. Bilanţul se încheiase dezastruos. Giulio pierduse peste o sută de mii de dolari. Cînd aflase de isprava fiului său iubit, *Don* Louis Valentine se făcuse foc. Îi trecuse însă repede. Dacă Giulio era cheltuitor, trăsătura aceasta nu putea fi imputată decît educaţiei primite.

Fizicul contelui făcu ravagii in sufletul Lolitei. Mi-am dat imediat seama că se îndrăgostise de individul acesta cu înfăţişare de model. Seara am cinat tuspatru la Regency, apoi am început *la tournée des Grands Ducs*. Am luat lichiorurile la Crown, am dansat la Saxony şi la Casablanca, am asistat la spectacolul de la barul Americano şi am încheiat noaptea destupînd cîteva sticle cu şampanie la Sherry Frontenac.

Ne-am înapoiat la hotel o dată cu răsăritul soarelui.

— Ce părere ai, Nino, de prietenul meu Amedeo ? m-a întrebat Giulio, înainte de a ne retrage la culcare. Nu e formidabil ?

— Să-ţi spun drept, nu m-a entuziasmat deloc, am replicat acru. Cred că în afară de cursele de cai, de partidele de polo şi de regatele de yahturi, habar nu are ce se mai întîmplă pe lume.

— Eşti gelos pe Amedeo, a chicotit Lolita bătînd din palme.

— Gelos pe maimuţoiul ăsta pomădat şi spilcuit ca o damă ? ! ? am exclamat jignit de această bănuială.

Adevărul este că Lolita îmi intuise sentimentele. Eram realmente gelos.

— Este în orice caz mai agreabil decît tine, a reluat Lolita atacul. Nu îi e gîndul numai la afaceri.

— Afacerile vă asigură luxul din jur, i-am ripostat.

— Nu eşti decît un mic burghez setos de parvenire, a declarat cu ifos Lolita. Amedeo ştie să-şi piardă cu eleganţă timpul..,

— Şi timpul, şi banii, am replicat sec. În ritmul în care cheltuieşte, are să ajungă în curînd pe paie.

— Crezi că numai tata şi cu tine aveţi parale cu toptanul ? După toate aparenţele, şi Amedeo are. Dar spre deosebire de voi, ştie să cheltuiască. Da, da, numai nobilii autentici ştiu să cheltuiască fără să-şi facă mereu socoteli peste socoteli.

— Mulţi nobili autentici ai cunoscut tu, Lolita ? am întrebat-o înţepat.

— Destul ca să-i deosebesc de tine şi de tata. De-ajuns cu morala. Plec la culcare,

Giulio rîdea cu poftă.

— Cu Lolita nu o scoţi la capăt, Nino. Va trebui să-ţi facem şi ţie educaţia. Lasă-te în seama noastră ! Nu vei avea decît de cîştigat.

Am bolborosit ceva neînţeles printre dinţi, apoi m-am retras în camera mea. Eram tare nemulţumit. Îmi venea să-i las baltă pe copiii lui Louis Valentine şi să mă înapoiez la New York. După o matură chibzuinţă, am renunţat la aceste gînduri. Evoluţia mea în sînul Mafiei înscria o linie ascendentă, care graţie noului meu protector şi propriei mele abilităţi n-ar fi fost exclus să mă catapulteze într-o zi în vîrful „Cosei Nostra". Trebuia deci să las lucrurile să-şi urmeze cursul lor normal.

În zilele următoare, contele a devenit parte componentă a grupului nostru. Îi vedeam mutra şi la cursele de cai, şi prin dancinguri, şi în jurul meselor verzi, şi la pescuit nocturn... Începuse să mă obsedeze.

Într-o seară ne-a invitat la vila sa de pe malul oceanului. Clădirea, de o somptuozitate mirifică, împletea ultramodernismul cu elemente spaniole arhaice. Combinaţia aceasta, aparent hibridă, nu era lipsită de bun gust. Mobilerul şi tablourile vădeau un rafinament indiscutabil.

Majordomul, pe nume Celestin, era în ton cu casa. M-a impresionat cu aerul său măreţ şi în acelaşi timp de o nobilă solicitudine.

Mai erau de faţă şi alţi invitaţi. Am recunoscut printre ei cîteva celebrităţi ale lumii filmului şi ale teatrului. Într-un salon cu tapete de mătase vişinie se jucau cărţi pe sume fabuloase. Am observat că amfitrionul era un jucător de înaltă clasă. Mînuia cărţile cu o eleganţă şi o nepăsare cu adevărat aristocratice.

Într-alt salon, cu uşile-ferestre larg deschise spre ocean, se dansa cu frenezie. Lolita mi-a oferit un tango şi un blues. Celelalte dansuri le-a rezervat lui Amedeo.

Giulio se răsfăţa în mijlocul cîtorva femei acoperite cu bijuterii, care se întreceau să-l îmbie.

Dezgustat de această atmosferă, m-am instalat la bar. Restul nopţii am pendulat între cocktailurile servite pe tejghea şi mesele de *chemin-de-fer*. În zori m-am ridicat de la joc cu buzunarele doldora de dolari.

Ne-am înapoiat la hotel cînd soarele se căţăra deja pe cer...

Şederea noastră la Miami se apropia de sfîrşit. În ajunul plecării la New York, contele a oferit în cinstea noastră o petrecere monstră. Ne aflam la cină, cînd Celestini m-a anunţat onctuos că sînt chemat la telefon. Am trecut într-un salonaş alăturat, fiindcă în sufragerie era o larmă indescriptibilă.

— Lolita mi-a scris că petreceţi împărăteşte, am auzit de la celălalt capăt al firului vocea jovială a lui Louis Valentine. V-am căutat la hotel, dar mi s-a spus că am să vă găsesc la vila contelui di Galatone-Fucino. Mi-au dat şi numărul vilei. Ce fel de om e contele acesta, Nino ?

I-am explicat că nu mi-a făcut o impresie grozavă.

— Cred că e unul din acei feciori de bani gata care risipesc pînă la ultimul *cent* averea paternă. Sau poate un aventurier cu blazon...

Louis Valentine a izbucnit în rîs.

— Mi se pare că eşti gelos pe conte, a rostit, repetînd aproape cuvînt cu cuvînt replica Lolitei. Trebuie să recunoşti că Giulio şi Lolita au gust. Mă întreb numai ce are să spună contele cînd are să mă cunoască...

Am deslușit în glasul lui o umbră de teamă. Cum va reacţiona nobilul Amedeo di Galatone-Fucino cînd va afla că Lolita este fiica unui gangster notoriu ?

— Vă puteţi amîna înapoierea la New York, a continuat Louis Valentine. Aici e o vreme cumplită. Furtuni cu zăpadă şi un frig îngrozitor. Întreabă pe Lolita şi pe Giulio. Nu le-ar plăcea o croazieră de cîteva săptămîni prin Marea Caraibilor ? Vă trimit yahtul meu. Îl puteţi invita şi pe conte.

A adăugat după o scurtă pauză.

— Să fii bun cu copiii, Nino. Eu i-am cam răsfăţat. În cîteva zile yahtul meu va sosi la Miami.

Am înţeles planul bietului tată. Încerca să prelungească pe cît posibil, contactul odraslelor sale cu un membru al înaltei aristocraţii italiene. Poate că Lolita va avea norocul să ajungă contesă di Galatone-Fucino. S-ar putea o bucurie mai mare ? Eforturile lui Louis Valentine ar fi fost încununate de cea mai strălucită victorie. Intrarea copiilor săi în nobilimea Italiei. După Lolita, poate că şi Giulio se va căsători cu o contesă.

Convorbirea s-a încheiat într-o notă falsă. Louis Valentine ştia că îmi hrănise unele iluzii, pe care avea să mi le sfărîme o eventuală alianţă matrimonială între fiica sa şi contele di Galatone-Fucino.

— Vom avea în curînd mult de lucru împreună, Nino, a declarat cu expansivitate Louis Valentine, înainte de a încheia convorbirea.

Îmi aurea pilula.

În zilele următoare Lolita a început să iasă în oraş în tovărăşia contelui. Nu mi-a mai cerut nici mie şi nici lui Giulio să o însoţim. Nu m-am opus. Faţă de cele discutate cu tatăl ei, nu avea rost să mai ridic obiecţii.

Yahtul n-a mai apucat să ajungă la Miami. În largul portului Charleston s-a ciocnit cu un petrolier, suferind grave avarii.

În locul yahtului a sosit la Miami mama copiilor, care între timp se vindecase de hepatită. Timida şi ştearsa Aglae Valentine avea să preia sarcina supravegherii Lolitei şi a lui Giulio. Eu am primit dispoziţie să mă prezint de urgenţă la New York spre a căpăta noi şi importante însărcinări. Pretextul nu mă putea înşela.

Înainte de a pleca din Miami, am făcut o vizită şefului unei agenţii private de detectivi. În schimbul unui onorariu gras, şi-a luat obligaţia să facă investiţii cît mai complete asupra contelui di Galatone-Fucino. Aş fi putut să apelez la serviciile reţelei de mafioţi din Florida, dar nu voiam să-i amestec în această chestiune delicată. Aveam unele îndoieli asupra onorabilităţii tînărului nobil italian. Nimic precis. Doar un vag miros. Îmi spuneam uneori că bănuielile mele sînt datorate geloziei. Că cel mai înţelept lucru ar fi să renunţ şi să socotesc definitiv încheiat acest capitol.

La New York, Louis Valentine m-a primit cu toată afecţiunea. Mi-am dat seama că omul acesta ţinea sincer la mine. Dar că preferase să aibă pe un conte drept ginere. Nu puteam să-l condamn pentru asta.

Louis Valentine mi-a încredinţat o sarcină importantă. Reorganizarea reţelei de tripouri din sudul Statelor Unite. Trebuia să acord o atenţie specială caselor de joc din Las Vegas.

Două luni încheiate ocupaţia aceasta m-a absorbit, precumpănind orice alte chestiuni. Aproape că uitasem şi de Lolita, şi de contele ei. Într-o zi cînd m-am înapoiat la locuinţa mea din New York, după o scurtă călătorie cu avionul pînă la Reno, am găsit pe birou un plic din partea agenţiei de detectivi din Miami. L-am deschis cu interes. Nu credeam că voi găsi înăuntru mare lucru. Realitatea însă depăşea cele mai extravagante aşteptări.

Mi se aducea la cunoştinţă că ultimul conte di Galatone-Fucino decedase la Napoli în 1884. Individul care se dădea actualmente drept conte di Galatone-Fucino nu era decît un aventurier pe nume Gaetano Corelli, care îşi făcuse o tristă glorie de trişor prin staţiunile balneare şi climaterice din Europa Centrală. Urmărit de poliţiile din Italia, Austria, Germania Federală şi Elveţia, se refugiase în Statele Unite, sub un nume de împrumut. La Baltimore cunoscuse pe un oarecare Charles Mercier, alias Georges Vanel, alias Robert Golding, urmărit de Interpol pentru o serie de escrocherii de mare anvergură. În clipa de faţă, Charles Mercier juca, pare-se, rolul de majordom al falsului conte di Galatone-Fucino.

Nu sînt om rău. Nenorocirea altuia nu m-a bucurat niciodată. Am încercat totuşi o vagă satisfacţie la gîndul că omul care mă luxase nu era decît un răufăcător de rînd. Louis Valentine căpăta o lecţie dureroasă, dar într-o oarecare măsură bine meritată. Îmi părea rău că eram vestitorul unor ştiri proaste. Nu trebuia să pierd însă nici o clipă.

Deşi era tîrziu, mi-am scos maşina din garaj şi am pornit spre reşedinţa lui Louis Valentine din Long Island. Aveam pe atunci un Lincoln Continental care-mi permitea să depăşesc uşor două sute de kilometri pe oră. La acea oră înaintată, autostrada era liberă. Am avut norocul să nu mă întîlnesc cu agenţi de circulaţie care să-mi dreseze procese-verbale de contravenţie, răpindu-mi din timp.

Curînd după miezul-nopţii am ajuns la destinaţie. La ferestrele camerei de lucru a lui Louis Valentine era lumină. Oamenii care făceau de pază m-au lăsat să intru la marele patron. Ştiau că mă bucuram de încrederea acestuia.

L-am găsit pe Louis Valentine în pijama şi în halat de mătase, citindu-şi corespondenţa, la birou. Avea la îndemînă un pahar cu şampanie, în care îşi muia din cînd în cînd buzele. Cînd m-a văzut că apar în prag, mi-a ieşit în întîmpinare întinzîndu-mi braţele.

— Ai de-a face cu un tată ferict, Nino. În clipa asta am primit o scrisoare de la Aglaé, care m-a anunţat că Amedeo di Galatone-Fucino i-a cerut oficial mîna Lolitei. Aglaé i-a mulţumit pentru această cinste, dar s-a scuzat că nu-i poate da un răspuns afirmativ decît după ce va obţine şi încuviinţarea mea. Ei, ce zici, Nino ? Eu mi-am ridicat copiii, şi acum mă ridică ei pe mine. Iată-mă şi socru de conte ! Ah, cum am să mă mai umflu în pene ! Fica mea Lolita, contesă di Galatone-Fucino... Ce frumos sună !.... Pregăteam tocmai răspunsul meu scris. Aştept felicitările tale, Nino ! Eşti primul care ai acest privilegiu...

Strălucea de fericire. Nu-şi găsea astîmpărul.

— Să ciocnim o cupă de şampanie, Nino...

Am scos încet scrisoarea din buzunarul dinăuntru al hainei şi i-am întins-o.

— Vă rog să o citiţi, *Don* Louis.

Am pus-o pe biroul său.

— Permiteţi-mi să mă retrag, *Don* Louis.

Nu voiam să fiu martorul prăbuşirii visurilor sale. Ştiam că orgoliul lui va suferi o lovitură cumplită. Că se va simţi umilit, batjocorit...

A luat scrisoarea şi a început s-o parcurgă cu privirile.

N-am aşteptat să-i citesc în ochi deziluzia, suferinţa... Am ieşit fără zgomot... Ştiam că este mai bine aşa...

O maşină încărcată cu cheflii iese cu mare viteză de pe Via San Agostino, tăindu-mi drumul. Frînez brusc, spre a evita o ciocnire. Cîntînd şi chiuind, noctambulii îmi dau cu tifla, apoi cotesc pe Via Maqueda, luîndu-mi înainte. Conducătorul nu e sigur pe volan. Aproape că merge în zigzag. O roată din spate fulează — probabil că a izbit-o de un trotuar — făcînd maşina să joace din coadă, ca o raţă.

Caut să-i depăşesc, dar nu reuşesc. Îmi taie sistematic drumul. Au poftă de joacă. Micşorez viteza spre a-i lăsa să se îndepărteze. Micşorează şi ei viteza. Tot timpul

fac un vesel vacarm, dornici parcă să trezească din somn întreg orașul. Unul din noctumbuli se uită la mine prin geamul din spate. Rîzînd, îmi arată o sticlă de șampanie, din care trage o duşcă. Mă întreabă prin semne dacă nu vreau și eu să beau. Tot prin semne îi răspund că e prea tîrziu, arătîndu-i ceasul și înclinînd apoi lateral capul pe mîna făcută — pentru o secundă — pernă.

Deodată mașina chefliilor descrie o voltă scurtă și intră cu zgomot de tablă îndoită în stîlpul unui lampadar. Din fericire ciocnirea nu a fost prea violentă. Chefliii își înteţesc chiotele.

Opresc la cîțiva milimetri în spatele mașinii accidentate. Din puțin am scăpat să nu le boţesc și eu port-bagajul. Noctambulii coboară clătinîndu-se din automobilul care și-a încheiat definitiv cursa. Vînturîndu-și braţele prin aer, îmi cer să-i iau cu mine. Unul din ei pune mîna pe clanța portierei din dreapta. Asta îmi mai lipsea ! Fac un foarte hotărît marșarier, silind pe noctambul să-și ia mîna de pe clanță, apoi pornesc din nou înainte, descriind o curbă largă, pe partea stîngă a străzii, spre a-i evita pe cheflii, care rămîn în urmă dezamăgiți.

Bine că am scăpat de ei. Incidentul ăsta comic m-a destins. Ceva mai departe, opresc la o stație de benzină. Vreau să fac plinul. Va trebui să evit pe cît posibil să iau benzină cînd Schillaci se va afla la bordul mașinii mele. S-ar putea să fie recunoscut. Și asta nu m-ar aranja deloc.

În vreme ce pompistul umple rezervorul mașinii, îmi zic că n-ar fi rău să am și o canistră cu benzină, suplimentară, pentru orice eventualitate. Deschid port-bagajul în căutarea unei canistre. Văd însă înăuntru două puști mitraliere, trei pistoale, cîteva cutii de carton cu muniția respectivă și două perechi de cătușe. Armament suficient să reziști unui asediu în regulă. Închid la repezeală portbagajul, trăgînd cu ochiul spre pompist. Nu cumva i-a zărit și el conținutul ?

Pompistul își vede liniștit de treabă. Renunț la canistră. Achit costul benzinei și plec spre locuința lui Schillaci. În mai puțin de cinci minute, opresc în fața intrării casei lui. O clădire veche, cu un singur etaj, înghesuită în-

tre două case înalte, puţin arătoase, cu mulţi locatari, judecînd după rufele spălate, atîrnate la uscat pe balcoane.

Sun la uşa lui Schillaci. Aştept cu răbdare. Ştiu că nu voi întîmpina dificultăţi. Schillaci — spre deosebire de *Don* Caló — nu are gardă personală şi duce un trai modest şi cît se poate de şters. Numai iniţiaţii cunosc marea lui influenţă asupra lui *Don* Caló. Dacă l-ai vedea pe stradă, ai zice că e un profesoraş oarecare, rezervat, taciturn, preocupat numai de studiile şi lucrările sale de specialitate.

Uşa se deschide şi nasul lui Mariano Schillaci apare circumspect. Respir uşurat. Bine că nu mi-a ieşit în întîmpinare femeia de servicu.

— Cine e ? întreabă Schillaci.

O tuse tabagică îi încheie vorbele. Nu-mi poate distinge trăsăturile, fiindcă am pălăria trasă pe ochi, iar strada e întunecoasă.

Îmi iau avînt şi împing cu putere uşa, repezindu-l pe Schillaci de-a-ndaratelea pînă în zidul opus intrării.

— Ce, ce, ce ? ! ? ! bîiguie el, sugrumat de surprindere şi de indignare.

Închid uşa în urma mea.

— Nu mă mai cunoşti, *Don* Mariano ? Sînt eu, Nino Bellocampo. Prietenul dumitale.

Cască gura, vrea să scoată un răspuns, dar cuvintele refuză să iasă. Mă priveşte înspăimîntat. Lui Schillaci îi repugnă violenţele. Sfătuit de acesta, *Don* Caló a suprimat mulţi oameni. Mariano Schillaci n-a fost însă direct implicat în nici unul din asasinate. Preferă să dirijeze din umbră. Corifeii din Mafia l-au poreclit „eminenţa cenuşie a lui *Don* Caló". Sînt convins că *Don* Caló i-a cerut sfatul înainte de a ordona exterminarea mea.

— Pun pariu că nu te aşteptai la această vizită, *Don* Mariano.

Schillaci e verde. Se bîlbîie.

— Adevărat, nu mă aşteptam. Eşti totuşi bine venit.

Laşitatea lui mă îngreţoşează. *Don* Caló, cu toate defectele lui, are curaj. E un adversar primejdios, dar se luptă pe faţă. Schillaci îmi aminteşte un şobolan infect, care nu se simte bine decît în întunericul împuţit din dosul

pubelelor cu gunoaie. Pijamaua şi halatul îi subliniază slăbiciunea scheletică.

— Am nevoie de serviciile dumitale, *Don* Mariano, îi spun zîmbind.

— Îţi stau la dispoziţie, *Don* Nino.

Deşi sînt mult mai tînăr decît el, mi se adresează folosind titulatura de *Don*, care implică o deosebită consideraţie faţă de cel căruia i-o atribui. Schillaci nu uită că în America am fost un *boss* de prima mărime. Frica îi sporeşte respectul.

— Poftească în salon, *Don* Nino.

— Regret că trebuie să te refuz, *Don* Mariano. Timpul meu e drămuit. În noaptea asta am multe de făcut. Dumneata îmi poţi da o mînă de ajutor.

— Dacă stă în putinţa mea, *Don* Nino...

— Trebuie să stea, *Don* Mariano. Vreau să ajung la *Don* Caló. Am să-i vorbesc.

— Pe *Don* Caló îl poţi găsi în locuinţa sa...

Probabil expresia ochilor mei s-a înăsprit, căci Schillaci îşi duce instinctiv mîna la gulerul pijamalei, care i se pare prea strîmt. Îl pleznesc peste faţă. Urmele degetelor mele i s-au întipărit pe obraz. Se lipeşte pe perete.

— Nu înţeleg, *Don* Nino, bolboroseşte înspăimîntat.

— Te îmbraci şi mergi cu mine la *Don* Caló. Ştii prea bine că lipseşte de acasă. Şi mai ştii şi unde poate fi găsit...

— Ţi-o jur, *Don* Nino...

Îl pleznesc a doua oară. Ţeasta i se izbeşte de perete, făcînd un zgomot surd.

— Dacă în noaptea asta nu ajung la *Don* Caló, îţi făgăduiesc solemn, Schillaci, că nu vei mai apuca viu răsăritul soarelui. Te vei întîlni în iad cu amicul tău Nocera. Şi lui tot eu i-am făcut de petrecanie.

Spaima i-a tăiat respiraţia. Începe să sughită. Un sughiţ nervos, care se repetă, fără a-i mai da pace. Se uită în ochii mei, cu aerul nenorocit al unui cîine bătut. Şi-a dat desigur seama că nu glumesc. Ştie că trebuie să-mi execute porunca.

— Să mă îmbrac, îmi spune.

— Cît mai repede, îi răspund.

Îl urmez în dormitor. Asist la toaleta lui. Cînd își scoate pijamaua, îi văd pieptul uscat, peste care pielea atîrnă ca o pînză de sac. Îmi face literalmente scîrbă, dar nu-l pierd din ochi. Nu-l las să se reculeagă, să schițeze un gest de împotrivire...

Se îmbracă încet. Îi activez mișcările, pocnindu-l cu palma peste ceafă. Schillaci îmi amintește scena din dormitorul lui Ercole. Situația este oarecum similară, cu o deosebire. Ercole încerca să mă joace, folosind o viclenie rudimentară. Schillaci manifestă însă o frică abjectă. Tremură ca un jeleu.

Cu gesturi nesigure își înnoadă cravata, apoi își îmbracă haina. Poartă un costum negru, de o croială severă. Își ia pălăria și pardesiul.

— Sînt gata, murmură într-un suflu.

— Unde mergem ? îl întreb.

— La Caltanissetta.

— Ca caută *Don* Caló la Caltanissetta ?

— Are o întîlnire cu un „amic" de la Roma.

— De ce tocmai la Caltanissetta ?

— „Amicul" e invitat la o vînătoare de un prieten al său. Întîlnirea cu *Don* Caló va fi — cum se spune — întîmplătoare.

— Cînd a plecat din Palermo ?

— Abia aseară. Era așteptat la Caltanissetta încă de ieri de dimineață. Și-a amînat plecarea cu cîteva ore, fiindcă a avut nevoie de unele îngrijiri medicale.

Am ciulit urechile. Mă interesa acest amănunt.

— Îngrijiri medicale ? Pentru care motiv ?

— Își curăța un pistol. N-a observat că un glonte se afla pe țeavă. A apăsat pe trăgaci și...

— Și ?...

— S-a rănit singur. În umăr.

Motivarea e abilă, dar eu știu mai bine cum stau lucrurile. *Don* Caló nu vrea să se afle că a fost de față la masacrul de la Segesta. Înseamnă că pînă la ora actuală Schillaci nu a aflat că și eu am fost prezent acolo.

Cînd să ieșim din odaie, a zbîrnîit telefonul. Schillaci se uită la aparat, apoi la mine.

— Ce fac ? Răspund ? mă întreabă. Dacă nu răspund vor intra la bănuieli.

Schillaci vrea oare să-mi întindă o cursă ? Telefonul sună strident. Fără să se oprească.

— Răspunde ! îi poruncesc. Dar dacă scapi vreo vorbă, îţi găuresc pielea.

I-am îngăduit să vorbească fiindcă telefonul este prevăzut cu o cască suplimentară, aşa că pot urmări discuţia fără să fiu tras pe sfoară.

— I-am pierdut urma, *Don* Mariano, se aude un glas de la celălalt capăt al firului. A fost văzut ieşind din Cefalu la bordul unui Alfa Romeo, cu direcţia Finale. N-a ajuns însă la Finale şi nici nu a luat-o la dreapta spre Castelbuono. Ce facem ? Schillaci mă priveşte cu teamă. Îi citesc panica oglindită în ochi, fiindcă i-am înţeles rolul jucat în urmărirea mea. Se uită la mine întrebător. Aşteaptă indicaţiile mele.

Îi şoptesc.

— Palermo.

— S-ar putea să se fi înapoiat spre Palermo, le răspunde Schillaci. Căutaţi-l între Cefalu şi Palermo.

— Bine. Vă ţin în curent.

— Da, răspunde Schillaci.

Îi fac un imperios semn negativ. Dacă i se va telefona şi se va vedea că nu răspunde, se vor isca bănuieli. Şi eu am nevoie de timp. Un avans de cel puţin şase ore mi-e absolut necesar. Schillaci m-a înţeles.

— Nu mă mai deranjaţi pînă mîine dimineaţă. Sînt foarte obosit. Vreau să mă odihnesc.

Închide telefonul.

Îl privesc zîmbind ironic.

— Te-ai ramolit, Schillaci. Ar trebui să te retragi. Mă cauţi la Finale şi la Castelbuono, iar eu îţi bat la uşă. *Don* Caló va fi foarte nemulţumit de insuficienţa dumitale. Odinioară îţi ajungeau tentaculele pînă în India. Ar fi cazul să laşi locul tinerilor.

Mă priveşte întunecat.

— Să mergem, *Don* Nino.

Ieşim în stradă. Schillaci închide cu grijă uşa în urma lui. Ne îndreptăm spre Alfa Romeo.

— Nu crezi că ar fi mai bine să folosim maşina mea ? îmi spune. Automobilul dumitale a fost reperat. Riscăm să ne pomenim cu o rafală de mitralieră...

— Ţi-e frică de moarte, *Don* Mariano.

— Sînt prudent, îmi răspunde.

Argumentele lui nu sînt lipsite de înţelepciune. Sigur că pînă la ora actuală, semnalmentele maşinii mele au fost difuzate în întreaga Sicilie. Aş prefera un automobil care să nu fie al lui Schillaci. Dar nu am de ales.

— Fie, îi răspund. Mergem cu maşina dumitale.

Sub directa şi imediata mea supraveghere, Schillaci scoate dintr-un garaj amenajat în corpul clădirii un Fiat 130. Se pricepe la maşini omul ăsta.

Mut arsenalul din Alfa Romeo în Fiat. Îl plasez pe Schillaci pe bancheta din faţă, alături de locul conducătorului. Îl leg cu cătuşele de mînerul fixat deasupra seifului de bord. Mafioţii, care recurg adeseori la viteze mari şi la adevărate exhibiţii automobilistice spre a ieşi din încurcături, îşi instalează îndeobşte asemenea mînere, de care se pot prinde la nevoie. Pentru ei nu sînt preferabile centurile de siguranţă, în general mai greu de manevrat. Poziţia lui Schillaci, cu mîinile agăţate de bord, nu e tocmai comodă. Dar nu protestează.

Ne angajăm pe şoseaua care duce spre Cefalu, dar înainte de a ajunge la Bagheria, o luăm la dreapta spre Misilmeri. Pînă la Caltanissetta avem de parcurs 170 de kilometri. În maximum două ore sîntem la destinaţie. Şoseaua e liberă, luna luminează din plin, iar motorul trage minunat.

Traversăm Misilmeri şi ne apropiem de Bolognetta, fără să fi schimbat o vorbă. Tensiunea din atmosferă şi tăcerea ne apasă pe amîndoi. Schillaci deschide vorba.

— Mă întristasem adineauri cînd mi-ai spus că m-am ramolit. Acum mi-a trecut. Îmi dau seama că ai glumit. Dacă nu te-ai fi temut de mine, nu mi-ai fi pus cătuşe.

Nu e prost bătrînul. Încearcă să mă ambiţioneze. Numai că nu şi-a găsit omul.

— Totuşi, dacă stau şi mă gîndesc, continuă Schillaci, la vîrsta mea — şaizeci şi cinci de ani — e normal să mă ramolesc. Mai trist e pentru dumneata. Nu ştiu dacă ai

împlinit patruzeci de ani. Eşti mult mai tînăr decît mine. Cu toate astea, de cîţiva ani încoace ai făcut numai gafe. Şi plecarea dumitale din America, *Don* Nino, tot unor gafe se datoreşte. Trebuie să-ţi fac o mărturisire. Te-am apreciat întotdeauna. Da, da ! Să nu mă priveşti cu neîncredere. Asta e realitatea. Încă de pe vremea cînd lucrai în India, mi-am dat seama de posibilităţile dumitale. În afacerea cu Nocera te-ai descurcat admirabil. Mi-ai dejucat iţele ţesute în jurul dumitale, spre a-ţi paraliza mişcările. Ai reuşit să-l scoţi din luptă pe Nocera, care nu era un novice. Încă de pe atunci am vrut să te înfiez — ca să folosesc o expresie plastică. Dar te-ai pripit. Ai trecut la americani cu întreaga reţea pe care eu — cu sprijinul lui Nocera — m-am străduit ani de zile s-o pun pe picioare. Ai renunţat la mama noastră Sicilia, pentru dolarii americani. Puteam să uităm acest lucru ? Mai tîrziu, cînd ai fost silit să părăseşti America, ţi-ai întors privirile iarăşi spre noi. Aici ţi-ai căutat refugiul. Noi am şters totul cu buretele. Dar gafele au continuat. Dacă toţi membrii „Onoratei Familii" ar proceda aşa, unde am ajunge ? Toată organizaţia noastră, cu adîncul ei trecut istoric, s-ar prăbuşi ca un castel din cărţi de joc. Forţa noastră stă în disciplina noastră. Mă întreb cum dumneata — care ai fost o căpetenie în Mafie — n-ai înţeles acest lucru ? Ca să se dezvolte bine, porumbul se copileşte.

Tonul fals patern al lui Schillaci nu reuşeşte să mă înşele. Ah, nu !... N-am făcut gafe. Am avut de cîteva ori ghinion. Eşecurile mele din ultimii ani nu s-au datorat nepriceperii, ori lipsei mele de abilitate. În Las Vegas, de pildă, am fost învins fiindcă am avut de-a face cu un adversar mult mai puternic... Iar cei din Mafia m-au lăsat descoperit...

Cînd am pus piciorul pentru întîia oară în Las Vegas, eram un personaj de seamă cu un remarcabil palmares de succese, înregistrate într-un timp relativ scurt. Ajunsesem mîna dreaptă a lui Louis Valentine şi în culise, circula zvonul că voi deveni în curînd ginerele său, ceea ce nu era departe de adevăr. Louis Valentine îmi încredinţase cîteva misiuni spectaculoase, spre a mă impune în ochii căpete-

niilor „Cosei Nostra". Las Vegas trebuia să reprezinte un punct culminant în cariera mea. Îndată ce aveam să mă impun în lumea cazinourilor din Nevada, Louis Valentine plănuia să mă declare moştenitorul său prezumtiv.

În 1946, Las Vegas constituia o modestă aglomerare de clădiri gen „western" în jurul unei gări tot atît de modeste. Zece ani mai tîrziu, tîrguşorul adormit din inima Nevadei exploda la viaţă, extinzîndu-se ca ciuperca unei bombe atomice, orbind cu strălucirea ei nu numai sud-vestul Statelor Unite, ci şi lumea întreagă. Într-un termen record, Las Vegas a umbrit faima tuturor oraşelor care şi-au durat gloria în jurul cazinourilor cu jocuri de noroc. Nisa, Monte Carlo, Spa, Macao, San Remo nu se bucură nici pe departe de prestigiul cu adevărat miraculos al oraşului Las Vegas.

În Las Vegas, cîştigul propriu-zis trece pe planul doi. Oamenii vin să guste senzaţiile tari prilejuite de jocurile de hazard, indiferent de rezultatul lor. Dacă realizează cîştiguri, cu atît mai bine. În realitate, nimeni nu s-a îmbogăţit de pe urma jocurilor de noroc. Fenomenul invers se petrece însă în mod curent.

În schimbul dolarilor, Las Vegas oferă pe lîngă maşinile mecanice de joc, cele mai somptuoase hoteluri, cele mai cristaline piscine, cele mai frumoase femei, cele mai feerice spectacole, cele mai luxoase cluburi, cea mai încîntătoare ambianţă...

Dacă în timpul zilei, Las Vegas reprezintă o oază paradisiacă în mijlocul deşertului — în timpul nopţii este o apoteoză de lumină şi culoare, o erupţie vulcanică de neon, argon, cripton, xenon, o imensă văpaie rece, care împurpurează văzduhul nocturn, un fanatic joc de artificii, turnat în tiparele reclamelor orbitoare...

Se spune că Las Vegas este oraşul superlativelor. Nu se exagerează. Broadway, acea superbă „cale lactee" a New York-ului, nu este cu nimic superior faimosului „strip" din Las Vegas...

Sosisem însoţit de Lolita şi de Giulio, care ardeau de nerăbdare să joace cîteva mii de dolari la ruletă sau la pokerul automat. Pînă atunci, Louis Valentine nu le îngăduise să calce în această Sodomă a lumii americane, spre

a nu le strecura în sînge virusul pasiunii pentru jocurile de hazard. Penibila aventură sentimentală a Lolitei cu contele Amedeo di Galatone-Fucino şi zvonurile ce-i ajunseră la ureche, în legătură cu tainica înclinare spre droguri şi spre unele perversiuni sexuale ale lui Giulio îi risipiseră ultimele iluzii pe care le mai păstra asupra purităţii sufleteşti a copiilor săi. O călătorie la Las Vegas nu mai prezenta pentru ei nici un pericol. Louis Valentine ajunsese la concluzia că pokerul automat era în orice caz mai puţin pernicios fiului său decît celelalte porniri ale sale.

Păţania cu Galatone-Fucino, alias Gaetano Corelli, îl lecuise şi de visul alianţelor matrimoniale aristocratice. Într-o seară mă chemase la locuinţa sa din Long Island şi, după ce ne instalasem în jurul unei mese încărcate cu sticle de whisky, coniac şi şampanie — ca şi cînd ar fi căutat în alcool uitarea supărărilor şi cuvinte cît mai convingătoare pentru mine — făcuse „mea culpa" faţă de un trecut pe care voia să-l dăm împreună uitării, şi îmi oferise oficial mîna Lolitei. Acceptasem, fiindcă un refuz m-ar fi expus unei rupturi cu un om pe care-l stimam îndeosebi. Poate că profilul meu moral — dacă se poate vorbi de aşa ceva — a ieşit oarecum şifonat din această afacere. Acceptam să devin paravanul cinstei unei fete care mersese atît de departe cu primul ei logodnic, încît fusese nevoie să se facă apel la serviciile unui doctor ginecolog cu o largă experienţă în domeniul înlăturării urmelor supărătoare ale unor experienţe amoroase avansate pînă la ultimele lor consecinţe.

Relaţiile mele cu Lolita erau oarecum bizare. Nu putea fi vorba de iubire. Eu îi cunoşteam trecutul, iar ea aflase condiţiile în care acceptasem să-i devin soţ. Logodna noastră era rezultatul unui compromis, care prin însăşi ambiguitatea sa excludea orice sentimente sincere de dragoste.

— Iubirea vine o dată cu timpul, folosea Louis Valentine un dicton răsuflat.

În fond, poate că avea dreptate. Sînt, cred, unele cazuri cînd acest principiu îşi găseşte aplicarea. Lolita avea impresia că mă lăsasem cumpărat. Această situaţie crea între noi o stare de tensiune uşor de înţeles. Şi ea şi eu eram irascibili. În asemenea condiţii era natural ca rela-

ţiile noastre să îmbrace uneori forme explozive, firești doar în acele căsnicii înăcrite, în care interesele și nu dragostea au prezidat la încheierea lor. Încercam o adevărată voluptate să ne împroșcăm cu insulte. Evitam bineînțeles asemenea excese verbale în prezența lui Louis Valentine, care în realitate ne inspira — și Lolitei și mie — un vag și impecabil simțământ de teamă. Noi îl cunoșteam pe *Don* Louis în cadrul relațiilor afectuoase, de familie, dar știam că omul acesta bun și onctuos avea la activul său crime, care nu atestau un caracter tocmai pacific. Avusesem ocazia să-l vedem într-una din puținele sale crize de mînie, cînd i se adusese, de pildă, la cunoștință că Jo Minelli, un membru influent al „Cosei Nostra", participase la un *hold-up* asupra unei camionete blindate, care transporta lingouri de aur ale unei bănci din Kansas City. Minelli fusese prins datorită unui denunț, și eliberat pe cauțiune. În cursul cercetărilor, fusese adusă pe tapet activitatea Mafiei. Louis Valentine, care voia să spele de orice bănuieli activitatea acestei organizații, convocase consiliul suprem al „Cosei Nostra" și după o filipică furibundă împotriva lui Minelli, terminase, amenințînd cu fulgerele sale pe toți acei care ar fi tentați să urmeze exemplul acestui inconștient.

Douăzeci și patru de ore după acea ședință, cadavrul lui Minelli, ciuruit de gloanțe, fusese găsit pe un loc viran din periferia orașului. O dată cu dispariția lui Minelli, nu-și mai avea rațiune nici teama că acesta ar putea să facă poliției unele destăinuiri susceptibile să creeze neplăceri Mafiei...

Misiunea mea la Las Vegas, deși importantă, nu implica primejdii și nici nu promitea complicații supărătoare.

Există un elogiu care spune că planurile cele mai bine gîndite sînt adeseori răsturnate de împrejurări cu totul imprevizibile. Așa mi s-a întîmplat și mie.

În Las Vegas, Mafia impusese controlul asupra unui mare număr de cazinouri și hoteluri. Vizita mea în acest oraș avea drept scop consolidarea și extinderea autorității „Cosei Nostra" asupra tuturor caselor de joc. Operația nu implica dificultăți insurmontabile. Las Vegas era un teren propice activității noastre. Din nenorocire, la cîteva zile după sosirea mea în această localitate, afacerea a luat o

întorsătură foarte neplăcută, datorită intervenţiei unui miliardar, John Hastings, căruia îi intrase în cap să ajungă stăpînul necontestat al oraşului Las Vegas. Lupta dintre ei şi „Cosa Nostra" avea să ia în curînd proporţii epice, speculate cu voluptate de ziarele şi revistele din lumea întreagă. N-am să mă refer la această formidabilă încercare de forţe, decît în măsura în care mi-a afectat negativ propria-mi carieră.

Descinsesem la „Coronas", unul din cele mai mari hoteluri din Las Vegas. Mi se rezervaseră trei apartamente. Unul pentru Lolita, celălalt pentru Giulio şi ultimul pentru mine. Louis Valentine dorise să apar în postura unui foarte onorabil şi prosper om de afaceri. Împreună cu Lolita şi cu fratele ei, frecventam cele mai somptuoase localuri de distracţie fără să ţinem seama de cheltuieli. În epoca aceea aveam un Rolls Royce Phantom, care pînă şi în ambianţa de lux dezlănţuit de la Las Vegas reuşea să stîrnească senzaţie. Printre picături îmi făceam treburile potrivit instrucţiunilor primite din partea lui Don Louis.

Purtam în acea vreme discuţiuni neobişnuit de spinoase cu Arthur Ottis, proprietarul complexului „Copacabana" Mr. Ottis refuza să se lase convins că protecţia noastră i-ar servi interesele. Spre a nu crea fricţiuni dăunătoare reputaţiei Mafiei, Louis Valentine ar fi fost dispus să achiziţioneze întregul complex pe un preţ convenabil. Nu eram autorizat să exercit presiuni asupra lui Ottis decît în cazul că s-ar fi arătat recalcitrant oricărui aranjament acceptabil nouă.

Jacky Dickinson, proprietarul hotelului şi cazinoului „Coronas" intrase de mult în orbita „Cosei Nostra".

Prezenţa lui John Hasting în Las Vegas, care coincidea cu a mea, îmi crea o enervare inexplicabilă. Poate că instinctele mele ancestrale, trezite şi ascuţite de primejdiile pe care le întîmpinam zilnic, mă preveneau să-mi sporesc vigilenţa. Oamenii Mafiei, care împănau Las Vegas, nu-mi semnalaseră nimic suspect. Surpriza mea avea să fie deci cu atît mai penibilă.

Într-o noapte, după ce am asistat la un foarte reuşit spectacol de muzic-hall la „Stardust", am hotărît să fac o vizită lui Arthur Ottis. Discuţiile noastre ajunseseră într-un stadiu înaintat. Părea că eforturile mele aveau să fie

încoronate de succes, spre satisfacţia lui Louis Valentine şi spre exasperarea rivalilor mei din „Cosa Nostra".

Purtam în noaptea aceea — ca şi Giulio — un smoking roşu cardinal, care crea un cadru frapant toaletei de lame argintiu şi capei de chincilla a Lolitei. Amănuntele astea mi-au rămas gravate în minte. Eram într-o excepţională stare de spirit. Spectacolul mă dispuse, iar şampania roşie, import, cu care stropisem supeul, îmi accentua euforia.

Cînd am oprit Rolls Royce-ul în faţă, la Copacabana, âm remarcat că portarul care s-a repezit să deschidă portiera maşinii avea o mutră nouă. Sînt înzestrat cu un foarte viu spirit de observaţie, indispensabil ocupaţiilor mele.

Am dat o raită prin sălile de joc. La mesele verzi, sute de mii de dolari treceau dintr-o mînă în alta, dijmuiţi la fiecare donă de caniota lacomă. Era evident că beneficiile cazinoului înregistrau o curbă constant ascendentă.

Am lăsat pe Lolita şi pe Giulio la ruletă, şi m-am îndreptat spre biorul lui Ottis. În faţa uşii acestuia se afla un zăplan cu nasul cîrmit spre stînga. Profesiunea de boxer îi era înscrisă pe chip.

— Pe cine căutaţi ?

— Vreau să vorbesc cu patronul.

— Nu ştiu dacă are să vă poată primi. E foarte ocupat. Pe cine să anunţ ?

— Nino Bellocampo, am rostit sec.

Simţeam că încep să-mi pierd răbdarea.

Zăplanul a dispărut în biroul lui Ottis, iar după circa două minute, care mi-au părut iritant de lungi, a revenit.

— Poftiţi înăuntru, m-a invitat, privindu-mă cu o insolenţă greu de digerat.

Mi-am făgăduit să-l concediez de îndată ce voi deveni stăpînul „Copacabanei". Am intrat în birou. Spre surprinderea mea, la masa de lucru se afla o mutră nouă.

— Bună seara. Vreau să stau de vorbă cu Mr. Ottis. Fii bun, te rog, şi cheamă-l încoace.

Insul nici nu s-a deranjat să-mi răspundă la salut. M-a privit de sus, ca şi gorila de la uşă.

— Eu sînt noul director. Aveţi vreo reclamaţie ?

Am început să văd roşu.

— Este nevoie să-ţi repet ? Pe Mr. Ottis îl vreau.

— Căutaţi-l atunci la New York. Acolo îl puteţi găsi.

— Ascultă, tinere, am replicat, nu-mi place să mi se vorbească pe tonul ăsta. Dacă vrei, pot să te învăţ să fii mai respectuos.

A făcut o schimă obraznică.

— Serios ?

S-a ridicat de pe fotoliul său. Abia atunci am remarcat că, asemenea zăplanului de la uşă, avea peste doi metri.

— Dacă vreţi să vă lămuresc, am s-o fac şi pe asta, a rostit ironic, deşi comportarea dumneavoastră m-ar îndritui să vă poftesc afară.

N-am avut timp să reacţionez, proptindu-i un pumn în bărbie căci fraza pe care a rostit-o în continuare m-a lăsat fără glas.

— Mr. Ottis nu mai este proprietarul „Copacabanei". Nu sînt obligat să vă furnizez numele noului proprietar. Şi fiindcă sînt extrem de ocupat, vă rog să...

Nu l-am mai lăsat să termine. Pumnul meu a ţîşnit ca din praştie, ţintindu-i bărbia. Noul director al Copacabanei a făcut o voltă de-a-ndaratelea, aterizînd dincolo de fotoliu, pe covorul pufos. Zgomotul l-a atras şi pe zăplanul de la uşă.

N-am să uit niciodată lupta aceea scurtă, dar extrem de violentă cu cei doi indivizi. I-am răpus, dar cu preţul unei buze despicate şi a doi dinţi din faţă. Cînd m-am înapoiat în sala de joc, plastronul de dantelă al cămăşii mele era mînjit de sînge. Tamponîndu-mi cu batista buza sîngerîndă, am poftit pe Lolita şi pe Giulio să mă urmeze. Lumea din jurul meşelor verzi se uita la mine ca la o arătare.

Turbat de furie, că fusesem jucat, am părăsit „Copacabana". În maşină am explicat pe scurt Lolitei şi fratelui ei, incidentul în care participasem. Aveam de gînd să dau în aceeaşi noapte un telex cifrat lui Louis Valentine spre a-i comunica cele întîmplate şi a-i cere instrucţiuni. Evenimentele de la „Copacabana" mă depăşeau. Nu puteam trece la represalii înainte de a obţine apro-

barea lui *Don* Louis, cu atît mai mult cu cît cunoşteam oroarea lui de o publicitate care nu putea decît dăuna „Cosei Nostra".

La „Coronas", unde venisem să mă schimb, mă aştepta o nouă surpriză. Funcţionarul de la recepţie, un tinerel ce care nu-l mai văzusem pînă atunci, îmi înmînă cheia apartamentului zîmbindu-mi cu exagerată politeţe:

— Mr. Bellocampo, regret că trebuie să vă dau o veste proastă. Apartamentele ocupate de dumneavoastră şi de însoţitorii dumneavoastră urmează a fi renovate. V-am rămîne recunoscători dacă aţi binevoi să părăsiţi hotelul în cursul zilei de mîine. Bineînţeles, dumneavoastră veţi fixa ora...

Cred că dacă tavanul mi s-ar fi prăvălit în creştet, n-aş fi încercat o surpriză mai neplăcută. O clipă am fost ispitit să-i stîlcesc mutra cu o directă, dar m-am abţinut. Holl-ul era plin de noctambuli. Gestul meu ar fi stîrnit un scandal cu urmări incalculabile.

— Procedeul acesta e oarecum ciudat, am ripostat cu îngheţată linişte. Nu mai vorbesc de lipsa lui de eleganţă...

— Regret, Mr. Bellocampo, a rostit tinerelul cu diplomatică amabilitate. Nu am făcut decît să vă transmit dispoziţiunile noii direcţii.

Am înregistrat lovitura. Mi se comunica şi de data asta — şi pe cale ocolită — că şi „Coronas" schimbase de stăpîn. Eşecul misiunii mele la Las Vegas era deplin.

În aceeaşi noapte am trimis un telex la Long Island. Am primit răspunsul în mai puţin de un sfert de oră. Louis Valentine îmi ordona să mă înapoiez cu primul avion la New York. Bineînţeles, Lolita şi Giulio aveau să mă însoţească. Prezenţa lor nu mai era oportună în Las Vegas. Faţă de noua întorsătură pe care riscau să o ia evenimentele, odraslele lui Louis Valentine trebuiau să dispară din Nevada.

A doua zi de dimineaţă, pe aeroport, am avut umilinţa să aflu din gura hamalului ce-mi căra valizele, vestea pe care mafioţii mei nu fuseseră în stare să mi-o furnizeze.

— Se spune că Mr. John Hastings vrea să facă din Las Vegas cel mai important centru din această zonă a Statelor Unite. Nu știu dacă ați auzit că a cumpărat cinci hoteluri deodată. Fără ca nimeni să prindă de veste. Așa om zic și eu !...

— Ai făcut multe greșeli, *Don* Nino. Și greșelile se plătesc.

Schillaci suspină, apoi își pleacă încet capul, lăsînd bărbia să i se proptească în piept. Pare să-l toropească somnul. Stă nemișcat. Liniștea lui îmi dă de gîndit. E atît de mare contrastul între spaima pe care i-o citeam în ochi, între agitația sa febrilă de acasă și imobiliatea lui de acum, încît încep să mă întreb dacă atunci nu a jucat teatru. Schillaci e un vulpoi bătrîn. N-ar fi dobîndit actuala-i poziție în Mafie dacă n-ar fi dat dovadă de viclenie, de îndrăzneală, de sînge rece și de acea absență totală de scrupule, indispensabilă unui mafiot care se respectă.

Luna s-a acoperit de nori. A început iarăși să plouă. Pe șosea s-a făcut mîzgă. Sînt nevoit să micșorez viteza. Nu cred că voi reuși să ajung la Caltanissetta înainte de a se crăpa de ziuă.

Sînt obosit. Foarte obosit. Mi se închid ochii. Motorul toarce, șoseaua se avîntă sub roțile mașinii, ploaia cade pe fereastre. Monotonia aceasta mă amorțește. Îmi dau seama că dacă mai continui să merg, risc să intru într-un șanț.

Opresc în dreptul unei fîntîni. Cobor din mașină, mă spăl bine pe ochi și pe ceafă, apoi fac cîteva mișcări de înviorare. Ridic fața spre cer și aspir adînc aerul curat. Picături reci de apă îmi cad pe frunte. Am reușit să izgonesc somnul.

Mă instalez iarăși la volan. Las geamul din stînga deschis. Schillaci se cutremură, înfiorat de frig, dar nu se plînge. Mă privește cu coada ochiului. Ce i-o fi trecînd acum prin minte lui *Don* Mariano Schillaci ?

Cerul prinde să se lumineze spre răsărit. Norii groși și zdrențuiți sînt de un cenușiu murdar. Ce minunată a fost vremea ieri !

Dau drumul la radio. Cad peste știrile de la prima oră. Se vorbește despre masacrele de la Calatafini și Segesta. „Răfuieli între bande", comentează crainicul. „Poliția își continuă cercetările... Arestări iminente... Autoritățile au intrat în posesia unor indicii importante"... Vorbăria goală a raporterilor care vor să spună ceva, fără să știe nimic...

Trecem prin Mussomeli. Șoseaua nu e deloc faimoasă. Nu pot să depășesc optzeci de kilometri pe oră. Schillaci tace ca un pește. Mă studiază, privindu-mă piezîș, pe sub sprîncene. Ce-o fi punînd la cale ? Întrebarea asta trebuia să mi-o pun mai de mult. Dacă îndoielile îmi par justificate, nu am decît să fac drumul întors. Aș ieși în șoseaua care coboară spre Agrigento și de acolo aș lua-o de-a lungul coastei sudice a Siciliei, prin Licate, Gela și Vittoria, spre Siracuza. Aș putea să aleg ruta care taie centrul insulei, ieșind direct la Messina.

Oricare din aceste variante m-ar îndepărta de *Don* Caló. Și eu trebuie să ajung la *Don* Caló. E o idee fixă.

— La Caltanissetta, *Don* Caló nu e singur, rostește Schillaci care mi-a deslușit parcă gîndurile.

Refuz să-i răspund. Bătrînul e dezamăgit de lipsa de efect a vorbelor lui.

— Ce te faci dacă *Don* Caló nu pune nici un preț pe pielea mea ? revine iarăși la atac. Dacă *Don* Carló mă sacrifică spre a pune mîna pe dumneata ? Nu te temi că în calitate de ostatec nu reprezint mare lucru ?

Afectează o îngrijorare bine jucată. Vrea să-mi sugereze că îl înfricoșează perspectiva ciocnirii mele cu *Don* Caló, subliniind indirect că acesta *se află* la Caltanissetta. Aluziile lui sînt bine calculate. Nu-mi dă răgaz să judec situația. Nu vrea să fac drumul întors. Nici o grijă ! Am să fiu foarte atent. N-am să mă las lovit prin surprindere. Sînt pregătit pentru orice eventualitate. Dacă aș da înapoi, *Don* Caló, Schilllaci și oamenii lor ar face mare haz pe seama mea. M-ar acuza de lașitate. Parcă-l văd pe *Don* Caló săltîndu-și burta într-un rîset plin de ironie.

— Cînd a fost să dea ochii cu mine, s-a dezumflat ca un balon găurit. Fricosul !

Schillaci şi-a atins scopul. Merg înainte. Riscurile nu sînt însă numai ale mele. Dacă a încercat să mă înşele, îl plîng anticipat.

Intrăm în Caltanissetta. Cînd trecem prin Piazza Garibaldi, cerul e atît de jos, încît norii se agaţă de clopotniţele Domului. Viale Regina Margherita, cu clădirile ei masive şi rare, este pustie.

— Casa lui Don Franco Albertazzi e afară din oraş, spune Schillaci în vreme ce mă dirijează prin oraşul mort.

Străbatem o mahala tristă şi ieşim iarăşi la cîmp. Casa lui Franco Albertazzi stă singuratecă în mijlocul unui peisaj arid, opresiv. Pare o cetate în miniatură. Ziduri puternice, jupuite pe alocuri de tencuială, ferestre cu grilaje. Un balcon cu parapet împodobit cu sculpturi deasupra intrării. O clădire mohorîtă, respingătoare ca o temniţă.

Un bătrîn cocoşat deschide porţile de la intrare. Pătrundem într-o curte interioară, în care se mai află o maşină. Un Fiat 125 negru. Bătrînul ne priveşte cu mirare. Semn bun. Înseamnă că nu eram aşteptaţi.

Desprind cătuşele lui Schillaci de bara de la bord, apoi i le pun iarăşi la mîini. Nu-i las libertate în mişcări. Pe lîngă pistoalele mele, îmi iau o mitralieră şi îmi încarc buzunarele cu muniţie. Înfig gura mitralierei în şalele lui Schillaci şi îi ordon să coboare. Se execută, sub privirile uluite ale bătrînului.

Sînt surprins că nu văd nici maşinile şi nici oamenii din garda lui *Don* Caló.

— Nu văd nici o mişcare, *Don* Mariano, îi spun.

— Mă mir şi eu, îmi răspunde. Trebuia să fie aici. Să nu fi intervenit vreo complicaţie. Rana de la umăr... poate.... Să nu se fi înrăutăţit.

— Şi „amicul“ de la Roma ?

— Trebuie să sosească în cursul zilei...

Explicaţiile îmi par trase de păr.

— Să intrăm în casă, propune Schillaci. Gazda o să ne lămurească.

Traversăm un vestibul, străbatem cîteva coridoare pustii şi intrăm într-o încăpere cu ferestre înguste. E atît

de întunecoasă, încît abia disting mobilele din jur. Înfig şi mai adînc gura ţevii în vertebrele lui Schillacci.

Dintr-un fotoliu se ridică un ins scheletic, de vreo şaizeci de ani, cu şuviţe de păr negru întinse peste chelia lucioasă. Aduce vag cu defunctul comedian Toto.

— Eh, ce-i cu dumneata, Marianó ?

Bătrînul are un glas subţire, de babă şi un debit sacadat.

— S-a răzgîndit *Dan* Caló şi te-a trimis pe tine ? Să nu se simtă jignit „amicul" de la Roma.

Don Franco Albertazzi are înfăţişarea tipică a unui bătrîn ajuns în ultimul grad de ramolisment.

— Nu văd eu bine ? rosteşte piţigăiat. Ce e cu cătuşele alea ? Faci antrenament pentru închisoare ?... Şi dumnealui cine e ? Ţi-ai schimbat băieţii ?... Ascunde, fiule, tunul ăla, că nu sîntem pe vremea fasciştilor !

Îl poftesc să stea pe o canapea, împreună cu Schillacci. Apoi îi leg unul de altul cu cătuşele.

— Ce mai e şi asta ? se miră Albertazzi. La mine în casă ?

— Gura ! îl reped.

— Eh, cine eşti de cutezi să-mi dai porunci ?

Bătrînul servitor stă ca o bufniţă lîngă canapea şi mă priveşte cu ochi rotunzi. Cred că e sărac cu duhul. Nu-l pierd din ochi. Nu vreau să am surprize.

— Afară de voi mai e cineva în casă ? îl întreb pe amfitrion.

Albertazzi ripostează supărat,

— Eh, nu vreau să-ţi spun ! Ce-o să-mi faci ? Am rezistat eu torturilor haidamacilor lui Mussolini. Crezi că mă sperii ? Am mai văzut mucoşi ca tine făcînd pe grozavii !

Enervarea îl face să scape un şuierat. Scena îmi pare comică, deşi situaţia în care mă aflu nu e deloc plăcută. Sînt intrigat. La sperietoarea asta bătrînă vine un „amic de la Roma" spre a negocia cu *Don* Caló ? Neverosimil ! Mă temeam că mi se întinde o cursă. Cursa asta pare acum să se materializeze. Simt primejdia în aer. Instinctele nu m-au înşelat niciodată.

Renunț să mai cer explicații celor doi inși care mă privesc cu ostilitate. Deschid una cîte una toate ușile care răspund în această încăpere. Una din ele face legătura cu un fel de cămară, încărcată cu mobile. Are o singură ferestruică zăbrelită, plasată aproape de tavan. Aici am să-i închid pe cei trei, apoi am să cercetez casa din pod pînă în pivniță.

Îmi pun planul în aplicare. Trioul mi-a ghicit intențiile. Slabi și cocîrjați ca niște bîtlani jumuliți de pene, intră — la porunca mea — în cămara cu mobile vechi. Îi încui de două ori pe dinafară, iau cheia în buzunar și plec în explorare.

Cu mitraliera în poziție de tragere, trec din cameră în cameră. Casa e realmente goală. În bucătărie arde focul. Într-un ibric fierbe cafea. A ajuns pe fund și răspîndește un miros pătrunzător de ars. Ies în curtea interioară. Are două porți. Una — cea dinspre sud — răspunde în șosea. Cealaltă — orientată spre nord — face comunicație cu un drum de țară, care se pierde în depărtare. O ramură a acestui drum ocolește casa și iese de asemenea în șoseaua principală.

Închid porțile și le zăvorăsc. Mă întorc la trioul de bătrîni și îi scot din cămară. Îi poftesc să se așeze iarăși pe canapea.

Schillaci e calm. Albertazzi se tot uită la ceasul de bronz de pe masa lui de lucru. Din cînd în cînd trage cu urechea spre fereastră. Bătrînii îmi pregătesc ceva. În ochii lui Albertazzi deslușesc un licăr de ironie foarte lucidă. Omul ăsta cu mutră de clovn nu este atît de ramolit pe cît pare.

Aud de afară zgomot de motoare. Dintr-un salt, sînt la fereastră. Trei automobile prăpădite apar pe șosea, în dreptul casei. Coboară niște tipi cu șepci adîncite pe ochi, îmbrăcați în negru și înarmați cu puști retezate și cu mitraliere. Se adună și fac un mic conciliabul.

Am înțeles. De cursa de care m-am temut n-am scăpat. M-am dat singur pe mîna dușmanilor mei. Întîlnirea lui *Don* Caló cu „amicul" de la Roma n-a fost decît o poveste. Schillaci nu a urmărit decît să mă atragă în casa asta. Și a reușit. Totuși, situația mea nu e atît de dis-

perată pe cît s-ar crede. Îi am pe Schillaci şi pe Albertazzi ostateci. Bănuiesc că şi Albertazzi e un personaj influent.

Deodată îi aud glasul. Un glas ferm, care nu mai tremură.

— Ei, tinere, nu crezi că ar fi mai bine să te predai ?

Întorc capul spre el.

— Aţi lucrat abil.

— Îmi pare bine că recunoşti, răspunde Albertazzi. Te sfătuiesc să desfaci cătuşele astea. Mă jenează.

— Bag de seamă că v-am subestimat, le spun. Cum ai făcut, *Don* Mariano, să-ţi anunţi prietenul ?

Schillaci răspunde cu afectată modestie.

— Eh, metode prăfuite. Nimic senzaţional. Bătrîna mea servitoare s-a uitat prin gaura cheii şi a auzit toată conversaţia noastră. Restul... cred că l-ai înţeles... Ai intrat singur în gura lupului. Ce-şi face omul cu mîna lui...

— Uiţi un lucru, *Don* Mariano, îi răspund. Dumneata şi cu amicul dumitale sînteţi încă în mîna mea. Cu un atu atît de puternic la dispoziţie, numai un prost ar pierde partida. Cum vă închipuiţi că aş ceda fără luptă ? Iar dacă n-aş mai avea şanse de scăpare credeţi că aţi mai scăpa voi cu viaţă ? Înainte de a-mi zbura creierii, vă expediez pe voi în paradis, ca să-mi anunţaţi sosirea.

— Eşti un adversar primejdios ! exclamă Albertazzi în batjocură.

— *Don* Nino nu glumeşte, intervine Schillaci, suspinînd.

Ni se adresează împăciuitor :

— Mă tem că de data asta partida se va încheia cu o remiză. Îţi fac o propunere. Îţi îngădui să pleci.

— Cîtă mărinimie ! Şi cum vei proceda ?

— Dau poruncă oamenilor să te lase să treci. Îţi pun maşina mea la dispoziţie.

— Propunerea îmi surîde, îi răspund.

Deschid fereastra. Am observat un om care se apropie de intrarea casei. Trag o salvă de avertisment la picioarele lui. Sare în aer ca un iepure apoi se îndepărtează în fugă, adăpostindu-se după o maşină.

— Oamenii dumitale sînt cam nărăvaşi, *Don* Franco, îi vorbesc lui Albertazzi.

— Lasă-mă să le vorbesc, propune Schillaci. Să aranjez lucrurile.

— Poftim, îi zic.

— Nu ne scoţi cătuşele ?

— V-aţi săturat să fiţi fraţi siamezi ? îi întreb.

— Cum doreşti, *Don* Nino.

Trăgîndu-l după el pe Albertazzi, Schillaci ajunge la fereastră. De sus, le strigă oamenilor.

— Îl lăsaţi pe *Don* Nino Bellocampo să treacă nevătămat. Asta e porunca mea. Aţi înţeles ?

— Înţeles, se aude de jos un glas.

— Tot㠄 lumea a înţeles ?

— Toată, repetă mai multe voci în cor.

— *Don* Nino va folosi automobilul meu, un Fiat 135 negru.

Schillaci se întoarce spre mine.

— Ai drumul liber, *Don* Nino.

— Mulţumesc, *Don* Marianó. Sper că mă veţi conduce pînă jos.

— Este neapărat necesar ?

— Prefer să fiu însoţit pînă la maşină.

Împreună cu Albertazzi şi cu bătrînul servitor, mă precedează pînă în curtea interioară. Ţinîndu-i sub ameninţarea mitralierei. Deschid porţile larg. Descui apoi cătuşele. Albertazzi îşi degajează mîna şi începe să-şi frece încheietura amorţită. Schillaci e impasibil.

— Treci, te rog, la volanul maşinii dumitale, *Don* Marianó, îl poftesc politicos.

Schillaci tresare.

— Nu înţeleg !

— Să-ţi explic ! Dumneata ai să ieşi cu prima maşină. Ca să-mi deschizi drumul. Eu te urmez cu a doua maşină.

— Nu mă întrebi şi pe mine dacă sînt de acord să-mi iei maşina ? mă întrebă cu impertinenţă Albertazzi.

— Nu te întreb, ripostez tăios.

Albertazzi nu mai insistă. Schilacci în schimb e palid.

— Să-mi anunţ oamenii că vor trece două maşini, îmi spune. Altfel riscăm să-i derutăm.

— Nu-i nimic.

— N-a fost vorba aşa, *Don* Nino.

— Urcă-te în maşină, îi poruncesc.

Întăresc vorbele, ameninţîndu-l cu mitraliera. Descumpănit mă priveşte în ochi. Îşi dă seama că nu mă joc. Ştie că dacă nu-mi va executa ordinul, nu va mai apuca viu minutul următor. Crispat, se urcă la volan.

— Dă-i drumul, rostesc cu duritate.

Fiatul porneşte, se angajează pe sub portalul sudic şi se îndreaptă cu viteză spre şosea. Rafale de mitralieră îl întîmpină. Maşina virează brusc, apoi capotează. Rafalele continuă să o potopească, găurind-o ca pe un ciur. Mi-l închipui pe Schillaci zvîrcolindu-se spasmodic înăuntru sub impactul gloanţelor. Bietul *Don* Mariano Schillaei ! A căzut în propriul său laţ.

Rîd sardonic şi mă întorc spre Albertazzi. Bătrînul prieten al lui Schillacci s-a făcut pămîntiu.

— Acum plecăm şi noi, îi spun. Cu maşina dumitale, *Don* Franco. Sus !

Se execută fără să crîcnească. De data asta spaima lui nu mai este trucată. Îşi dă seama că pentru el nu mai există scăpare, decît dacă va juca aşa cum îi cer. Ne instalăm în Fiatul 125. Demarez cu maximum de viteză. Mă angajez prin portalul nordic, ocolesc casa şi ies în şosea. Zăresc prin retrovizor Fiatul 130 răsturnat şi oameni în jur, apoi îi pierd din vedere.

Nu mi-e teamă că se vor lua după noi. Maşinile lor arhaice nu s-ar putea ţine după Fiatul acesta de ultimul tip, nervos şi rapid ca o gazelă. Pericolul vine din altă parte. După ce vor constata că l-au curăţat în locul meu pe Schillaci, vor da alarma. După moartea omului său de încredere, *Don* Caló se va năpusti asupra mea cu furie sporită. Îşi va mobiliza toate forţele spre a mă suprima cît mai repede. Contraofensiva mea îl va pune pe gînduri. Se va teme că ar putea împărtăşi soarta lui Schillaci.

Albertazzi stă pe banchetă, lîngă mine şi îşi frămîntă nervos mîinile. Nu i-am pus cătuşele. Nici nu este necesar. Omul ăsta nu e pe măsura lui Schillaci. Nu va ridica mîna asupra mea. Îşi dă seama că n-ar avea nici o şansă să mă răpună. Ar putea de pildă să pună mîna pe volan. Faţă de

viteza cu care circulăm, o cît de mică răsucire necontrolată a volanului spre dreapta sau spre stînga ne-ar arunca în şanţ. Dar Albertazzi nu e la vîrsta eroismelor. Bătrînii se cramponează cu disperare de viaţă. Poate fiindcă o simt cum le scapă zilnic printre degete. Tinerii ştiu că vor muri, dar nu le vine să creadă că şi lor li se va întîmpla aşa ceva vreodată. Sfîrşitul se estompează pentru ei într-o negură pierdută în depărtări practic intangibile.

Moartea lui Mariano Schillaci m-a umplut de scîrbă. După acest ultim succes ar fi fost firesc să mă scald într-o mare de euforie. Încă o dată am fost mai tare decît Mafia. Cu toate astea simt o nemărginită greaţă. Greaţă faţă de Schillaci, de *Don* Caló, de „Onorata Familie", de zvîrcolelile ei spre a-şi păstra o putere pe care este pe punctul de a o pierde, greaţă faţă de mine, faţă de viaţa pe care o duc.

Mă uit cu coada ochiului la Albertazzi. Colţul buzelor îi tresare într-un tic nervos pe care nu şi-l poate stăpîni, aşa cum nu-şi poate stăpîni nici tremurul mîinilor. Şi-a pierdut toată îndrăzneala afişată la el acasă. Acum nu mai joacă teatru. Se întreabă, desigur, cît îi mai va fi dat să trăiască.

Frînez. Maşina se opreşte atît de brusc, încît Albertazzi, împins de inerţie, se izbeşte cu fruntea de bordul maşinii. Pielea i-a pleznit aproape de tîmpla stîngă şi sîngele a început să-i curgă în două fire sinuoase pînă la minusculul gard viu al sprîncenei stîng. Îşi duce instinctiv mîna la frunte, apoi îşi priveşte degetele mînjite de sînge. Un gest firesc pe care-l fac mai toţi răniţii.

— Am să mă infectez, rosteşte aproape fără voie.

Îmi vine să rîd. Moartea îi pluteşte deasupra capului, şi el se gîndeşte că are să i se infecteze zgîrietura. Ciudate fiinţe mai sînt şi oamenii !

— N-ai nişte spirt ? mă întreabă.

— N-am. Coboară ! Ai să te duci pe jos pînă la Canicatti. Nu mai e mult pînă acolo. Ai să găseşti o farmacie.

Fruntea i se încreţeşte, chinuită de o întrebare care nu-şi găseşte explicaţia.

— Mă laşi să cobor ?

— Da.

O expresie de neîncredere îi apare în ochi.

— Mă lași să cobor, apoi ai să tragi în mine. Cunosc procedeul.

— Dacă aș vrea să te curăț, aș putea s-o fac și aici, în mașină. Crezi că mă tem să nu pătez de sînge pernele banchetei ?

— Nu cobor ! rostește cu o încăpățînare senilă.

Îl înspăimîntă perspectiva morții. Frica îi dă curajul să mă înfrunte.

— Bătrîn caraghios ! rostesc eu, deschizînd portiera din partea lui. Îl apuc de umăr, și îl împing fără menajamente afară din mașină.

Cînd se vede pe asfalt, în ploaie, se uită la cer, la pămînt, apoi la mine. Groaza i-a rotunjit ochii. Așteaptă să scot un pistol și să-l trăznesc între ochi.

Nu știu ce mă face să prelungesc această așteptare. Cred că Albertazzi își trăiește cele mai cumplite clipe din viața lui. Refuză să creadă că i-aș putea da libertatea. Fiindcă el, în condiții similare, nu mi-ar fi dat-o.

Demarez. Mașina pornește încet. L-am lăsat singur cu ploaia. Îl privesc prin oglinda retrovizoare. Stă în picioare, înlemnit, și se uită după mașină. Ce s-o fi petrecînd acum în capul lui ?

I-am dat drumul fiindcă prezența lui m-ar fi stingherit, Franco Albertazzi, ostatec, nu mi-ar fi fost de nici un folos. *Don* Caló nici nu s-ar fi gîndit să pună viața bătrînului în cumpănă cu a mea. Cred că la ora asta *Don* Caló ar fi în stare să sacrifice o sută de mafioți — în cap cu Franco Albertazzi — numai să pună mîna pe mine.

Am ajuns în Enna. De aici șoseaua se desparte în două. Ramura din stînga duce prin Agira, Regalbuto, Adrano și Paternó, spre Catania. Cea din dreapta sfîrșește tot la Catania, dar străbate o regiune mai puțin populată, în care probabilitatea unor întîlniri nedorite ar fi minimă.

Este oarecum ciudat că în momentele astea de tensiune îmi vin în minte astfel de nimicuri. Mi s-a mai întîmplat însă de multe ori. Creierul caută o diversiune, spre a se elibera pentru cîteva clipe de povara gîndurilor negre. Are nevoie din cînd în cînd de o vacanță. Vacanța s-a încheiat, căci imaginea lui *Don* Caló îmi apre brusc în fața ochilor.

Încercarea mea ratată de a-l ucide, soldată că moartea lui Schillaci, nu reprezintă totuşi o înfrîngere. Am provocat lichidarea unui om care m-a deservit sistematic în ultimii ani. La hotărîrea lui *Don* Caló şi a tribunalului „Onoratei Familii" de a mă condamna la moarte, Schillaci şi-a adus desigur o serioasă contribuţie. Regret un singur lucru. Sfîrşitul lui a fost atît de năpraznic şi de rapid, încît nu a avut timp să regrete greşelile trecutului. A pierit secerat de gloanţele destinate mie. Cred totuşi că în scurta lui călătorie cu maşina de la portalul casei lui Albertazzi şi pînă la şosea, l-a sugrumat spaima. Ştia că mafioţii primiseră instrucţiuni să tragă asupra mea şi că acum soarta se întorsese împotriva lui. A sperat poate să se facă recunoscut şi să împidice cu un semn declanşarea focului. Ploaia, vremea închisă nu le-au permis însă oamenilor, ascunşi după automobilele lor vetuste, să-i deslușească trăsăturile. Au fost siguri că la volanul Fiatului se afla Nino Bellocampo, care trebuia ucis cu orice preţ. Au tras. Au tras cu îndîrjire rafale de mitraliere. Ce senzaţie a încercat oare Schillaci cînd l-au potopit plumbii ?... Înşelăciunea nu i-a servit.

Cum să dau de *Don* Caló ? De la cine să mă informez ? Lupta dintre mine şi *Don* Caló a luat acum aspectul unei probe contra cronometru — dacă mi-e permis să folosesc acest termen tehnic. Izbînda este a aceluia care va acţiona mai repede. Sînt sigur că la ora asta *Don* Caló ştie că am trecut la contraofensivă. Moartea majordomului şi a lui Mariano Schillaci nu l-au lăsat indiferent. A avut norocul să nu se afle acasă, cînd am reuşit să pătrund în locuinţa sa. A avut a doua oară noroc, cînd m-am lăsat înşelat de Schillaci. Îl va avea şi a treia oară ?

În acţiunea pe care a pornit-o împotriva mea este ajutat de toate forţele de represiune ale „Onoratei Familii". Eu sînt singur. Pe de o parte, această împrejurare mă serveşte. Pare paradoxal, dar asta e realitatea. Mă pot deplasa cu rapiditate, scăpîndu-le relativ uşor de sub supraveghere. Aplic principiile războiului de guerillă, lovind acolo unde duşmanul nu se aşteaptă şi dispărînd îndată după executarea acţiunii. Dacă aş avea zece oameni hotărîţi, care să lucreze concertat în mai multe puncte ale insulei, aş termina repede cu *Don* Caló.

Mă fulgeră o idee. Soluţiile simple sînt cele mai bune. Şi eu nu am ales soluţia cea mai simplă cînd am dat buzna peste Schillaci. Trebuia să fi telefonat la locuinţa lui *Don* Caló. Poate că încercarea n-ar fi dat greş. Am să folosesc un telefon interurban automat, astfel ca telefonista să nu-l poată anunţa că este cerut dintr-o localitate anume. Şi am să mă folosesc de numele unui „amic" din Roma. *Don* Caló vă răspunde personal, sau în cazul lipsei sale, mi se va spune unde să-l găsesc. Are destui secretari care răspund la telefon în locul lui.

Dar pentru asta trebuie să ajung la Catania sau la Messina. În zona de est a insulei, Mafia are rădăcini mai puţin adînci. În oraşele de pe coasta răsăriteană mă voi putea mişca mai liber. Păcat că nu ştiu să mă deghizez. Nici ochelarii negri nu-i mai pot folosi. Pe vremea asta întunecată, ochelarii de soare ar atrage atenţia. Dacă m-aş fi aflat în America, aş fi apelat la serviciile unui chirurg estetician, care mi-ar fi schimbat fizionomia. Aici, în Sicilia, o asemenea soluţie e de domeniul fanteziei.

Poate că în această ultimă fază a luptei dintre mine şi *Don* Caló, hazardul va fi de partea mea. Este adevărat că în ultimii ani, norocul m-a părăsit. Mi-a mers tot mai rău. Nu a fost o prăbuşire bruscă, ci o rostogolire, lentă, cu întreruperi. Cea mai teribilă lovitură am suferit-o însă prin pierderea lui Louis Valentine, omul care voia să mă ridice pe culmile puterii...

Mă aflam la Acapulco, faimoasa staţiune balneară de pe coasta de vest a Mexicului, cînd am aflat de dispariţia lui Louis Valentine. Părăsise clădirea în care erau instalate birourile sale din New York şi plecase pe jos spre hotelul Plaza, unde avea o întîlnire cu un prieten al său. N-a mai ajuns însă niciodată la destinaţie. S-a topit pur şi simplu în aer. Din clipa în care a ieşit în stradă, după ce a oferit portarului o havană — cum îi era obiceul — nimeni nu l-a mai văzut.

Cum era şi firesc, volatilizarea asta a făcut mare senzaţie. Membrii „Cosei Nostra" — mari şi mici — au intrat

în fierbere. Şi poliţia s-a amestecat, deschizînd ample cercetări, care n-au dus însă la nici un rezultat.

Îndată ce mi s-a adus la cunoştinţă dispariţia lui Louis Valentine, m-am urcat în primul avion cu destinaţia New York. În vreme ce avionul survola munţii sălbatici ai Mexicului, am avut tot timpul să reflectez asupra noii situaţii create prin intempestiva ieşire din scenă a protectorului meu. Era evident că mă aşteptau încercări grele. Louis Valentine avea mulţi duşmani, care nu văzuseră cu ochi buni rapida mea ascensiune. În ultima vreme, Louis Valentine suferise o serie de înfrîngeri care-i ştirbiseră serios autoritatea.

În anii douăzeci, anii prohibiţiei şi ai charlestonului, Al Capone părea de neînvins. Chicago se afla la picioarele lui. Poliţişti şi oameni politici veroşi îi acceptau subsidiile. Un singur om, agentul federal Eliot Ness, a reuşit să-l doboare, realizînd un tur de forţă pe care nimeni nu l-ar fi socotit posibil. Cu o tenacitate de bull-dog a săpat prima breşă în citadela aparent inexpugnabilă a lui Capone. Pe urmele lui au dat năvală agenţii fiscului. Într-un timp record, marele Al Capone, invincibilul Al Capone, a fost doborît de pe piedestalul său şi tîrît într-o celulă cu ferestre zăbrelite din închisoarea Alcatraz.

Louis Valentine retrăise peripeţiile care precedaseră dezastrul lui Capone. Doi oameni se ţinuseră de capul lui, exasperîndu-l cu atacurile lor repetate şi din ce în ce mai puternice. Primul era Mariano Rambella, din Narcotic Bureau, iar al doilea — Giorgio Schiarelli, inspector-şef în Interpol. Ca şi „Incoruptibilii" din detaşamentul lui Ness, Rambella şi Schiarelli rezistaseră tuturor încercărilor lui Louis Valentine de a-i mitui. Căpeteniile „Cosei Nostra" intraseră în panică. Rambella şi Schiarelli contribuiseră hotărîtor la distrugerea plantaţiilor de mac din jungla braziliană şi a celor de marijuana din Mexic. Tot el, în colaborare cu poliţia şi funcţionarii de vamă americani, strangulaseră în mare măsură importul de stupefiante în Statele Unite, dezorganizînd reţeaua de traficanţi de droguri dirijată de „Cosa Nostra". Tone de marijuana şi de heroină fuseseră depistate, capturate şi distruse de autorităţi. Mafia înregistrase pierderi uriaşe. După ce mijloacele de corupţie

se dovediseră ineficace, cîteva căpetenii ale „Cosei Nostra" propuseseră suprimarea primejdioşilor adversari. Louis Valentine se împotrivea acestei măsuri extreme.

— Opinia publică este şi aşa destul de înverşunată împotriva noastră. Asasinarea lui Rambella şi a lui Schiarelli — dacă ar reuşi — ar stîrni o indignare generală, care s-ar traduce prin noi măsuri luate împotriva noastră.

Louis Valentine, care în tinereţe mînuise cu dezinvoltură pistolul şi mitraliera, exterminîndu-şi fără ezitare duşmanii, prefera acum mijloace de luptă mai puţin spectaculoase, dar — credea el — mai eficace şi mai potrivite vremurilor actuale.

Tactica lui Louis Valentine nu fusese în cele din urmă adoptată de corifeii „Cosei Nostra". Dar duşmanii săi din sînul Mafiei nu dezarmaseră. Dispariţia lui Louis Valentine era evident opera acestora. Cine ar fi putut însă dovedi acest lucru ?

La New York am fost întîmpinat pe aeroport de Lolita, de Giulio şi de cei doi secretari personali ai lui Louis Valentine. Lolita avea ochii plînşi. Paloarea îi sporea frumuseţea. Giulio era pierit. Abia mai putea vorbi. M-au poftit să mă stabilesc provizoriu în vila lor de la Long Island. La New York viaţa mea ar fi primejduită. După dispariţia lui Louis Valentine, vechile răfuieli — ţinute pînă atunci în frîu — răbufniseră cu violenţă. Camillo Magnani, şeful reţelei de traficanţi de stupefiante din New York, şi Jo Frankfurter, unul din corifeii organizaţiei care se ocupa cu loteriile clandestine din zona de Est a Statelor Unite, fuseseră împuşcaţi în ultimele douăzeci şi patru de ore. Şi Magnani, şi Frankfurter erau oamenii lui *Don* Louis. Era de presupus că şi alţi partizani ai fostului şef al Mafiei americane le vor împărtăşi soarta.

— Cu cîteva zile înainte de dispariţie, Mr. Valentine a avut un conciliabul cu un grup de căpetenii, mi-a explicat Ed Fox, primul său secretar. Cu acest prilej a pus pe tapet chestiunea unei eventuale succesiuni. Cred că Mr. Valentine bănuia că zilele îi sînt primejduite. Voia să evite luptele intestine, inerente unui interegn. După discuţii lungi, numele dumneavoastră a fost reţinut de toţi cei prezenţi. Dacă socotiţi necesar, Mr. Bellocampo, îi putem con-

voca neîntîrziat la vilă. Trebuie să lucrăm rapid. Să nu le dăm timp celor ostili nouă să impună alt candidat.

Ce simplu ar fi fost dacă Louis Valentine ar fi reuşit să definitiveze — înainte de a muri — desemnarea mea ca succesor la conducerea Mafiei. Şansele mele de reuşită erau acum mult mai reduse. Trecusem pe lîngă noroc.

Consiliul căpeteniilor cuprindea şapte persoane. Tony Fontana, Francesco Scaparone, Bug Weintraub, Riky Moran, Tobey Warbrouk, Aurelio Bassola şi Jim Marchessi. Toţi îşi cîştigaseră gloria, activînd în domenii mai mult sau mai puţin înrudite : proxenetismul, stupefiantele, pariurile, tripourile clandestine, controlul sindicatelor, spargerile de bănci, răpirile şi alte operaţii mai mărunte dar tot atît de profitabile. În ultimii ani Louis Valentine reuşise să imprime activităţii organizaţiei pecetea unei onorabilităţi de faţadă. Violenţele, crimele, acţiunile brutale, în conflict strigător cu legea, erau pe cît posibil evitate. Acum se lucra după metode ştiinţifice. Oamenii Mafiei pătrundeau treptat în întreprinderi şi în instituţii, asigurîndu-şi un control ocult asupra pîrghiilor de comandă. Corupţia rămînea cea mai eficace armă. Corupţia face mai puţin zgomot decît mitralierele şi rezultatele obţinute sînt infinit superioare.

Fontana şi Scaparone erau partizanii lui Louis Valentine. Nu fuseseră potrivnici desemnării mele ca succesor al lui Don Louis, fiindcă şi-ar fi păstrat şi sporit toate avantajele şi privilegiile obţinute graţie lui. Weintraub, Bassola şi Marchessi erau neutri. Moran şi Warbrouk se socoteau îndreptăţiţi să preia — fiecare în parte — conducecerea Mafiei. Moran era partizanul metodelor ştiinţifice, Warbrouk — al mijloacelor dure, violente. Argumentele lui nu păreau lipsite de temei. În ultimii ani se ridicaseră cîteva bande independente, care începuseră să concureze făţiş Mafia. Fiindcă nu mai aveau a se teme de un război deschis — cunoşteau principiile lui Louis Valentine — acţionau cu tot mai multă îndrăzneală, acaparînd domenii care într-o vreme fuseseră apanajul exclusiv al „Cosei Nostra". Traficul de stupefiante nu mai era de multă vreme un monopol al Mafiei. Acelaşi lucru se întîmpla şi cu pariurile ilicite şi cu tripourile clandestine.

A doua zi după sosirea mea la New York, am avut o întrevedere cu Fontana şi cu Scaparone. Traiul bun şi calmul birourilor somptuoase făcuseră din ei niște indivizi durdulii, comozi, cu tabieturi de pensionari. Amîndoi s-au declarat dispuşi să-mi susţină candidatura, dar îi timora opoziția violentă a lui Warbrouk, care — credeau ei — n-ar fi fost străin de lichidarea lui Camillo Magnani şi a lui Jo Frankfurter. Erau de acord că organizaţia trebuia să-şi aleagă neîntîrziat un şef, căci altfel risca să se fărîmiţeze într-o ciupercărie de bande mărunte, aşa cum fusese situaţia înainte de constituirea marelui sindicat al crimei, din iniţiativa lui Johnny Torrio. Erau categoric împotriva înscăunării lui Warbrouk la conducerea Mafiei. Mă preferau pe mine oricărui alt candidat, deoarece eram omul lui Louis Valentine şi pe deasupra aveam frumoase state de serviciu.

Neutrii, în cap cu Weintraub, înclinau spre o conducere colectivă. Şi ei se temeau de excesele lui Warbrouk.

Scaparone şi Weintraub — purtătorii de cuvînt ai celor două grupuri ostile lui Warbrouk — au luat iniţiativa convocării unei reuniuni secrete a căpeteniilor Mafiei, care să găsească o soluţie viabilă, acum după dispariţia lui Louis Valentine. După lungi negocieri, au ajuns la concluzia ca discuţiile să aibă loc la Phöenix, în Arizona. Era un teren neutru, care convenea tuturor părţilor în cauză. La această reuniune aveau să participe şi alte personaje de seamă din sînul „Cosei Nostra".

Pentru a-mi întări şi mai mult poziţia, Fontana, Scaparone şi Ed Fox m-au sfătuit să mă însor cu Lolita. În calitatea mea de ginere al răposatului Louis Valentine, aş fi putut vorbi cu autoritate sporită.

Eram logodit cu Lolita de aproape doi ani. Nu ne căsătorisem încă fiindcă era minoră. Acest impediment nu mai exista. Cu o săptămînă înainte de dispariţia lui Louis Valentine, Lolita împlinise optsprezece ani.

Mrs. Valentine cît şi răposatul ei soţ îşi exprimaseră adeseori dorinţa ca nunta fiicei lor să se desfăşoare într-o atmosferă de fast principar. Italienii au mania să îmbrace într-o pompă şi într-o strălucire cît mai mari ceremoniile nupţiale şi mortuare. Mrs. Valentine a stăruit să mă mut

definitiv în vila de la Long Island. Ţinea să aibă în preajma ei şi a copiilor un om de nădejde, care să-i fereascâ de surprize neplăcute.

Puteam să fac acest pas cu atît mai vîrtos cu cît în cursul anului precedent întreprinsesem o lungă călătorie în Europa, împreună cu Lolita şi cu fratele ei. Vizitasem cu acest prilej Franţa, Anglia, Germania Federală, Spania şi Italia. În Sicilia, pămîntul de baştină al lui Louis Valentine, stătusem aproape două luni. Cutreierasem insula în lung şi în lat, uimind lumea cu un Ford „Schelby-Cobra" cu număr american. Şederea mea în vila din Long Island nu putea trezi deci comentarii răuvoitoare la adresa Lolitei.

Mrs. Valentine, Lolita şi Giulio mă împuterniciseră să mă ocup de administrarea bunurilor lui Louis Valentine.

În „Cosa Nostra" situaţia mea era bizară. Deşi nu aveam o responsabilitate precisă, mă bucuram încă de un oarecare prestigiu, datorită faptului că fusesem atîta vreme mîna dreaptă a lui *Don* Louis. Mi se încredinţaseră numeroase misiuni, dar după insuccesul de la Las Vegas, Louise Valentine preferase să mă ţină în rezervă. Bunele lui intenţii se întorceau acum împotriva mea. Neavînd un loc precis în spaţiu, nu prinsesem rădăcini, nu îmi creasem un suport, o organizaţie proprie, pe care să o pot folosi în lupta pentru putere. Nu-mi rămînea decît să le manevrez pe unele căpetenii ale Mafiei împotriva celorlalte — joc de basculă cu puţine şanse de izbîndă, dacă nu dispui şi de o forţă reală, care să te impună în cazul că manevrele de culise dau greş.

Consfătuirea de la Phoenix fusese fixată la sfîrşitul lui aprilie. Cu două săptămîni înainte, trebuia să aibă loc nunta. Ne aflam la începutul lui martie. Îmi făceam socoteala că în viitoarele patruzeci de zile voi avea destul timp să trag sforile, astfel ca la Phoenix să-mi consolidez situaţia

Warbrouk, un vulpoi isteţ şi viclean, şi-a dat seama că timpul lucra în favoarea mea. Ca să preîntîmpine o manevră care l-ar fi putut dezavantaja, a trimis un ultimatum consiliului căpeteniilor, pretinzînd imediata convocare a consfătuirii. În caz contrar, se va retrage din organizaţie o dată cu Riky Moran.

Impanicați, dornici să evite o sciziune care ar fi slăbit forțele organizației, ceilalți șefi mafioți au acceptat formula lui Warbrouk. În ultima duminică a lunii martie, a rămas să ne întîlnim la Phoenix. Nu-mi plăcea cum evoluau lucrurile, dar nu mă puteam împotrivi.

Mi-am luat rămas bun de la Lolita, de la Giulio și de la Mrs. Valentine, și în aceeași dimineață am plecat la drum. Dacă aș fi fost într-o stare de spirit mai puțin agitată, aș fi gustat din plin călătoria cu avionul de la New York la Phoenix. Am părăsit în plină iarnă coasta Atlanticului, ca peste cîteva ore să survolez deșerturile arse de soare ale Arizonei. Am aterizat la Phoenix aproape de ora prînzului. La aeroport mă aștepta Scaparone. Era îngrijorat. Frămîntările actuale din sînul Mafiei americane nu-i prevesteau nimic bun. Era convins că Warbrouk va încerca să dea o lovitură, înscăunîndu-se cu forța șef al „Cosei Nostra".

Reuniunea urma să aibă loc în casa unui mafiot de seamă din Arizona, Dicky Ralston, cunoscut pentru politica de echilibru pe care se străduise s-o păstreze în sînul organizației. Vila, imensă și foarte luxoasă, fusese construită pe Desert Cove Avenue, în apropiere de Paradise Park. Cînd am sosit la destinație, majoritatea corifeilor convocați la consfătuire sosiseră deja. Ne aștepta un adevărat banchet, cu multă șampanie, menită să dezgheațe atmosfera și să creeze o ambianță de înțelegere și armonie. În fața vilei erau parcate tot felul de mașini, unele mai luxoase decît celelalte. Toți mafioții sosiți la consfătuire ținuseră să se prezinte cît mai bine. Se spune că nevasta și mașina sînt firma bărbatului. Soțiile nu erau de față, dar automobilele demonstrau din plin opulența proprietarilor.

În timp ce ne aflam la masă și ascultam un toast al gazdei în cinstea oaspeților, a pătruns în sufragerie un tînăr care făcea de pază în fața casei. Congestionat la față, a rostit gîtuit de emoție :

— Poliția ! Casa este înconjurată de poliție !

Stupoarea și panica iscată printre căpetenii este imposibil de descris. Pînă și cei mai bătăioși renunțaseră la atitudinea lor de bravadă. Se priveau uluiți, întrebîndu-se

cine i-a trădat. În ceea ce mă privește, nu-mi pierdusem firea. Activitatea mea în Statele Unite fusese destul de redusă. Mă uitam cu dispreț la acești tipi cuprinși de spaimă, care alergau de colo pînă colo ca șoarecii prinși în cursă.

Ușa sufrageriei s-a deschis deodată și în încăpere a irupt un mare număr de polițiști în uniformă și agenți în costume civile. Am remarcat în primele rînduri pe Mariano Rambella, a cărui fotografie o văzusem în ziare în legătură cu acțiunea lui de stîrpire a traficului de stupefiante.

— Frumoasă colecție de prieteni, Ralston, s-a adresat gazdei un căpitan de poliție. Toată grangurimea crimei organizate. De data asta ți s-a înfundat. Sînt curios să văd cum ai să explici prezența acestor indivizi în casa dumitale.

— N-am de gînd să vorbesc decît în prezența avocatului meu, a rostit Ralston cu forțată demnitate. Înainte de toate, țin să protestez față de această violare a drepturilor cele mai elementare. N-am auzit că n-ai voie să-ți inviți cunoscuții la o agapă prietenească. În ceea ce privește crimele de care vorbiți dumneavoastră, nu am nici un fel de cunoștință. Dacă există criminali printre noi — ceea ce mă îndoiesc foarte — justiția are să-și spună cuvîntul. Din clipa aceasta nu mai am nimic de spus. Gura mea va rămîne închisă.

— Poate că noaptea pe care ai s-o petreci la poliție are să te îndemne la sentimente mai bune.

Mariano Rambella stătea de o parte și ne privea critic. Era însoțit de Schiarelli, inspectorul-șef din Interpol. Rambella avea o privire aspră, stăruitoare, care te pătrundea ca razele X. Îți dădea senzația că e în stare să-ți citească gîndurile.

Înconjurați de polițiști, corifeii mafioți se încolonaseră — de voie, de nevoie — și erau conduși spre ieșire. Cu excepția lui Warbrouk, care-și păstrase neștirbită aroganța, ceilalți arătau ca o turmă de vite speriate, duse la abator. Erau de-a dreptul jalnici. Eu nu mă încadrasem încă în coloană.

— Ce aştepţi ? m-a repezit căpitanul de poliţie. Ia-o din loc !

— De ce ? am replicat. Nu am nimic să-mi reproşez.

— Pe noi ne-ai întrebat ce părere avem ? a ripostat căpitanul. Haide ! Mişcă ! O să stăm mai tîrziu de vorbă. Nici o grijă ! Avem tot timpul !

Noaptea aceea mi-am petrecut-o la poliţie, într-o celulă cu ferestre zăbrelite. Împreună cu mine se mai afla un vagabond foarte vorbăreţ, care încerca să mă tragă de limbă. Cunoşteam trucurile poliţiei, aşa că nu am rostit nici un cuvînt compromiţător. Cînd m-au chemat la interogator eram calm, destins. Ştiam că nu au nimic a-mi imputa.

M-au împins într-o cameră mică, văruită, fără fereastre. M-au poftit să stau pe un scaun, în faţa unei lămpi electrice extrem de puternice, care mă lumina din plin, orbindu-mă. Am putut să-mi dau totuşi seama că în jurul meu se aflau mulţi oameni. L-am zărit şi pe Rambella. Nu mă scăpa din ochi.

Întrebările au început să se abată grindină asupra mea. Răspundeam liniştit, alegînd cuvintele. Cred că i-am înnebunit cu debitul meu domol. După trei ore de duel verbal, au încheiat interogatoriul.

— De data asta ai scăpat uşor, a intervenit Rambella, adresîndu-mi-se direct pentru întîia oară. Am însă ochii pe tine. Mă interesează cu deosebire activitatea ta de la Calcutta şi Hong-Kong.

Nici n-am clipit, deşi lovitura era directă.

În sfîrşit, am fost eliberat. În aceeaşi zi însă, am fost anunţat că se hotărîse expulzarea mea din Statele Unite. Visul meu de a deveni şeful Mafiei americane se năruia.

Douăzeci şi patru de ore mai tîrziu mă îmbarcam pe avionul care avea să mă ducă în Europa. Lolita şi Giulio mi-au trimis o lungă telegramă în care îşi exprimau părerea de rău fiindcă eram silit să părăsesc definitiv America. Căsătoria mea cu Lolita a fost — bineînţeles — amînată *sine die*. Familia Valentine avea nevoie de un om care să le apere interesele în Statele Unite. Eu nu le mai puteam fi de nici un folos. Mi-am lăsat la New York maşina. Bogata colecţie de costume pe care mi-o înjghebasem între timp mi-a expediat-o ulterior în Europa Giulio.

Lolifa mi-a scris de cîteva ori de la New York. I-am răspuns cu regularitate. Treptat, schimbul nostru de scrisori s-a rărit, apoi a încetat cu desăvîrşire.

Pe atunci eram potopit de griji. Nu mai aveam timp să plîng pe ruinele trecutului. La Londra, unde mă stabilisem temporar, lucrurile nu mergeau tocmai bine. Ghinionul continua să mă urmărească. Cu ghinionul nu te poţi lupta. Se ţine de tine ca lepra...

Ajung la Catania după trei ore de mers. Distanţa de 106 kilometri dintre Enna şi Catania aş fi putut s-o străbat în mai puţin de un ceas. Sînt însă istovit. Abia reuşesc să-mi ţin ochii deschişi. Am luat o hotărîre eroică. Noaptea asta am să mi-o petrec într-o cameră de hotel. Simt nevoia unui pat bun şi moale, în care să mă cufund ca într-un aşternut de vată. Sînt atît de obosit încît mi-a pierit şi foamea.

Mă opresc la o cofetărie şi beau două cafele tari, care mă mai înviorează. Merg apoi la poştă. Obţin o convorbire interurbană cu Palermo. Telefonul lui *Don* Caló sună. Aştept cu răbdare. După cîteva zbîrnîituri, îmi răspunde un glas pe care-l recunosc. Este unul din secretarii lui *Don* Caló.

— Vreau să vorbesc cu *Don* Caló Castiglione.

— Cine întreabă ?

— Salvatore Cavalcanti.

Am folosit numele unui „amic" din Roma. Dacă-mi răspunde *Don* Caló, închid telefonul. Mi-e de-ajuns să ştiu unde îl pot găsi.

Vocea secretarului devine brusc deferentă. Cunoaşte reputaţia lui Salvatore Cavalcanti.

— Regret, *Signor* Cavalcanti. *Don* Caló Castiglione nu se află momentan la Palermo.

— Cum pot să dau de el ? Am o chestiune urgentă...

— Încercaţi la Siracusa. A plecat să-şi vadă familia. Cunoaşteţi, cred, numărul telefonului de la Siracusa.

Nu-l cunoşteam, dar asta nu avea nici o importanţă. Obţinusem informaţia de care aveam nevoie.

— Am numărul. Mulţumesc. Bună ziua.

— Bună ziua, *Signor* Cavalcanti.

Am închis aparatul. Îmi vine să fluier de bucurie. Siracusa se află la circa şaizeci de kilometri de Catania. Ies în stradă şi privesc în dreapta şi în stînga. Lumea numai timp de mine nu are. Umblă zgribulită şi indispusă de ploaia şi de frigul care s-a lăsat. Urîtă e iarna în Sicilia.

Intru în primul magazin cu articole de voiaj şi îmi cumpăr o valiză. Mă înapoiez la maşină. Vîr în valiză mitraliera şi muniţia de rezervă. Trebuia să mă debarasez de Fiatul lui Albertazzi. Caut un punct mai retras unde să-l parchez. Găsesc pe o stradă lăturalnică un loc ideal între două maşini de acelaşi tip. Las Fiatul în plata Domnului. Nici nu-l încui. Nu mă interesează dacă va fi furat.

Cu valiza în mînă, plec spre centru. Oraşul, îndeobşte atît de însorit, arată acum lugubru. În Piazza del Duomo, şiroaie de apă se scurg pe spinarea elefantului imortalizat în piatră deasupra fîntînii ce-i poartă numele. Ies în Via Stesicoro Etnee. Deşi în plină zi, cerul e atît de întunecat încît în vitrine sînt aprinse luminile. Aici, la Catania, mă simt în largul meu. Intru într-un garaj cu maşini de închiriat. Aleg un Fiat 1800 destul de bine îngrijit. Mă legitimez cu paşaportul american, ceea ce face să-mi crească serios prestigiul. Dolarii americani au mare trecere în Sicilia.

La Palermo n-aş fi îndrăznit să iau o maşină cu chirie. Aici, în Catania, domneşte altă atmosferă. Intru la un bufet expres şi îmi cumpăr tot ce găsesc mai bun. După ce mă satur, mă urc la volan şi plec spre Siracusa.

Şoseaua şerpuieşte paralel cu marea. Peisajul ar fi minunat, dacă ploaia nu l-ar întuneca, estompîndu-i contururile. Pe aici m-am plimbat o dată cu Lolita. Soarele scălda în aur şi cerul, şi marea, şi pămîntul. Am impresia că toate astea s-au petrecut într-o epocă imemorială.

Ciudat ! Nu mai simt oboseala. Masa îmbelşugată mi-a restaurat forţele. Aş fi putut să trag maşina undeva, pe vreun drumeag lăturalnic, şi acolo să să dorm un ceas sau două. Dar aş risca să-l pierd pe *Don* Caló. Şi asta nu trebuie să se întîmple. Sînt uimitor de lucid şi de treaz. Poate că ura, setea de răzbunare m-au trezit din somnolenţă.

Sînt îndrăgostit de Siracusa. Orașul ăsta, a cărui vîrstă se măsoară în milenii, m-a cucerit cu frumusețea lui calmă, cu clădirile lui vechi și atît de frumoase, cu marea care-l înconjoară, tot atît de albastră și de cristalină ca și văzduhul veșnic însorit.

Evident „veșnic însorit" este o figură de stil, folosită cu predilecție pe afișele bogat colorate ale societăților de turism. Azi, de pildă, norii plutesc deasupra Siracusei. Dar asta se întîmplă rar.

Odinioară, cînd entuziasmul netocit al tinereții mă îndemna să iau legăminte pe care le credeam definitive, hotărîsem să mă stabilesc la Siracusa. Bineînțeles, după ce aș fi devenit bogat și aș fi socotit că a sosit timpul să mă retrag din afaceri și să mă bucur de odihnă și de liniște. Îmi făgăduisem să-mi cumpăr o casă frumoasă spre vîrful peninsulei, lîngă Castel. Mai tîrziu, tîrît de puhoiul frămîntat al sorții, am uitat de Siracusa și de promisiunile pe care mi le făcusem. Cînd am trecut cu Lolita prin Siracusa, vechiul meu amor pentru orașul acesta peninsular a răbufnit o clipă de sub cenușă. Însă nu m-am mai gîndit să-mi cumpăr o casă în umbra Castelului. Lolita ar fi vrut o viață agitată, luxoasă, plină de senzații tari, în ambianța trepidantă a marilor metropole occidentale.

Cine ar fi crezut că într-o zi, aici, în Siracusa, voi da una dintre cele mai hotărîtoare lupte din viața mea ? Mi-a intrat în cap să-l fac pe *Don* Caló să plătească pentru toate insuccesele mele din ultimii ani, pentru toate deziluziile, frămîntările sufletești și nopțile mele nedormite.

S-ar putea spune — cu destul temei — că la ora asta sînt un om terminat. M-au năpădit iarăși gîndurile negre ? Trec printr-una din acele repetate crize de pesimism, sau am intrat într-o criză finală ? Poate că a sosit timpul să-mi fac bilanțul vieții. Dacă analizez coloana „profituri", constat cu tristețe că este mult mai săracă decît coloana „pierderi". Am gustat cîteva satisfacții intense, dar cu ce preț ? Azi, la treizeci și ceva de ani, sînt un om sfîrșit. Ce să mă mai ascund după degete ? Asta e realitatea crudă, seacă, batjocoritoare. Dacă-l răpun pe *Don* Caló, va trebui să încep o nouă luptă cu Rambella și cu Schiarelli. Și ăștia îmi vor pielea.

Dacă aş fi urmat sfaturile unchiului Pietro, abatele sfînt, m-aş fi bucurat de o viaţă domoală, lipsită de zguduiri, dar şi de emoţii. La vîrsta mea de azi mi-ar fi fost îngăduit să-mi fac planuri de viitor. Dacă n-aş fi devenit preot, mi-aş fi înjghebat o familie, aş fi avut copii, o carieră, idealuri, vise... Poate că mi-aş fi împlinit visurile. Poate că aş fi atins o vîrstă venerabilă. Împovărat de ani şi de amintiri senine, m-aş fi plimbat pe străduţele de la Siracusa, gîndindu-mă din cînd în cînd — fără teamă — la moartea care mă aştepta la capătul drumului...

Astăzi sînt tînăr. Sau, aparent tînăr, căci sufleteşte mă simt foarte bătrîn. Aproape în fiecare clipă dau ochii cu moartea. Chiar cînd nu o văd, ştiu că mă pîndeşte, mă adastă, dornică să mă înhaţe. A înarmat braţul lui Nocera, al lui *Don* Caló şi al atîtor rivali şi duşmani care au vrut sau vor cu tot dinadinsul să mă expedieze pe lumea cealaltă. Am fost ispitit să folosesc expresia „lumea dreptilor". Pot eu oare să rîvnesc, după moarte, la o asemenea lume ? Dacă bineînţeles există o astfel de lume ? Dante credea în existenţa Infernului, a Purgatoriului şi a Paradisului. Uneori cred şi eu. Alteori nu. Cînd cred, mă cuprinde însă o spaimă surdă, pe care n-o pot defini. Coşmarurile sînt probabil eşantioane ale iadului care ne aşteaptă. Pliante ale unei societăţi de turism, cu excursii *post mortem*, prin imperiul Doamnei cu coasa...

Destul cu gîndurile astea triste. Trebuie să rămîn cu picioarele pe pămînt. Nu am timp şi nici nu mi-e îngăduit să mă pierd în reverii mohorîte sau vesele, dar la fel de sterile.

Am intrat în Siracusa. Străbat Corso Umberto I, această stradă dreaptă şi largă din oraşul nou — monoton şi lipsit de personalitate ca toate oraşele noi — trec peste canalul Darsena şi pătrund în oraşul vechi cu dantelăria lui de străduţe întortocheate, cu casele lui vechi sculptate parcă în fildeş, cu amintirile şi cu fantomele lui plutind invizibile prin toate colţurile oraşului.

Cunosc casa părintească a lui *Don* Caló. I-am trecut pragul o dată, e mult de atunci, cînd eram protejatul lui *Don* Ugo Alcesi. *Don* Ugo mă trimisese cu un mesaj la

Don Caló, care se afla pe atunci la Siracusa, în sînul familiei. Am cunoscut-o cu acest prilej şi pe mama lui, o femeie slăbuţă şi distinsă, pe cumnatul său, *Don* Nero Sirigu, pe cei doi fii ai lui *Don* Caló, unul adolescent, celălalt atît de mititel încît abia putea să umble, rostind cuvinte numai de el înţelese. *Don* Caló îl făcuse cu o femeie cu care trăise într-o vreme, ferindu-se de ochii lumii. De ce nu se însurase cu ea n-aş putea spune. Femeia lui *Don* Caló — ţin minte că a murit la naşterea celui de-al doilea copil — a reprezentat o enigmă pe care nimeni n-a încercat să o dezlege. Ar fi fost prea periculos. Lui *Don* Caló nu-i plăceau oamenii indiscreţi, mai ales cînd era vorba de viaţa lui privată. Am auzit că adolescentul de ieri ar fi azi un bărbat tînăr, foarte chipeş, dar extrem de bolnăvicios. Toată viaţa şi-o petrecuse prin sanatorii şi prin staţiunile climaterice scumpe, aşteptînd o fortificare a sănătăţii. Pentru fiul mai mare al lui *Don* Caló sănătatea era un fel de *fata Morgana*, care nu se lăsa prinsă, în ciudat eforturilor celor mai renumiţi medici.

De al doilea băiat al lui *Don* Caló nu mai ştiam nimic. Cred că acum este la vîrsta adolescenţei.

Vizita mea la Siracusa va provoca mari surprize acestei familii. Surprize pe care *Don* Caló mi le rezervase mie.

Opresc Fiatul în faţa unei cafenele, pe o stradă curbată ca un arc de cerc. Din locul acesta, casa lui *Don* Caló se vede perfect. Cred că are peste trei sute de ani. Stilul e composit. Influenţa Renaşterii se face bine simţită. Parter, etaj nobil, încă un etaj şi un atic. Colonete, sculpturi, grile de fier forjat, un balcon vast. În faţă staţionează două maşini.

Intru în cafenea şi mă aşez la o masă. Îmi convine fiindcă e mică şi, la ora asta, pustie. Cafegiul şi-a modernizat-o, instalîndu-se în dosul unei tejghele de bar încărcate cu alămuri lucitoare. Tejgheaua nu se potriveşte deloc cu restul cafenelei, care păstrează un aer bătrînesc.

Comand o cafea dublă, foarte tare. Patronul e vorbăreţ. Fiindcă nu are alţi clienţi şi se plictiseşte, vrea să lege o conversaţie cu mine. Îi răspund în monosilabe care nu mă angajează la nimic. Nu vreau să-l indispun printr-o

tăcere ostilă. Prefer să mi-l fac prieten. Cafeaua fumegă în ceaşcă, răspîndind o aromă care mă îmbată. De aci, de la masa mea, plasată lîngă vitrină, casa lui *Don* Caló se vede perfect. Pot observa pe toţi cei care intră şi ies.

— Nu sînteţi de pe aici, îmi spune sentenţios cafegiul.

— Nu, nu sînt, îi răspund. Vin din America.

— American ?

— Acolo m-am născut. Din părinţi sicilieni.

— Şi părinţii ?

— Din Agrigento.

— Frumos, Agrigento. Am fost şi eu pe acolo.

În faţa casei lui *Don* Caló se mai apropie o maşină. Un tip pe care nu-l cunosc bate la uşa de la intrare. Îi deschide un ins cu mutră de gorilă. Uşa se închide în urma lor.

— Turist, sau afaceri ? mă întreabă iarăşi.

— Turist.

Cafeaua e delicioasă şi reconfortantă.

— Vă place pe aici, pe la noi ?

— Nu prea. E frig şi plouă. Credeam că e soare mai mult.

— Eh, anotimpul... Iarna... Trebuia să veniţi primăvara sau toamna... Vara e prea cald.

— Da ?

— Da.

— În Montana de unde viu eu, e frig trei sferturi din an.

— Am şi eu un văr în America. La Dallas. Unde l-a omorît pe preşedinte.

Intră un client. Cafegiul mă părăseşte cu regret. Serveşte pe noul venit cu o cafea îndoită cu rom, apoi se întoarce la mine.

— Staţi mult ?

— Pînă mi se termină vacanţa.

— Aha ! Şi pe unde aţi umblat ?

— Peste tot.

Rîde, săltîndu-şi abdomenul înfăşurat într-un şort mare şi alb.

— Știu eu de ce nu sînteți prea entuziasmat. V-ați deprins cu zgîrîie-norii și cu confortul american. Dar adevăratul leagăn al civilizației aicea este. Istoria dumneavoastră, a americanilor, cuprinde cîteva sute de ani. Trecutul Siciliei numără mii de ani de civilizație. Iată, numai pe strada asta sînt cîteva case mai bătrîne decît Statele Unite. Casa din față, de pildă, are șapte sute de ani. Este leagănul familiei di Nicolosi. Cea de alături, cu scară de piatră, împodobită cu lei, are patru sute de ani. E proprietatea cardinalului Roccella. Cealaltă, cu statui între ferestre, are cinci sute de ani. A fost reședința principilor di Cannicattini. Acum a trecut în stăpînirea unui negustor de brînzeturi, Nicolo Spontini...

Sînt curios să văd ce va spune cînd va ajunge la casa lui *Don* Caló. O omite însă, și trece la cea imediat următoare.

— Clădirea cu turn are și ea vreo cîteva sute de ani. Este a abatelui Romacca...

— Dar casa cu balcon ? îl întreb făcînd pe naivul.

— Care ?

— Clădirea dintre casa cu lei și cea cu turn...

— Aha, reședința familiei Castiglione... Cum spuneam, casa cu turn...

Îl întrerup iarăși.

— Castiglione ? Am mai auzit undeva numele ăsta.

— Se poate, îmi răspunde cafegiul. *Don* Caló Castiglione este un om însemnat. Casa cu turn...

— Mi se pare că e bancher, îi spun.

Cafegiul mă privește pieziș.

— Vă spuneam despre casa cu turn...

Se teme să vorbească de *Don* Caló. Nu insist să-l descos. Nu vreau să dau de bănuit.

Necunoscutul care a intrat în casa lui *Don* Caló iese, se urcă în mașină și o ia din loc. Gorila care i-a deschis ușa se uită cercetător în susul și în josul străzii, apoi dispare iarăși în casă.

— Mai stați mult în Siracusa ? mă întreabă cafegiul.

— Depinde. Cred că mîine am să-mi iau valea.

— Aha !... Mai vreți o cafea ?

— Nu, mulţumesc. Mă duc la hotel să trag un pui de somn.

Am aflat ce voiam să aflu. Casa lui *Don* Caló este păzită. Înseamnă că va trebui să neutralizez gorila — sau gorilele — care fac de gardă, înainte de a pătrunde în casă. Nu trebuie să folosesc mijloace violente, fiindcă ar însemna să atrag poliţia, ceea ce nu este de dorit.

Achit cafeaua, strîng mîna cafegiului, care mă bate prieteneşte pe umăr şi ies din prăvălie. Am un plan de acţiune. Dar pentru a-l pune în aplicare, trebuie să se întunece. Anticipez cu plăcere surpriza pe care i-o voi face lui *Don* Caló cînd mă va vedea ţintindu-i cu mitraliera pîntecele-i revărsat.

De la prăvălie cumpăr o pungă de nylon. Îmi va folosi. Pînă la lăsarea nopţii trebuie să-mi omor timpul într-un fel. Cred că pînă în clipa de faţă, Albertazzi i-a vestit lui *Don* Caló moartea lui Schillaci şi direcţia în care m-am îndreptat. Mai cred că l-a prevenit asupra intenţiilor mele.

Aş pune rămăşag că foarte curînd Siracusa va fi inundată de oamenii lui *Don* Caló. Vor colcăi ca viermii pe străzile oraşului în căutarea mea. Dacă lovitura mea nu va da rezultate în noaptea asta, mîine nu-mi va mai fi posibil s-o execut cu sorţi de izbîndă.

Mă întorc cu maşina pe strada lui *Don* Caló. Mă plasez cam la două sute de metri de casa lui şi aştept. Sînt foarte atent la tot ce se petrece acolo în faţa casei.

O maşină la volanul căreia se află Lucio Carmello însoţit de doi inşi cu mutră de gangsteri trece pe lîngă mine şi se opreşte în spatele automobilelor staţionate în faţa intrării. Carmello coboară, intră în clădire şi după un sfert de oră, iese. Se urcă în maşină şi dispare.

Nici urmă de *Don* Caló. Nu-l văd ieşind şi nici intrînd. Probabil că rana pe care i-am provocat-o îl sileşte să stea în repaus deplin. Astea sînt numai supoziţii. Nu am cum să le verific. Dacă aş telefona, le-aş trezi şi mai vîrtos bănuielile. Mă întreb dacă secretarul l-a anunţat pe *Don* Caló că a fost căutat pe Cavalcanti, „amicul" din Roma.

Nu stau prea mult în acelaşi loc. Aş putea atrage atenţia. Pun motorul în mişcare şi dau un ocol prin oraş. Mi-am ridicat gulerul de la *trench-coat*. Îmi acoperă partea de jos a figurii, iar borul pălăriei îmi umbreşte ochii. Frigul care domneşte îmi permite să umblu bine protejat, fără să par bizar.

Mă uit la ceas. Cinci. Peste două ore se va înseră. Mai am deci două ore de aşteptat. Pînă atunci mă plimb, fiindcă nu am altceva mai bun de făcut. Mă plimb ca să-mi treacă timpul...

Aşa mă plimbam pe străzile Londrei după expulzarea mea din Statele Unite. Bani aveam destui. Aş fi putut trăi din rente pînă la adînci bătrîneţe. Dar asupra mea plutea un blestem. Nu-mi găseam astîmpărul. Mă rodea inactivitatea. Asemenea narcomanilor, nu mă puteam lipsi de agitaţia vieţii de aventurier pe care o gustasem pînă atunci din plin. Narcomanii ştiu că îi aşteaptă un sfîrşit tragic. Cu toate astea merg orbeşte înainte. Drumul lor nu mai are întoarcere. Asemenea senzaţii şi simţăminte încercam şi eu.

Porţile Statelor Unite mi se închiseseră definitiv. În Sicilia nu eram tentat să mă întorc. Orizonturile insulei mele natale îmi păreau prea înguste.

Aş fi putut să-mi găsesc un teren de activitate în Brazilia. Aveam acolo relaţii preţioase, încă de pe vremea cînd lucram cu Louis Valentine. Nu-mi plăceau însă abuzurile săvîrşite de cei din „Esquadrao da Morte", această organizaţie ocultă, care execută fără nici o formă de judecată spărgători, traficanţi de stupefiante, criminali, contrabandişti, gangsteri de tot soiul, vestindu-şi isprăvile cu surle şi trompete. Dacă asasinatele astea ar fi fost îndreptate numai împotriva bandelor rivale Mafiei, n-aş fi avut nici o obiecţie. Ne scuteau pe noi de asemenea operaţii. Din nefericire printre victimele lor erau şi numeroşi mafioţi. În Brazilia, oamenii noştri nu se mai puteau bucura de scutul legii, ca în alte ţări. Graţie mecanismului procedural complicat şi bogat în chichiţe uşor de exploatat de către avocaţii noştri, mulţi inşi cu bogate caziere judiciare reuşeau să scape cu faţa curată, ori cu foarte puţini

ani de închisoare, deşi faptele lor erau adeseori de o extremă gravitate. În Brazilia însă, scamatoriile procedurale nu-şi mai aveau rostul. Oamenii noştri ajunseseră să ceară protecţia autorităţilor şi mai ales bisericii. Nici în Orientul Îndepărtat nu era prudent să mă aventurez. Doamna Wong nu mă dăduse uitării.

Londra rămînea însă pentru mine un teren virgin, în care m-aş fi putut dezvolta în relativă libertate. Cu poliţia britanică nu avusesem încă încurcături. Făcusem unele tatonări, în lumea tripourilor şi a turfului, dar nu întîlnisem ocazii care să merite a fi speculate.

Locuiam într-un foarte luxos hotel din West End, în care numai snobii mai aduceau o notă de originalitate, dar atmosfera aceea respectabilă mă plictisea de moarte. Foloseam hotelul numai pentru dormit. Zilele şi serile mi le petreceam aproape invariabil în Soho. Îmi plăcea ambianţa boemă şi vag interlopă din acest cartier extrem de colorat, în care sordidul şi bogăţia fac un trai atît de bun. Restaurantele şi barurile franţuzeşti, italieneşti, spaniole, nemţeşti, chinezeşti sînt frecventate de o lume foarte amestecată şi extrem de pitorească. Tipurile cele mai stranii şi mai exotice — galbeni, albi, negri, arămii — se îmbulzesc în jurul meselor mici. Toate limbile globului — fără excepţie — le poţi auzi într-o singură zi în Soho.

Dacă îţi plac călătoriile, n-ai decît să intri într-un restaurant olandez. Abia i-ai călcat pragul, şi te poţi crede la Haga, la Amsterdam sau în cine ştie ce orăşel chircit la umbra marelui dig. Te urci pe covorul fermecat şi aterizezi într-o tavernă chinezească. Te şi vezi la Hong Kong sau la Macao.

Culmea este că insula aceasta bizară se află cuprinsă într-un perimetru alcătuit din străzi tipic londoneze — Oxford şi Regent Streets, Shaftesbury Avenue, Charing Cross — împănate toate cu magazine de lux, teatre, hoteluri de rangul întîi...

Mă aflam într-o seară la o masă, în atmosfera îmbîcsită de fum de ţigară şi de efluvii de parfumuri ieftine a unui mic bar italienesc de pe Wardour Street. O gălăgioasă orchestră, alcătuită din patru chitare electrice, acompania pe un tînăr păros care cînta în stilul lui Giani Mo-

randi. Chelneri italieni, cu tăvi încărcate cu băuturi, se strecurau printre mesele ocupate pînă la ultima de o clientelă foarte amestecată. Artişti îmbrăcaţi aiurea, derbedei cu costume ţipătoare, prostituate, domni în fracuri impecabile şi tot felul de tipi cu mutre patibulare. Aş pune rămăşag că în localul ăsta se făcea un intens trafic de stupefiante, cu complicitatea patronului, un italian gras şi vesel, care-şi împletea conversaţia cu glume echivoce şi pipărate. Nu-mi ţineau companie decît un pahar, o sticlă de Chianti şi o farfurie cu alune sărate. O tipesă, care încerca să-şi ascundă anii suplimentari sub un machiaj tineresc şi să-şi sporească farmecele, etalîndu-şi picioarele lungi şi destul de frumoase sub tivul de mărgele al unui mini-jupe care abia îi acopereau sexul, încercase să mă agaţe, dar o expediasem, spunîndu-i cu amabilitate că aşteptam pe cineva. Femeile astea, care nu vor să înţeleagă că au pornit pe panta îmbătrînirii, îmi produc o milă grozavă.

Scoteam tocmai din pachetul de Dunhill o ţigară pe care o duceam la gură, cînd flacăra unei brichete mi se oferi cu solicitudine. Am ridicat ochii. Un tip cu favoriţi stufoşi şi surîs amabil mă privea de sus.

— Îmi permiteţi să iau loc la masa dumneavoastră ? N-am să vă inoportunez cu prezenţa mea mai mult de zece minute.

Fără să mai aştepte răspunsul meu, s-a şi aşezat pe scaunul liber. Continua să-mi surîdă cu o prietenie pe care o dorea contagioasă. M-am întrebat dacă nu e un ins cu moravuri particulare. În curînd însă am avut prilejul să-mi dau seama că mă înşelasem.

— Sosirea dumneavoastră la Londra s-a făcut remarcată, mi-a vorbit el, cu accent cockney.

— Remarcată ? Mă mir !... N-am anunţat pe nimeni că voi sosi. N-am fost primit cu flori, nici cu muzica militară şi nici cu discursuri de circumstanţă...

Îmi dădusem imediat seama cu cine am de-a face. L-aş fi poftit să-şi vadă urgent de drum sau i-aş fi trîntit o directă în nasul lui drept şi cu nări fremătînde, dacă n-aş fi fost curios să văd unde vrea să ajungă. Aveam tot timpul să trec la acţiuni contondente.

— Nino Bellocampo nu are nevoie de publicitate spre a-şi face cunoscută prezenţa, a replicat.

L-am privit cu aparentă bunăvoinţă.

— Ştii ceva, tinere, nu obişnuiesc să stau de vorbă cu necunoscuţi. N-ai vrea să te prezinţi ? Şi să-mi spui direct ce te doare ?

— Îmi permiteţi să-mi comand mai întîi un whisky?

— La masa mea eu comand. Depinde numai de impresia pe care ai să mi-o faci, ca să-ţi ofer un whisky.

— Prea amabil. Numele meu este George Simpson. Nu vă spune nimic, nu-i aşa ?... Sînt procuristul firmei „Frey, Frey and Frey".

Acum era limpede. Încă de la New York auzisem de fraţii Frey, care dirijau o reţea de tripouri la Londra şi în cîteva oraşe mari din sudul şi vestul Angliei. Pe lîngă această activitate, se ocupau şi cu prostituţia clandestină. La Londra puseseră bazele unor foarte înfloritoare şi rentabile „Bilete roz şi albastre" Tineretul recrutat de ei nu depăşea niciodată vîrsta de douăzeci şi unu de ani.

— Firma dumitale vrea să-mi ofere serviciile ? l-am întrebat candid.

— Nu tocmai.

— Nu ? Atunci, ce doreşti de la mine ?

— Firma „Frey, Frey and Frey" doreşte să ştie dacă vă aflaţi la Londra în calitate de turist... Sau dacă...

— ...Intenţionez să mă stabilesc în oraşul dumneavoastră !?... V-am înţeles bine intenţiile, nu-i aşa ?... Dacă v-aş spune că sînt doar în trecere, m-aţi crede ?... Presupun că nu...

— Aveţi talentul, Mr. Bellocampo, de a citi gîndurile interlocutorilor dumneavoastră. Aveţi dreptate ! Nu v-am crede.

— Ca atare ?

— Ca atare, v-am ruga să vă scurtaţi vizita la Londra. Anotimpul acesta e primejdios pentru sănătatea dumneavoastră.

— Cît eşti de bun, Mr. Simpson. Patronii dumitale îmi arată o solicitudine pentru care le sînt recunoscător. Îi rog să nu mai îmi poarte de grijă. Ştiu să mă feresc de curentele de aer, m-am vaccinat împotriva gripei, a tifosului şi a tetanosului... Nu şi împotriva turbării. Cîte-

odată am accese de turbare. Atunci nu mai sînt stăpîn pe mine. Muşc în dreapta şi în stînga. Uite, chiar în clipa asta simt că se apropie o criză. Şterge-o repede, Mr. Simpson, ca să nu te sfîşii cu colţii... Bea-ţi whisky-ul în altă parte. E mai prudent...

Simpson s-a ridicat de la masă.

— Am să ţin seama de sfatul dumneavoastră. Doresc numai să vă atrag atenţia că firma noastră dispune de un eficient serviciu de ecarisaj. Aş fi foarte trist dacă aţi cădea pe mîna hingherilor. Ştiţi, s-ar putea să vă transforme în săpun...

— Dacă v-aţi spăla cu un astfel de săpun, şi dumneata şi patronii dumitale aţi muri otrăviţi.

— Să nu spuneţi că nu v-am prevenit, a replicat Simpson, ridicîndu-se fără grabă de pe scaunul său.

M-a salutat şi s-a pierdut printre clienţii localului.

Ultimatum-ul fraţilor Frey nu m-a înspăimîntat. Eram deprins cu asemenea avertismente. Fraţii Frey îmi întuiseră intenţiile. Încercarea lor de a mă îndepărta din Anglia m-a îndîrjit să-mi realizez planul britanic, care pînă atunci nu depăşise stadiul de proiect.

În seara aceea, cînd m-am înapoiat la hotel, unul din tinerii de la „recepţie" m-a anunţat că am fost căutat de un avocat, pe nume Dodsworth, care mă aştepta de altfel în salonul albastru. Deşi nu aveam poftă de conversaţie, m-am înfiinţat la locul anumit. Eram curios să văd dacă fraţii Frey nu-mi trimiseseră alt ambasador.

Salonul albastru era o încăpere imensă, cu pereţi de marmură azurie, în care clienţii hotelului îşi primeau vizitatorii. O uşă răspundea în barul american, unde se şi putea dansa de la o anumită oră.

La intrarea mea în salon, s-a ridicat de pe scaun un bărbat voinic, roşcovan, corect îmbrăcat.

— Mr. Bellocampo, dacă nu mă înşel, m-a întîmpinat roşcovanul.

— Exact. Dumneavoastră sînteţi avocatul Dodsworh?

— Mi-aţi reţinut bine numele, Mr. Bellocampo. Mi-am permis să vă solicit o întrevedere, într-o chestiune de afaceri.

— Mr. Dodsworth, mă aflu la Londra în calitate de turist...

— Vă rog totuşi să mă ascultaţi. N-am să vă reţin mai mult de cinci minute.

L-am poftit să ia loc şi i-am oferit o ţigară.

— Vă ascult, i-am spus, adîncindu-mă într-un fotoliu.

— Mr. Bellocampo, am să vă vorbesc direct.

— Cu atît mai bine. Ora e tîrzie şi mă simt cam obosit.

A tras un fum de ţigară.

— Trebuie să vă spun că reprezint interesele unui foarte important personaj, care ar dori să vă ofere posibilitatea unei colaborări rodnice într-un domeniu extrem de fertil în beneficii grase...

— Dacă afacerea e atît de bună şi de rentabilă, ce interes are să-mi ofere o participare ?... Aveţi mandat să discutaţi deschis, Mr. Dodsworth ? Să nu ne pierdem vremea cu tatonări...

Avocatul m-a privit în ochi, apoi a atacat pieptiş subiectul. Revelaţiile lui m-au trezit imediat din letargie.

— Reprezint pe Mr. John Tillman.

Cunoşteam reputaţia lui John Tillman, ca şi pe aceea a fraţilor Frey. Tillman fusese într-o vreme regele neîncoronat al tripourilor şi al caselor de toleranţă din Anglia. Vîrsta îi tocise însă colţii. Domeniul nedisputat pînă atunci al bătrînului leu începuse să fie năpădit de fiare mai mari sau mai mici. Toate urmăreau să acapareze imperiul intrat în declin. Tillman dusese o luptă înverşunată cu haitele de duşmani, care îl asediau cu furie. Spre norocul său, adversarii se luaseră la harţă între ei. A putut astfel să reziste cu oarecare succes mareei de rivali care se ridicau împotriva sa din toate părţile. Cei mai periculoşi erau însă fraţii Frey, care izbutiseră să doboare pe mulţi dintre candidaţii la succesiunea lui John Tillman.

Acum bătrînul acesta decrepit, stăpîn al unui imperiu şi mai decrepit, îmi oferea colaborarea. Două ore a vorbit Dodsworth, în cursul cărora mi-a zugrăvit — fără machiaje de circumstanţă — adevărata situaţie a organizaţiei lui Tillman.

— Mr. Tillman vă cunoaşte faima. Mr. Louis Valentine, care îi era prieten, i-a vorbit odată despre dumneavoastră în termeni deosebit de elogioşi. Mr. Tillman ştie că aţi părăsit America în condiţiuni oarecum neplăcute. Mai ştie că actualmente nu sînteţi angajat în nici o combinaţie care v-ar putea determina să-i respingeţi propunerea. Mr. Tillman vrea să ştie dacă aţi fi dispus să preluaţi conducerea efectivă a organizaţiei sale în schimbul unei participări la beneficii pe care o veţi fixa de comun acord. Deşi aveţi toată libertatea să acţionaţi potrivit metodelor pe care le veţi găsi mai adecvate, vă revine totuşi obligaţia să-l ţineţi la curent cu toate măsurile luate şi să-i acceptaţi directivele, atunci cînd va socoti necesar să vi le dea. Mr. Tillman este gata să încheie cu dumneavoastră un înscris, care să precizeze drepturile şi îndatoririle fiecărei părţi.

I-am cerut avocatului Dodsworth un termen de gîndire de douăzeci şi patru de ore. Adevărul este că voiam să-l las pe bătrînul Tillman să mai fiarbă în sosul lui. Îmi dădeam seama că situaţia sa era disperată. Altfel n-ar fi apelat la serviciile mele. Însemna că aveam să intru în război cu fraţii Frey. Perspectiva nu îmi displăcea. Dar mai întîi trebuia să ştiu de ce resurse dispunea încă bătrînul Tillman.

În seara următoare, Dodsworth s-a prezentat la întîlnire spre a-mi cere răspunsul. I-am declarat că am reflectat serios asupra propunerii ce mi s-a făcut şi că sînt dispus să accept colaborarea, sub rezerva unei analize complete şi amănunţite a întregii organizaţii Tillman.

A doua zi am avut prima întîlnire cu John Tillman, la reşedinţa sa din Mayfair. Aspectul lui era jalnic. Vîrsta şi supărările îl cocoşaseră, capul îi tremura, iar picioarele, subţiri şi slabe, abia îl mai ţineau. Ochii îi scăpărau însă de viclenie. Nu acceptase să se retragă din afaceri, fiindcă — spunea el — oamenii care fac acest pas au şi început să-şi sape groapa. „Inactivitatea este cel mai mare duşman al omului", declara Tillman sentenţios.

Imperiul lui, aşa cum bănuisem, era pe cale să se prăbuşească, Tillman pierduse cîteva tripouri şi case de to-

leranţă, care intraseră în patrimoniul fraţilor Frey. Numeroşi colaboratori îl părăsiseră, trecînd în slujba duşmanului. Tillman spera ca metodele mele americane să vină de hac fraţilor Frey. Era sigur că trecerea mea în fruntea organizaţiei lui va duce automat la declanşarea unui război de exterminare cu rivalii săi.

Dacă în cursul ostilităţilor ar fi fost să cad pe baricade, cu atît mai bine. Ar fi scăpat şi de mine, şi de duşmanii săi. Nu aveam însă de gînd să-i fac pe plac.

M-am înhămat la lucru cu toată energia. În primul rînd, am constituit o forţă de şoc menită să răspundă cu violenţă la violenţele fraţilor Frey. Forţa aceasta de şoc era alcătuită din grupuri de *commando* bine pregătite şi bine înarmate. Nu mi-a trebuit mult timp ca să le pun la punct. Cu bani poţi cumpăra pe toţi mercenarii din lume. În mai puţin de treizeci de zile, eram gata de luptă. Nici fraţii Frey nu stătuseră inactivi. Nu erau însă de anvergura mea. Metodele lor de acţiune erau învechite. Fraţii Frey rămăseseră credincioşi tacticii lui Capone. Pistoale, mitraliere, asasinate în miez de noapte, răpiri, şi alte mijloace tot atît de teatrale, care trezeau atenţia poliţiei. Poliţia britanică nu era coruptă ca cea din Chicago în epoca aotputerniciei lui Capone.

Într-o noapte, fraţii Frey au încercat să mă suprime, instalînd o bombă la bordul maşinii mele. Fiindcă mă aşteptam la asemenea reacţii copilăreşti, îmi luasem măsuri de prevedere, aşa că mi-a fost uşor să le dejoc planul. Într-altă noapte, au atacat un tripou de-al nostru, aruncînd în sălile de joc grenade fumigene, menite să ne înspăimînte clientela. Părăsiţi de jucători, am fi dat repede faliment.

Riposta mea a fost de altă natură. Într-o sîmbătă seara — am ales dinadins un sfîrşit de săptămînă, cînd afluenţa e mai mare şi deci supravegherea mai puţin eficace — oameni de-ai mei, dîndu-se drept clienţi, s-au strecurat în cîteva tripouri şi case de toleranţă ale fraţilor Frey. Profitînd de neatenţia gazdelor, au plasat în diverse locuri

— sub pernele unor fotolii, sub saltele, pe după tablouri, în w.c.-uri — pachete cu stupefiante. Asta s-a petrecut cam la un ceas după miezul nopţii. Două ore mai tîrziu, oamenii mei s-au volatilizat. La trei şi jumătate, poliţia, alertată de un denunţ telefonic anonim, a făcut simultan descinderi în toate localurile indicate. Rezultatele au întrecut aşteptările mele cele mai opimise. Tripourile şi stabilimentele vizate au fost închise, iar toţi cei care le deserveau — crupieri, prostituate, chelneri, gorile, directori — s-au văzut luaţi pe sus şi puşi la popreală. Printre cei arestaţi s-a nimerit să fie şi unul din cei trei fraţi Frey. Stupefiantele găsite cu această ocazie aveau să-i implice pe toţi într-un proces monstru, din care puţini mai puteau spera să iasă cu faţa curată. Captura era de proporţii spectaculoase. Fraţii Frey înregistraseră un Waterloo de pe urma căruia nu aveau să-şi mai revină vreodată.

Tripourile altor bande mai mărunte au luat foc ca din întîmplare. Victime omeneşti n-au fost.

La procesul fraţilor Frey — căci pînă la urmă toţi trei au fost implicaţi în această afacere — a apărut şi omniprezentul Mariano Rambella. Omul ăsta avea un miros formidabil. Şi-a dat imediat seama că stupefiantele găsite cu ocazia descinderii erau în cantităţi prea mici ca să nu permită unele suspiciuni în legătură cu proveniența lor. Bineînţeles s-a ferit să-şi dezvăluie bănuielile. Scoaterea din acţiune a fraţilor Frey şi condamnarea lor pe termene lungi prezenta un punct cîştigat.

Din nefericire, succesul acesta l-a înnebunit pe John Tillman. În loc să fie mulţumit că scăpase de concurenţă şi că-şi putea jumuli clienţii în linişte, s-a gîndit să dea extindere afacerilor, să-şi înmulţească tripourile şi să-şi tripleze beneficiile. Dacă ar fi fost modest şi s-ar fi mulţumit cu puţin, autorităţile nu s-ar fi sesizat. Tripouri au existat şi vor exista cît lumea. Operaţiile lui trebuiau să se desfăşoare subteran, fără zgomot. Tillman le-a dat însă amploare. Victimele ruinate la mesele verzi au început să se plîngă. Ziarele au pornit o campanie furibundă împotriva lui Tillman şi a mea. Cînd mi-am dat seama că

furtuna iscată riscă să ne doboare pe amîndoi, am încercat să mă retrag din atacere. Era însă prea tîrziu. Autorităţile intraseră deja în acţiune.

Într-o dimineaţă, pe cînd mă pregăteam să ies în oraş, m-am pomenit cu o convocare la Scotland Yard. Acolo mi s-a adus la cunoştinţă că împotriva mea se lansase un ordin de expulzare şi că în douăzeci şi patru de ore trebuia să părăsesc teritoriul Angliei. În aceeaşi zi mi-am făcut bagajele. Seara debarcam la Orly...

Nu mă aştepta nimeni. Numai în gări şi pe aeroporturi am regretat lipsa unei familii. În timp ce alţi călători erau întîmpinaţi cu explozii de bucurie, eu treceam singur printre grupuri vesele, îndreptîndu-mă grăbit spre ieşire. Nu aduceam daruri căci nu aveam cui să le ofer...

O bufnitură puternică pe capota motorului face să tresar, cu inima la gură. Pistolul mi-a şi răsărit în mînă...

Deodată încep să rîd. În umbra fugară, care s-a proiectat pe parbriz, am recunoscut mingea unor copii care se jucau în apropiere, în ciuda întunericului nopţii.

Prea au început să mă împresoare amintirile. Parcă aş fi îmbătrînit înainte de vreme şi aş fi pierdut capacitatea de a trăi în prezent.

Idioată chestie !... Trebuie să mă scutur de pulberea trecutului ! Nu-mi folosesc la nimic regretele !...

A sosit timpul să intru în acţiune. Noaptea şi-a întins aripile negre asupra străzii. Cîteva felinare descriu pe pavaj cercuri de lumină, ale căror margini se pierd în întuneric. Pe trotuare, pietoni zgribuliţi trec în grabă. Cafeneaua în care mi-am petrecut cîteva ore, de dimineaţă, este luminată *a giorno*.

În faţa casei lui *Don* Caló nu se mai află decît o maşină. Caroseria reflectă felinarele aprinse. Cîteva ferestre de la etajul nobil sînt luminate. Acolo se află sufrageria. Desigur că la ora asta familia e adunată în jurul mesei. Servitorii servesc cina ceremonioşi, aşa cum îi place lui *Don* Caló.

Cobor din Fiatul meu. Scot din rezervor puţină benzină, suficientă ca să umple pe jumătate punga de nylon, apoi fără grabă, ca şi cînd m-aş plimba, mă îndrept spre casa lui *Don* Caló. Ţin punga de gură, nepăsător, ca şi cînd aş purta un pachet oarecare. Sub *trench-coat*, mitraliera este prinsă cu o curea pe după umăr. Întunericul de pe stradă nu permite să fiu recunoscut, dacă cei din casă ar pîndi mişcările oamenilor care trec pe trotuar.

Merg agale. Mă încrucişez cu un bărbat vîrstnic bărbos, şi cu o fată grăbită. Mă depăşeşte un tip cu gulerul ridicat şi cu nasul vîrît în reverele pardesiului. Îl privesc cercetător cu coada ochiului. Nu cumva face parte din iscoadele lui *Don* Caló ? Tipul trece însă de clădire şi se pierde în susul străzii. Îmi continui drumul fără să mă grăbesc.

Mă apropii de maşina din faţa casei lui *Don* Caló, mergînd pe lîngă rigolă. Cînd ajung în dreptul automobilului, las benzina din pungă să se verse sub roate. Arunc şi punga. Sper că gestul meu a trecut neobservat. Îmi aprind o ţigară, din care trag cu putere cîteva fumuri, ca să-i măresc vîrful incandescent, apoi o arunc peste benzina de pe jos. Într-o secundă benzina ia foc. Mă apropii de intrarea casei şi sun.

— Arde maşina ! strig eu individului care deschide uşa.

Planul meu — copilăresc de simplu — dă rezultate. Am băgat de seamă că planurile simple sînt în general cele mai reuşite. Surprins, individul iese în stradă, repezindu-se spre maşina incendiată.

— Pietro ! strigă el. Stingătorul !...

Peste cîteva clipe, un alt individ iese din casă, înarmat cu un stingător, pe care-l agită spre a-l pune în stare de funcţionare. Mă întreb dacă va mai fi urmat de alţii. Aştept două clipe, apoi pe uşa rămasă deschisă mă strecor în casă. Simultan scot mitraliera de sub *trench-coat*. Vestibulul slab luminat are colţurile cufundate în penumbră. Sînt surprins că nu apar şi alţi oameni. Intru în holul cel mare. Şi acesta e luminat cu zgîrcenie. O scară monumentală duce la etaj. O urc din cîteva salturi.

Ușurința cu care am reușit să pătrund în casă, și mai ales camerele pustii, îmi dau serios de gîndit. Nu cumva mi s-a întins o cursă ?

Traversez un coridor, cu tablouri mari, înrămate cu aur. Am ajuns în dreptul ușii de la sufragerie. Trag adînc aerul în piept, apoi o deschid, repezind-o de perete. În încăperea imensă, cu stucaturi bogate, masa este servită pentru mai multe persoane. Dar scaunele sînt goale. Convivii și o servitoare, înghesuiți la ferestre, se uită în stradă.

Închid încet ușa. Dar zgomotul metalic al clanței îi face pe toți cei de la ferestre să se întoarcă brusc cu fața spre mine. Privirile tuturor rămîn ațintite asupra mitralierei mele. Îl caut din ochi pe *Don* Caló. N-o văd decît pe maică-sa — albă, plăpîndă, înfricoșată —, pe Nero Sirigu — uluit, cu ochii măriți de spaimă și tremurînd din tot corpul —, pe fiul cel mic al lui *Don* Caló — mai mult mirat decît îngrozit —, precum și o servitoare, cu rochie neagră și șorț alb, scrobit.

Am înțeles ! Încă o lovitură în gol ! Cred că în clipa asta sînt mai consternat decît toți cei prezenți. Deodată simt că mă cuprinde o furie năpraznică. Doar cu prețul unui mare efort de voință reușesc să mă stăpînesc și să nu-i rad pe toți cu o salvă de mitralieră.

Deși aerul din cameră este rece, lui Nero Sirigu i se scurg pe frunte șiroaie de sudoare. Mama lui *Don* Caló răsuflă greu. Mă tem să nu leșine. Băiatul mă privește mînios. Desigur, i se pare de neconceput ca el, fiul șefului Mafiei, să stea sub amenințarea unei mitraliere. Servitoarea a înlemnit.

Sînt surprins că pînă în clipa asta n-am auzit mașina explodînd. Cred că cei doi indivizi au reușit să stingă incendiul. Îmi displace, căci în curînd am să-i am și pe ei pe cap.

— Unde e *Don* Caló ?

Vocea mea a răsunat aspru ca o lovitură de bici. Aproape că nici eu nu mi-am recunoscut-o.

Nero Sirigu vrea să răspundă, dar nu reușește. Înghite în sec, scoțînd un fel de gîfîit. Bătrîna se reazimă sfîrșită de glaful ferestrei.

Mă întorc spre băiat !

— Răspunde tu, pletosule !

Mă priveşte cu sfidare.

— Caută-l singur !... Şi grăbeşte-te ! Acum se întorc Pietro şi Luigi !... Deşteaptă figura cu incendierea maşinii !...

Îndrăzneala flăcăiaşului mă dispune. În tensiunea pe care o resimţim cu toţii, s-a creat un *respiro*, care îmi serveşte şi mie, şi lor. Nimeni nu va mai fi ispitit să facă un gest necugetat. E mai uşor să tratezi cu oameni care-şi păstrează aproape intactă luciditatea şi care sînt capabili să reflecteze asupra consecinţelor generate de eventualele lor gesturi.

Nero Sirigu o ia de braţ pe bătrînă şi o aşează pe un scaun.

— Nu te trebuie să te sperii, Mamina ! Tînărul nu are nimic cu dumneata ori cu vreunul dintre noi... Îl caută pe Caló !

— Dar arma aceea... îndreptată spre noi, bîigui bătrîna.

— Eh, ce vrei... ca să pară toată afacerea mai serioasă! intervine adolescentul privindu-mă pe sub sprîncene.

Îmi dau seama că reflectează. Reflectează intens. S-ar zice că prezenţa mea îl amuză. Are probabil senzaţia că a căzut fără veste, într-un film western.

Las arma în jos. Efectul ei iniţial s-a stins. Atmosfera a devenit brusc respirabilă. N-aş putea să spun de ce, dar în clipa asta mînia mea s-a topit cu totul. Ce este vinovat tînărul ăsta de faptele tatălui său ? ! Cît priveşte Nero Sirigu, rolul lui în Mafia a fost întotdeauna şters. Nu are decît calitatea de a fi cumnatul lui *Don Caló*. Bătrîna şi servitoarea sînt femei şi ca atare sînt sacre în ochii oricărui mafiot.

Am brusc impresia că am devenit ridicol. Poate că realmente sînt ridicol. Ce caut aici ? Dacă mi-aş fi canalizat eforturile din ultimele douăzeci şi patru de ore în scopul evadării din insulă, poate că în clipa asta m-aş fi aflat

pe un vapor, undeva, departe de coastele Siciliei. S-ar părea că setea de răzbunare mi-a rătăcit mintea.

Glasul bătrînei se desprinde slab și tremurat în tăcerea grea care s-a lăsat asupra odăii.

— Fiul meu cel mare a plecat în Elveția... la un sanatoriu... de ieri a plecat... e bolnav...

Băiatul arată telefonul de pe bufet.

— Dacă vrei să te convingi, găsești numărul sanatoriului în agenda telefonică, de lîngă aparat...

Se aud pași grăbiți pe coridor. Mă așez după ușă și ridic arma. Pietro intră grăbit în odaie.

— Am stins focul, *Don* Nero !...

— Sus mîinile ! îl invit, cu glas domol.

Pietro a înghețat. Se uită la mutrele celor din cameră. A înțeles că invitația nu este o glumă. Ridică încet mîinile, rămînînd în aceeași poziție. Mă apropii de el pe la spate și îi smulg pistolul din hamul de sub haină. Îl vîr în buzunar. După ce mă asigur că nu mai are altă armă asupra lui, îi poruncesc :

— Treci lîngă bufet !

Pietro cunoaște consemnul. Se execută fără să crîcnească, sub privirile ironice ale băiatului.

Nu mai am ce căuta în casa asta. Lucru cel mai bun pe care-l am de făcut este să părăsesc și eu Sicilia. În absența lui *Don* Caló îmi va fi mai ușor să mă îmbarc pe vreo navă străină.

— O să scăpați curînd de mine, le spun. Plec ! Dar ca să fiu sigur că oamenii lui *Don Caló* nu vor încerca să mă oprească, trebuie să iau un ostatec.

Nero Sirigu face instinctiv un pas înapoi.

— Nu te teme, *Don* Nero. Dacă te-aș lua pe dumneata, ar însemna să te car în spinare. Abia te mai țin picioarele. Îl voi lua pe băiat. Ai să mergi cu mine, pletosule !

Băiatul zîmbește. Nu îi este deloc frică.

Mă uit la Pietro.

— Te las în viață, ca să le dai de veste tuturor mafioților puși să mă urmărească hotărîrea mea de a-l ține ostatec pe fiul lui *Don* Caló, pînă cînd voi părăsi insula.

Las pe masă pistolul lui Pietro și propria mea mitralieră.

— Nu mai am nevoie de astea. De acum înainte un pistol îmi ajunge. Pietro, ia-o înainte și spune-i lui Luigi să mă lase să trec ! Haide, pletosule !

— Bine... Merg ! îmi răspunde cu glas sigur.

Temeritatea băiatului mă uimește. Indiferența lui în fața primejdiei atinge inconștiența. Se comportă de parcă l-aș fi invitat la un film.

Pietro aruncă o privire piezișă spre arma sa de pe masă, apoi cu o umbră de regret, se îndreaptă spre ușă. Îl urmez, ținîndu-l pe băiat în bătaia pistolului. Străbătem coridorul cu tablouri în rame aurite, coborîm scara și traversăm holul cel mare, îndreptîndu-ne spre vestibul. Pașii noștri fac să răsune dalele de marmură. În vreme ce Pietro vorbește lui Luigi, care se uită la mine uluit, băiatul își ia o canadiană din cuier.

Înainte de a ieși din stradă, vîr pistolul în buzunar, ținîndu-l însă cu gura țevii spre șalele adolescentului. Trecem pe lîngă Pietro și pe lîngă Luigi, care mă fixează cu o furie neputincioasă. Își dau seama că în ochii lui *Don* Caló s-au compromis definitiv. Cum ar putea acesta să le ierte răpirea fiului său, săvîrșită sub nasul lor ?

Sus, la etaj, aud deschizîndu-se o fereastră. În cadrul ei a apărut capul lui Nero Sirigu, care ne urmărește cu privirile. Ne îndreptăm spre Fiatul meu. Mergem fără grabă, ca să pot fi atent la tot ce se petrece în jur. Pentru moment pericolul nu este prea mare. Dansul va începe abia după ce Pietro și Nero Sirigu vor da alarma. Ce surpriză va fi pentru toată lumea ! În special pentru *Don* Caló ! Sigur că și pe el au să-l anunțe.

Cafeneaua de peste drum este luminată și geme de tineri. Se aude și un *juke-box* urlînd o muzică mai bîțîită decît un vibro-masaj.

— Bine ai făcut că m-ai luat pe mine, îmi spune băiatul. Tot voiam să ies la plimbare.

Glasul lui este enervant de calm.

Ne urcăm în mașină. Nu-i pun cătușe. Este atît de firav, încît dacă i-aș atinge una l-aș scoate imediat din circulație.

— Un singur lucru îți cer, îi spun. Să stai cu mîinile sprijinite de bord. Să le văd tot timpul.

În mai puțin de trei minute am ajuns în port. Cu fiul lui *Don* Caló lîngă mine nu am de ce să mă mai feresc. Am să caut un vapor care se pregătește de plecare. Cîteva nave de mic tonaj sînt ancorate la chei. Două sînt viu luminate. Poate că am noroc să găsesc una care să plece chiar în noaptea asta. Dacă nu, îmi continui drumul cu mașina pînă la Catania. În portul Cataniei, traficul naval este mult mai intens. Imposibil să nu dibuiesc vreun cargobot gata de plecare. Mă aranjez ușor cu căpitanul. Cu bani cumperi orice servicii.

Garez Fiatul lîngă un depozit de mărfuri.

— Coboară, pletosule ! îi spun.

Se execută. Cobor și eu, fără să-l scap din ochi.

Portul e pustiu. Numai în jurul celor două nave luminate se vede oarecare agitație. Ne îndreptăm spre prima din ele. Un cargobot cu carcasa neagră și cu suprastructura vopsită în alb. Are pavilion panamez. Tocmai ce-mi trebuie. Opresc pe un marinar care se învîrtește pe lîngă pasarelă.

— Plecați ? îl întreb.

— Nu știu intalienește, îmi răspunde scîlciat.

Repet întrebarea în englezește.

— Peste o oră, zice el, scărpînindu-se după ureche.

— Pot să stau de vorbă cu căpitanul ?

Mă privește engimatic. Îi strecor un bacșiș. Devine imediat prietenos.

— Nu e pe vas. Trebuie să vină peste vreo jumătate de oră.

— Luați și pasageri ? îl mai întreb.

Marinarul se uită piezîș la băiat.

— Doi ?...

— Unu !

— S-ar putea. Dar...

— Bani ?

— Da, da. Bani.

— Unde mergeți ?

— Marsilia îţi convine ?

— Da.

— Atunci vino peste o jumătate de oră.

Totul pare atît de simplu !... O jumătate de oră şi coşmarul se va încheia. Nu-mi vine să cred. Nu vreau să mă bucur prea repede...

Aşa m-am bucurat şi în ziua cînd am pus la cale combinaţia cu Ali Fawzi, iranianul. Mă aflam la Paris de aproape o lună. Amintirea insuccesului de la Londra mă ustura încă... Londra îmi mîncase mulţi bani. Trebuia să-mi refac capitalul.

Într-o dimineaţă însorită, mă aflam pe terasa unei cafenele în apropiere de Pantheon. Îmbulzeală, gălăgie, rîsete. Atmosfera aceasta duminicală începuse să mă enerveze. Mă uitam după „garçon" ca să plătesc, cînd un tip arămiu, care abia se aşezase la o masă alăturată, m-a salutat, ridicîndu-şi pălăria de panama.

— *Bonjour, Monsieur* Bellocampo ! Mă bucur că vă revăd !

I-am aruncat o privire plictisită. Nu aveam chef de vorbă. Abia atunci l-am recunoscut. Lucrasem împreună în Liban. Întîlnirea mi-a făcut plăcere.

— *Bonjour, Monsieur* Fawzi !

Ali Fawzi şi-a luat paharul cu Pernod şi a trecut la masa mea. S-a aşezat alături de mine. Am mai comandat şi eu un Pernod. Am evocat cu Fawzi clipele petrecute la Beirut. Amîndoi aveam amintiri. Împreună făcusem treabă bună. Fawzi avea nenumărate legături în Iran, Siria şi Turcia. Îmi procura orice cantitate de opium, în termene uluitor de scurte.

— Vreau să mă retrag din afaceri, mi-a spus el la un moment dat. M-am săturat să stau tot timpul cu frica în sîn. Ba că un transport nu a ajuns la destinaţie, ba că te pîndeşte Interpolul, ba că un partener vrea să mă tragă pe sfoară, ba că rivalii vor să te împăieze. Destul cu grijile, cu emoţiile, cu frămîntările... Viaţa trebuie trăită... Să nu regreţi cînd îţi va bate ceasul că nu te-ai bucurat şi de plă-

cerile ei... Mi-am cumpărat și o căsuță la Monte-Carlo. Șase camere, trei băi, piscină... Loc berechet să-mi instalez un harem cu adolescente de toate rasele și culorile... Înainte însă de a zice bun rămas activității mele de traficant de stupefiante, vreau să mai dau o ultimă lovitură.

Îi scăpărau ochii lui Fawzi. Perspectiva afacerii acesteia îl făcea să se înfioare de plăcere. Cred că Fawzi încerca o adevărată voluptate cînd se lansa în noi combinații.

— În cursul anilor, mi-am pus de o parte o mică rezervă de opiu. De colo cinci kilograme, de colo zece, de dincolo douăzeci... Am ajuns astfel la două tone de opiu...

Am rămas cu gura căscată.

— Două tone ? Dar asta reprezintă o avere. Poți inunda piața americană !

— La asta m-am și gîndit. Aveam însă nevoie de un om sigur... pe care să mă pot bizui... Nu poți scurge două tone de opiu așa cît ai bate din palme... Transportul, prelucrarea lui, intrarea în Statele Unite, plasamentul... Înțelegi ce vreau să spun... Vreau să lichidez, fiindcă operația a început să devină primejdioasă... Probabil că am început să îmbătrînesc... Vezi, cu dumneata, *Monsieur* Bellocampo, mi-ar plăcea să lucrez. Te cunosc, știu ce-ți poate pielea, și îți mai cunosc corectitudinea. Da, da, ți-o cunosc mai bine ca oricine...

După două ceasuri de discuții și petractări, am bătut palma. Am pus la punct una din cele mai formidabile afaceri din viața mea. Am băgat și eu bani în combinație. Aproape trei sute de mii de dolari. Dacă reușeam, îmi triplam capitalul angajat...

Fawzi își depozitase opiul în Iran, țara lui de baștină. Știam că operația era grea și, mai ales, comporta riscuri mari. Mirajul succesului, al cîștigului enorm era mai puternic decît rațiunea.

Efectuasem un prim transport. Opiul intrat în Franța era prelucrat în mica uzină clandestină a unui farmacist cu reputație impecabilă. Al doilea transport plecase de la Beirut spre Marsilia. Treburile păreau să meargă

minunat. Ar fi trebuit să fiu extrem de mulţumit. Cu toate acestea nu era aşa. Mă apăsa o temere bizară, nemaiîncercată. Instinctele ?... Poate. Instinctele au jucat un mare rol în viaţa mea. Aşteptam declanşarea unui dezastru... Îl aşteptam şi simţeam că se va produce. Adeseori mă mustram cu severitate. Îmi spuneam că insuccesele din ultima vreme mă făcuseră să-mi pierd curajul, că nu avea rost să mă frămînt, de vreme ce operaţiile se desfăşurau într-un ritm tot atît de viu, de satisfăcător. În mai puţin de şase luni, întreaga cantitate de opiu, transformată în heroină, trebuia să ajungă pe piaţa americană. Şi eu şi Fawzi am fi fost atunci nişte oameni făcuţi...

Era la începutul verii. Mă aflam la Marsilia. Aşteptam sosirea celui de-al doilea transport de opiu. Farmacistul descoperise un procedeu nou, care micşora considerabil durata prelucrării.

Tocmai cînd ne aşteptam mai puţin, trăznetul a căzut asupra noastră. Eram invitatul farmacistului la vila sa din Marsilia. Încheiasem un supeu regesc. Cu o sticlă de şampanie frapată la îndemînă, urmăream împreună cu farmacistul emisiunea de televiziune. Era un program savuros, retransmis de la Moulin Rouge. În pauză s-a dat radio-jurnalul. Deodată, eu şi amfitrionul meu am împietrit. În cadrul ştirilor din străinătate crainicul a anunţat capturarea de către poliţia iraniană a unui uriaş depozit de stupefiante şi arestarea unui periculos grup de traficanţi dirijat de Ali Fawzi.

Ştiam ce va urma. În Iran se votase de curînd o lege care prevedea pedeapsa cu moartea pentru traficanţii de stupefiante. „Cercetările poliţiei continuă cu asiduitate, a adăugat crainicul, în vederea capturării complicilor din străinătate".

În aceeaşi noapte mi-am făcut bagajele şi am şters-o în Elveţia. Farmacistul şi-a închis uzina. Au urmat pentru mine zile cumplit de negre. Aşteptam să fiu arestat dintr-un moment într-altul.

Pe prima pagină a lui *„Zurcher Zeitung"* am citit într-o dimineaţă vestea pe care o aşteptam cu groază. Ali

Fawzi fusese judecat, condamnat la pedeapsa capitală şi executat. Avusese eleganţa să moară fără să-mi fi rostit numele. Dar asta nu m-a liniştit. Ştiam că Mariano Rambella continua să se ocupe de această afacere. Era de o tenacitate diabolică. Reuşise să pună mîna pe cîţiva comparşi fără importanţă, dar nu ajunsese pînă la mine...

Am părăsit Elveţia şi m-am înapoiat în Sicilia, în bîrlogul meu...

Nu fusese soluţia cea mai fericită. Conflictul meu cu *Don* Caló avea să se aprindă...

— N-am crezut că am să ajung dădaca unui om în toată firea, rosteşte ironic pletosul, rupîndu-mi şirul gîndurilor.

Îl privesc surprins.

— Ce-ai spus ?

— Mă mai ţii mult ? Am început să mă plictisesc. Credeam că are să fie mai palpitant.

— Într-o oră ai şi scăpat de mine. Mai repede ca la dentist.

Pletosul rîde.

— Văd că îţi arde de glumă ! Apropierea plecării te dispune ! Nu ai impresia că te-ai speriat de fantome ? Că pretinsele primejdii de care te temi nu există ? Că prezenţa mea aici e inutilă ?

Îşi scoate din buzunarul pantalonilor un pachet de „Camel“ mototolit. Îşi aprinde o ţigară.

— Cînd m-ai luat cu dumneata, am fost foarte emoţionat. Mă gîndeam că am să petrec o aventură pe care să o istorisesc mai tîrziu tuturor colegilor, umflîndu-mă în pene. Degeaba. M-am înşelat. Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun. Voi mafioţii sînteţi nişte laşi. Dumneata, de exemplu, m-ai luat pe mine drept scut, ceilalţi nu te atacă de frică să nu mă găurească pe mine. Unii sînt laşi, iar alţii sînt proşti. Cînd a plecat tata în Elveţia, i-am spus să nu ne lase pe cap pe Pietro şi pe Luigi, căci sînt nişte cretini, şi pînă la urmă, tot eu va trebui să le port

de grijă... Hm ! Aţi început să ruginiţi !... Schimbaţi fie metodele, fie oamenii !... Cel mai cuminte lucru ar fi să vă faceţi oameni cinstiţi ! V-aţi gîndit vreodată cum o să vă descurcaţi cînd ordinatoarele vor lua locul slăbuţei substanţe cenuşii a poliţiştilor de azi ?... Cînd laşitatea şi prostia voastră va rebui să se măsoare cu perspicacitatea maşinilor electronice ?...

Îl las să vorbească, fiindcă tirada lui mă interesează. Nu e prost băiatul. Se pare că e mai inteligent chiar decît *Don* Caló.

— Poate că vom folosi şi noi ordinatoare, îi răspund fără convingere.

Face o schimă plină de dispreţ.

— Ca să mînuieşti un ordinator şi să-i foloseşti datele, îţi trebuie o anumită pregătire. Nu îl văd eu pe Luigi sau pe Pietro folosindu-se de avantajele electronicii. Iartă-mă, nici pe dumneata nu te văd, deşi pari ceva mai răsărit decît ceilalţi...

Pletosul vorbeşte o limbă pe care nu o înţeleg. Am citit şi eu despre conflictul dintre generaţii. Se pare că la ora actuală s-a deschis o prăpastie între tineri şi vîrstnici. Şi Mafia va resimţi acest fenomen. Generaţia ordinatoarelor nu va mai fi, cred, generaţia pistoalelor şi a puştilor cu ţeava tăiată...

Marinarul se apropie de noi. Îmi face semn cu ochiul.

— Vine căpitanul, şefule ! Dacă-l ungi bine... e omul dumitale...

Căpitanul, un ins spătos, cu cascheta dată pe spate şi cu vestonul deschis la toţi nasturii, se apropie cîntînd pe nas. Nu se clatină, dar se vede cît de colo că e băut. Are piciorul sigur al lupului de mare.

Cînd ajunge în dreptul pasarelei, scot din buzunar cinci sute de dolari în bancnote de cîte o sută şi i le pun sub nas. Sînt adeptul vorbirii directe, al atacurilor frontale.

— Căpitane, vreau să ajung neapărat la Marsilia. Şi cum nimic nu mi se pare mai încîntător decît călătoriile

pe mare, m-am gîndit să mă folosesc de transatlanticul dumitale...

La început, căpitanul mă priveşte clipind cu nedumerire, apoi chipul i se luminează treptat. Mintea înceţoşată de băutură prinde sensul cuvintelor mele. Culoarea bancnotelor americane face restul.

Căpitanul izbucneşte în rîs.

— Ne-am înţeles. Îţi pun la dispoziţie apartamentul prezidenţial. Numai că instalaţia de climatizare s-a defectat. Dacă ai să laşi hubloul deschis, ai toate şansele să nu te sufoci de căldură.

Pune punct ultimei fraze, înhăţînd bancnotele, care dispar în buzunarul vestonului.

Se uită la ceas.

— În patruzeci de minute, ieşim în larg. Înainte de plecare te poftesc să bei un Scotch în cabina mea.

Mă salută ducîndu-şi mîna la cozorocul caschetei şi o porneşte pe pasarelă în sus.

— Nu-mi dai şi mie un bacşiş, fiindcă te-am adus pînă aici ? mă întrebă băiatul cu impertinenţă.

— I-ascultă, măi pletosule, ai început să cînţi fals. Şterge-o acasă ! Dacă mă mai freci mult, mă tem că n-o să ne mai despărţim prieteni !

Băiatul îşi propteşte o mînă în şold şi îşi înclină capul pe o parte. Seamănă cu un cocker care se miră.

— Nu zău ? Ştii ce te paşte dacă plec ? !

— Tocmai d-aia ! Nu sînt atît de laş pe cît ţi-ai închipuit. Complimente lui *Don* Caló.

Mă îndrept spre pasarelă.

— Nu vrei să te duc de mînă pînă sus ? mă întreabă iarăşi.

— N-am nevoie de dădacă. M-am făcut băiat mare. Am încă ordinatorul pe umeri... *Arrivederci !*

— Ciao !... îmi strigă din urmă, fluturîndu-şi mîna.

Ciudat ! Mi-a devenit simpatic pletosul ăsta.

Am ajuns la pasarelă. Pun piciorul pe prima treaptă. Prima treaptă pe drumul libertăţii... Încep să urc...

O pasarelă identică am urcat cînd am plecat întîia oară din Sicilia. Era...

O lovitură ca de pumn și o arsură cumplită între coaste. Prima detunătură e urmată de încă o arsură sub omoplat... Pasarela se învîrtește cu mine, mă izbește în cap... Simt pe buze fierul unei trepte și pe limbă gustul dulceag de sînge... Se lasă beznă !... Arsuri !... Arsuri !... Detunături !... Foc de artificii !... Întuneric !... Cad !... Cad !... Cad !...